

УРСУЛА ПОЗНАНСКИ ЕРЕБУС

Превод от немски: Ваня Пенева, 2012

chitanka.info

На Леон

Започва нощем. Винаги нощем. Тогава храня плановете си с мрак. Ако има нещо, с което разполагам в излишък, това е мракът. Той е почвата и в нея ще израсне онова, което съм замислил.

Открай време избирам нощта пред деня и мазето пред градината. Осакатените същества от идеите ми се осмеляват да изпълзят от бункерите си само след залез-слънце, за да подишат малко леден въздух. Очакват да придам малко гротескна красота на разкривените им тела. Примамката трябва да е красива — така плячката ще забележи кукичката, едва когато се впие дълбоко в плътта ѝ. Моята плячка. Готов съм да я прегърна, нищо, че не я познавам. И май ще го направя. Ще станем едно — в моя дух.

Не е нужно да търся мрака. Той винаги е около мен. Излъчвам мрак, както дишам. Той е като изпаренията на тялото ми. Вече ме избягват и това е добре. Промъкват се покрай мен, около мен, шепнат си с неловкост, треперят от страх. Мислят си, че не смеят да се приблизят заради вонята, но аз знам, че е заради мрака.

1.

Вече е три и десет, а Колин още го няма. Ник удари баскетболната топка върху асфалта, хвана я първо с дясната, после с лявата, после пак с дясната ръка. При всяко съприкосновение с асфалта се чуваше кратко, мелодично тупване. Ник се стараеше да поддържа ритъма. Още двайсет пъти — и ако Колин пак не се появи, ще отиде на тренировка сам.

Пет, шест. Колин никога не отсъстваше без причина. Много добре знаеше колко бързо може да изхвърчи от отбора на Бетани. Мобилният му телефон не отговаряше — със сигурност бе забравил да зареди батерията. Десет, единайсет. Но да забрави баскетбола, съотборниците, тренъора? Осемнайсет. Деветнайсет. Двайсет. Колин не се появи. Ник въздъхна и стисна топката подмишница. Е, добре, днес повечето кошове ще бъдат за негова сметка.

Тренираха интензивно, без почивка и след два часа Ник се къпеше в пот. Едва доуцуква до душовете, застана под горещата струя и затвори очи. Колин така и не дойде и Бетани побесня — точно както се очакваше. И изля грозния си гняв изцяло върху Ник, сякаш той беше виновен за отсъствието на Колин.

Ник изсипа малко шампоан на главата си и изми хубаво твърде дългата си — според Бетани — коса. Изсуши се и я върза с ластик на тила. Напусна спортната зала последен. Навън вече притъмняваше. Докато се спускаше с ескалатора към метрото, извади от джоба си мобилния телефон и набра номера на Колин. Още след втория звън се включи гласовата поща и Ник затвори, без да остави съобщение.

Майка му бе полегнала на дивана, четеше едно от специализираните списания за фризьори и гледаше телевизия.

— Днес ще ядем хотдог — заяви тя още преди Ник да е затворил входната врата. — Ще припадна от умора. Ще ми донесеш ли един аспириин от кухнята?

Ник захвърли сака в ъгъла, наля вода в чаша и пусна вътре таблетка аспирин с витамин С. Хотдог, ама че работа! Та той умираше от глад.

— Татко не е ли тук?

— Ще се върне късно. Колегата му има рожден ден.

Без особена надежда Ник претърси хладилника за нещо похранително от кренвирши — например за остатък от вчерашната пица, — но не откри нищо.

— Какво ще кажеш за случилото се със Сам Лоурънс? — извика майка му от дневната. — Луда работа, нали?

Сам Лоурънс? Името му се стори познато, но не успя да свърже с него нито едно от познатите си лица. Тази вечер и той беше уморен до смърт и закодираните съобщения на майка му го нервираха повече от обикновено. Сервира ѝ поръчания коктейл срещу главоболие и се запита дали и той да не си направи подобен.

— Бяхте ли там, когато го отведоха? Мисис Джилинджър ми разказа цялата история, докато ѝ правех кичури. Тя работи в една фирма с майката на Сам.

— Помогни ми малко. Значи Сам Лорънс е от моето училище?

Майка му го изглежда неодобрително.

— Ами да! Две години след теб. Изключили са го. Наистина ли не си разбрал какво става?

Наистина. Ник не знаеше нищо, но майка му го осведоми с радост и съвсем подробно.

— Намерили в шкафчето му оръжие! Оръжие! Твърдят, че имало пистолет и два автоматични ножа. Той е на 15 години! Откъде е взел пистолет? Би ли ми казал как стават тези неща?

— Откъде да знам! — Учудването на Ник беше искрено. Целият този скандал, както го нарече майка му, бе убягнал от вниманието му. Той си представи кошмарите в американските училища и потръпна. И при тях ли имаше такива болни типове? Засърбяха го пръстите да се обади на Колин — той сигурно знаеше повече за случката, но Колин, този ужасен мързеливец, не си вдигаше телефона. А може би така беше по-добре, защото мама сигурно преувеличаваше — както обикновено, — а този Сам Лорънс е държал в шкафчето си просто воден пистолет и джобно ножче.

— Страшно е колко много неща може да се объркат, докато децата растат — заключи многозначително майка му и се обърна към сина си с поглед, който казваше: *Мъничкият ми, зайчето ми, детенцето ми, ти никога не би направил подобно нещо, нали?*

Като видя този добре познат поглед, Ник отново се замисли дали няма да е по-добре да се пренесе при брат си.

— Болен ли беше вчера? Ако знаеш как руга Бетани!

— Не. Всичко е наред — зачервените очи на Колин фиксираха стената на училищния коридор до главата на Ник.

— Сигурен ли си? Изглеждаш ужасно.

— Сигурен съм. През нощта не спях много, това е.

Колин стрелна с бърз поглед лицето на Ник и отново се втренчи в стената. Ник едва потисна презрителното си изпуктяване. Колин никога не беше изглеждал така след безсънна нощ.

— Навън ли беше?

Колин поклати глава и плитките раста се разлюляха.

— Добре. Но ако баща ти пак е...

— Не е баща ми, ясно ли е? — Колин мина покрай Ник и влезе в класната стая. Ала не седна на мястото си, а се запъти към Дан и Алекс, които стояха до прозореца, задълбочени в разговор.

Дан и Алекс? Ник примигна невярващо. Двамата бяха толкова кофти, че Колин винаги ги наричаше „плетачките на дантели“. Плетачка № 1 (Дан) не бе пораснала много. Погледнеше ли я, човек оставаше с впечатление, че опитва да компенсира ниския ръст с тлъст задник, по който обичаше да се чеше. Плетачка № 2 (Алекс) пък се отличаваше със способността за рекордно кратко време да сменя цвета на лицето си, когато някой благоволи да я заговори. От снежнобяло до яркочервено. От кухненско столче до знак стоп. Всеки път.

Нима Колин имаше намерение да се кандидатира за плетачка №3?

— Нищо не разбирам — промърмори Ник.

— Сам ли си говориш? — Появилият се зад него Джейми го цапна по рамото и запрати вехтата си чанта през стаята. Ухили се на Ник и разкри редицата от най-кривите зъби в училището. — Да си

говориш сам е лош знак. Един от първите признаци на шизофренията. Чуваш ли вече гласове?

— Дрънкаш глупости — Ник го сръга в ребрата и обясни: — Колин се побратимява с плетачките на дантели.

Той погледна към ъгъла и се стъписа. Стоп. Там не ставаше побратимяване, а подчиняване. Върху лицето на Колин бе изписано умолително изражение, каквото Ник не бе виждал досега. Без да съзнава какво прави, той се приближи към триото.

— ... какво толкова, ако ми дадеш някои насоки — каза в този момент приятелят му.

— Няма да стане. Много добре знаеш какви са правилата — отговори сърдито Дан и скръсти ръце върху увисналото си коремче. Върху вратовръзката на училищната му униформа бе полепнало парченце жълтък от закуската.

— Хайде, стига. Нищо страшно няма да се случи. Няма да те издам.

Докато Алекс гледаше Дан със съмнение, приятелчето му очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Забрави. Нали си много велик. Опитай да се справиш сам.

— Каж ми поне...

— Не! И млъкни най-после, Колин!

Ей сега. Ей сега Колин ще сграбчи дебелака за раменете и ще го изхвърли в коридора. Сега, в този миг.

Вместо това Колин сведе глава и се вгледа във върховете на обувките си.

Нещо не беше наред. Ник отиде до прозореца и се присъедини към групата.

— Какво става тук?

— Имаш ли нужда от нещо? — попита войнствено Дан.

Ник премести поглед от едната към другата плетачка на дантели.

— От теб не искам нищо — отсече той. — Само от Колин.

— Сляп ли си? В момента той разговаря с нас.

Ник загуби ума и дума. Как си позволяваше да му говори с такъв тон!

— О, обясни, ако обичаш, Дан — провлачи заплашително той. — За какво би могъл Колин да разговаря с теб? Как се плетат дантели?

Колин му хвърли бърз поглед с черните си очи, но не каза нито дума. Ако кожата му не беше толкова тъмна, Ник щеше да се закълне, че приятелят му се е изчервил.

Това не можеше да е вярно! Да не би Колин да е забъркал някоя каша и Дан да е научил? Сигурно сега го шантажира!

— Колин — проговори Ник високо и ясно, — след училище Джейми и аз ще се срещнем с няколко души на Камдън Лок. Идваш ли?

Мина много време, преди Колин да отговори.

— Още не знам — погледът му напрегнато търсеше нещо през прозореца. — По-добре не ме чакайте.

Дан и Алекс си размениха многозначителен поглед и стомахът на Ник се сгърчи от внезапен спазъм.

— Какво всъщност става тук? — Ник хвана Колин за рамото и го раздруса. — Ей, Колин, какво ти е?

Не Колин, а смешният дебелак Дан отмахна ръката на Ник от рамото на Колин.

— Това не те засяга. Ти не разбираш от тези неща.

В пет и половина Северната линия беше пълна до последното правостоящо място. Ник и Джейми отиваха на кино и бяха притиснати между уморени, потящи се хора. Ник поне стърчеше над основната маса и дишаше сравнително чист въздух, докато Джейми се задущаваше между костюмиран тип и едрогърдеста дама.

— Нещо не е наред, казвам ти — повтори за кой ли път Ник. — Дан се държеше така, сякаш Колин му е прислужник. Сякаш аз съм някое тъпо хлапе. Следващия път... — Ник млъкна безпомощно. Какво ще направи следващия път? Ще забие юмрук в носа на Дан? — Следващия път ще му покажа кой какъв е — завърши малко несигурно той.

Джейми вдигна едното си рамо — за повече движения нямаше място.

— Според мен си въобразяваш — отвърна равнодушно той. — Може би Колин се надява Дан да му помогне по испански. Знаеш, че Дан помага на много съученици.

— Не си прав. Само да го беше чул как говори!

— Тогава сигурно е измислил някоя дяволия — Джейми опъна уста в усмивка. — За да им даде да разберат. Помниш ли как излъга Алекс, че Мишел му е навита? Забавлявахме се няколко седмици!

Против волята си Ник избухна в смях. Колин наистина бе успял да убеди Алекс и той преследваше плахата Мишел по цялото училище. Накрая работата, естествено, се разкри и през следващите няколко дни Алекс беше неспособен да сменя цвета на лицето си. През цялото време си оставаше яркочервен.

— Оттогава минаха цели две години. Бяхме едва на четиринайсет — промърмори Ник. — Държахме се като слабоумни деца.

Вратите на вагона се отвориха. Няколко души слязоха, много повече се качиха. Млада жена с високи токове се стовари с цялата си тежест върху крака на Ник и за няколко минути болката прогони всяка мисъл за странното поведение на Колин.

По-късно, когато вече седяха в тъмното кино и по огромния екран се точеха рекламни клипове, Ник отново си представи как изглеждаше Колин в компанията на двамата глупаци. В очите на Алекс святкаше въодушевление, Дан се хилеше с чувство за превъзходство... а Колин беше смутен.

Не, тук не ставаше дума за помощ по испански. В никакъв случай.

Колин не се обади и не се появи през целия уикенд, а в понеделник говореше с Ник само най-необходимото и постоянно изглеждаше готов да хукне нанякъде. През едно от междучасията Ник го видя да пъха нещо в ръката на Джеръм. Нещо тъничко от огледално светеща пластмаса. Джеръм не изглеждаше особено развълнуван, докато Колин му говореше настойчиво, трескаво размахваше ръце, а после рязко се отдалечи.

— Ей, Джеръм! — Ник се запъти към него и продължи подчертано добродушно: — Я кажи какво ти даде Колин.

— Нищо особено — отвърна Джеръм с вдигане на раменете.

— Покажи ми го!

Джеръм явно бе готов да бръкне в джоба на якето, но бързо се опомни.

— Защо те интересува?

— Просто така. Чисто любопитство.

— Нищо важно. Ако толкова те интересува, попитай Колин. — С тези думи Джеръм се обърна и се присъедини към няколко ученици, които тъкмо обсъждаха резултатите от последните футболни мачове.

Ник извади от шкафчето учебника по английски и влезе в класната стая. Както обикновено, първо потърси с поглед Емили. Съсредоточена, свела глава към чина, тя рисуваше. Тъмната ѝ коса закриваше хартията.

Ник с мъка се откъсна от тази гледка и се запъти към чина на Колин. Там обаче вече се бе настанила плетачка №2 (Алекс). Двамата с Колин бяха събрали глави и си шушукаха.

— Върви по дяволите — промърмори мрачно Ник.

На следващия ден Колин не дойде на училище.

— Всичко може да се е случило. Я стига, Ник, обикновено аз съм по-недоверчивият от двамата! — Джейми затръшна яростно вратата на шкафчето си. — Не помисли ли, че Колин може да се е влюбил? Влюбените момчета обикновено превъртат. — Джейми извъртя очи. — Може да е хлътнал по Глория. Или по Брини. Кой знае? О, не, Брини, въздиша само по теб, приятелю. Всички знаем, че си герой на женските сърца.

Ник го слушаше с половин ухо, защото малко по-нататък по коридора, пред тоалетните, стояха две момчета от седми клас. Денис и... Не, не можеше да си спомни името му. Във всеки случай Денис говореше трескаво на другото момче и размахваше нещо пред лицето му. Тясно квадратно пакетче. Стори му се познато. Другият се ухили и подчертано незабележимо пусна пакетчето в джоба си.

— А може би Колин е изгубил сърцето си по сладката Емили Карвър — продължи с предположенията Джейми. — Тя със сигурност го е отрязала и сега плаче някъде тайно. Или пък в любимата на всички ни Хелън! — Джейми цапна по задника пълничкото момиче, което се опитваше да мине покрай него, за да влезе в класната стая.

Хелън се обърна и го блъсна с такава сила, че той прелетя половината коридор.

— Не ме докосвай, задник такъв! — изсъска гневно тя.

След кратък миг на ужас Джейми успя да се овладее.

— О, никога вече! Макар да ми е много трудно при тази гледка. Защото съм луд по пъпки и тлъстинки!

— Не я закачай — намеси се остро Ник и Джейми го изглежда смаяно.

— Какво ти става? Да не си постъпил в Грийнпийс? Скоро ще тръгнеш да спасяваш китове!

Ник не отговори. Шегите на Джейми по адрес на Хелън винаги оставяха в сърцето му усещането, че някой стреля по туби бензин с фойерверки.

По телевизията даваха „Семейство Симпсън“. Ник седеше на дивана по анцуг и хапваше хладки равиоли направо от кутията. Майка му закъсняваше. Сутринта сигурно е бързала, защото половината от инструментите ѝ търкаляха по пода в дневната. Още с влизането си Ник стъпи върху една ролка и се подхлъзна. Типично за майка му.

Баща му хъркаше в спалнята. На вратата бе окачена табелката: „Моля, не вдигайте шум — наваксам си сън“.

Точно когато кутията с равиоли се изпразни, Хоумър удари с колата си в едно дърво. Ник се прозя уморено. Вече беше гледал тази серия, а и трябваше да върви на тренировка. Събра нещата си без всякакво въодушевление. Дано Колин се появи. Дали да му се обади и да му напомни, че вече е пропуснал една тренировка? Да, така е най-добре. Опита три пъти, но всеки път се включваше гласовата поща. Нямаше смисъл да оставя съобщение — всички знаеха, че Колин прослушва пощата си само на високосна година.

— Който не приема играта сериозно, няма място в отбора!

Крясъците на Бетани изпълваха малката спортна зала. Играчите от видимо намалелия отбор се взираха смутено във върховете на обувките си. Бетани крещеше не на когото трябва — все пак те бяха дошли на тренировка. Нима са виновни, че са осем вместо седемнайсет? С осем играчи не е възможно да се съставят два отбора, камо ли да се мисли за редуване на играчи. Колин пак не дойде, но днес отсъстваше и Джеръм. Странно.

— Какво им става на онези негодници? Всички ли са се разболели едновременно? Да не би в квартала да се разпространява размекване на мозъка?

„Дано Бетани скоро прегракне“, помоли се Ник.

— Ако продължава да крещи, следващия път и аз ще си остана вкъщи — промърмори той и моментално бе възнаграден с 25 лицеви опори.

На път към къщи Ник се обади още два пъти на Колин. Той не вдигна. Проклятие.

Защо се тревожеше толкова? Само защото Колин се държеше като идиот? Не, реши Ник след кратък размисъл. Да се държи както иска. Но по всичко изглежда, че той го е изключил от живота си. Ей така, от днес за утре. Все пак не би било зле да му обясни защо.

Щом се прибра, Ник изтича в стаята си и се отпусна тежко върху вехтия стол пред бюрото. Отвори компютъра и започна да пише.

От: Nick Dunmore <nickl803@aon.co.uk>;

До: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>;

Относно: Всичко наред ли е при теб?

Здрасти, старче! Болен ли си, или нещо не е наред при теб? Да не съм те обидил с нещо? Ако да, не е било нарочно.

Кажи ми какви са тези работи между теб и Дан. Доскоро бяхме единомисленици, че той е странен тип...

Утре ще дойдеш ли на училище? Ако имаш проблеми, нека да поговорим.

Поздрави, Ник

Ник изпрати писмото, отвори браузъра и влезе в чата на баскетболния отбор. Там нямаше никой, затова реши да отиде в deviantart^[1]. При Емили. Провери дали не е сложила в сайта нова манта или стихотворение. Тя беше невероятно талантилива.

Намери две нови скици, които веднага съхрани на своя твърд диск, и кратка записка в блога. Поколеба се дали да я прочете. Всеки път трябваше да преодолее невидима бариера. Сигурно защото знаеше,

че написаното не е за него. Емили искаше да остане анонимна, но имаше бърбиви приятелки.

Ник прогони тази мисъл. Тук, на сайта, беше близо до нея. Имаше чувството, че я докосва в мрака.

В блога си Емили пишеше, че усеща главата си празна. Че иска да отиде в провинцията, далеч от огромното чудовище Лондон. Всяка дума бодеше Ник право в сърцето. Не можеше да си представи, че Емили ще напусне неговия град, неговия живот. Прочете записките и три пъти и затвори страницата.

Провери пощата. Нито дума от Колин. Нито един нов туит вече два дни. Ник въздъхна, затвори компютъра малко по-силно, отколкото беше редно, и излезе от стаята си.

Химията е наказание от съдбата. Ник седеше над книгата и с нарастващо отчаяние се опитваше да проумее задачата, която мисис Гънтър им бе възложила за този час. Ако беше достатъчно в края на годината да му пише С, всичко щеше да е наред. Но с В не ставаше нищо, а в крайна сметка трябваше да се получи А. Медицинските университети не приемат слабаки по химия.

Ник вдигна глава. Емили седеше пред него и тъмната плитка лежеше спокойно върху гърба ѝ. Хубав гръб... не тесен и крехък, а стегнат, силен... личеше си, че тренира плуване. А краката ѝ бяха дълги и мускулести... Ник разтърси глава. Сега не беше време да мисли за краката на Емили. Проклятие. Колко мола бяха 19 грама CH_4 ?

Звънецът дойде твърде бързо. Ник предаде листа си почти последен, убеден, че мисис Гънтър няма да се зарадва на усилията му. Емили вече бе излязла. Ник автоматично я затърси с поглед и я откри само на няколко метра по-нататък по коридора. Говореше с Рашид, чийто чудовищен нос хвърляше клюноподобна сянка върху стената. Ник се запъти към двамата, преструвайки се, че рови в папката си.

— Не бива да казваш на никого, нали разбираш! — Рашид подаде на Емили плоско пакетче, увито във вестник. Квадратно. Пак същото. — Важно е. Ще има да се чудиш. Това е върхът.

Емили го изгледа скептично.

— Нямам време за подобни глупости.

Ник спря малко настрани и се зачете в рекламното табло на шахклуба.

— Не може да нямаш време! Трябва да опиташ! Вземи!

Ник хвърли бърз поглед към Емили и разбра, че тя няма да приеме пакетчето. Момичето отстъпи крачка назад, поклати глава и се отдалечи.

— Дай го на друг — подвижна през рамо тя.

„Хайде, дай го на мен“, помисли си Ник. Какво ставаше тук? Защо никой не говореше за тайнствените пакетчета, които обикаляха класа? Защо, по дяволите, никой не се сещаше да връчи едно и на него? Никога досега не го бяха изключвали от живота на класа!

Ник проследи как Рашид прибра пакетчето в джоба на якето и закрачи тежко по коридора. След малко се обърна към Брини, която тъкмо се сбогуваше с приятелката си, и пак извади пакетчето.

— Къде зяпаш така замечтано? — Джейми с все сила удари Ник по рамото. — Как беше ужасният час по химия?

— Повече от ужасен — отвърна сломено Ник. — А ти какво си мислеше?

— Просто исках да го чуя от първа ръка.

Няколко момчета стояха в коридора и му препречваха гледката към Брини и Рашид. Ник се втурна нататък, но се оказа, че е закъснъл. Размяната беше станала. Рашид се отдалечи с характерната си провлачена походка, а Брини изчезна зад следващия ъгъл.

— Проклятие — промърмори Ник.

— Какво става?

— Нещо не е наред. Наскоро видях как Колин пхна нещо на Джеръм. И двамата се държаха тайнствено. Преди малко Рашид се опита да даде нещо на Емили, но тя му отказа и той отиде при Брини. — Ник зарови пръсти в косата си. — Не разбрах дали тя го взе. Много искам да разбера какво е.

— Диск — отговори трезво Джейми. — Пиратски копия. Днес вече два пъти видях как някой отвежда друг в ъгъла и му връчва диск. Какво толкова те интересува?

Диск? Да, пакетчето на Рашид вероятно съдържаше диск. Пиратско копие, което се предава от ръка на ръка. Може би с най-нови парчета. Тогава не е чудно, че Емили не се интересува. Любопитството на Ник се поуталожих, но все пак... Ако е само диск,

защо не говорят за музиката? Миналия път, когато в класа обикаляше забранен филм, всички говореха за него. Който бе успял да го гледа, описваше въодушевено най-впечатляващите сцени, а другите слушаха със завист.

Не, това беше нещо друго. Безмълвна размяна на писма. Тайна парола, която обикаля класа. Посветените мълчаха, шепнеха, усамотяваха се.

Дълбоко замислен, Ник се запъти към стаята по английски. Часът беше скучен, той мислеше за друго и чак след двайсетина минути забеляза, че и Колин, и Джеръм отсъстват.

Топлите лъчи на есенното слънце падаха върху бюрото на Ник и оцветяваха хаоса от книги, тетрадки и смачкани листове. Есето по английски, над което се трудеше, засега наброяваше три изречения, обаче страницата беше изрисувана с всякакви завърънкулки. По дяволите, защо не можеше да се съсредоточи! Мислите му бяха на разни страни.

В кухнята майка му тракаше със съдовете и често сменяше радиостанцията. Уитни Хюстън му изпя *I will always love you* — с какво бе заслужил тази чест?

Ник тресна химикалката върху листа, скочи и затръшна вратата. „Така не става“, каза си ядно той. Проклетите дискове просто не му излизаха от главата. Защо никой не се сеца да даде и на него един? Защо никой не идва да му каже какво има на дисковете? Отново се опита да се обади на Колин, но той не вдигна. Каква изненада! Ник написа в мейлбокса няколко груби думички и избра номера на Джеръм. Сигналът свободно прозвуча веднъж, втори, трети път, после някой прекъсна връзката.

Дяволите да ги вземат! Ник въздъхна дълбоко. Това е смешно. Замахна с намерение да метне телефона към раницата, но изведнъж спря. В ума му покълна идея. Сякаш го погали пеперудено крилце. Имаше и номера на Емили.

Преди да е размислил и да е решил, че е по-добре да не го прави, той се обади на Емили. Сигнал свободно. Веднъж, два пъти...

— Ало?

— Емили? Аз съм, Ник. Искях само да те питам нещо. Става въпрос за училището. Днес... — Ник присви очи и шумно пое въздух.

— За контролното по химия?

— Не, за друго. Виж... случайно видях как Рашид се опита да ти даде нещо. Би ли ми казала какво беше?

Минаха няколко секунди, преди Емили да отговори.

— Защо питаш?

— Ами защото... защото... в последно време някои хора се държат странно. Направи ли ти впечатление колко много от класа отсъстват? — Слава Богу, вече беше в състояние да произнесе цели изречения. — Според мен има нещо общо с тези неща, дето си ги предават тайно. Затова... нали разбираш? Просто искам да разбера за какво се отнася.

— Нямам представа.

— Нима Рашид не ти каза нищо?

— Не. По-скоро ме разпита, искаше да знае разни неща за семейството ми и аз му заявих, че това изобщо не го засяга. Попита например дават ли ми свобода, или не. — Емили се изсмя кратко и безрадостно. — И дали имам собствен компютър.

— Аха — кимна Ник, въпреки че не разбра нищо. — А каза ли ти, че ще имаш нужда от собствен компютър?

— Не. Каза само, че ще преживея нещо уникално, по-добро от всичко, което съм виждала досега, и че трябва да съм сама, докато го гледам. — В гласа на Емили звучеше ясно неодобрение. — Стори ми се трескав и се държа много... натрапчиво. Но ти си го видял, нали?

Последното изречение прозвуча като намек и Ник се изчерви.

— Да, видях го — призна той.

Настана мълчание.

— Как мислиш, какво е? — попита след малко Емили.

— Нямам представа. Ще питам Колин, щом се върне в училище. Или... ти имаш ли по-добра идея?

Отново кратка пауза.

— Не — отвърна тихо Емили. — Честно казано, не се замислих много.

Преди да каже следващите думи, Ник пое дълбоко въздух.

— Искаш ли да ти кажа, ако узная? Само ако си заслужава, естествено.

— О, да, разбира се — отговори Емили. — Кажи ми. Но сега трябва да затварям. Чака ме много работа.

След разговора с Емили денят стана много по-приятен. Колин да си гледа работата. Ник имаше връзка с Емили. Имаше претекст да ѝ се обади отново. Значи трябваше бързо да научи какво става.

Колин беше отново в клас. Облегнат на шкафчето си, сякаш нищо не е било. Ухили се на Ник и отметна къдриците си назад.

— Никога не съм имал толкова възпалено гърло — обясни той и посочи шала, с който беше увит вратът му. — Нямахме как да ти се обадя. Не бях в състояние да говоря.

Ник потърси по лицето му знак, че лъже, но не откри нищо подозрително.

— Бетани е бесен — отвърна тихо той. — Защо не му съобщи, че си болен?

— Защото ми беше зле, затова. Старецът да не се държи така грубо.

Ник подбра следващите си думи много предпазливо.

— Твоята болест май е много заразна. Завчера бяхме само осем души. Абсолютен минус-рекорд.

Колин умело скри учудването си.

— Случват се и такива неща.

— И Джеръм не дойде.

Очевидно интересът на Колин се събуди, защото ресниците му трепнаха, макар и само за миг. Ник реши да не се отказва.

— Щом заговорихме за Джеръм ще ми кажеш ли какво му даде онзи ден?

Отговорът дойде като изстрел от пистолет.

— Новият албум на Линкин Парк. Съжалявам, трябваше да го копирам и за теб. Ще ти го дам утре, става ли? — Колин затвори силно вратата на шкафчето си, мушна учебника по математика подмишница и го изгледа подканващо. — Тръгваме ли?

Ник разтърси глава, за да се освободи от вцепенението, предизвикано от обяснението на Колин. Линкин Парк? Да не би да си въобразяваше целия този заговор? Може би фантазията му играеше номер и причината толкова много от съучениците му да отсъстват

наистина беше грипна вълна? При по-внимателно вглеждане наистина не бяха чак толкова много. Ник ги преброи набързо на ум и влезе в клас малко преди звънеца. Липсваха плетачка № 2, Джеръм, Хелън и тихият Грег. Другите вече бяха насядали по чиновете и примигваха сънено.

„Добре де, каза си Ник, да приемем, че само съм си въобразявал. Няма тайни — просто Линкин Парк“. Ухили се доволно и се обърна към Колин, за да му разкаже как бе ругал Бетани. Ала Колин бе втренчил поглед в Дан, застанал на обичайното си място до прозореца. Полускрит зад учебника, Дан вдигна четири пръста. Колин кимна признателно и вдигна насреща му три пръста.

Ник безпомощно премести поглед от единия към другия, но преди да му се е удала възможност да попита Колин какви са тези тайнствени знаци, в класната стая влезе мистър Форнъри. Предстоеше им час, изпълнен със сложни математически проблеми, и в края му Ник напълно бе забравил за толкова обикновени неща като три или четири вдигнати пръста.

---

[1] Deviantart — социална мрежа, в която всеки може да представя свое произведение на изкуството. ↑

2.

На кухненската маса го очакваха няколко банкноти и безкрайно дълъг списък с покупки. Майка му пак имаше няколко клиентки за студено къдрене. Очевидно лондонската есен пораждаше у жените потребност от прясно накъдрени коси. Смръщил чело, Ник прочете списъка. Десетина вида замразена пица, лазаня, рибени късчета, готови ястия с макарони. Очевидно мама нямаше никакво намерение да готви през следващите два месеца. Той въздъхна, грабна три големи пазарски торби и се запъти към супермаркета. По пътя отново си спомни четирите вдигнати пръста на Дан и безмълвния отговор на Колин. Май бе започнал да вижда призраци. Поне Джейми смяташе така.

— Скучно ти е, братко — установи той. — Имаш нужда от приятно занимание или от приятелка. Да ти уредя ли среща с Емили?

Ник намери свободна количка и се опита да се отърси от мислите за училището. Джейми имаше право. По-добре да се занимава с реални проблеми. Например с въпроса как, за Бога, да домъкне до дома си поръчаните от мама двайсет бутилки минерална вода.

Когато на следващия ден влезе в сградата на училището, въздухът буквално вибрираше от напрежение. Във фойето бяха събрани много повече ученици от обичайното. Стояха на малки групи, шепнеха си, сбутваха се и разговорите им се сливаха в огромен звуков килим, който не позволяваше да се откроят отделни думи, камо ли изречения. Общото внимание бе насочено към двама полицаи, които вървяха по коридора към дирекцията.

В един ъгъл, недалеч от стълбището, Ник откри Джейми, задълбочен в разговор с плетачка № 2 (Алекс), Рашид и още едно момче, чието име не си спомни веднага. О, да, казваше се Ейдриън, тринайсетгодишен, рядко общуваше с по-големите момчета. Ник го позна, защото преди две години семейната му история бе станала

известна на цялото училище: тогава всички говореха, че бащата на Ейдриън се обесил.

— Ехо! — Джейми го повика с широк жест. — Виж какво става!

— Какво прави полицията в училище?

Джейми оголи зъби.

— В нашето училище има престъпници. Негодници. Крадци. Откраднали са девет компютъра, чисто новички, купени наскоро за обучението по компютърни технологии. Сега претърсват кабинета за следи.

Ейдриън кимна.

— Там винаги е заключено — добави плахо той. — Мистър Гарт го каза на полицаите, чух го съвсем отблизо и...

— Млъквай, малкия — срязва го Алекс. Пъпките по лицето му аленееха повече от обикновено — от вълнение, предположи Ник.

И внезапно изпита потребност да зашие един шамар на дебелия идиот. Тъй като вече не издържаше да го гледа, се обърна към Ейдриън:

— Да не би да са разбили вратата?

— Точно там е работата — отговори въодушевено момчето. — Отключили са я! Някой явно е откраднал ключа, но мистър Гарт твърди, че това е невъзможно. Че всичките три ключа са по местата си, а единия той носи постоянно със себе си...

— Ник? — тих глас прекъсна разгорещените обяснения на Ейдриън. Малка, но силна ръка с лакирани нокти докосна рамото му. „Емили“, помисли си Ник и потръпна, но веднага се поправи. Емили не носеше по три пръстена на всеки пръст и не миришеше така... ориенталски. Обърна глава и погледна в светлосините очи на Брини. Като две локвички.

— Ники, би ли ми отделил малко време... Искам да кажа, трябва да поговоря с теб насаме, без слушатели...

Алекс се ухили и жадно се облиза, което накара Ник да стисне ръце в юмруци.

— Идвам — каза той на Брини. — Но нямам много време, да знаеш.

Тя очевидно не се притесни от нетърпението в гласа му — или не допусна това да се забележи. Брини без съмнение беше красива, но най-вече беше бърлива и ужасно глупава — поне такава беше

впечатлението на Ник. Полюлявайки хълбоци, тя закрачи на високите си токчета пред него и го поведе към стълбите към гимнастическите зали. По това време на деня там нямаше жива душа.

— Знаеш ли, Ник — зашепна съзаклятнически тя, — повиках те тук, за да ти дам нещо. Честно ти казвам, никога не си виждал нещо толкова страхотно. — Бръкна в чантичката си, но спря и извади ръката си.

Ник погледна втренчено чантичката ѝ. Знаеше какво ще излезе оттам и беше готов да се засмее.

— Първо обаче трябва да те питам нещо — Брини подчертано бавно приглади косата си назад.

Ако искаш да ми направиш услуга, не питай дали те харесвам.

— Давай.

— Имаш ли компютър? Искам да кажа, собствен компютър, в твоята стая.

Най-послед!

— Да, имам.

Брини кимна доволно.

— Хубаво. Родителите ти имат ли навика да се ровят в нещата ти?

— Родителите ми не са от този тип хора.

— О, много добре — Брини сбърчи чело. Явно размишляваше усилено. — Почакай, има още нещо. А, да! — Тя направи крачка към него и приближи лице към неговото. Миризмата на дъвка от устата ѝ и ориенталският парфюм образуваха доста неприятна смес. — Не бива да го показваш на никого. Иначе няма да заработи. Трябва да го сложиш веднага и да не казваш на никого, че съм ти го дала. Обещава ли ми?

Ама че глупост. Ник изкриви лице.

— И защо?

— Такива са правилата. — Гласът ѝ звучеше с необичайна настойчивост. — Ако не обещаеш, няма да ти го дам.

Ник въздъхна шумно и демонстрира раздразнение.

— От мен да мине. Обещавам ти.

— Добре, но не забравяй какво си обещал, иначе ще си имам проблеми. — Тя му протегна ръка и той я стисна. Боже, колко гореща беше! Гореща и доста влажна.

— Добре — пошепна Брини. — Разчитам на теб.

Хвърли му поглед, който вероятно трябваше да бъде прелъстителен, извади от чантичката си тънка, квадратна пластмасова кутийка и я пхна в ръката му.

— Желая ти да се забавляваш добре — пошепна тя и си отиде.

Ник не погледна след нея. Цялото му внимание се съсредоточи върху кутийката в ръката му. Малко DVD, ненадписано. Изпълнен с любопитство, Ник отвори кутийката.

Линкин Парк ли? Глупости.

На стълбището цареше сумрак и той обърна диска към светлината, за да прочете какво бе написала Брини със завъртяния си почерк.

Една-единствена дума, напълно непозната.

Еребус.

До края на деня Джейми го задяваше за Брини — типично за него и не толкова лошо. По-лоша беше битката с изкушението да извади диска от джоба си и да го покаже на Джейми. На няколко пъти беше готов да го направи, но спираше в последния момент. Първо ще се прибере у дома и ще види какво са му дали и защо се разиграва цялата тази мистерия. Но в никакъв случай няма да се присъедини към нея — след кошмара, който бе преживял с Колин.

Часовете се проточиха до непоносимост. Ник така и не успя да се съсредоточи. Вниманието му отново и отново се насочваше към малкия предмет в джоба му. Усещаше го през три пласта дрехи. Тежестта му. Ръбовете му.

— Да не ти е зле? Попита го Джейми малко преди последния час.

— Не, защо?

— Изражението ти е доста странно.

— Просто размишлявам.

Джейми се изсмя подигравателно.

— Ще ми позволиш ли да отгатна? Мислиш за Брини, нали? Уговорихте ли си вече среща?

Наистина ли смята, че мога да си падна по някоя като Брини, запита се невярващо Ник. Днес обаче не му беше до възражения.

— И какво, ако е така? — попита раздражено той.

Джейми се ухили и прошепна съзаклятнически:

— Надявам се, че утре ще узная подробности?

— Добре де. Всъщност не, не знам. Може би.

3.

Ник се прибра в празно и леденостудено жилище. Майка му пак е бързала и е забравила да затвори прозорците. Без да сваля якето си, той обиколи всички стаи, затвори навсякъде, после пусна радиатора в стаята си на максимална степен. Най-сетне можеше да извади кутийката от джоба си и да я отвори.

Еребус.

Ник направи гримаса. Еребус звучеше малко като Ерос. Да не би да е програма за събиране на двойки? Много подходящо за Брини. Още утре ще я отсвири.

Ник пусна компютъра и докато го чакаше да се зареди, донесе от дневната одеяло и се уви добре.

Имаше на разположение най-малко четири часа. Повече по навик, но и за да увеличи напрежението, провери първо пощата си (три реклами, четири спама и жестоко писмо от Бетани, който заплашваше с най-страшни беди играчите, посмели да пропуснат още една тренировка).

Точно когато щеше да отвори фейсбук, по айсикюто се обади Фин.

— Здравей, братче! Всичко наред ли е?

Ник се усмихна с обич.

— Да, в пълен ред.

— Как е мама?

— Има много работа, но е добре. А ти как си?

— Страхотно. Бизнесът върви като добре смазана машинка.

— Браво на теб — Ник реши да не пита повече.

— Виж какво, Ники, тениската, дето ти я обещах... нали помниш коя?

Как да не помни! Тениска с Hell Froze Over, най-добрата световна банда по мнението на Фин.

— Какво за нея?

— Няма твоя номер. Няма да я докарат през следващите четири седмици. Много си дълъг, братлето ми. От феншопа са я поръчали, но ще мине време. Нали не се сърдиш?

В първия момент Ник не разбра защо остана толкова разочарован. Вероятно защото често си представяше как двамата с Фин отиват на концерта след две седмици, накипрени с тениски на Hell Froze Over с леденосинята дяволска глава, и как пеят с пълно гърло *Down the Line*.

— Е, не е чак толкова лошо — промълви той.

— Няма да забравя обещанието си. Кога ще наминеш да ме видиш?

— Скоро.

— Липсваш ми, малки братко, знаеш ли това?

— И ти ми липсваш. — И то как! Но никога не би го казал на Фин, защото щеше да страда от угризения на съвестта.

След разговора с брат си Ник погледна отново рисунките на Емили на *deviantart*, но от вчера нямаше нищо ново. Логично, помисли си той, малко засрамен, и излезе от мрежата.

Вътрешният глас го съветваше да завърши есето по английски и после да се занимае с Еребус, но той не го послуша. Любопитството надделя. Отвори кутийката, изкриви лице при почерка на Брини и сложи дивидито в устройството. След няколко секунди се отвори прозорец.

Не филм, не и музика. Игра.

Инсталационният прозорец представляваше мрачна картина. На заден план се виждаше рухнала кула сред изгорена местност. В земята пред кулата бе забит гол меч, на дръжката му беше вързана червена кърпа. Вятърът я развяваше като последен спомен от живота в един мъртъв свят. Отгоре, също яркочервен, се изви надписът „Еребус“.

Ник усети как стомахът му се свива. Усили звука, но не чу музика. Само дълбок грохот като при приближаваща буря.

Ник насочи курсора към инсталационния бутон с неопределеното чувство, че е забравил нещо важно. Ами да, антивирусната програма. Провери данните върху диска с две различни програми и въздъхна облекчено. Няма вируси. Готово за инсталация.

Синият показалец за процеса на инсталирането напредваше мъчително бавно. Милиметър по милиметър. Понякога спираше и

целият компютър сякаш замръзваше. Ник побутна мишката и въздъхна облекчено — курсорът се движеше, макар и бавно, със закъснение. Момчето се местеше нетърпеливо върху стола. Двайсет и пет процента? Невъзможно! Не е ли по-добре да иде в кухнята и да си приготви нещо за пиене?

Върна се след няколко минути. Трийсет и един процента. Изруга ядно, седна отново пред компютъра и разтърка очи. Ама че гадост!

Мина почти час, докато се изпълнят стоте процента. Ник едва не извика ликуващо, когато екранът изведнъж почерня. Нищо не се появи.

Какво да прави сега? Нищо не помагаше. Чукаше по клавишите, опитваше различни комбинации, ругаеше... Нищо. Само черен мрак.

Малко преди да се ядоса окончателно и да натисне клавиша Reset, най-сетне се случи нещо. От мрака изникнаха червени букви, образуваха пулсиращи думи — сякаш скрито сърце ги снабдяваше с кръв и живот.

*„Влез,
или се върни.
Това е Еребус.“*

Най-сетне! Изпълнен с тръпнеща радост, Ник избра „влез“.

За разнообразие екранът отново почерня и остана тъмен няколко секунди. Ник въздъхна и се облегна назад. Дано цялата игра не е толкова бавна. Компютърът му със сигурност не беше виновен, защото беше последен модел, процесорът и графичната карта реагираха светкавично, всички игри досега се инсталираха и работеха без проблеми.

Постепенно екранът просветна. Появи се реалистично изобразена горска поляна, над която светеше луната. В средата на поляната бе коленичила фигура с разкъсана риза и вехт, излинял панталон. Без оръжие, само с тояга. Вероятно трябваше да играе с тази фигура. Ник кликна за проба вдясно от фигурата, тя скочи моментално и застана на избраното място. Аха. Управлението беше просто. Скоро ще се справи и с останалото. Това не беше първата му игра.

Хайде, започвай. Само че в каква посока? Не се виждаше път, нито указание. Може би има карта? Ник се опита да извади на екрана

инвентар или меню, но не се получи. Никакви указания за търсене или цели, никакви други фигури. Само червена линия за живота и под нея синя — вероятно показваше издръжливостта. Ник опита с различни комбинации от клавиши, довели го до успех в други игри, но не се получи нищо.

„Вероятно грешки в програмирането“, каза си недоволен той. Кликна за проба върху жалката фигура на екрана и над глава ѝ светна надпис. „Безименен“.

— Не е зле — промърмори Ник. — Тайнственият безименен.

Придвижи мишката, за да накара окъсаният мъж да тръгне право напред, после го отклони наляво, след това надясно. Обаче всички посоки изглеждаха погрешни, а и не се появяваше никой, когото би могъл да попита.

— „Страхотна е, наистина“ — промърмори подигравателно той, имитирайки Брини. От друга страна обаче... Колин явно е харесал играта, а Колин не беше идиот.

Ник реши да остави играча да се движи право напред. Каза си, че и той би направил същото, ако се е заблудил. Ще спазва определена посока. Все ще се натъкне на нещо. Или поне гората ще свърши.

Съсредоточи се върху Безименния, който сръчно избягваше дърветата и удряше с тоягата пречещите му клони.

Чуваше ясно всяка крачка на фигурата, чуваше прашене на дърво, шумолене на увехнали листа. Фигурата се прехвърли през една скала и Ник видя съвсем ясно как се отрониха дребни камъчета и се изтърколиха към земята.

Зад скалата почвата стана влажна. Безименния напредваше бавно, защото постоянно затъваше до глезените. Ник беше впечатлен от изпълнението. Обстановката изглеждаше напълно реална. Не липсваше дори жвакането на босите стъпала в тинята.

Безименния трудно си пробиваше път. Скоро започна да пъшка. Синята линия се стопи до една трета от дължината си. При следващата скала Ник даде кратка почивка. Играчът опря ръце върху бедрата си и сведе глава. Очевидно се опитваше да си поеме дъх.

Някъде наблизо течеше поток. Ник чу плискането на водата и сложи край на почивката. Придвижи Безименния надясно и наистина откри поточе. Фигурата спря пред водата и изпъшка тежко.

— Хайде, пий — подкани го Ник. Натисна стрелката за надолу и остана възхитен, когато Безименния се наведе, загреба вода с ръка и започна да пие.

След това вече напредваше по-бързо. Влагата изчезна, дърветата се разрешиха. Все още му липсваше ориентир и Ник започна да се опасява, че движението право напред е изстрел в празното пространство. Само да имаше по-добър поглед, по-ясна перспектива! Може би карта или...

Перспектива ли? Ник се засмя тихо. Я да видим! Може би виртуалното му Аз умее не само да се навежда, но и да се катери. Избра едно могъщо дърво с дълбоко надвиснали клони, изправи фигурата пред него и натисна клавиша със стрелка нагоре.

Безименния внимателно остави тоягата настрана и се изтегли нагоре по клоните. Щом Ник пусна клавиша, фигурата веднага спря да се катери и продължи нагоре едва когато момчето отново натисна стрелката. Ник го изпрати възможно най-високо, докато клоните станаха тънки и фигурата за малко да падне. Едва когато се увери, че Безименния е стъпил сигурно, Ник се осмели да огледа околността. Гледката беше фантастична.

Пълната луна освети безкрайно море от сребърнозелени дървета. Отляво се виждаха последните склонове на планинска верига, отдясно се простираше равнина. Точно пред него се редяха ниски, заоблени възвишения. Мънички точки в подножията им показваха, че там има селища.

„Прав съм бил, помисли триумфиращо Ник. Пътят право напред е правилният.“

Вече беше готов да натисне клавиша за слизване, когато забеляза между дърветата топла жълта светлина. Съвсем наблизо. Светеше като обещание. Ако се отклони малко наляво, само след няколко минути ще се натъкне на източника на светлината. Може би там има къща? Треперейки от нетърпение, Ник свали фигурата на земята. Безименния грабна тоягата и продължи напред. Ник ухапа долната си устна и си пожела да не е сбъркал посоката.

Не след дълго забеляза първите светли лъчи между стъблата на дърветата. Точно тогава се натъкна на първото препятствие: процеп, твърде широк, за да може Безименния да го прескочи. Проклятие! Процепът се простираше по целия екран и се губеше някъде в мрака

между дърветата. Ако се опита да го заобиколи, Безименния ще изгуби много време и вероятно ще сбърка посоката.

Ник откри падналото дърво едва след доста ругатни. Ако можеше да го премести в подходящо положение...

Клавишът „Space“ се оказа ключът към успеха. Играчът теглеше, влачеше и буташе падналото стъбло във всяка посока, която му указваше курсорът. Когато дървото най-сетне легна върху процепа, Безименния пъшкаше тежко и червената линия на живота му се скъси още малко.

Ник се въоръжи с търпение и предпазливо придвижи екранния герой по стъблото. Импровизираният мост се оказа доста несигурен — още на петата крачка Безименния се олюля застрашително и Ник успя да го спаси с рискован скок в последния момент.

Светлината се засили и затрепка. Точно пред фигурата изникна тясна горска просека. В средата на екрана пламна огън. До него седеше самотен мъж и се взираше в пламъците. Ник вдигна пръсти от мишката и Безименния веднага спря.

Мъжът до огъня не се помръдна. Видимо не носеше оръжие, но това не означаваше нищо. Вероятно беше магьосник, защото се бе увил в дълго черно палто. Ако кликне върху него, може да узнае нещо. Едва докоснал го с курсора, мъжът вдигна глава и откри тясно лице със съвсем малка уста. В същия момент най-долу на екрана се отвори диалогов прозорец.

— Поздрав, Безименни — думите се очертаха сребърносиви върху черната основа. — Беше бърз.

Ник придвижи Безименния малко по-близо, но мъжът не реагира. Само разбута горящите цепеници с дълъг клон. Ник остана разочарован. Най-сетне да срещне някого в тази пуста гора и той да произнесе само кратък поздрав.

Едва когато забеляза мигащия курсор на следващия ред в прозореца, Ник разбра, че се очаква да отговори, и написа: „И на теб поздрав“.

Мъжът с черното палто кимна.

— Добра идея беше да се покатериш на дървото. Не много безименни бродници стигнаха до тази идея. Ти си голяма надежда за Еребус.

— Благодаря — написа Ник.

— Как мислиш, искаш ли да продължиш? — Малката уста на непознатия се разтегли в изразяваща очакване усмивка.

Ник беше готов да напише „Разбира се!“, но събеседникът му още не бе свършил.

— Ще се справиш с онзи само ако се съюзиш с Еребус. Трябва да го знаеш.

— Разбрах — отговори кратко Ник.

Мъжът сведе глава и отново разрови огъня. Пръснаха искри. *Господи, изглежда съвсем истинско!*

Ник почака, но събеседникът му не направи опит да продължи разговора. Очевидно бе произнесъл целия записан в него текст.

Любопитен дали мъжът ще реагира, ако се обърне към него със свои знаци, Ник написа на следващия ред „p#434< 3xxq0jolk-<fi0e8r“. Очевидно мъжът се зарадва на инициативата му, защото вдигна глава и му се усмихна.

Та той ме гледа право в очите, помисли си Ник и се почувства неловко. Гледа ме и погледът му сякаш прониква в мен през екрана.

След малко мъжът отново втренчи поглед в огъня.

Едва сега Ник чу тихата музика. Фина, но натрапчива мелодия, която го затрогна по странен начин.

— Кой си ти? — написа Ник.

Не получи отговор. Мъжът наклони глава и сякаш се замисли. Само след няколко секунди обаче в прозореца започнаха да се появяват думи и Ник се смая.

— Аз съм мъртвец — мъжът отново погледна Ник, сякаш искаше да провери въздействието от думите си. — Само мъртвец. Ти обаче си жив. Безименен, но не за дълго. Скоро ще си избереш име, призвание и съвсем нов живот.

Ник плъзна пръсти по клавишите. Тази игра беше необикновена. Не, по-скоро плашеща. Как така му даде смислен отговор на произволно избран въпрос?

Сигурно е било случайност.

— Мъртвите обикновено не говорят — написа той и се отпусна назад. Това не беше въпрос, а възражение. Създателите на играта надали са програмирали подходящ отговор.

— Прав си. Това е силата на Еребус. — Мъжът мушна клона в пламъците и го извади горящ.

Уплашен, макар да не го признаваше дори пред себе си, Ник провери дали наистина е офлайн — може би някой си правеше шеги с него. Да, нямаше връзка с мрежата. Клонът в ръката на мъртвеца гореше и отблясъкът от пламъците танцуваше в очите му.

Ник написа следващото изречение, воден от невидима ръка:

— Какво е да си мъртъв?

Мъжът се изсмя, по-скоро изхърка.

— Ти си първият Безименен, който ми задава този въпрос! — И с разсеяно движение метна остатъците от клона в огъня. — Самотен. Обсебен от духове. Кой може да каже... — Прокара ръка по челото си и продължи: — Какво ще ми отговориш, ако на свой ред те попитам какво означава да си жив? Всеки живее по свой начин. Всеки намира своята собствена смърт. — Сякаш за да подчертае казаното, мъжът нахлупи качулката на главата си и закри очите и носа си. Остана само малката уста. — Няма съмнение, че един ден и ти ще го преживееш.

Няма съмнение. Ник изтри овлажнелите си длани в панталона. Темата изобщо не му хареса.

— Как да продължа? — написа той и развеселено установи, че очаква смислен отговор.

— Искаш ли да продължиш? Предупреждавам те. По-добре недей.

— Разбира се, че искам.

— Тогава завий наляво и върви по течението на потока, докато видиш клисурата. Мини през нея. А после... ще видиш. Мъжът се уви в палтото си, сякаш му стана студено. — И внимавай за Пратеника с жълтите очи.

4.

Все по течението на потока. Бълбукането му идваше все отляво. Тичаше в лек тръс, за да не изморява Безименния и да не намали линията за издръжливост. Вече бе установил, че издръжливостта не е силната страна на неговия герой. При най-малкия наклон започваше да пъшка и имаше нужда от почивка. Ник изчакваше, докато синята линия в десния долен край на екрана светне отново, и продължаваше. Прехвърляше се през скали, прескачаше препятствия, търсеше клисурата. Пратеникът с жълти очи не се виждаше никъде.

Постепенно теренът вляво и вдясно от потока се издигна и тъмната горска почва отстъпи място на камениста земя. Сипеите затрудниха още повече Безименния, няколко пъти даже се стигна до падане. Ала едва когато теренът стана двойно по-висок от фигурата, Ник разбра, че вече е в средата на клисурата. Освен това забеляза, че не е сам. Нещо шумолеше в сухите храсталаци отляво и отдясно, нещо се движеше, а после — като по нечута заповед — от двете страни изскочиха дребни същества, подобни на крастави жаби, и се нахвърлиха върху Безименния. Стъпалата им бяха снабдени с ципи и с остри нокти, които нанесоха доста вреди на играча. Едва след няколко секунди ужас и вцепенение той се сети за тоягата в ръцете си и започна да се отбранява. Две жаби побягнаха, една падна в краката на Безименния след добре прицелен удар.

— Страйк — промърмори Ник.

Последната жаба обаче увисна на ръкава на играча и под ноктите ѝ изникна червено петно. Разтревожен, Ник отбеляза, че червената линия на живота е останала наполовина. Удари по спейс клавиша и Безименния подскочи, но жабата не се откъсна.

Едва клавишът „Escape“ донесе желания успех. Безименния се извъртя светкавично, отърси се от жабоподобното същество и по заповед на Ник го довърши с тоягата.

Междувременно линията на живота бе слязла под половината. Ник се увери, че не се виждат други нападатели и прекара курсора по

телата на жабите. На екрана светна информация. „Четири единици плът“.

— Е, все пак — изръмжа той, изправи изтощения играч на крака и го накара да събере телата, преди да продължи пътя си през клисурата. Вече беше нащрек, готов да стовари тоягата върху всяка гадна жаба. Но не се появиха повече противници. Вместо това зад Безименния се надигна шум, ритмичен и многократно отекващ в стените на клисурата. Тропот на копита.

Ник забави ход и зави предпазливо, но се оказа, че зад завоя има само стръмна скала и опасен сипей.

След минута тропотът на копита престана. Ник притисна Безименния до скалата и мина внимателно покрай висок, трънлив храсталак. Продължи напред до поредната скална стена. На половината ѝ височина, много над главата на Безименния, стърчеше издатина, зад която се отваряше тесен вход на пещера. Точно на прохода стоеше огромен кон, покрит с броня. На седлото седеше мършава фигура, облечена в кафяв кител, която махна едновременно на Ник и на Безименния. Ник забеляза бегло голия, остър череп и прекалено дългите, кокалести пръсти. Цялото му внимание се устреми към бледожълтите очи.

— Прояви се като доста сръчен.

— Благодаря.

— Обаче животът ти е на свършване.

— Знам.

— За в бъдеще би трябвало да внимаваш повече.

Прозаичните думи на Пратеника бяха в грозно противоречие със страховитата му външност.

— Време е да получиш име — продължи фигурата. — Настъпи мигът на първия ритуал. — И с широк жест посочи пещерата зад гърба си. — Желая ти щастие и дано вземеш правилните решения. Ще се видим пак. — Обърна коня и се отдалечи.

Ник изчака ударите на копитата да заглъхнат и поведе Безименния към скалата. Стръмна, издялана в камъка стълба водеше нагоре. „Настъпи мигът на първия ритуал.“ Защо ръцете му отново овлажняха? Кликна с левия клавиш на мишката върху черния вход на пещерата. Безименния закричи към дупката и изчезна. В следващия миг екранът потъмня.

Мрак. Тишина. Ник се размърда на стола си. Защо продължава толкова дълго? Изпробва няколко комбинации от клавиатурата, но не настъпи промяна.

— Хайде де — подкани той играта и почука по компютъра. — Не спирай.

Мракът продължи и Ник се изнерви още повече. Дали да не извади диска от устройството и да го сложи пак? Или поне да натисне „Reset“? Не. Твърде рисковано. Сигурно ще се наложи да започне съвсем отначало. Или играта няма да се стартира повече.

Внезапно чу звук. Ток-ток! Като ударите на сърцето. Извади от горното чекмедже на бюрото си слушалките, нахлупи ги на главата си и ги свърза с компютъра. Досега шумът се чуваше съвсем ясно. Някъде на заден план звучеше още нещо. Рогове, които даваха кратки сигнали. Сякаш някой отива на лов. Звучаха обещаващо. Вероятно някъде там играта беше в разгара си. Без него. Ник усили звука и се ядоса, че не се е сетил за слушалките по-рано. Ами ако е пропуснал важна информация? Предупреждения, указания! Ами ако не е чул най-важния съвет: как да продължи играта!

Повече от нетърпение, отколкото с надежда да ускори нещата, Ник затропа по клавиша „Enter“.

Чукането престана. От бездънния мрак се откриха червени букви.

— Това е Еребус. Кой си ти?

Ник не се замисли дълго. Избра името, което използваше и в другите компютърни игри.

— Аз съм Гаргойл.

— Кажи ми името си.

— Гаргойл!

— Кажи ми истинското си име.

Ник се стъписа. За какво му е името му? Добре де, ще напише име и фамилия, пък дано да продължи.

— Саймън Уайт.

Името стоеше там черно на бяло и няколко секунди не се случи нищо. Само курсорът мигаше.

— Казах да напишеш истинското си име.

Ник зяпна невярващо и за пореден път изпита чувството, че някой го гледа от екрана. Пое дълбоко дъх и направи нов опит.

— Томас Мартинсън.

Отново минаха няколко секунди без коментар, после играта отговори:

— Томас Мартинсън е фалшиво име. Ако искаш да играеш, напиши истинското си име.

Ник не намери разумно обяснение. Може би имаше грешка в софтуера и играта нямаше да приеме нито едно име. Надписът изчезна, остана само мигащият курсор. Внезапно Ник се уплаши, че програмата се е сринала. Или се затваря сама при грешен отговор — като мобилен телефон след три грешни PIN-кода.

— Ник Дънмор — написа той, готов да приеме, че играта ще отхвърли и истинското му име.

Вместо това чу глас да произнася името му шепнешком. Ник Дънмор. Ник Дънмор. Ник Дънмор.

Думите отекваха отново и отново. Сякаш паролата се предаваше от едно шепнещо същество на друго. Поздрав за добре дошъл, отправен от невидима общност.

Чувството, че е наблюдаван, го плашеше все повече. Даже опита да си свали слушалките. В този миг шепотът и надписът изчезнаха. Вместо тях зазвуча нежна мелодия, обещаваща тайни и приключения.

— Добре дошъл, Ник. Добре дошъл в света на Еребус. Преди да започнеш да играеш, запознай се с правилата. Ако не ти харесат, можеш по всяко време да прекратиш играта. Добре ли е така?

Ник втренчи поглед в екрана. Играта го залови да лъже. Знаеше истинското му име. А сега нетърпеливо очакваше отговора му — мигането на курсора непрестанно се ускоряваше.

— Да — написа Ник с неясното усещане, че ако се забави, екранът отново ще потъмнее. По-късно ще мисли какво означава всичко това.

— Много хубаво. Ето и първото правило. Имаш само един шанс да играеш Еребус. Ако го пропилиеш, всичко свършва. Ако фигурата ти умре, край. Ако нарушиш правилата, край. Ясно ли е?

— Ясно.

— Второ правило: внимавай да си сам, когато играеш. Никога не споменавай истинското си име по време на игра. Никога не споменавай

името на твоя играч извън играта.

Това пък какво е? — запита се объркано Ник. И в същия миг си спомни, че дори бъривата Брини не му е издала нищо за Еребус. „Страхотно е, наистина“ — това беше всичко, което каза.

— Ясно.

— Добре. Трето правило: съдържанието на играта е тайна. Не говори с никого какво играеш. Особено ако не е регистриран. Докато играеш, можеш да обменяш мисли с други играчи около огъня. Не давай информация в кръга на приятелите си, нито в семейството си. Не пускай информация в интернет.

Да не би да ме забележиш, ако го направя — каза си Ник и написа:

— Окей.

— Четвърто правило: съхранявай диска с Еребус на сигурно място. Нужен ти е, за да стартираш играта. В никакъв случай не го копирай, освен ако Пратеникът изрично не те помоли.

— Окей.

Ник натисна „Enter“ и моментално изгря слънце. Или поне така го усети. На екрана се появи нежна розовина, която скоро премина в лека червенина, после в жълти и златни тонове. Безименния се появи като сянка, постепенно доби очертания, обстановката, в която се намираше, също се изясни: обляна от слънцето горска поляна, високи треви, през които се виеше добре утъпкана пътека. Пътеката водеше към обрасла с мъх кула. Портата към нея висеше само на една панта. Безименния седеше на скалата вляво от кулата, затворил очи и обърнал лице към слънцето. Ник изпита нещо като завист — все едно гледаше най-страхотните снимки от ваканцията. За миг повярва, че е помирисал смолата на горските дървета и цъфтящите билки на поляната. Свиреха щурци, вятърът шепнеше в тревата.

Увисналата порта на кулата се удряше шумно в стария зид. След малко играчът, все още в разкъсаните си дрехи отпреди, стана и се протегна. Сложи ръка върху лицето си и свали кожата като маска. Появи се гладка кожа, бяла като яйчена черупка.

Порив на вятъра разгърна флага, който висеше на върха на кулата. Ник видя избледняла единица.

Явно отивам към първото ниво, помисли си Ник и насочи фигурата към кулата. Липсата на лице го смущаваше много повече,

отколкото беше готов да признае.

Вътре всичко е спокойно. Даже вятърът е замлъкнал. Портата вече не се удря в зида. Сред сламата са разпръснати кости. Виждат се няколко ракли с ръждясал обков. По стените блестят медни плочи, в които са вдълбани думи. Първата е все една и съща: *Избери*.

Той обхожда плочите една след друга.

— Избери пол — подканя го първата.

Без да се колебае, избира мъжки пол. Едва по-късно му хрумва, че би било много интересно да играе като жена. Е, нищо. Друг път.

— Избери народ — прочита на втората плоча.

Тук остава по-дълго. Отхвърля варварина и вампира, макар че изпробва за малко телата им. При вида на намазаните с мас могъщи рамене на варварина погнусено изкривява лице. Няколко минути обмисля дали да не стане човека гушчер. Люспите по тялото му блестят изкусително и сменят цветовете си в зависимост от светлината. Може да си остане и човек, но това не е за игра. Банално. И слабо.

Джудже, вълк единак, човекът котка, елфът на мрака — последните четири възможности също го изкушават. Изпробва тялото на джудже — дребно, костеливо, силно. Не е зле. Дребният ръст го привлича, но кривите крака и лукавото лице го отблъскват.

В крайна сметка избира да стане елф на мрака: среден ръст, гъвкаво тяло, елегантен и тайнствен тип. Приемат решението му.

— Избери външност — нарежда третата плоча.

Не иска да прилича на действителното си Аз. Затова избира къса руса коса, стърчаща на всички страни, остър нос и тесни зелени очи. Оглежда новото си лице и с радост установява, че няма и грам прилика с Безименния. Грижливо подбира и облеклото си: яке в зелено и златно, тъмен панталон, високи ботуши. Кожено кепе, което все пак осигурява известна защита, макар да би предпочел шлем. Но на елф от мрака не се полага шлем.

Отново обработва чертите на лицето си: уголемява очите и разстоянието между носа и устата. Повдига веждите. Очертава скулите, прави ги по-изпъкнали и установява, че е заприличал на изгубен кралски син.

— Избери призвание — подканва го четвъртата плоча.

Асасин, бард, магьосник, ловец, съгледвач, рицар, крадец. Богат избор. Описват му предимствата на всеки тип. Научава, че вълците са особено добри магове, а вампирите имат талант за асасини или за крадци. Елфите на мрака също са добри крадци.

Колебае се. Внезапно чува скърцането на портата. Някой я отваря и влиза в кулата. Гърбава сянка. Джудже с гърбица и криви крака, с дебел червен нос и тъмносиня издутина на шията. Докуцуква до него, възсяда една от раклите и облизва устни.

— Както виждам, появил се е още един елф на мрака. Любим тип за младежта.

— Наистина ли?

Прясно изпеченият елф на мрака се мръщи. Не иска да е един от многото.

— Наистина. Избра ли си вече професия?

Я да огледа още веднъж списъка.

— Може би крадец. Или надзирател. А защо не рицар?

— Какво ще кажеш да станеш магьосник? Който владее магии, притежава власт.

Обмисля и тази възможност, но я отхвърля. Няма желание да прави магии, а да се сражава с меч.

— Не. Няма да стана маг. Ще стана рицар.

— Сигурен ли си?

Сигурен е. Рицар звучи благородно, почти като принц.

— Рицар — потвърждава той.

„Избери си способности“ — пише на петата медна плоча. Под нея предълъг списък с качества и умения.

Започва да избира. Проницателност. Сила, издръжливост. Способност да се слива с околната среда. Да пали огън. Бързина. Енергичност.

Избира внимателно, защото не знае колко способности му се полагат. При всяко решение други възможности се затварят. Посочва „бързо излекуване“ и опцията „смъртоносно проклятие“ изчезва. Избира „предпазващ щит“ и губи „кожа от желязо“.

След десет избрани качества списъкът се разтваря в нищото — точно в мига, когато си е помислил, че може да продължи така цяла вечност.

— Някои от качествата, които пренебрегна, скоро ще ти липсват болезнено — смее се гномът.

— Навярно.

Пита се какво прави тук този малък грозник. Предпочита да е сам. Шестата плоча го очаква. „Избери си оръжия.“

Под плочата се отваря огромен сандък. Мечове, копия, щитове, боздугани с различна големина. Ужасяващи остриета с куки, камшици с животински нокти, бодливи топки.

— Да те посъветвам ли? — пита гномът.

За да ме измамиш, нали!

— Не, благодаря.

Сам ще намери правилното. Внимателно изважда меч подир меч от раклата и ги нарежда до стената. Проверява колко лесно ги вдига, колко бързо ги размахва. Накрая избира дълъг меч с тясно острие и тъмночервена дръжка. Размахва го и се радва на тихото свистене.

Щитовете са дървени и не будят доверие. Големи са и тежат. Забавят движенията му. Затова избира най-малкия: кръгъл, с гърбица от бронз и сини шарки върху дървото.

— Най-добре си го вържи на гърба — препоръчва гномът и весело размахва кривите си крачета, сякаш пришпорва раклата си да препусне.

Елфът на мрака не го удостоява с отговор. Запътва се към седмата плоча. Последната. „Избери си име.“

Учуден, Ник си спомня, че е искал да се нарече Гаргойл. Сега обаче името не му изглежда подходящо. Оглежда се с надеждата да види ракла със свитъци с имена. Нищо. Сам трябва да си избере името. Или почти, защото гномът явно има свое разбиране за помощ.

— Елф със сърце, Елф без сърце, Дребосъкът на мрака, Остроухият елф, Лисичото лице! Хубаво, нали? Или държиш на класическо име? Момос, Ерис, Кер, Понос... да не забравим Морос! Кое ти хареса?

Елфът на мрака се изкушава да размахва меча и да прогони натрапника. Сигурно ще се справи лесно с този дребосък и ще има възможност да помисли спокойно. Но си представя гномски предсмъртни писъци и локви кръв на пода и се въздържа.

Класическо име. Хубава идея. От древния Рим. Марий. Не. Сарий.

Няма какво да му мисли. Точно това име е искал. Веднага го задава.

— Сарий, С-с-сарий, Сарий — разнася се шепот в кулата. — Добре дошъл, Сарий.

— Сарий ли? Ама че скучно! Скучните умират бързо. Не знаеш ли това, Сарий?

Гномът скача от раклата и изплезва зелен език, който се проточва чак до гърдите му.

Сарий излиза от кулата, на обляната от слънце горска поляна. Изчаква куцацият гном да изчезне в гората и едва тогава пристяга щита на гърба си.

5.

Плодчета като малки кръгли рубини сред блестящи зелени листа. Сарий е стигнал до края на гората, но едва сега забелязва плодчетата в сянката на дърветата. Дали да си откъсне? Да, защо не? С радост установява, че вече притежава инвентар, в който се съхранява всичко негово. Открива вътре краставите жаби, които е убил още като безименен. Има много място за плодчетата.

Внезапно чува шум и се изправя. Да не би в храстите да дебнат змии? Бърз поглед на всички страни — не, няма нищо. Пусто е. Отново се захваща с плодчетата. Сигурно растат тук, за да се запаси с храна.

Атаката идва така внезапно, че страхът го обзема, едва когато всичко е свършило. Двама мъже го нападат изотзад и го притискат към земята. Единият забива коляно в гърба му, извива ръцете му назад и го връзва. Другият опира в брадичката му кама, по която са полепнали косми и засъхнала кръв.

Сарий не е в състояние да се отбранява. Опитва се, но само рита безпомощно и не успява да попречи на по-едрия от двамата мъже да го вдигне и да го метне на раменете си като чувал.

Това ли беше? Сарий, елф на мрака и рицар, изненадан, докато бере плодове, и отвлечен. Ако се размърда, нападателят може да го пониже с камата си. Край на приключението. Каква гадост! Какъв безславен край! Типично за него. Сигурно е единственият, допуснал да го надвият по такъв тъп начин.

Крачат през гората. Мъжът, който го носи, непрекъснато намества товара на раменете си. Явно не иска да го изгуби по невнимание. И все пак го прави: спира рязко в края на един храсталак, хвърля го и го изпраща с ритник надолу по склона.

Сарий се преобръща два пъти и най-сетне спира на равно.

Долу го чакат три фигури, много прилични на похитителите му: разкъсани дрехи, засъхнала мръсотия по лицата, белези. Единият е без око, другият има гърбица. Само оръжията им блестят.

— Къде го намерихте? — пита гърбавият.

— Мотаеше се около кулата. Хванахме го по-лесно от гълъбче.

Гърбавият хваща Сарий за яката и го изправя пред високо стъбло.

— Смятате ли, че от него ще излезе добър разбойник? Да го задържим ли?

Едноокият се извърта настрана, за да го види по-добре.

— Не става — отвърща сърдито той. — Още по дрехите му личи, че не е като нас. Той е от хората, дето се бият срещу Ортолан.

— Тогава ще го убием! — радва се гърбавият.

Сарий много иска да каже нещо — например, че не познава никакъв Ортолан и че е готов да се присъедини към бандата им, стига да го оставят жив. Но не става. Докато беше в компанията на гнома, можеше да говори, а сега е няма. Събитията текат като на филм.

Третият мъж, чието лице е скрито под шапка с огромна периферия, досега не е казал нищо, но този път излиза напред.

— Няма да го убием. Този не е като другите.

Навежда се и пребърква джобовете на Сарий.

— Я вижте тук! Няма отрови, няма писма за награди, няма злато. По-добре да го пуснем да си върви.

— Просто така? — Гърбавият явно е разочарован. — Но това е безсмислено! Искам да се забавлявам!

Мъжът с голямата шапка махва пренебрежително.

— Ако питаш мен, най-добре е накрая да победи някой като него. Но за съжаление, Сарий, накрая губят малките хора. Такива като нас. Като теб. Аз не им посягам.

Гърбавият се опитва да изпразни джобовете на Сарий, но мъжът с шапката успява да го прогони.

— Вместо това ще ти дам съвет. Знаеш ли кое е най-доброто за теб?

Не, би отговорил Сарий, ако можеше. Ала мъжът насреща му явно не очаква отговор. Вдига го във въздуха, обръща го и развързва ръцете му.

— Напусни Еребус. Върви си и не се връщай. Дръж се така, сякаш никога не си бил тук. Забрави този свят. Ще го направиш ли?

„Естествено, че няма да го направя“, отговаря мислено Сарий. Опитва се да различи лицето под шапката на разбойника, но не успява

да види дори очите му.

— Ако искаш да напуснеш Еребус, изчезвай оттук. Върни се при кулата. Сега.

Какво е това: възможност за бягство или капан? Дали ако се възползва от случая и се измъкне от похитителите си, Еребус ще се затвори за него? Сарий стои в нерешителност. Разбойникът го приема като отговор.

— Така си и мислех — прошепва с въздишка той. — Тогава поне ме чуи добре: Тук никой не ти е приятел. Нищо, че се преструват на добри. Никой няма да ти помогне. Всички искат да влязат във Вътрешния кръг, но само някои ще стигнат дотам.

Сарий не разбира нито дума. Какъв е този Вътрешен кръг?

— Накрая остават само няколко души. Избрани за битката срещу Ортолан. Да убият чудовището, да намерят съкровището. Не всеки е способен да изпълни задачата.

Трудно е да се каже дали разбойникът се шегува, или говори сериозно, а Сарий не може да го попита.

— Не казвай на другите какво си чул от мен. Не се лишавай от това предимство, защото и без друго е малко. Постарай се да намериш кристали на желанието. Те ще ти улеснят живота. Живота, разбираш ли?

— Не му разказвай за кристалите на желанието! — прекъсва го гърбавият.

— И защо не? Той ще има нужда от тях. Знаеш ли какво, Сарий? Кристалите на желанието са една от големите тайни на Еребус. Те ти служат. Правят невъзможното възможно. Осъществяват мечтите ти.

— Ако Пратеникът узнае какво си наговорил на момчето, ще ти отреже главата — хили се гърбавият.

— И без това ще го направи, ако му падна в ръчичките.

Мъжът с голямата шапка — той е водачът, със сигурност е водачът, мисли Сарий — му обръща гръб и бавно се отдалечава между храстите. Другите двама тръгват след него. Едноокият бързо се изплюва в лицето на доскорошния пленник, но иначе не му посягат. Какво да прави сега? Защо никой не му каза поне една дума?

Изкачва се по склона и се опитва да се ориентира. Кулата би трябвало да е вляво, но той не иска да се връща там. Оглежда се,

търсейки опорна точка, и внезапно чува тихо дрънчене на метал. Идва от посоката, където гората е най-тъмна.

Сарий следва шума и с всяка крачка го чува по-ясно: удари на желязо върху желязо, върху дърво, върху камък. Глух рев и нещо като болезнени викове. Битка. Следва шума. Напред и все напред, докато в тялото му се разгаря пламък. Любопитство или страх? Или и двете? Изведнъж се изправя пред препятствие. Забавя крачка и смаяно се визира в черната стена, простряла се напреки през гората, стърчаща високо над дърветата. Черното блести като катран.

За покатерване по стената не може и да се мисли. Значи трябва да намери врата. Или да стигне до края на огромното препятствие. Обръща се наляво, защото оттам идва шумът от битката. Тича, докато изразходва цялата си издръжливост. Никаква врата. Побеснял от гняв, започва да удря стената с меча си. Хвърчат черни люспи, отдолу се появяват две букви: *в* и *м*.

Убеден, че под катрана е скрито послание, продължава да обработва стената с меча, надявайки се, че няма да се счупи. Но мечът е издръжлив и само след минути успява да разкрие цяло изречение. Колко двусмислено: *Върви в мрежата*.

Чува собствения си смях. Добър улов съм, казва си и отваря връзка с интернет.

В същия момент част от стената рухва и разкрива бойно поле. Двама варвари, жена котка, вълк единак, десетина джуджета, трима вампири и двама елфи на мрака се сражават с четирима неописуемо грозни тролове. Единият вече е набучен със стрели — вероятно от жената котка, която единствена носи лък. Другият трол размахва парче скала и го мята срещу вълка, който с огромен скок избягва опасността. Две джуджета секат краката на третия трол с брадвите си, подпомагани от по-едрия варварин, който стоварва боздугана си върху гърба на чудовището.

Над бойното поле се рее синкав овал, който искри като огромен шлифован сапфир и лениво се върти около собствената си ос. Да не би да е кристал на желанието? Участниците в сражението сякаш не го забелязват — може би защото са твърде заети.

Сарий посяга към меча в колана си. Изглежда му толкова дребен и безобиден. Иска му се да се хвърли в битката, но не смее.

Изпод шлема на едно от джуджетата руква кръв. Стига до брадата и потъва там. Въпреки това джуджето продължава да се бие като могъщ воин.

Сарий се опитва да диша дълбоко и равномерно. Дори да го наранят, няма да изпита истинска болка, все едно колко реална изглежда битката. Прави крачка напред, но бързо отстъпва назад, за да уточни тактиката си. Четвъртият трол е свободен. Притиснал е до стената една вампирка и тя с мъка отблъсква грамадното туловище и боздугана му с дългото, тясно острие на меча си. Тролът още не е забелязал Сарий.

Добре. Значи ще го нападне. С бързо движение сваля щита от гърба, вдига меча и се хвърля в битката. За момент му става неловко, че първо е трябвало да събере смелост.

Мечът му се стоварва върху трола също както преди малко върху стената, само че този път не оставя и най-малката следа. Тролът надава подигравателен рев, грабва вампирката и я вдига високо във въздуха. Тя размахва ръце, изпуска меча и плъосва на земята като чувал с камъни. Червеният шал на кръста ѝ се оцветява в тъмносиво. Остава само мъничко късче червено. Линията на живота, досеща се Сарий. Едва сега вижда, че всеки от сражаващите се носи нещо червено — най-често колан, както е при него.

Вампирката явно е разбрала, че животът ѝ виси на косъм. Макар и с мъка, успява да се скрие в храстите. Левият ѝ крак е извъртан под неестествен ъгъл и тя го влачи след себе си като чуждо тяло.

Тролът е изгубил интерес към нея и се обръща към Сарий. Измерва го с тъп поглед. От муцуната му капе слюнка. Сарий неволно отстъпва. „Можеш да играеш тази игра само веднъж“ — повтаря си той. В никакъв случай не бива да свърши бързо.

Тролът прави крачка към него. Сарий го заобикаля светкавично с надеждата да улучи някое чувствително място, и то колкото е възможно по-бързо. Прицелва се в издутите жили на грамадния крак и нанася удар.

Тролът отново надава вой, но този път в него има болка. От раната руква тъмночервена кръв, гъста като сироп. Сарий се взира смаян в стичащата се кръв и твърде късно забелязва, че над главата му кръжи боздуганът на противника. Инстинктът го тласка да се дръпне настрана.

Бодливата топка закача рамото му. Разнася се оглушително съскане, което се забива в мозъка му като пламтяща тел.

Той пада. Високо над него стои тролът и се взира в лицето му с каменнокафяви очи. Отново вдига оръжието си. А после се разнася гръм — или поне така си мисли Сарий, защото болезненото съскане го оглушава. Тролът се олюлява и падналият зърва за миг по-едрия от двамата варвари, който се е появил от нищото и се мъчи да строши гръбнака на трола със своя боздуган.

Ударът е точен. Чудовищният противник на Сарий се изправя с грозен вик. Вторият удар го поваля на колене. Вече не реве, само стене. Последен удар в тила и той замлъква окончателно.

Сарий се опитва да седне, но всяко движение засилва съскането в главата му до непоносимост. Значи трябва да се движи съвсем бавно. Само четвърт от колана му е останала червена. Дали червеното ще се увеличи, ако не мърда? Отпуска се в тревата и се оглежда. Видяното е успокоително, поне засега. Битката почти е приключила. Два трола лежат на земята, третият бяга. Четвъртият все още е на крака, но двамата варвари го млатят здраво с боздуганите си. Скоро се включват и останалите, които още могат да ходят. Тролът няма шанс срещу численото превъзходство на противника. Олюлява се и пада тежко по лице. Между плешките му стърчи брадва на джудже.

— Победа — прошепва глас без тяло.

В следващия миг в края на гората се появява Пратеникът с жълтите очи и стяга юздата на коня си.

— Завладяхте овала — казва той и докосва блещукащия диск с костеливите си пръсти. — Наградата ви е сигурна. Блъдуърк!

Какво е това Блъдуърк? Сарий не разбира, докато големият варварин не излиза напред, за да се поклони пред Пратеника.

— Ти даде най-големия принос за спечелването на битката. Възнаграждавам те с шлем със сила 27. Той ще те пази от отрова, светкавици и магия за треска.

Пратеникът подава на Блъдуърк златен шлем с рога от див козел. Варваринът сваля от главата си простото кепе и нахлупва блестящия шлем, който го прави още по-едър.

— Кескориан! — извиква Пратеникът и по-дребният варварин също излиза напред.

— Ти даде най-доброто от себе си, но твърде често се колебаеш. Въпреки това заслужаваш награда. Вземи стария шлем на Блъдхърк, той е по-добър от твоя.

Кескориан изпълнява нареждането.

— Сарий! — провиква се Пратеникът.

На трето място? Това го учудва. Нали се намеси със закъснение в битката, а и не можа да се покрие със слава. Напряга всички сили и се изправя на крака. Всяко движение засилва мъчителното съскане в главата му. Рамото му кърви, коланът му почернява.

— Това беше първата ти битка и ти показва смелост, вместо да се задоволиш с ролята на наблюдател. Аз ценя смелостта, затова ще получиш нещо, от което спешно се нуждаеш: излекуване. Изпий това питие, за да възстановиш здравето си и да увеличиш съпротивителната си сила. Наздраве, приятелю.

Сарий вижда златножълта бутилка да се рее във въздуха пред лицето му, посяга и я хваща. Отваря я и пие.

Кървавите следи по рамото му се разтварят в нищото, коланът му засиява ясночервен и — какво блаженство! — високочестотният съскащ тон, появил се с раняването му, изчезва. На негово място идва музиката, която е чул в кулата. Мелодията обещава всичко. Всичко, което някога е искал.

— За Сапуяпу, който за първи път издържа до края, имам нова брадва.

Джуджето излиза напред, грабва бравата и бързо се скрива в сянката. Настъпва тишина. Пратеникът оглежда събралите се един след друг и сякаш размишлява.

— Голор! — това е един от вампирите. Той получава в дар 25 минути невидимост. А вторият вампир Лакор бива надарен с 50 златни монети.

Вълкът Нуракс получава похвала и железен нагръдник. Жената котка Самира е удостоена с двойно закален меч. Пратеникът разпределя още малки и големи дарове: щит с магически руни за второто джудже, кама с отрова за елфа на мрака Вулкан. Остават още един елф на мрака и ранената вампирка, която още лежи в тревата до Сарий.

— Ти, Лелант, остана на заден план. Прояви страхливост, само три пъти размахна меча, и то без резултат. Няма да получиш награда.

Мисля си даже, че би трябвало да ти отнема една степен.

Лелант, чернокосият елф на мрака, стои в края на полянката, полускрит от дърветата — там, където се е крил по време на битката.

Сарий изпитва необяснимо задоволство. Знае, че не е бил особено добър, но е хубаво, че има някой, който е бил по-зле от него.

— Предупреждавам те, Лелант. За страх не се плаща. Дойде ли следващата битка, очаквам твоята воля, твоята сила, цялото ти сърце.

Накрая Пратеникът се обръща към вампирката.

— Ти, Яквина, си почти мъртва. Ако те оставя тук, ще умреш след няколко мига. Ако желаш, легни и умри. Ако не, последвай ме.

Вампирката с мъка се надига на колене. От раните ѝ се стича черна кръв. Тя пълзи по земята и успява да стигне до Пратеника, който я вдига на коня.

— Позволявам ви да запалите огън — казва той, обръща коня си и изчезва в галоп в мрака.

Сапуяпу е най-бърз. Три парчета дърво, червена искра, която изскача от пръстите му — и в средата на полянката пламва буен огън. Всички бързат да си намерят добро място.

— Как мислите, какво ще иска от Яквина? — пита Нуракс.

— Обичайното — отвръща Кескориан. — Но кого го е грижа? Ако се върне, ще е в четвърто ниво.

— Ако се върне — въздиша Сапуяпу.

Сядат един след друг. Сарий се колебае. Чувства се чужд, неловко му е. От друга страна обаче... възможно е да познава някого от присъстващите, а може би и всички, кой знае...

— Имаме нов. Сарий — започва Самаира.

— Да, и пак елф на мрака — продължава подигравателно Блъдуърк, който досега е мълчал. — Нароиха се като мухи.

— Поне изглеждат по-добре от варварите — обажда се Лелант.

— Ти си дръж езика зад зъбите. Ти си провален.

Лелант наистина млъква и Блъдуърк посвещава цялото си внимание на Сарий.

— Защо стана елф на мрака? Не ти ли казаха, че си имаме предостатъчно?

— Това е без значение за теб.

— Сигурно си и съгледвач — продължава да го одумва варваринът. — Като всички от твоя род.

— Аз съм рицар. Имаш ли нещо против да те наричам Блъди?

Вампирът Лакор се забавлява великолепно:

— Рицар ли? Ще пукнеш много по-скоро, отколкото можеш да си представиш. Особено ако измислиш още някой прякор на Блъдуърк.

Какво лошо има да си рицар? — иска да попита Сарий, но го е страх да не се изложи. Май трябваше да помоли джуджето за съвет.

— Къде ще отиде Яквина? — пита той вместо това.

— Скоро сам ще видиш мястото — отговаря строго Сапуяпу.

— Защо просто не ми кажеш?

— Нямам право. Ти си първо ниво.

Първо ниво. Естествено. Той току-що започва и другите със сигурност горят от желание да го видят паднал по лице. Или направо пукнал, както живописно се изрази Лакор. Той оглежда по-внимателно Сапуяпу и Самаира, но не открива знаци до кое ниво са стигнали. Откъде знаят, че той е начинаещ?

Междувременно около огъня обсъждат друга тема.

— Някой знае ли къде е днес Дризел?

— Нямам понятие. Сигурно се движи с друга група.

— Или има солово изпълнение.

— Според мен в момента работи навън.

Вече никой не проявява интерес към Сарий. Това го радва и той започва да се пита кой е Дризел и какво означава да „работиш навън“. Макар да не разбира всичко, за което се говори, той постепенно се отпуска, заслушан в омагьосващата музика, която се разлива по жилите му като топъл мед. От тоновете натежава и се изпълва с доволство — сякаш следващата победна битка е вече зад гърба му.

Самира през цялото време е близо до него. Сарий остава с впечатлението, че тя много иска да го заговори, но не знае как да започне.

— Старият шлем на Блъд е скапан — мърмори недоволно Кескориан. — Предпочитам хубав меч.

— Трябваше да се напънеш повече — отвръща Нуракс.

— Добре де, радвай се спокойно на нагръдника си. Но да знаеш, че и той е скапан. Колко защитни точки дава? Четиринайсет, нали? По-добре си направи нагръдник от хартия.

— Не говори глупости! — ядосва се Нуракс. — Четиринайсет точки ефективно отбиват стрелите на орките. Вчера щяха да ми струват цялата ми жизнена енергия.

Сарий не участва в споровете. Осъзнал е, че жакетът може да му създаде проблеми. Само пет защитни точки. Дано наблизко няма орки.

— Виж каква ризница има Блъд! Колко точки носи?

Блъдуърк не бърза да отговори:

— Петдесет и две.

— Изобщо не искам да знам какво е извършил, за да ги заслужи — мърмори Сапуяпу.

— Това не те засяга — отсича огромният варварин.

— Внимавайте! Пратеникът ни е предупредил да не ругаем. Не помните ли как наказва онова джудже?

Нуракс още не е свършил, когато край огъня се появява ново лице. Тъмна елфа с огромен лък на рамо. Черната, стегната сплетена плетка напомня на Сарий за Емили. Името ѝ е Арвенс Чайлд.

— Здравсти, АЧ — поздравява я Нуракс. — Браво, вече си на три. Желая ти щастие!

— Благодаря ти. Дреболия. Днес нямаше ли битка?

— Тъкмо приключихме — уведомява я Кескориан. — Четири трола. Не беше много лесно. Познаваш ли всички тук? Блъдуърк със сигурност ти е познат.

— Да, наскоро търсихме заедно каменния бродник. Здравей, Блъд.

Варваринът не отговаря. Остава неподвижен, загледан в огъня.

— Не познавам Лакор, нито Сапуяпу, Самаира и Сарий. Май имената, започващи със С, идват на мода?

— По-добре със С, отколкото да си откраднеш име от „Властелина на пръстените“ — отговаря Сарий и Самаира ръкопляска.

АЧ прави няколко крачки към него.

— Ти си едно, нали?

— Да.

— Има ли тук и други единици?

— Днес видях цели четири — казва Лелант. Сарий почти е забравил мълчаливия елф на мрака. Вероятно причината е, че Лелант е приел „мрака“ съвсем буквално: облечен е изцяло в черно, косите му

са като абанос, а лицето му е с цвета на кафе със съвсем малко мляко. Сарий неволно се запитва дали зад тази фигура не се крие Колин.

— Единиците стават все повече. Със Сарий за днес са двама елфи на мрака, една вълчица и един човек.

— Човеците са рядкост — смята Сапуяпу.

— И излишни — допълва Блъдуърк.

Сарий много би искал да запълни настъпилата пауза с няколко въпроса. Дали кръжащият над тях овален камък е кристал на желанията? Какво да прави, за да оцелее в следващата битка с това жалко въоръжение? Как най-бързо да стигне до следващото ниво? Защото по всичко личи, че като единица е нула.

— Някой ще ми даде ли добър съвет? — пита той, обърнат към останалите.

— Да. Постарай се да останеш жив — казва Нуракс. — Най-добре е по време на битка да се държиш близо до силен характер, защото още си слаб.

— Само не стой близо до мен — ръмжи Блъдуърк. — Елфите са гадни.

— Защо даваш съвети на новака? — възмущава се Кескориан. — Нима забрави, че сме противници? Ти ли ще получиш наградата накрая, или той? Ако питаш мен, новациите да вървят по дяволите. И без това сме твърде много.

— Прав е — кима Блъдуърк.

— Твърде много за какво? — иска да чуе Сарий.

Нуракс мълчи, очевидно засегнат от укорите на другарите си, но Сапуяпу пренебрегва възраженията на варварина.

— Ами за последната битка. Голямата битка с Ортолан. В нея ще участват най-много петима или шестима и те ще спечелят... нещо като джакпот. Блъдуърк гори от желание да го спечели.

Варваринът замахва и с един-единствен юмручен удар поваля Сапуяпу на земята. Част от колана на джуджето почернява.

— Млъквайте веднага, идиоти такива! Вие не разбирате нищо!

Блъдуърк скача и се отдалечава към края на гората. Кескориан го следва като кученце.

— Има ли право да постъпва така? Разрешено ли му е? — пита възбудено Нуракс, докато Сапуяпу се опитва да се изправи.

— Очевидно има. Иначе отдавна да се е появил някой от гномовете на Пратеника и да го е предупредил. Нали знаете, те се явяват и при най-дребно нарушение на правилата — обяснява АЧ.

Точно в този миг нещо изскача от храсталака. Гномче с оранжева кожа, досущ еднакво с джуджето от кулата.

„Аха“, казва си доволно Сарий. „Предупреждение за мускулестия грубиян.“

Само че гномът не казва нито дума за поведението на Блъдуърк.

— Вест от вашия господар: разбойници плячкосват свещените гробове. Убийте ги и вземете плячката. Тръгвайте веднага! Разделете се, разпределете се, бързайте!

С едно движение на ръката гномът угасява огъня и изчезва в храсталака.

„Какво ще правим сега?“ — иска да попита Сарий, но с огъня е изчезнала и възможността да водят разговори. Дали другите знаят къде се намират свещените гробове? Явно не, защото всеки се втурва в различна посока. Блъдуърк върви през гъсталака наляво, Кескориан го следва по петите. Лакор и АЧ тичат надясно, Нуракс, Голор и Лелант се втурват след варварите.

За да не остане сам, Сарий се старае да тича близо до Сапуяпу. Джуджето има проблеми с краката си, докато Сарий още отначало си е избрал бързина. Скоро навлизат в гората, която ги посреща с мрак и заплашителни шумове. Сарий се държи близо до Сапуяпу, но издръжливостта му намалява с всяка крачка. Дали причината е, че е в първо ниво? Сапуяпу се движи, без да бърза, но напредва равномерно. Ако Сарий направи почивка, джуджето няма да го чака. Това е против правилата.

Линията на издръжливостта бързо се скъсява. Сарий пъшка, дишането му се ускорява, започва да се препъва. Ако спре да си поеме дъх... Обаче Сапуяпу се отдалечава като парен локомотив и Сарий бърза да го настигне. Продължава да тича, без да изпуска от поглед синята линия. Стигат до възвишение. Изкачването не е нито дълго, нито стръмно, но му идва твърде много. Сарий пада на земята. Гърдите му се вдигат и спускат бързо, отчаяно. Сапуяпу изчезва в храсталака.

Някъде наблизо вече се чува шум от битка. Явно Блъдуърк е тръгнал по верния път и сега прославя името си. Сарий се изправя бавно и се олюлява. Изтощението му е дълбоко. Но сега поне знае

посоката и тръгва към шумовете от битката. Дано са останали разбойници и за него. Ако да, добре. Ако не — такъв му бил късметът.

Внимателно, стараейки се да пази силите си, Сарий продължава напред. Не след дълго отляво се появява черният зид. Сарий спира, за да си поеме дъх, и започва да чука с меча по блестящите камъни с надеждата отново да открие текст, който да му помогне да преодолее стената.

Черната замазка се рони, но следващият пласт също е черен. Сарий върви покрай стената, навлиза в гората и опитва отново. Само черни камъни. Нищо друго. Ядосан, Сарий замахва с меча към близкото дърво. Ей така, за разнообразие. От върха на дървото излита нещо и се отдалечава с глухи удари на крилете.

Ала птицата не е единственото същество, което е подплашил. Само на няколко крачки от него, в гъстия храсталак, се разнася шум. И светват искри.

Сарий хваща меча по-здраво, втурва се към храсталака и започва да нанася безразборни удари. Чува вик, последван от дрънчене. В следващия миг от листата изскача същество, подобно на джудже. Кожата му е жълта и сбръчкана като пергамент. Рамото му кърви силно, но съществото въпреки това се вкопчва с все сила в блестящите неща, които е награбило.

Сарий го преследва, замахва с меча, но не улучва. Гномът изпуска вещ, подобна на сребърна купа, но продължава да бяга. Следващият удар на Сарий отваря дълбока рана в крака на разбойника. Той надава писък и се свлича на земята, но пак не изпуска плячката. Сарий не се колебае. Нанася още два удара и джуджето вече не се...

— Ник?

... не се помръдва. Ръцете му се отпускат встрани и по земята се търкулват шлем, кама...

— Ник? Каква е тази игра?

— По-късно ще ти обясня.

... амулет и нещо, което прилича на шина за изкълчен крак. Сарий бърза да събере плячката, но там имаше още нещо, нещо...

— Нова ли е? Откъде я имаш?

— Ей сега! Дай ми само една минута!

Точно така. Разбойникът изгуби сребърна купа. Къде е тя? Къде се е търкувала? По дяволите! Трябва да я намери. Ще претърси

храстите.

— Вечерял ли си?

— По дяволите, толкова ли не можеш да ме оставиш на спокойствие за една минута!

Ето я купата! Скрила се е зад стъблото на едно дърво. Зад него се разнася грозен шум и той се обръща стреснато.

Майка му е затворила вратата с трясък.

6.

На печката в кухнята е сложена голяма тенджера, в която ври вода. Майка му е опряла лакти на масата и разлиства женско списание. В чашата ѝ е останало съвсем малко червено вино.

— Много съжалявам, че се държах така — Ник огледа внимателно гърба на майка си. В черната ѝ коса светят два оранжеви кичура. Нови са и не му харесват.

— Ще вечеряме макарони с готов сос — съобщи тя, без да вдигне поглед. — За повече нямам сили. — Прозя се и попита: — Какво толкова ти попречих?

— О, нищо. Съжалявам, държах се наистина идиотски.

— Прав си — майка му се обърна към него и се усмихна. — Явно играта те е увлякла.

— Да — Ник се почувства задължен да обясни по-подробно. — Днес я получих. Приключенска игра. Не е лоша.

Майка му изсипа макароните във врящата вода.

— Надявам се, че си научил и уроците за утре.

— Естествено — отговори Ник и скри лъжата зад широка усмивка.

23 ч. Електрическата крушка над бюрото му бръмчи тихо. Някъде наблизко паркира кола. В жилището цари тишина, издаваща умора. Мирише на доматиен сос с чесън на прах.

След вечерята Ник се постара и написа есето по английски. Едва тогава включи компютъра и стартира Еребус. Почака няколко минути, потропвайки нервно, докато черният екран изчезна и се появи червеният надпис. Едва когато облекчено изпусна въздуха в дробовете си при стартирането на играта, забеляза, че не е дишал.

Нощната обстановка му е чужда. Това не е гората, където уби осквернителя на гробове, нито мястото, където се впусна в битка с трол. Това е степ, тук-там с възвишения. В далечината се издигат няколко дървета.

Разбойниците! Сарий се сеща, че не е проверил дали всички извоювани съкровища са съхранени. Поглежда в багажа си и въздъхва доволно. Ключът е там, шлемът, амулетът и камата също. Най-добре веднага да си сложи шлема. Но защо, по дяволите, не се получава?

Известно време върви през скърцащата степна трева и търси указания за целта. Исква му се да чуе музиката или поне гласове, но чува само тихия шепот на нощния вятър и... далечно шумолене. Този път не се колебае. Тръгва към шума и скоро се натъква на река, която свети яркосиня в нощта и изглежда абсолютно изкуствена. Сарий се оглежда за огън. Без огън няма разговори, а без разговор няма да получи информация. Би могъл и сам да запали огън — нали има тази способност. Може би светлината ще привлече някого и ще си поговорят. Скоро ще се пръсне от въпросите, които напират в главата му. Тогава обаче си спомня, че Сапуяпу запали огън едва след позволенията на Пратеника с жълтите очи. По-добре да не нарушава правилата.

Върви дълго. По някое време вижда в далечината светла ивица... или поне така му се струва. Първата му радост се примесва с тревога. Сам в гората се чувства много уязвим. Изважда меч, но си казва, че сигурно изглежда смешен, и отново го прибира. Всяка от крачките му звучи издайнически силно.

Най-сетне вижда огъня и се успокоява. Сцената изглежда мирна. Само две фигури, огрени от трепкащите пламъци: елф на мрака и вампир. Непознати. И двамата.

— Здравейте. Има ли свободно място?

Елфът на мрака — името му е Ксохоо — прави крачка встрани.

— Разбира се, че има място. Даже за единица. Как ти беше името? Сарий? По дяволите, напомня ми за латинския.

— Не бива да говорим за света вън от Еребус — проговаря предупредително вампирът на име Дризел. — Иначе Пратеника ще ти премаже пръстите и няма да можеш да държиш меч.

Дризел. Сарий вече е чувал това име, но не помни в каква връзка. Взира се замислено в яркосинята река.

— Позволявате ли да ви попитам нещо?

Дризел оголва кучешките си зъби.

— Ама разбира се. Но не се знае дали ще получиш отговор.

Сарий обмисля въпроса си много внимателно.

— Как така разбирате, че съм единица, а аз не мога да определя вашите нива?

Отговаря му Ксохоо:

— Защото сме по-напред от теб. Виждат се нивата на слабите.

— Значи щом вляза във второ ниво, ще разпознавам единиците?

— Точно така.

Най-сетне полезна информация. Сарий бърза да зададе втори въпрос.

— Как да вляза във второ ниво? Никъде не виждам колко точки съм събрал. Няма и указание, че напредвам.

— Не става така. Ще чакаш, докато той реши, че си узрял.

— Той?

Ксохоо не отговаря. Дризел изглежда доволен.

— Браво на теб! Най-после се сети да млъкнеш. Много добре знаеш, че не бива да говорим.

— Не съм издал нито една тайна — защитава се Ксохоо.

В този миг се чуват стъпки. Към малката група се присъединява варварка. Много по-едра от Сарий, но с безумно къса поличка върху мускулестите бедра. Нарамила е огромна секира. Сарий търси името ѝ. Тирания. Многозначително име.

— Какво е това мъртвило? — пита тя вместо поздрав. — Няма ли да търсим приключения?

— Не, нали виждаш — отговаря Ксохоо.

— Добре де, тогава поне малък дуел. Някой желае ли да се дуелираме?

Тирания описва полукръг с тежката секира. Свистящото острие минава на сантиметри от гърдите на Сарий.

Дризел посреща предложението с подигравка:

— Ти си луда! Да не мислиш, че сме в града? Или на арената? Да се дуелирам с варвари — как ли пък не! Това би означавало, че в главата ми няма нищо — както в целия ви род. Върви да се дуелираш с някого от твоите мускулести братовчеди. Няма ли най-сетне да проумеете, че жизнената енергия не идва от дърве...

Нападението идва откъм водата. Без всякакво предупреждение. По-точно, самата вода напада. Яркосините вълни се издигат като кули и оформят великански женски фигури, които изскачат на брега и потапят местността в недействителна синя светлина.

Сарий много иска да побегне, но си заповядва да остане на място и изважда меча си. Това е вода! Само вода.

Нанася няколко удара, но всичките минават през телата на нападателките. Те са седем и имат плашещо числено превъзходство. На „бойното поле“ са останали само Тирания, Дризел и Сарий — Ксохоо е офейкал незабелязано.

Сарий се насочва срещу най-дребната водна жена. Опитва се да открие ранимото ѝ място, но не знае как. Острието на меча минава през крака, корема, гърдите. Жената е твърде висока, за да стигне до главата ѝ.

„Е, поне не си причиняваме болка, казва си той. Аз на нея и тя на мен.“

В следващия миг жената прави крачка към Сарий — не, не към него, а върху него. Кракът ѝ го обхваща и той се озовава насред яркосин воден стълб.

Мъчителното съскане отново се появява в ушите му. Забива се в мозъка. Животът изтича от него. „Давя се“, проумява Сарий.

Една крачка встрани, още една. Великанката го следва без усилия. Кракът ѝ го държи в плен и той не може да се измъкне, все едно с каква сила размахва меч. Тирания също е попаднала във воден стълб. Само Дризел е успял да се спаси между дърветата. Сарий го вижда да изчезва в мрака и се опитва да го последва, но не му се удава. Петте нападателки, останали без противник, се връщат в реката. Това е последното, което Сарий вижда. Съскането в главата му се засилва до непоносимост.

„Огнена магия“, сеща се Сарий. Огън срещу вода. Никога не е палил огън и се пита как да го направи. Съзнава, че трябва да бърза — коланът му е почти изцяло черен. Бързо!

Чува съскане, вижда как се вдига пара. Водната великанка се отделя от него с гръм на вълни, разтича се и отново се съединява с реката. След малко и Тирания успява да се освободи. „Видяла е моя номер“, мисли си малко обиден Сарий.

Още повече го хваща яд, когато забелязва, че тя е в много по-добро състояние от него. Не е загубила и половината от енергията си, докато у него е останал съвсем мъничко живот. Не смее да се раздвижи. Пронизителното съскане в главата му го парализира. Също както при последното нараняване. Когато и последното червено изчезне от колана му, съскането вероятно ще престане — но това не бива да се случва! По-добре да не поема никакъв риск. Сарий остава неподвижен. Нищо чудно и най-лекото спъване да го прати в отвъдното.

Само че не му е отредена почивка. Някой се приближава. Удари на копита отекват все по-ясно. Само един ли е, или са повече? Сарий се осмелява да се раздвижи, изважда меча и бавно се запътва към края на гората. Дризел е изчезнал там, сега и той ще направи като него. Повече не може да си позволи. Проклятие, защо не е бил по-предпазлив?

Вече се е скрил в сянката на дърветата, когато забелязва бронирания кон на Пратеника.

— Сарий — чува се шепнещ глас. — Ела тук.

Пратеника спира точно върху угасналия огън на полянката. Жълтите очи под качулката се взират право в скривалището на Сарий.

Той излиза колебливо. Страх го е да остави защитата на дърветата.

— Водните сестри добре са ви наредили — установява Пратеника.

— Да.

— Ти и Тирания сами се изправихте срещу тях, така ли?

— Да.

— Нима нямаше и други бойци наблизо?

Сарий мълчи. Тирания обаче отговаря с готовност:

— Дризел и Ксохоо бяха тук, но офейкаха.

— Наистина ли? — Пратеника се обръща към гората, където са изчезнали споменатите двама. После бръква в джоба на палтото си и изважда торбичка. — За теб, Тирания. Вътре има 44 златни монети, с които ще си купиш по-добро въоръжение от най-близкия търговец. Тръгни по течението на реката и скоро ще видиш малко селище. Не се притеснявай от късния час. Събуди търговеца и му кажи, че аз те

пращам. И потърси по брега на реката билки с червени листа. Те ще ти помогнат да оздравееш.

Тирания посяга жадно към торбичката с монети. След малко вече я няма.

— Сарий? — Пратеника се навежда напред и протяга костелива ръка. — Положението ти е лошо. Най-добре ела с мен.

Жестът на Пратеника го изпълва с неловкост. Изглежда толкова... алчен.

— Ще ми помогнеш ли? — пита той и в същия миг съжалява за думите си. Прозвучали са толкова детински глупаво.

— Ще си помогнем един на друг — отговаря Пратеника и отново протяга ръка.

Сарий съзнава, че няма избор. Този път явно няма да получи шишенце с лекарство. Протяга ръка и се хваща за кокалестите пръсти. Пратеника го изтегля на гърба на коня и животното изпръхтява недоволно. Пратеника стяга юздата и препуска в нощта.

Сарий вече се чувства по-добре. Съскането е изчезнало. Вместо него чува великолепна музика. Тя му обещава, че всичко ще завърши добре. Че няма да му се случи зло. Той е героят от епоса. Всичко се върти около него. Щастлив е, че е приел борбата с водните великанки, вместо да избяга като Дризел и Ксохоо.

Конят на Пратеника препуска като вятър. Пътят през гората бавно се изкачва. Скоро отдясно се появяват скали, тъмни като мръсна вода. Конят се отклонява от пътеката — право към скалите. Щом приближават, Сарий открива издълбани в камъка знаци. Послания, които не може да разчете. Спират пред една пещера и слизат от коня. Пратеника посочва входа и Сарий влиза в пещерата. Тревогата, която е изпитал на гърба на коня, е изчезнала. Влиза спокойно в пещерата, просторна като катедрала. Стъпките му отекват многогласно във високия свод.

— Добре се сражаваш — пошепва Пратеника.

— Благодаря. Опитах се.

— Много съжалявам, че си тежко ранен. Ако се наложи да се биеш отново, няма да оцелееш.

Сарий е наясно с участието си. Но Пратеника го казва така, сякаш нищо не може да се промени. Сякаш смъртта му е сигурна. Сарий се колебае какво да отговори. Накрая решава да зададе въпрос.

— Нали каза, че ще си помогнем един на друг?

— Да. Това е предложение. Мисля, че вече не си зелен начинаещ. Готов си за втория ритуал.

Това е повече, отколкото Сарий е очаквал. След втория ритуал ще стане двойка. Ще мине във второ ниво.

— Аз ще те излекувам и ще ти дам сила, издръжливост и добро въоръжение — обяснява Пратеника. — Добре ли е така?

— Разбира се — отговаря Сарий.

Сега ще чуе искането на Пратеника. Цената, която трябва да плати. Обаче Пратеника мълчи. Преплел е ръцете си с предълги пръсти и чака.

— Какво мога да направя за теб? — пита Сарий, когато мълчанието се проточва.

Жълтите очи светват.

— Нещо дребно, но много важно. Искам да отидеш някъде.

Сарий е очаквал, че ще му възложат да победи чудовище или да се бие с ламя, и сега не знае как да реагира. Изпитва облекчение и разочарование.

— С удоволствие ще отида.

— Радвам се. Ето какво ти възлагам: Утре ще отидеш в Тотъридж, в църквата „Свети Андрей“. Там ще видиш прастар тис. Близо до стъблото му ще намериш сандъче. На капака му пише „Галарис“. Ще прибереш сандъчето в чантата, която ще носиш със себе си, без да го отваряш. Щом свършиш тази работа, ще отидеш на Долис Роуд Виадукт и ще скриеш сандъчето в храсталака под една от арките близо до пътя. Скрий го така, че непосветеният да не може да го види. После си тръгни, без да се обръщаш. Разбра ли ме добре?

Сарий остава безмълвен. Май не е разбрал нищо. Тотъридж и Долис Роуд? Това е в Лондон, не в света на Еребус. Или не? След кратко колебание решава да попита.

— Искаш да кажеш, че ми възлагаш да изпълня задача в Лондон? В реалността?

— Точно така. Каквото и да означава думата „реалност“.

Пратеника го гледа с очакване, но Сарий не бърза да отговори. Това са глупости. Отсега е ясно, че няма да намери сандъче край църквата „Свети Андрей“. От друга страна обаче... би могъл да

твърди, каквото си иска. Например, че е изпълнил поръчката точно според указанията.

— Добре. Ще отида.

— Много се радвам. Не се бави. Ще се видим утре преди обед. Дотогава да си изпълнил задачата. Ако ме разочароваш...

За първи път, откакто се познават, по лицето на Пратеника пробягва нещо като усмивка. Явно е разбрал какво си мисли Сарий.

— Ако ме разочароваш, това ще е последната ни среща в приятелска обстановка.

Пратеника се сбогува с леко кимване и си тръгва. Входът на пещерата се затваря зад него и светлината изчезва. Сарий е обгърнат от толкова непроницаем мрак, че вече не знае дали е част от него, или е престанал да съществува.

Накрая всички умираме. Странно защо повечето вдигат толкова шум. Какво значение има дали ще се случи по-рано, или по-късно? Времето изтича като вода и ние се носим по течението, колкото и да се опитваме да плуваме насреща му.

Колко прекрасно е да се предадеш. Да оставиш дните и нощите да прелитат покрай теб, да не виждаш повече как върви светът, да не чуваш, да не усещаш. Да живееш в свой свят със създадени от самия теб правила. Да не гониш куп недостижими цели, а да следваш само една. Равномерно и постоянно.

О, да, и последователно. От мен не е останало много, но съм последователен. Създавам нещо добро. Много по-добро от мен. Едно от малкото неща в живота, в които все още откривам смисъл, е създаването. Да създадеш нещо, което излиза далеч извън собственото Аз. И то да расте. Да расте.

Едва сега го забелязах. Бях неискрен, като казах, че ми е все едно колко дълго живеят хората около мен. Не е така. Аз не държа да има удължаване, напротив. Седя тук и точа инструмента си, за да скъся онова, което трябва да се скъси.

7.

Ник опита безброй комбинации с клавишите, но напразно. Накрая с въздишка натисна „Reset“. За негово облекчение компютърът се рестартира и включи системата. Сякаш мина цяла вечност, докато се появи изображението на десктопа и системата заработи. Потропвайки нетърпеливо, Ник погледна часовника си. 1.48 ч. За щастие утре беше събота. Няма нищо лошо да поиграе до по-късно. Дали ще успее да включи Еребус повторно? О, да, сигурно. При нужда ще се преобрази в друга фигура. Да, това е чудесна идея. Този път ще стане варварин или вампир. Варварите са забележително устойчиви. Чак да им завидиш.

Ник намери иконката на Еребус — просто червено Е — и кликна върху нея. За частица от секундата курсорът се превърна в пясъчен часовник, но много скоро прие отново обичайната си форма на стрелка. Толкоз. Ник кликна два пъти върху Е-то, извади диска от устройството и го пхна отново... Нищо.

Рестартира компютъра още два пъти и се отказа. Всички други програми работеха безотказно, само Еребус отказваше. По дяволите!

Ник беше твърде възбуден, за да си легне. Докато седеше и зяпаше екрана, край синята река или черния зид сигурно бушуваха жестоки битки. Но дори да имаше затишие, той можеше да седи край огъня и да разговаря с другите играчи.

Очевидно в неговото копие имаше сериозна грешка.

Изведнъж си спомни Колин. Приятелят му молеше Дан за съвет, мазнеше му се, но не получи нищо. И той ли не бе успял да рестартира играта?

Ник въздъхна тежко, включи минното поле, полетя три пъти във въздуха и едва не се разкрещя. Май беше най-добре да си легне.

Дали да влезе за малко в страницата на Емили?

Не, в момента не беше в настроение за поезия. Чувстваше се напрегнат. И без капчица романтизъм.

Дори не беше любопитен.

Напълно против навика си Ник се събуди в седем сутринта. Крайниците му трепереха от нервност, сякаш му предстоеше изпит. Очите му бяха слепнали и пареха. Каза си, че трябва да става, и изпита още по-силна умора. Всъщност не беше нужно да става. Или поне не толкова рано. Изобщо не беше нужно да става. Зарови глава във възглавницата и се опита да не мисли за нищо, но само след минута се улови, че повтаря комбинациите от клавиши, които бе открил снощи в Еребус: *Ctrl+f* за палене на огън, *b* за блокиране, *Space* за скок, *Escape*, за да се отърве от някого. Запита се дали Колин вече играе и поклати глава. Колин със сигурност спеше дълбоко. Що се отнася до Колин, Ник хранеше известни подозрения. Как се казваше елфът на мрака, който се скри на сигурно място в битката срещу троновите? А, да, Лелант. Стоеше отстрани и гледаше — точно както правеше Колин, когато смяташе баскетболния мач за изгубен. Гледаше да се държи настрана и не си помръдваше пръста да помогне.

Добре. Във вътрешните му записки името на Колин стоеше зад Лелант. Много по-интересно беше кой се крие зад Блъдуърк. Вероятно някой от биячите, които постоянно висяха в близост до контейнерите за боклук в училищния двор и плашеха хлапетата. Май не познаваше никого от тях по име.

Дан? Дан сигурно беше някое тлъсто джудже като Сапуяпу. Или нарочно се беше направил на строен и красив например на вампир. А може и да беше някой от елфите на мрака, които за негово съжаление се оказаха твърде много. Във всеки случай ще го познае веднага по тъпите приказки и по самодоволството му и тогава тежко му.

Ник въздъхна. Явно няма да заспи отново. Играта постоянно се въртеше в главата му. Протегна се, седна в леглото и праметна дългите си крака над рамката.

Тотъридж не беше далеч. Северната линия му бе добре позната и би могъл да мине набързо покрай църквата „Свети Андрей“. Ей така. Въпреки че играта не искаше да се стартира.

Ник реши да направи още една проба. Седна пред компютъра и опита отново, но резултатът беше същият както снощи. Еребус не пожела да тръгне.

За щастие успя да влезе в интернет. Само за няколко минути намери църквата с помощта на Гугъл Мапс. Видя дори и тиса, който

според обяснението бил на 2000 години и се смятал за най-старото дърво в Лондон. Клоните му започваха почти от земята и на снимката изглеждаше като огромен храст.

Баща му бе отишъл на работа преди час, а майка му щеше да спи поне до десет. Ник изчетка косата си и я върза на тила, после навлече дрехите от вчера. Най-добре да се възползва от възможността и да донесе закуска. Шоколадови мъфини, любимите на майка му. Намери стара платнена торба, натъпка я в джоба на якето си и остави на майка си бележка на кухненската маса: Отивам да занеса нещо на Колин, ще се върна скоро.

Затвори вратата така внимателно, че изобщо не чу шум. Майка му няма да се обади на Колин, за да пита за сина си. А дори и да се обади, Колин от няколко дни не вдигаше.

Ник слезе на спирка Тотъридж и Уетстоун. Наложил се да чака десет минути, докато дойде автобусът, който щеше да го отведе до църквата по Тотъридж Лейн.

Не би могъл да пропусне тиса. Само че не беше толкова самотен, колкото изглеждаше на снимката в интернет. Църковният двор беше пълен с хора. Стара семейна двойка, две жени с колички, градинар. Никой не обърна внимание на Ник, но той въпреки това се почувства като глупак. Как да търси около грамадното дърво нещо, което със сигурност не е там?

Изведнъж осъзна в каква абсурдна ситуация е попаднал. Защо е тук? Защото фигура от компютърна игра му е наредила да търси нещо под най-старото дърво в Лондон! За Бога! Каква дивотия!

Е, нали никой не знаеше, че той е тук. Ще се прибере вкъщи и ще забрави това пътуване. Ще закуси с мама и после с Джейми ще обикалят квартала. Или ще седне да поиграе на компютъра.

Само че играта няма да се стартира. Проклетата игра!

За да си намери някакво занимание и обяснение за утринния си излет, Ник обиколи църквата „Свети Андрей“. Огледа внушителното здание от червени тухли и взе решение: идиотско би било да си тръгне, без да е огледал тиса.

В сянката на дървото стояха прастари надгробни камъни, повечето изкривени. „Създават страхотно настроение“, каза си Ник. Докосна могъщото стъбло и изпита уважение. Наистина ли бяха нужни четирима души, за да го обхванат? Или даже петима? Мястото беше

идеално укритие. Но тук нямаше нищо, поне на пръв поглед. Ник пхна ръка в един широк процеп и напипа пръстта, насъбрала се вътре. Огледа земята около стъблото, но пак не откри нищо. Не би могло и да бъде друго.

Все пак реши да обиколи стъблото. Мушна се под ниско надвисналите клони, стигна до задната страна и се наведе.

Между растенията, почти закрили нацепената кора на дървото, се подаваше нещо светлокафяво и ъгловато. Ник разтвори тънките стъбла.

Кутията беше с големина на дебела книга, увита с широка черна лепенка. Не вярвайки на очите си, Ник я вдигна, учуди се от тежестта ѝ и я почисти от полепналата пръст.

„Галарис“. Надпис с много завъртулки върху дървото, а под него дата: 18.03. Ник едва успя да се пребори с усещането за недействителност. 18 март беше рожденият му ден.

Ник прибра кутията в торбата и я сложи на коленете си. После отново се загледа през прозореца на влака. Част от него се стремеше да не пропусне гарата. Друга част, доста по-голяма, се опитваше да проумее случилото се. В два през нощта Пратеника му възложи да намери дървена кутия. Дали по това време вече е била там? И още по-важно: Как се е озовала под тиса? Защо на капака е написана рождената му дата? Какво означава думата „Галарис“?

Много му се искаше да обсъди случилото се с Колин. Приятелят му със сигурност познаваше Еребус по-добре. Дали и него са изпратили при стария тис?

Ник слезе на Уест Финчли. Очакваха го петнайсет минути пеша. Реши да мине през парка. Познаваше мястото някога обичаха да се разхождат тук. Истински рай за бегачи и собственици на кучета. Още докато пресичаше Долис Брук по малкия мост, Ник извади телефона от джоба си и набра номера на Колин. Каква беше изненадата му, когато Колин вдигна още след първия звън. Слисан, Ник забрави за какво се е обадил.

— Виж какво, имам си работа — отсече Колин. — Ако искаш да си говорим глупости, ще го направим в училище. Разбрахме ли се?

— Почакай! Искан да те питам за Еребус. Защото аз... получих странна задача. Трябва да...

— Млъквай! — изсъска Колин. — Не прочете ли правилата? Не разпространявай информация, дори сред приятели. Не говори за съдържанието на играта. Да не си оглупял внезапно?

За момент Ник изгуби ума и дума.

— Но... нима ти го приемаш сериозно?

— Да. Сериозно е. Не казвай на никого какво правиш, защото ще изхвърчиш.

Ник замълча. Мисълта, че ще го изхвърлят от играта, беше крайно неприятна. И унижителна.

— Аз... аз мислех... — заекна той. — Добре, забрави.

Тонът на Колин моментално се промени.

— Такива са правилата, старче. Повярвай ми, струва си да ги спазваш. Играта е страхотна. И става все по-добра.

Торбата с тайнствената дървена кутия изведнъж натежа в ръката на Ник.

— Радвам се — пошепна той. — Ами тогава...

— Ти си отскоро в играта — обясни Колин с чувство за превъзходство. — Ще видиш, че съм прав. Само се придържай към правилата. Не говори пред никого какво се случва с теб.

Ник се възползва от промяната в настроението на Колин, за да зададе последен въпрос:

— Случвало ли ти се е играта просто да спре?

Колин се засмя самодоволно.

— Не, разбира се. Но ми е ясно какво имаш предвид. — И обясни с понижен глас, сякаш се опасяваше, че някой ги подслушва: — От време на време... просто не иска. Изчаква. Изпитва те. Знаеш ли, Ник, понякога си мисля, че играта е жива.

Ник мина покрай пъстрите малки градинки отляво и отдясно на алеята, без да ги погледне. Долис Брук влачеше лениво водите си почти без да вдига шум.

„Понякога си мисля, че играта е жива.“ Много смешно, Колин.

Слънцето излезе иззад облаците точно в мига, когато Ник влезе в гората. Той спря и обърна лице към топлите лъчи. Ако се скрие в гората и внимателно отлепи черната лепенка... Само за да погледне какво има вътре. Какво тежи толкова...

Ник пропусна двама бегачи по алеята и се огледа. Никой не го наблюдаваше. Млада жена с куче вървеше към него, но все още беше на голямо разстояние.

Треперейки от възбуда, Ник извади кутията от торбата. Сега пък му заприлича на кутия за пури, но съдържанието със сигурност нямаше нищо общо с пури. Ник наклони кутията и онова, което беше вътре, също се наклони.

Вероятно беше от метал и не много голямо. Ако пресметне времето, което е нужно, за да се премести от единия край в другия, очевидно не пълнеше и половината от кутията.

Ник се опита да пхне нокът под края на лепенката. Много здраво залепена. Ако се опита да я разлепи, ще изгуби много време и ще остави следи. Не, идеята не е добра.

Сърдит лай изтръгна Ник от неприятните мисли. Лабрадор и светлокафява хрътка се бяха срещнали на алеята и очевидно не се харесваха. Собствениците им страхливо дърпаха каишките, за да разделят кучетата.

Ник пусна кутията обратно в торбата и влезе в гората, изпратен от кучешки лай.

Лесно намери Долис Брук Виадукт, защото стърчеше високо над гората и улицата и по него минаваха коловозите на Северната линия. На осемнайсет метра над него мина градската железница, обляна от ярко слънце. Под виадукта обаче беше сенчесто и влажно.

Една от арките близо до улицата, бе казал Пратеникът. „Близо“ — доста относително определение. Ник избра втората могъща арка и пусна кутията в тревата, израсла висока и гъста около каменния стълб. Който дойде да го търси, ще го намери, но никой няма да се спъне случайно в него.

Доволен, Ник се огледа, но в следващия миг си припомни указанията на Пратеника. „Иди си, без да се оглеждаш.“

Какво ще се случи, ако не изпълни указанието? Логично погледнато, нищо. Играта не можеше да знае дали и как е изпълнил поръчението. От друга страна обаче... Еребус знаеше името му. Знаеше къде е скрито сандъчето и какъв е надписът.

Над главата му отново премина влак, този път в посока Милс Енд. Е, добре, няма да се оглежда. Нямахше причини да го прави. Освен може би мания за преследване, а той не страдаше от мания за преследване.

Ник сгъна грижливо платнената торба и я скри под якето си. После се отдалечи, без да се обърне нито веднъж.

Прибра се вкъщи почти по обед, понесъл хартиен плик с пресни мъфини. Майка му тъкмо пиеше второто си кафе.

— Разбъбрихме се — обясни извинително Ник и сложи мъфините в чиния. Умираще от глад.

— Искаш ли кафе?

— Да, благодаря, но да стане бързо.

Майка му включи машината за еспreso, без да откъсва очи от мъфините в чинията.

— Тези са с шоколадов чипс, нали?

— Да, тези тъмните. Кокосовите са за мен. Да не си ги пипнала!

Майка му сложи на масата голяма чаша с капучино. Ник погълна първия мъфин с чувството, че в последния миг се е отървал от гладна смърт, и изпи наведнъж половината кафе.

— Днес следобед отивам при чичо Ханк. Ремонтира си къщата и ме помоли да му помогна. Не би било зле и ти да дойдеш. Баща ти замества колега и ти си единственият, който може да стигне до тавана без стълба. А някой трябва да боядиса тавана, нали?

Устата на Ник беше пълна и това му осигури ценни секунди.

— С удоволствие бих дошъл — отговори той, опитвайки се да вложи в гласа си, колкото може повече съжаление, — но след няколко дни имаме ужасно контролно по химия. Трябва да мина целия материал, иначе ще се изложя. Смятах да го направя днес...

Майка му го изгледа развеселено — и изпитателно.

— Искаш да учиш по химия? А няма ли да идеш на спортната площадка или на кино?

— Заклевам се, ще уча. И изобщо няма да помисля за спортната площадка и за кино. — Ник се усмихна на майка си. Съвестта му беше чиста като пресен сняг. Всяка думичка от последното изречение беше вярна.

8.

Включи компютъра и сложи диска в устройството. Секунди на напрегнато очакване. Програмата стартира.

— Сарий — пошепва призрачен глас.

Отново е в пещерата, където отиде миналата нощ с Пратеника. Но днес е различно. От стените, гладки като шлифован кристал, струи светлина. *Кристалът на желанието?*

Сарий се навежда да вземе нещо, което прилича на златна монета. Входът се отваря. Влиза Пратеника и жълтите му очи се устремяват към Сарий.

— Ти изпълни поръчението.

— Да.

— Ще ми кажеш ли какво пишеше върху сандъчето, освен „Галарис“?

— Цифри. 18.03.

— Много добре. Нося ти ново въоръжение. Нагръдник, шлем и добър меч. Доволен съм от теб, Сарий.

Пратеника сочи скала, подобна на маса, до кристалната стена и Сарий веднага отива да види какво има там. Блестящ шлем, украсен с вълча глава, оголила зъби. Сарий е щастлив — вълците са любимите му животни. Слага си ризницата — 9 точки за сила! — и посяга към меча. По-дълъг от предишния, от тъмен метал. Съвсем различен. Накрая нахлупва вълчия шлем.

— Доволен ли си? — пита Пратеника.

Сарий потвърждава с цялото си сърце. Вече е двойка. Изглежда страхотно.

— Това не е всичко.

Пратеника се загръща в палтото.

— Това е Еребус. Ще видиш, че вярната служба се възнаграждава. Кажи на Ник Дънмор да се погрижи непосветени да не проникват тук. Кажи му да отиде във вътрешния двор на съседната

къща. Решетката на една от шахтите на климатичната инсталация е разхлабена. Да я свали и да бръкне в шахтата. Там ще намери нещо.

Ще намери нещо? Сарий не иска да прекъсва играта. Ръцете го сърбят да опита новия меч.

— Сега? Веднага? — пита недоволно той.

— Сега. Ще те чакам.

Пратеника се обляга на кристалната стена и скръства ръце под гърдите.

Забавяне. Проклето забавяне. Ник сваля слушалките от ушите. Най-добре да заключи вратата. За всеки случай. Майка му може да забележи и да започне да задава въпроси. И изобщо... трябва да мине покрай нея и ако тя попита къде отива, няма да ѝ даде смислен отговор.

Най-добре да свърши тази работа веднага. Измъкна се в коридора, заключи вратата на стаята си, колкото можеше по-тихо и се послуша. Гласът на майка му идваше от кухнята. Говореше по телефона. Какъв неочакван късмет! Промъкна се до вратата на жилището, obu маратонките, грабна якето и излезе.

Вътрешният двор на съседната къща беше ужасно занемарен, но изглеждаше приятно. Преди години някой се бе опитал да засади цветя на малката зелена площ, но междувременно повечето бяха изсъхнали. Оцелелите избуяваха.

Ник видя три решетки, всички на височината на коленете му. Първата не се помръдна. Раздруса я отново, но без никакъв резултат. Надникна през квадратните дупки между железните пръчки, но видя само мрак и усети миризма на гнило.

Втората решетка се оказа търсената. Наистина беше разхлабена и почти не оказа съпротива, когато Ник я извади.

Едва сега момчето се запита какво ли го очаква в дупката. Пак ли сандъче с изписана върху капака рождената му дата? Нова задача? Или наистина награда, както бе намекнал Пратеника?

„Шоколад, помисли си Ник. Гумени мечета за похапване, докато седя нощем пред Еребус.“ Бръкна в четириъгълния отвор и веднага извади ръката си.

„Страхливец, укори се той. Да не те е страх от плъхове? Я се стегни! Това е реалният свят.“

Пъхна отново ръката си в дупката, усещайки неприятни тръпки в тила. Отначало не намери нищо. Само мръсотия. След малко напипа пластмаса. Хвана я здраво и извади жълто пликче за фризер, в което имаше нещо меко. В първия момент си представи нещо като униформа на Еребус, носена от всички играчи във второ ниво, но после си каза, че това е смешно. Обаче онова, което извади от плика, се оказа напълно неразбираемо.

Черна тениска с надпис „Hell Froze Over“. Под надписа се хилеше вледенена дяволска глава.

Настана ледена тишина. Ник не знаеше какво да мисли. „Hell Froze Over“ беше нещо между него и брат му. За тениската знаеха само Фин и той. Беше абсолютно сигурен, че не е казал нито думичка на Пратеника... и на никого друго. Хвърли бърз поглед към етикета. Размер XXL. Значи все пак ги има.

Ще се обади на Фин. Сигурно имаше някакво обяснение. Сигурно не друг, а Фин е скрил тениската в шахтата. Ник помириша материята — в жилището на Фин винаги миришеше на застоял цигарен дим. Не. Тениската миришеше на прах за пране и малко на влажно мазе.

Възможно ли е Фин да играе Еребус? Сигурно, защо не? Понякога стават най-невероятни случайности.

— Къде беше? — попита майка му, като го чу да влиза в жилището. Добре, че се сети да скрие тениската под якето.

— Излязох само за минутка да си купя дъвка.

В джоба му имаше отворено пакетче, но майка му не поиска да го види.

Ник се затвори в стаята си, увери се, че Пратеника не е помръднал от мястото си, и се обади на Фин.

— Здравсти, малкия! Как се сети да се обадиш? Случило ли се е нещо?

— Значи успя да ми намериш тениска, Фин?

Кратко мълчание.

— Не. Нали ти писах! В момента нямат твоя номер, но обещавам да удвоя усилията си. Нямах представа, че е толкова важно за теб.

— Не, не, разбира се, че не е. Не се притеснявай.

Фин не го лъжеше. Не би могъл.

— Не ми се сърди, Ники, но студиото е пълно с хора и трябва да затварям.

— Разбира се. Само още нещо: в последно време играеш ли на компютъра? Приключенски игри, искам да кажа.

— Изобщо не играя. Нямам никакво време. Това е да си бизнесмен. — Фин се засмя и затвори телефона. Ник остана още по-объркан, отколкото преди разговора.

Пратеника не изглежда нетърпелив. Точно обратното. Отделя се от стената бавно, сякаш разполага с цялото време на света, и изчаква Сарий да заеме мястото си.

— Намери ли наградата си?

— Да. Благодаря.

— Надявам се, че е по твой вкус и ти доставя радост.

— Да, разбира се, дори много. Може ли да попитам нещо?

Пратеника се колебае.

— Разбира се. Да чуя въпроса ти.

— Откъде знаете какво е най-голямото ми желание? Няма как да го разберете.

— Това е силата на Еребус. Радвай се, че е на твоя страна.

Пратеника накланя глава и мършавите му черти се озаряват от усмивка.

— Ако не ни разочароваш, силата ще остане на твоя страна. А сега ми кажи какво желаеш. Ако искаш, ще участваш в разрушаването на оркско село и ще вземеш оттам куп злато. Имаш и друга възможност: да потърсиш тайния тунел към Белия град. Утре там ще има турнир. На голямата арена. Добра възможност да минеш в трето ниво. А може и направо в четвърто.

— Става ли така?

— Разбира се, че става. На арената си проличава от какво тесто е омесен воинът. Там може да спечелиш всичко — или да изгубиш всичко. По-добре е да спечелиш, разбира се. Кристали на желанията,

оръжия, пръстени. Последния път вампирът на име Дризел отне от вампира на име Блекспел три пръстена. В една-единствена битка.

— И това ли е възможно? — пита Сарий, въодушевен от възможностите, които внезапно се отварят пред него.

— Естествено, че е възможно.

Решението е взето. *Селото на орките да върви по дяволите!*

— Ще търся града.

— Добър избор. Да се надяваме, че ще го намериш навреме. Записването за двубоите приключва утре, щом часовникът на кулата удари три. Желая ти късмет.

Пратеника се сбогува с кратко махване на костеливите си пръсти и Сарий излиза от пещерата. Обляната от слънце поляна е осеяна с цветя. Пак е останал съвсем сам.

Разцъфнали дървета, разцъфнали храсти. Оглежда се около себе си, но никъде не открива указание къде да търси Белия град. За да не стои така, тръгва право напред. Първия път това му помогна.

Песните на птиците го изнервят. Внушават му, че е излязъл на пикник, отнемат му усещането за приключение. Никъде не се вижда таен тунел. Досега не е зърнал дори къртичина.

О, не, ей там в тревата има нещо! Прилича на парче платно, може би от флаг. Той се приближава, навежда се и замръзва на мястото си. Парче плат, напоено с кръв. Риза.

Отдалеч се чува шум. Сдържано ръмжене. Сарий захвърля ризата и хуква да бяга. По-далеч от ръмженето, което май не идва нито от животно, нито от човек, а е потресаваща смес от двете. Вече е доста по-издръжлив — установява го със задоволство, докато изкачва един хълм.

Чиста случайност е, че спира навреме, преди да пропадне в дълбок кратер, отворен от другата страна на възвишението. Хвърля поглед в дълбочината. Острите, насечени скали със сигурност са опасни. Дали да слезе? Ръмженето зад гърба му се засилва и въпреки че е любопитен, той не иска да знае кой или какво издава този звук. Прави няколко крачки налясно и открива ръждясала стълба, която изобщо не буди доверие, но изглежда единствената възможност да избяга от ръмжащото същество. Спомня си окървавената риза и стъпва

на първото стъпало. Чува скърцане, но заедно с него зазвучава прекрасната музика, която засилва убеждението му, че е на прав път. Няма да сгреша. Без да се колебае, започва да слиза по стълбата, носен от мелодията, изпълнен с радостно очакване. Какво ли ще види долу? С всяко стъпало мракът се увеличава. Най-сетне стига до дъното. Добре, че по стените има факли. Трепкащата им светлина разкрива грубо издялани стени, улици, кръстовища, разклонения. Попаднал е в лабиринт. Тръгва направо и само след няколко секунди губи ориентация.

В инвентара му няма нищо, с което би могъл да слага знаци по стените. Няма тебешир, нито конец. Би могъл да направи драскотина в стената, но му е жал за новия меч.

Поглежда нагоре и му става ясно, че отворът, през който е слязъл, вече е доста назад. Дневната светлина не стига дотук. Добре, че по стените има факли. Понякога разстоянието между тях е голямо и той трябва да премине през различни степени на мрака.

Продължава да тича и стъпките му отекуват многогласно. Дали са само неговите? Спира за малко и ехото заглъхва.

Музиката го окуражава да продължи. Избира първото разклонение вляво и веднага съжaliaва, защото следващата факла е много далеч. Бърза да я достигне, но спира малко преди нея. На стената нещо блещука. Кристал на желанието? Сарий посяга жадно, но искрящото нещо се разтваря под ръката му и изтича, оставяйки мазна следа по стената. Отвратен, той му обръща гръб. Най-сетне стига до следващата факла. Там отново го очаква разклонение. Наляво или надясно?

Наляво е по-светло. Завива предпазливо, стиснал здраво новия меч. Всяка стъпка отекува оглушително — ако някъде наблизко има чудовище, със сигурност го е чуло.

Още едно разклонение. Обхваща го безпокойство. Вярно, има много време, за да се запише за битките на арената, но тук всичко изглежда еднакво. Тъмни скали, факли, локви. Нищо друго. Няма нито един воин, също запътил се към Белия град. Завива зад следващия ъгъл и се спъва в паднало тяло. Ужасен, скача на крака и насочва меч срещу препятствието, причинило падането му.

Жена котка. Прочита името ѝ. Аврора. Червеното на колана ѝ е останало съвсем малко, останалото е черно като въглен. Но още не е

мъртва. Той я докосва и ръката ѝ помръдва. Сарий има нужда от време, докато се досети за желанието ѝ. Трябва да запали огън.

— Благодаря ти. Малко оставаше да пукна. Ще ми помогнеш ли?

— Какво те сполетя?

— Огромен скорпион. В лабиринта има три или четири такива. Гадни животни! Пронижат ли те с жилото си, отиваш на кино.

„Огромнен скорпион.“ Изобщо не звучи добре.

— Ние ли сме единствените в този лабиринт?

— Ами, ами! Много сме. Виж какво, не можеш ли случайно да лекуваш?

Сарий размишлява трескаво. Аврора е сериозно ранена. Съскането в главата ѝ сигурно е непоносимо.

— Да, мога, но никога не съм го правил.

— По дяволите! Аз пък не мога и не знам как се прави.

„Сигурно е като да запалиш огън“, казва си Сарий и се опитва да го направи. Не след дълго се стрелва червена светкавица. Коланът на Аврора почервява, обаче жизнената сила на Сарий пада значително. Не е очаквал това. Има нужда от всяка искрица енергия, за да стигне до целта.

— Трябваше да ми кажеш — изфучава той.

— Какво да ти кажа? — Жената котка се е възстановила достатъчно, за да стане и да извади оръжието си. Камшик с девет бича. Колко подходящо.

— Че като те лекувам, губя от собствената си жизнена сила!

— Не се вълнувай. Ще се възстановиш. Не е като при истинските рани.

Сарий продължава да се взира гневно в колана си. След малко забелязва някакво движение. Сивото отново почервява. Милиметър по милиметър.

— И ти ли си се запътил към Белия град? — пита Аврора.

— Да. Нямах желание да се бия с орки.

— И аз. Но те сигурно щяха да са по-приятни от скорпионите. Нямах представа как се уплаших.

Сарий неволно се запитва дали познава Аврора. Извън Еребус.

— Чу ли ръмженето горе на хълма?

— Разбира се.

— Знаеш ли каква гадина го издава?

— Не е гадина, а зомби. Преди да стигна до стълбата, се разправих с двама от тях. Като ги удариш, се разсипват на прах. Направо да ти се доповръща.

Сарий се радва, че не е срещнал зомби. Очевидно е постъпил правилно, като веднага се е спуснал по стълбата. Най-важното е да стигне до града. Сега обаче чува нещо. Тропот от много крака по камъка.

— Ти си двойка, нали? — пита Аврора.

— Да, а ти? Ти каква си?

Над главите им се търкаля гръм. Сякаш приближава буря.

— Не бива да ти казвам. Знаеш правилата.

Тропотът приближава. Нима Аврора не го чува? Или не означава нищо?

— Ще ми кажеш ли поне кой е в лабиринта, освен нас?

— Скоро ще ги видиш. Няколко души, които не познавам, и няколко от винаги присъстващите. Преди малко видях Нодхагр, Дюк и Нуракс. После срещнах Самаира, която виждам за първи път, и някакъв вампир.

— Познавам Самаира — оживява се Сарий.

— И какво от това? Като видя скорпиона, избяга.

Черният скорпион, който в този миг се изстрелва иззад ъгъла, е огромен. Тропотът на краката му отеква оглушително. Сарий успява да избегне опасното жило и вдига меч. Дали да се опита да отреже една от щипките на скорпиона, когато наближи? Но скорпионът спира при Аврора, която го е забелязала твърде късно. Вдига жилото и я пробощда. Аврора се свлича върху камъка. Колко червено е останало на колана ѝ? Сарий няма време да провери, няма и желание да си хаби жизнената енергия за жената котка. От другата страна май идва втори скорпион. Той ще му пререже пътя, ще се наложи да се върне...

Без да мисли много, Сарий замахва с меч и нанася удар върху лявата щипка. Чува звън на метал. Скорпионът се отдръпва. Сарий се стреми да стигне до главата му — съвсем мъничка в сравнение с огромното тяло. Животното разтваря щипки, жилото отново е готово да го прониже. От връхчето му изтича нещо — кръв, отрова или и двете — и образува локвичка, от която се издига пара.

Сарий се прицелва в жилото, което се движи насам-натам недалеч от главата му. При втория опит улучва. Скорпионът се

отдръпва, обръща се и побягва. Скоро се скрива в една от тъмните шахти на лабиринта.

Сарий хвърля последен поглед към неподвижната Аврора и се отдалечава. *Веднъж ѝ помогнах. Стига ѝ толкова.* Тича, без да престава да се оглежда. Защо Аврора не чу приближаването на скорпиона? Мъчи го неясно подозрение. Защото е била ранена и е искала да си спести болезненото съскане в главата? Непростима грешка.

Вслушва се във всеки звук зад гърба си. Няма да позволи да го изненадат. Няма да умре още във второ ниво.

Друг скорпион го следва. Сарий го усеща. И, разбира се, го чува. Няма да се откаже от нито едно от сетивата си. Но все още няма стратегия как да се измъкне невредим от лабиринта.

Спира да си отдъхне и да помисли. Вслушва се, но не долавя шум от битка. Тропотът от стъпките на преследващия го скорпион също е изчезнал. Основание за тревога. Сарий продължава бавно напред, завива надясно и се изправя пред поредното отклонение. Дали ще умре от глад в този лабиринт?

Оставя инстинктът да го води и завива наляво. Поредният скорпион се е залепил за стената като паяк и черните плочки на гърба му отразяват светлината на факлите. Още по-голям от предишния. И размахва жилото си, сякаш иска да го хипнотизира. Още преди да го е помислил, Сарий вдига меч над главата. Няма нужда да замахне, просто нанася удар точно в средата на бронираното тяло, там, където плочките на гърба се допират...

Чува грозно скърцане. Мечът се забива дълбоко в тялото на скорпиона. Животното се мята като лудо, опитвайки се да забие жилото си в нападателя. Добре, че няма свобода на движение — мечът го е приковал. Ръцете на Сарий треперят — да държи меч е много трудно, отколкото да се катери по планината. Не смее да помисли какво ще се случи, когато издръжливостта му свърши.

„Умри най-после“, повтаря си отчаяно той.

По някое време — според Сарий са минали часове — скорпионът престава да се мята. Тялото му се отпуска, жилото се удря в камъка. Сарий изважда меч от мъртвото тяло. Не се сеща, че мъртвият скорпион няма да остане прикован към стената. За малко да закъснее с реакцията си. Все пак успява да отскочи встрани, преди падащият

скорпион да го погребее под себе си. Рухналото тяло остава неподвижно, само крайниците потръпват.

Сарий сяда с гръб към стената и се визира в мъртвия скорпион. Ослушва се дали не се приближава някой от събратята му, но колкото и да се напруга, не чува тропот на крака. Затова пък в главата му отново звучи музика. Дошла е бавно и незабележимо. И е нова, макар да звучи познато. Сарий се успокоява. Вече не го заплашва опасност. Има време да огледа по-подробно победения противник. Открива, че без много усилия може да го „разглоби“. Например да отреже щипките. Прави го, добавя и част от бронята на гърба. Да вземе ли и отровното жило? По-добре не. Може да си навреди само като го докосне. В момента не му се иска да чуе отново неприятното съскане.

Внимателно докосва жилото в широкия му край. Нищо. Отделя го внимателно и го прибира в инвентара си.

Изправя се и само на няколко крачки от себе си вижда елф на мрака. Познава го от пръв поглед: Лелант. Очевидно междувременно си е завоювал ново въоръжение. Размахва боздуган със заплашително дълги бодли.

Двамата се оглеждат изпитателно. Никой не пали огън. Сарий не желае да направи първата крачка. Още се чувства като новак. Едва е минал във второ ниво. Много иска да разбере дали Лелант е Колин. Знае обаче, че той няма да му се разкрие, даже десет пъти да запали огън.

Нарязаният скорпион изглежда ужасно. Сарий не смее да се докосне до сиво-розовата му плът. Прави няколко крачки към Лелант, който продължава да стои до стената като вцепенена сянка.

Какво чака? Дали иска да продължат заедно? Не би било зле, защото отнякъде се чува шум от битка. Дрънчене на желязо, удари и тропане огласят ходовете на лабиринта.

Сарий проверява жизнената си сила. Всичко е наред. Загубата от лечението на Аврора се е възстановила почти изцяло. Останал е невредим от битката със скорпиона, значи може да се впусне в следващата. Хвърля последен поглед към Лелант, който се е отделил от стената и върви към убития скорпион. Нека се запаси с провизии. Седем единици месо, но Сарий не иска нито една от тях.

Шумът от битката приковава цялото му внимание. Тръгва към биещите се, но трябва да премине през застрашително нисък коридор,

на всичкото отгоре съвсем тъмен. Излиза на по-широко място и се учудва на тъмносинята плесен по стените. На следващото разклонение завива надясно и се озовава в задънена улица. Гаден лабиринт! Съсредоточава се и при следващата възможност пак завива надясно. Тунелът е абсолютно тъмен. Не се вижда дори една-единствена факла. Ако някъде дебне скорпион, ще го усети, едва когато жилото се забие в гърба му.

Все пак нещо му подсказва, че върви по правилния път. Шумът от битката се чува много по-ясно. Чува обаче и тропот от скорпионски крака. При следващата крачка в мрака усеща непосредствена заплаха. Вдига меча и се завърта около себе си. Има ли враг до него, зад него? Не.

Няма друг изход. Ако иска да продължи, трябва да премине. Държи щита плътно пред гърдите си, мечът му е в готовност. Крачка след крачка в черния мрак.

Напредва бавно. Стените сякаш се спускат отгоре му. Някъде далеч искри светлина. Трябва бързо да стигне до нея. Обзема го чувството, че е успял. Ускорява крачка — и пада. Панически забива върха на меча в нищото. Всеки момент очаква нападение, рана, мъчителното съскане. Нищо. Изправя се. Светлата точица му показва, че е сам. С изключение на нещото, в което се е спънал. Навежда се. Разпознава кости, кичури червена коса, лък и две пречупени стрели. Главата се е търкулнала настрана и е спряла до скалата.

Дали е някой от нас? Все едно. Само да се махне оттук. Последен страхлив поглед към скелета и пак напред. Там, където е по-светло и по-шумно. Там се води битка, а това е много по-добро от неизвестността и от самотата в мрака.

Къде изчезна светлината? Невъзможно е да се е объркал. Защо пак стои пред стена? Обръща се... *Никога няма да се измъкнеш оттук.* Спомня си кървавата риза в тревата. Ако беше останал горе, щеше да се бие със зомбита, но поне на светло.

Чува леко прашене и в следващия миг вижда сянка на стената. Неговата собствена, но той го осъзнава едва когато нанася удар с меча. Ехото се изгубва в тъмните тунели.

Шумът от битката е съвсем близо. Зад следващата стена. Сарий върви опипом, притиска се към скалата и чува скърцането на ризницата си. Внезапно стената изчезва, пред него се отваря ниша, а

зад нея — порта. Най-сетне! Портата е затворена. Намира резето и го вдига. Натиска с все сила и успява да откrehне портата. През процепа нахлува сноп светлина. Шумът от битката се засилва. Дори вижда крака в ботуши, обшити с козина, следвани от черни, скърцащи крака на скорпион.

Част от него — голяма част — иска да затвори портата и да изчака края на битката. Никой не го е видял. Сигурно само Пратеника, който всичко вижда и всичко знае...

Мисълта за жълтите очи е достатъчна. Сарий отваря портата и изскача навън. Вижда три скорпиона и шестима, не, седмина воители. Познава ли някого? Няма време да ги погледне. Един от скорпионите оставя противника си и се втурва срещу него.

Сарий се отдръпва, но мечът му остава насочен срещу нападателя. Той е вдигнал жилото и го размахва в търсене на целта. Сарий нанася удар. Улучва тялото на скорпиона отстрани. Разнася се тревожно скърцане. Вторият удар е насочен срещу отровното жило — така е успял да прогони първия скорпион, но този не бяга. Може би не се е прицелил добре. Във всеки случай противникът му се отдръпва за миг, след което напада с двойно по-голяма ярост.

Сарий отскача настрани. Жилото минава покрай него. Това е удобен случай да нанесе нов удар с меч. Този път улучва по-добре. Звярът се олюлява. С малко повече късмет ще го пониже. Ще го закове за земята. Една от остриите щипки минава на сантиметри от него. Сарий се навежда в очакване да чуе страховитото съскане, но скорпионът не улучва. Силен удар с меч и бронята поддава. Животното се килва надясно. Сарий го преследва, стреми се да улучи незащитения корем. Страхотен удар! Изведнъж до него се появява още някой. В главата на скорпиона се забива алебарда.

Допреди малко Сарий е искал компания, но сега се ядосва. Откъде се взе тази жалка елфа, защо се опитва да му се пречка? Той сам победи огромния скорпион, нали? Останалото е проста работа. Но елфата не позволява да бъде отстранена. Оръжието ѝ явно е по-силно от неговото. Три удара са достатъчни да умъртвят скорпиона.

Сарий кипи от гняв. Мечът му е омазан със сива слюз. Много му се иска да я смеси с кръвта на елфата. Защо му се натрапи в последния момент? За да свърши по-лесната част от работата! Той няма нужда от помощ. Щеше да се справи и сам.

Проверява името ѝ. Фениел! Тъпа крава! Какво прави сега? Защо иска да смели мъртвия скорпион на кайма? За разлика от него не е хвърлила око на щипките и жилото, а се рови в трупа. Тази е болна!

— Победа — пошепва глас в ухото на Сарий и той се оглежда. Битката е приключила, но другите воини от Еребус изглеждат много заети. Режат мъртвите скорпиони на малки парчета и Сарий си казва, че вероятно е пропуснал нещо.

В следващия миг чува тропот на копита и вече знае какво предстои. Облеченият в желязо кон на Пратеника спира пред воините и ездачът вдига ръка за поздрав.

— Свършихте добра работа. Време е да си получите наградите. Мисля да започна с Дризел.

Вампирът, който тъкмо рови в корема на мъртвия скорпион, се изправя. При мисълта какво е полепнало по ръцете му Сарий се задавя.

— Ти се би добре, но не превъзходно. Ще ти дам нов щит. Той също е добър, но не превъзходен.

Дризел поема щита с лепкавите си ръце и захвърля стария в един от тунелите на лабиринта. Отеква метален звън.

— Фениел!

Елфата се промушва покрай Сарий.

— С радост отбелязвам, че не се съобразяваш с другите и си вземаш, каквото искаш. Затова ще си избереш ново въоръжение. Давам ти 50 златни монети. Сама ще определиш какво да си купиш с тях.

Сарий стиска здраво зъби, за да не цапне Фениел с меч. Тя го измести, а получава награда! Каква подигравка!

— Сарий!

Той излиза напред. *Хайде, признай, че се бих като лъв. Страхотно е за двойка, нали?*

— Ти излезе от битката без рана. Заслужаваш комплименти. Само че се присъедини към биещите се доста късно и не уби сам скорпиона. Въпреки това ще те възнаградя. Увеличавам целебната ти магия. Сега вече можеш да даваш на другите повече от силата си.

Сарий чува леко съскане. Това ли е всичко? По лицето му се изписва изумление. Каква е тази награда? Ако лекува другите, вреди на себе си — защо сега трябва да си вреди още повече? Никога вече няма да приложи тази тъпа магия. Да не е луд?

— Блекспел! — Пратеника вече вика следващия.

Вампирът получава най-много похвали и е награден с нов меч — наситеночервен и прозрачен като тъмно вино. И Сарий би искал такъв. Е, днес вече получи нов меч, а към него и увеличена целебна магия. Страхотно наистина.

Защо е толкова гневен? Вълкът Нуракс получава от Пратеника чифт ботуши за специална издръжливост, а Гроток първият човек, когото среща в Еребус — е награден с някакви свитьци. Гневът му расте.

Сарий познава не само Нуракс, но и следващата, която излиза да получи наградата си: Арвенс Чайлд. Елфата е леко ранена и получава лечебно питие и 10 златни монети. Даже това е по-добре от неговата награда.

— Гагнар! — провиква се Пратеника.

Дрипаво, тежкоранено същество гущер изпълзва иззад един от мъртвите скорпиони.

— За малко да те изгубим, Гагнар. Ако останеш тук, ще умреш. Ела с мен.

Гагнар се опитва да се изправи. Върху разкъсания му жакет и мазното кепе се вижда съвсем ясно цифрата 1, сякаш отпечатана с желязо в плата. Сарий не откъсва поглед от Гагнар. Най-сетне някой, който знае по-малко от него. Гущерът се качва на коня.

— Позволявам ви да запалите огън. — Пратеника махва за сбогом и изчезва.

Огънят на Сарий пламва, преди някой от другите да е реагирал. Арвенс Чайлд и Блекспел се приближават бавно, останалите отново се навеждат над труповете.

— Какво търсят? — пита нервно Сарий.

Блекспел мълчи, но Арвенс Чайлд отговаря с готовност:

— Кристали на желанията, естествено.

— В телата на мъртвите скорпиони?

Сарий има чувството, че са го цапнали по главата. Никога не би се сетил да търси кристал в корема на скорпион. Ето защо Дризел и приятелчетата му са толкова усърдни. Изкушава се да се присъедини към тях.

— Ти намирала ли си кристал? — пита той елфата на мрака.

— Досега не. Много са редки. Най-ценното, което можеш да намериш тук. Веднъж Блъдуърк извади кристал от огромен паяк. Син

кристал. Не знам какво е направил с него.

Сарий се взира замислено в пламъците. Кога се е появила музиката? Не я е забелязал, но тя вече е тук и го прави по-силен. Готов е за следващата битка, толкова добре се чувства. Този път Фениел няма да го измести.

— Знаеш ли какво се прави с кристалите?

Арвенс Чайлд не бърза да отговори.

— Казват, че можели да изпълнят най-голямото ти желание. Май не могат само да възкресяват мъртвите. И да те вкарат във Вътрешния кръг.

— Какъв е този Вътрешен кръг? — пита Сарий. Днес изобщо не му е неприятно, че не знае. Сигурно заради музиката. Тя го кара да се чувства като цар. *Ти си главното лице тук, другите са само спътници.*

Не получава отговор, защото в разговора се намесва Блекспел.

— Сам ще разбереш. Ние вече сме минали по този път.

— Добре де. Просто зададох въпрос.

Дризел и Нуракс са се отказали да търсят повече. Оставят телата на скорпионите и идват до огъня.

— Защо поне не се изчистите? Изглеждате отвратително. — Арвенс Чайлд се отвръща от новодошлите.

Дризел не ѝ обръща внимание.

— Я виж ти! Сарий. Мислех, че си умрял. Нима сините великанки от реката не те довършиха?

— Както виждаш.

— Добра битка ли беше?

— Ако не беше офейкал, щеше да знаеш.

— Голяма уста имаш. Не забравяй, че си едва двойка.

Сарий мълчи. Другите виждат нивото му, но той не вижда техните. Изведнъж се чувства гол.

— Остави го на мира, иначе ще му разкажа какво знам за теб — подхвърля Арвенс Чайлд.

— Направи го. Знаеш, че Пратеника обича умниците и бърбивците — отвръща Дризел.

В този момент се появява Лелант. Като ги вижда, спира и светкавично издърпва боздугана от колана си.

— О, гадост, инвазия на елфи! — простенва театрално Блекспел.

— Затваряй си устата — срязва го Сарий. Лелант е един от онези, които му е особено приятно да види. *Знам кой си, старче.* Прави подканващ жест и се отмества настрана, за да направи място на Лелант, но той явно не иска да застане до огъня. След малко забелязва Фениел и Гроток, които продължават да се ровят в телата на скорпионите, прави няколко крачки към тях, но размисля и спира. Накрая все пак идва до огъня, но застава възможно най-далеч от Сарий.

— Здравсти, Лелант — поздравява го Сарий.

— Онези двамата кристали ли търсят? — пита Лелант вместо поздрав.

— Сигурно — отговаря Блекспел. — Но няма да ги огрее. В гадините няма нищо.

— Явно нямате късмет. С мен стана друго — Лелант изважда от джоба си кристал, който разпръсква зелена светлина. — Супер е, нали?

— Откъде го взе? — учудва се Арвенс Чайлд.

— Това не те засяга.

Сарий се вира в светеция кристал и усеща как целият пламва. Не е нужно да пита откъде е кристалът. Това е *неговият* скорпион, *неговата* плячка. Лелант се е възползвал от отдалечаването му. Това е подлост.

— Ясно ти е, че камъкът принадлежи на мен, нали?

— Не виждам защо.

— Защото сам убих скорпиона, ето защо. Ако си почтен, ще ми го дадеш.

— Много искаш. Да не съм се побъркал?

Преди да е помислил, Сарий изважда меч. В следващия миг го обзема безпомощност. Не иска да напада Лелант, иска само да си получи кристала. *Ако знаеше кой съм, щеше да ми го дадеш.*

— Ей, ей, да няма дуели извън градовете! — намесва се Дризел.

— Олеле, страх ме е! Двойката ще ми се нахвърли! — провиква се подигравателно Лелант. — Един удар с меч и Пратеника ще те прибере. Хайде, направи ми тази услуга!

За да запази лицето си, Сарий не сваля меч още няколко секунди. После подчертано бавно го пхва в ножницата. Дълбоко в себе си е щастлив, че не се е стигнало до бой.

— Много добре знаеш, че не заслужаваш кристала.

— И защо? Какво съм виновен, че ти си тръгна и взе само жилото и щипките? Само да го бяхте видели! Отрязва щипките на гадината, за да си попълни инвентара. Какво ще правиш с тях? Детски играчки?

Сарий го гледа втренчено. Тъмнокафяво лице, черна къдрава коса, блестящи черни очи. *Задник такъв. Ще си платиш за тази обида.*

— Добре, дръж си го. Жалък страхливец.

— Може да съм страхливец, но си имам кристал на желанието. Някой знае ли вече в каква посока се намира градът?

— Питай кристала — смее се Сарий. — Или за разнообразие си напреди малко мозъчето.

Без да чака отговор, той обръща гръб на огъня и влиза в първия коридор на лабиринта. По-добре да върви сам, отколкото заобиколен от идиоти.

За малко да намери кристал на желанията! За малко! В тунела е тъмно, но мисълта за подлостта на Лелант го тласка напред. Ако на пътя му се изпречи още някой скорпион, ще го нареже на ситно. Напред и само напред. Има предостатъчно време да стигне до целта и ще се откачи от всички други. Няма нужда от тях.

За нещастие всички тунели изглеждат еднакви. Не вижда ни най-малко указание за Белия град. Продължава да блуждае, без да срещне някого, без някой да го нападне. След безкрайно дълго време спира. Гневът му се е събрал в малка пламтяща топчица дълбоко във вътрешността му.

Ами сега? Готов е да се нашамароса за необмисленото си бягство. Защо не помоли поне Арвенс Чайлд да тръгне с него? Тя е на негова страна. Не биваше да я оставя с онези. Ако бяха двамата, можеше да запали огън. Нямах да е съвсем сам.

Прави няколко безуспешни опита да се ориентира. Трябва да намери указание. Бели камъчета по отклоненията или камбанен звън на всеки час. Напряга слух. Оглежда се във всички посоки. Вслушва се напрегнато на всяко разклонение. Най-сетне, на третото кръстовище, чува нещо. Не камбани, но поне шум. Съвсем тих, но го окуражава. Вече може да върви в посока на шума.

Постепенно шумът се засилва. Сарий е забравил предпазливостта — нещо му подсказва, че не го заплашва опасност. За

момент спира, за да се запита откъде идва тази сигурност. Музиката! Точно така, от музиката. Кротко и незабележимо тя е променила характера си — вдъхва му сигурност, не оставя съмнения, че е на прав път.

Само след няколко минути Сарий стига до източника на шума: подземна река. Под оскъдната светлина на факлите водите ѝ изглеждат почти черни, но щом приближава, се оказват кървавочервени.

В главата му моментално изникват ужасни картини: бойно поле, купчини трупове, жертвени ритуали. Кръвта все пак трябва да идва отнякъде.

Ако изобщо е кръв! Не е в състояние да каже точно. Може би цветът на водата се дължи на камъните в речното легло. Или на... О, все едно. Във всеки случай няма да пие от тази вода, макар че има нужда да се освежи.

Застава на каменния бряг, съвсем близо до водата, която тече абсолютно равномерно, сякаш през канал. Градовете обикновено се строят край река, затова ще следва тази като червена нишка. Само че: по течението или срещу течението? Претърсва околността за указания, не намира нито едно и решава да тръгне срещу течението.

Скоро става по-светло: огньове по брега на реката осветяват пътя на равни разстояния. Изведнъж става лесно като детска игра. Сарий се затичва напред. Тича все по-бързо, докато забелязва широка стълба. Спира точно пред нея, защото се сеща, че не е внимавал за издръжливостта си. Изчаква дишането му да се успокои и започва изкачването. Музиката в главата му ликува. В лицето му блиска дневна светлина.

Най-после изкачва стълбата и пред очите му се разкрива великолепно гледка. Зидове, кули и колонади от бял мрамор, облени от слънчева светлина. Даже пътят, който води към града, блести като слонова кост.

Сарий знае, че няма защо да бърза. Градът го очаква. Поема гледката дълбоко в себе си и тръгва с бавни крачки.

Пред портата стоят четирима стражи. При появата му свалят копията в знак на почит. Гърмят фанфари, а херолдът, застанал на градската стена, възвестява тържествено:

— Пристигна Сарий, рицар от елфите на мрака. Сарий влиза в Белия град.

9.

— Искаш ли още ориз? — попита майка му, бодро размахвайки голямата лъжица над чинията му.

— Не, благодаря.

— Не ти ли е вкусно? Защо само ровичкаш в месото?

Ник не успя да се съсредоточи върху думите на майка си. Преди малко Сарий бе отседнал в една от странноприемниците на Белия град и собственикът му нареди да почива три часа. Цък — и екранът почерня за пореден път.

— Ей, майка ти те попита нещо!

— Да, татко, съжалявам. Оризът е много вкусен. Просто съм малко уморен.

Баща му отпива глътка бира и го оглежда със смръщено чело.

— Дори не си бил на училище!

— Да, но е учил по химия — намесва се майка му, винаги готова да го защити. — Радвай се, че момчето ни учи сериозно. Знаеш ли, вчера говорих с мисис Фокнър — нейният син изобщо не се прибира вкъщи, а в училище само създава ядове...

Ник престана да слуша обясненията на майка си. Така и не бе успял да се регистрира за двубоите на арената. Даже не знаеше къде трябва да отиде. Ами ако не намери мястото? Ами ако пак му възложат да изпълни някаква задача? Дали ще има време да свърши всичко? Слава Богу, остава по-малко от час до края на почивката. Ако има късмет, майка му ще заспи пред телевизора, а баща му ще отиде да изпие третата си бира в кръчмата. По-добре би било да почива по-късно, след полунощ — тогава и без това ще е уморен. Запита се дали и другите са намерили червената река, или все още блуждаят из лабиринта.

Разтърка парещите си очи и си спомни разказа на гостилничаря: в Белия град имаме невероятни майстори на оръжие, каза му той и огледа въоръжението му с критично око. Само че Сарий не разполагаше нито със злато, нито с кристал на желанията. Няма представа как ще

плати стаята си в странноприемницата, но писмената заповед на Пратеника изисква да се настани някъде.

Проклет да е Лелант. Още в понеделник ще си отмъсти на Колин. Какъв мръсник!

— ... още следващата седмица?

Внезапното мълчание след въпроса подсказа на Ник, че е бил отправен към него.

— О, извинявай... Би ли повторил какво ме питаш?

— Питам те дали контролното по химия е следващата седмица. За Бога, Ник, какво става с теб?

Баща му се наведе към него и големият му корем се опря в ръба на масата.

— Няма да търпя да се изолираш от разговора, момче! Все пак става въпрос за теб.

— Да, съжалявам. — Само да не го питат защо и за какво! — Трябва да предам работата си следващата седмица. В общи линии съм готов. Как беше днес в службата?

Ник знаеше, че като попита баща си за работата, със сигурност ще отклони вниманието му. Винаги имаше какво да им разкаже. Днес историята беше за пациент, който предложил на санитаря Дънмор пет фунта, ако иде да му купи риба и чипс от близката будка.

— А пък холестеролът му е оттук до Непал — заключи баща му и си взе още от пилето. — Хора, дето плюскат толкова, че ги изпращат в болница, би трябвало да се замислят, но къде ти!

Ник се усмихна автоматично и си пожела да се върне по-скоро в Белия град.

— Може ли да стана?

— Ама разбира се — кимна майка му.

— Помогни на майка си да измие съдовете — заповяда баща му между две хапки.

Ник събра съдовете с голям шум, нареди ги набързо в миялната машина и хукна нагоре към стаята си. Макар да знаеше, че няма да се получи, опита да стартира играта, но екранът си остана черен.

Оставаха му 45 минути. Дали да не ги използва за химията? При тази мисъл целият настръхна. Хайде, опита се да се убеди сам. Погледни поне формулите.

Точно когато отвори книгата, борейки се с отвращението си, в стаята влезе баща му.

— Съвсем забравих да те питам дали утре... Господи, ама ти наистина работиш!

— Ох, да...

— Трудно ти е, нали?

— Повече от трудно.

Баща му застана зад него и надникна в книгата с доброжелателен интерес, който само след секунди отлетя и отстъпи място на бащинска безпомощност.

— Мили Боже! Съжалявам, но не мога да ти помогна, Ник.

— Няма нищо, тате. Не е нужно. Мисля, че ще се справя.

Усети тежката ръка върху рамото си.

— Съжалявам, че те прекъснах. Аз много се гордея с теб, знаеш ли? Поне от едно от момчетата ми ще излезе нещо.

Ник потисна импулса да отблъсне ръката на баща си и прехапа устни. Малко след това баща му се отдръпна.

— Ще ида за малко в кръчмата. Не стой до късно, Ник.

Вратата се затвори след него.

Още 43 минути. Ник разтри лицето си с две ръце и отново се наведе над книгата с формулите. Дано намери поне няколко изречения, с които да започне реферата — това ще е достатъчно за днес. Затвори очи и повтори, каквото бе прочел. Жалко, че в действителния живот нямаше кристали на желанията — непременно щеше да ги използва за химията. Никога няма да му пишат А, никога.

Взе лист хартия и написа заглавието. Идентификация на аминокиселините посредством тънкопластова ароматография.

Така. Сложи началото. Сега му трябва увод. Но май не си струваше да работи по този начин. Щом ще пише, да е както трябва. Имаше много време за работа. Например утре след закуска. Тогава в мозъка му няма да пълзят скорпиони, а гневът срещу Колин ще е угаснал.

Ник хвърли последен поглед в книгата и включи компютъра. По навик надниква първо в страницата на Емили при *девиантарт*, но не откри нищо ново. В сърцето му пламна разочарование, но бързо отстъпи място на една идея. Как не се сети по-рано! Отвори Гугъл и написа в полето за търсене „Еребус“. Сигурно имаше страница на

фирмата, създала играта, форум, а може би и ъпдейт за сваляне. Съвети, лъжи, с една дума, обичайното.

На първо място излезе статия от Уикипедия. Ето, значи играта е известна. Ник отвори статията и прочете следното:

Еребус (на гр. Ἑρεβος — тъмен), в гръцката митология бог на мрака и персонификация на тъмнината. Според Хезиод бил създаден едновременно с Гея, Нюкта, Тартар и Ерос от Хаоса. Според Хезиод в началото бил Хаосът (кухо, зеещо пространство), от който изникнал вечно тъмният мрак на дълбините — Еребус. Нюкта и Еребус се бракосъчетали и от тях се родили Сънят и сънищата, както и злото в света: измама, смърт, раздор, гняв, унищожение. Още безмилостната Немезида, Мойрите и Хесперидите, които се явяват заплашителни аспекти на богинята на Луната. Родили се още радостта, приятелството (Филот) и съчувствието.

Според по-късни легенди Еребус е част от подземния свят. Мястото, през което мъртвите трябва да минат непосредствено след смъртта си. Еребус често бил използван като синоним на Хадес, древногръцкия бог на подземния свят.

Ник прочете текста два пъти и го затвори. За човек, който се интересува от гръцки богове, статията сигурно представляваше интерес, но за него нямаше никаква стойност. Не намери нито един съвет как да играе.

Продължи да търси. Десетки линкове към гръцката митология, няколко за банда дет-метъл. Едва последното съобщение на страницата изтръгна от устата му тържествуващ вик. „Еребус, игра.“ Кликна върху линка, изпълнен с очакване. Страницата се отвори много бавно. Червен надпис върху черна основа:

„Идеята ти не е добра, Сарий.“

Защо да не е? — искаше да попита той, но в следващия миг осъзна чудовищността на ситуацията и затвори прозореца. Затвори и браузъра, сякаш трябваше да изключи някого. Защо си бе въобразил, че това не е реално? Невъзможно беше интернет да разговаря с него. Дали пък да не отвори страницата още веднъж, за да се увери, че не се е излъгал? Сигурно е станала грешка.

Точно тогава телефонът му извънхна и сърцето му спря да бие. Дали пък не е трябвало да затваря страницата? На светналия екран се изписа „Джейми“ и Ник въздъхна облекчено.

— Здравсти! Попречих ли нещо? Гласът ти звучи някак... трескаво.

— Не, няма нищо. Всичко е наред.

— Добре. Звъннах да те питам искаш ли утре да излезем с колелата на зелено? Отдавна не сме ходили сред природата. Казаха, че времето ще е добро.

Ник имаше нужда от време, за да измисли подходящо извинение.

— Идеята ти е страхотна, но аз не съм написал домашното по химия. На всяка цена трябва да напиша нещо добро. Не мога да рискувам.

— О! — Гласът на Джейми прозвуча много разочаровано. — Знаеш ли какво? Ще ти помогна! Ела утре при мен и ще потърсим заедно в интернет. Така ще свършиш по-бързо.

Дяволите да го вземат!

— Ще видим. Мисля, че ако съм сам, ще работя по-съсредоточено. Това е важно за мен, разбираш ли?

Ник присви очи. За бога, защо продължаваше да лъже, и то така глупаво! Очевидно смаян, Джейми мълчеше. Телевизорът в стаята му явно работеше, защото се чуваше шум.

— Сериозно ли говориш? — попита той след необичайно дълга пауза. — Досега имаше друго отношение към тези неща. Винаги сме работили заедно и... Боже! — Джейми избухна в смях. — Ник, старче, защо не го каза веднага? Имаш среща и те е страх, че ако си признаеш, чичо Джейми няма да спре да те дразни.

— Глупости!

— О, не отричай! Всичко е наред. Забавлявай се, но искам в понеделник да ми разкажеш всички подробности. През следващата седмица ще сваля Дарлийн и ще обикаляме четиримата, искаш ли?

— Дарлийн? — повтори Ник. Любопитството му се събуди.

— Ами да! Сладката блондинка от училищния оркестър. Една година по-малка от нас, свири на кларинет, носи джинсови миниполички. Дарлийн. Звъни ли някой при теб?

— Май да. Съжалявам, трябва да затворя. Мама ме вика.

Лъжата излиза без проблеми от устата му. Часовникът на компютъра показва девет без пет. Трябваше веднага да включи играта.

Стаята е оскъдно обзаведена и има съвсем мъничък прозорец, който не се отваря. Щом се раздвижи, леглото започва да издава странни звуци и Сарий е сериозно уплашен, че ей сега ще се счупи и гостилничарят ще му го добави в сметката.

Издръжливостта и здравето му са напълно в ред, установява доволно той. Почивката явно му се е отразила добре.

Едва когато се запътва към вратата, забелязва, че не е сам. На малко столче седи гном, мръснобял като стените на стаята, сложил ръце върху събраните си колене.

— Здравсти, Сарий! — провиква се ухилено той. — Имам новини за теб. Аз съм, така да се каже, пратеник на Пратеника.

Сарий свежда поглед към посетителя и лицето на джуджето светва от радост. Въпреки това го обземат неприятни подозрения.

— Моят господар не остана възхитен от любопитството ти — започва тържествено гномът. — Мисля, че ти е ясно за какво става дума. Той, естествено, разбира, че искаш да знаеш повече за Еребус, но не му е приятно да правиш проучвания зад гърба му.

Малкият бърника между зъбите си с дълъг нокът, изважда нещо зеленикаво и го оглежда с интерес.

— Господарят е готов да отговори на въпросите ти. Освен това и той има въпроси към теб.

Сарий проследява с отвращение как посетителят връща зеленикавата топка в устата си и започва да я дъвче.

— Какви въпроси?

— О, съвсем обикновени. Например: познава ли Ник Дънмор човек на име Рашид Салех?

Сарий е стъписан. Какво означава това? От друга страна, ако и следващите въпроси на Пратеника са толкова обикновени, може да се смята за щастлив.

— Да, Ник го познава.

— Много добре. А знае ли Ник какво обича да прави Рашид?

Още един прост въпрос.

— Обича да кара скейтборд, да слуша хип-хоп и да чете Стивън Кинг.

Гномът кима доволно и продължава да дъвче.

— Ник е добре информиран. А знае ли от какво се страхува Рашид Салех?

Не. Откъде би могъл да знае? Макар че... има нещо, което му е направило впечатление. Рашид се бои от височината. Веднъж целият клас беше на „Лондон Ай“ и Рашид също се качи на огромното виенско колело, но лицето му побеля като сняг. По-късно май повръщаше.

— Страх го е от височината. Избягва кули и тем подобни.

Гномът цъка доволно.

— Думите ти се покриват с онова, което вече знаем. Благодаря ти, Сарий. Господарят ще е склонен да извини прекаленото ти любопитство. Сега аз на свой ред ще ти издам една тайна.

Той се навежда напред и примигва доверчиво.

— Списъкът с участниците в предстоящия турнир се намира в таверната на Атропа. Поздрави старата от мен.

Джуджето скача от столчето, покланя се с преувеличена учтивост и излиза. Сарий нахлупва шлема и окачва щита на гърба си. Вече е стигнал до вратата, когато се сеща нещо. Гномът не е отговорил на нито един въпрос. Сарий не е попитал нищо.

Въпреки късния час градът е много оживен. Сарий върви по широките улици и избягва страничните, които му напомнят тунелите в лабиринта. Тук на всеки ъгъл горят огньове и позлатяват кремавите стени на къщите. От време на време го срещат други воители. Някои от тях вече познава, например Сапуяпу и Лакор. Много му се иска да разбере дали Дризел, Блекспел и Лелант са пристигнали. Вероятно да. Сигурно бързо са намерили червената река... но може и да ги е нападнала орда гигантски скорпиони. Тази мисъл му харесва.

Жалко, че не му е останало време да попита гнома къде се намира кръчмата на Атропа. Обикаля улиците, но не я открива. Има нужда някой да го упъти. Бързо му става ясно, че кошовите, в които гори огън, не са като лагерните огньове в пустошта. Те са само за осветление, не и за разговори.

Би могъл да влезе в някой от магазините вляво и вдясно от пътя, но тази мисъл му идва едва когато вижда джудже, опитващо се да отвори тежка дървена врата. На закованата над вратата голяма табела пише с красиви букви „Месарница“.

След минута Сарий влиза във вехтошарски дюкян, чиито рафтове са отрупани с всякакви стоки. Погледът му е прикован от череп на вампир: на мястото на кучешките зъби са набучени макари с разноцветни конци. Попаднал е на точното място. Макари могат да се монтират и върху скорпионско жило.

От най-тъмния ъгъл на магазинчето се подава мъж със сива брада.

— Ще купуваш ли, или ще продаваш? — пита той, без да поздрави.

— Ще продавам — отвърща Сарий и отваря инвентара си. Изважда двете щипки, плочките и жилото и ги нарежда върху тезгяха. В гърдите му отново пламва гняв. Сега можеше да има кристал на желанията.

— Това са части от пълзящо животно — установява търговецът. — Не струват много. Но ако по жилото е останала отрова, ще увеличи малко сумата.

Слага си увеличително стъкло и проверява извитото черно жило.

— Колко даваш? — пита Сарий. — Интересувам се например от кристали на желанията.

Търговецът рязко вдига глава.

— Кристалите не се продават. Трябва да ги намериш. Или някой да ти подари. За жилото ти давам три златни монети, а за останалото две.

„Не е много. След битката с водните сестри Тирания получи 40“, спомня си Сарий.

— Твърде малко е — отговаря той, следвайки внезапен импулс. — Искam 10 златни монети, иначе ще отнеса нещата другаде.

Търговецът мести поглед между Сарий и жилото на скорпиона.

— Най-много 6.

Споразумяват се за 7 и Сарий излиза от магазина с увереността, че се е справил добре. Самодоволството му угасва, защото само след две витрини вижда изложено скорпионско жило за 55 златни монети. Освен това заради пазарлъка е забравил да попита къде е кръчмата на

Атропа. Влиза в обущарница, където могат да се купят ботуши, отблъскващи отрови, снабдени с острия и дори мятащи светкавици. Там му дават с готовност исканите сведения.

Отклонява се на третото кръстовище, както са го упътили, и скоро се изправя пред крива врата с ронещ се лак. На табелата над вратата е нарисувана отворена ножица, а надписът гласи: „Последното прерязване“.

Вътре е по-тъмно, отколкото навън, където вече е паднала нощта. На масите са поставени лампи, но светлината им е толкова слаба, че се виждат само ръцете на клиентите, а лицата им остават скрити в мрака.

Сарий се запътва към тезгяха. Там стои прастара жена, която следва с кривия си показалец линиите на дървото и си мърмори полугласно. Очевидно не забелязва новия гост.

— Искам да се запиша за утрешния турнир — казва Сарий.

Старата вдига очи за миг, но не отговаря.

— Къде да намеря списъка, в който да впиша името си за двубоите на арената? — опитва отново Сарий. — Вие ли сте Атропа?

Името сякаш събужда старицата.

— Да, аз съм Атропа. Ще намериш списъка в мазето. — Оглежда Сарий от главата до петите и клати глава. — Наистина ли искаш да се биеш?

— Да.

— Но ти си двойка. Не постъпваш особено умно. Е, прави каквото искаш. Това не ме засяга.

Тя свежда поглед към дървения тезгях и Сарий се запътва към стълбата, за да слезе в мазето. Там е по-светло, отколкото горе — сводестото помещение е осветено от отворена камина. Списъкът е окачен на стената. Охранява го войник. Сарий се приближава и мъжът се обръща към него.

— Да се запишеш ли идваш?

— Да.

— Как ти е името?

— Сарий.

Той поглежда покрай войника с надеждата да разчете поне няколко от имената в списъка. Сред тях има доста познати: Блъдуърк, Ксохоо, Кескориан, Сапуяпу, Тирания. Но Лелант го няма. Няма ги и другите от лабиринта.

— С какво оръжие ще излезеш?

— С меч.

Войникът записва сведенията в книгата си.

— Още си двойка, както виждам.

Сарий се ядосва. Докога ще му го повтарят?

— И какво от това? Отскоро съм в играта, но точно затова искам да участвам. За да наваксам.

Някой се раздвижва в задния ъгъл на помещението. Едър мъж с дълга черна коса става от стола си и излиза в светлия кръг на огъня.

— Ако толкова ти се иска да наваксаш, излез срещу мен. Да се дуелираме.

Сарий поглежда към мъжа и изпитва странно усещане. Нещо не е наред с този човек. Побиват го тръпки и след тях идва прозрението: чуждият воин изглежда като Ник Дънмор след десет години. Същата гладка черна коса, тесните очи, трапчинката на брадичката — неговите черти, само че по-зрели и засенчени от набола брада. Името му е Лорд Ник. Със сигурност не е случайност.

— Е, ще се дуелираме ли?

— Ако тук е позволено...

Жалко, че не може да види в кое ниво е Лорд Ник. Ами ако е в седмо или дори осмо? Но нищо чудно да е в трето — тогава ще има известен шанс. Спомня си как е убил скорпиона и в гърдите му се надига увереност.

— Дуелите в таверната са разрешени — заявява войникът, очевидно доволен, че ще гледа битка, и оставя списъка без охрана. — Има обаче едно условие: по-слабият да предизвика по-силния. Във вашия случай предизвикателството трябва да отправи Сарий.

Сарий не е сигурен, че иска да се бие. Досега се е бил само срещу чудовища, не срещу друг участник в играта. От друга страна обаче — ако иска да излезе на арената, не е зле да направи пробен рунд.

— Добре. Предизвиквам Лорд Ник на дуел.

— Страхотен си, малкия! — провиква се противникът му.

„Лесно му е да се смее, казва си Сарий. Нали знае, че съм двойка.“ Тази мисъл го кара да се отдръпне от Лорд Ник, който го оглежда внимателно.

— На какво да се обзаложим? Харесвам шлема ти с вълча глава. Ако те победя, ще ми го дадеш. Ако ти ме победиш, ще ти дам щита си. Носи 30 защитни точки.

— Няма да рискувам шлема си. Даже ако ми разкриеш кой си и защо изглеждаш като мен.

— А какво ще дадеш?

Сарий прави мислен преглед на притежанията си.

— Четири златни монети.

— Какво? Не си струва. — Високият мъж е неприятно позната фигура му обръща гръб.

— Разбира се, че си струва — намесва се войникът. — Всяка победоносна битка обогатява жизнения опит и дава сили, не го забравяйте.

Лорд Ник, който се кани да си седне, спира.

— Добре, от мен да мине. Четири златни монети.

Заемат позиция пред камината. Сарий не откъсва очи от лицето на противника си. Има чувството, че ще се бие срещу себе си. Затова не е чудно, че още първият удар на Лорд Ник улучва целта. Сарий вдига щита си с една секунда закъснение. Мечът на противника пронизва рамото му. Съскането в главата му се появява моментално.

Няма време да провери какво става с колана му. Трябва да вярва, че ще преживее още един точен удар. Напада противника и нанася удар по шлема и още един в бедрото. Улучи! На колана на Лорд Ник се появява черно петно.

За съжаление триумфът му не продължава дълго. Противникът избива щита от ръката му и острието на меча влиза в корема му. Сарий се свлича на пода. Съскането в главата му се засилва до непоносимост.

— Спрете!

Войникът застава между дуелантите.

— Сарий е тежко ранен. Има право да реши дали ще продължи да се бие, или ще се предаде.

Няма какво да решава. Сарий няма сили да се изправи. Съскането в главата му стърже като трион. Иска да го спре, но не смее, защото може да пропусне важно предупреждение. Или указание. Нещо важно.

— Предавам се.

Лорд Ник триумфално се изправя над него.

— Хайде, давай четирите златни монети!

Сарий отваря инвентара си, внимавайки да не прави движения, които биха влошили състоянието му. Отброява уговорената сума и въздъхва. Остават му само три монети. Май ще се наложи да превърне в пари вещите, които е отнел от разбойниците. Ако оцелее, разбира се. Червената ивица на колана му е съвсем тясна.

Поглежда настрани, към масите и столовете. Лорд Ник отново се е скрил в сянката. От съседната маса с едно-единствено плавно движение се надига позната фигура. Под качулката, скриваща лицето, святкат добре познатите жълти очи.

— Първи урок — заговаря поучително Пратеника: — Не предизвиквай противник, за когото не знаеш нищо. Бий се с воини, които си виждал да се сражават.

Коленичи до Сарий и слага длан върху главата му. Съскането отслабва.

— Втори урок: бий се само за нещо, което си струва. Четири златни монети са смешен залог. Хайде, стани!

Подава му костеливата си ръка и Ник си спомня за тънките крака на скорпиона. Ала няма друг изход, освен да се подчини.

— Имаме да си говорим. Ела с мен.

Пратеника го отвежда в малко съседно помещение. В средата е поставена кръгла маса, върху нея гори една-единствена свещ. Двамата седат.

— Отново се нуждаеш от лечение — казва Пратеника. — Нали си спомняш правилата в нашия свят? Имаш само един живот. Само един. Според мен не се стараеш да го запазиш.

Сарий не намира подходящ отговор. По-добре да си мълчи. Явно не е лесно да се угоди на Пратеника. Веднъж се кара на воините, които се пазят, друг път на онези, които рискуват.

— Не ме разбирай грешно. Аз ценя смелостта — продължава Пратеника, сякаш е прочел мислите му. — Затова съм тук. Ще ти помогна.

Слага на масата шишенце със златножълта течност и Сарий познава лечебното питие, което е получил след битката с троловете.

— Много искам да ти го дам. Нали знаеш, утре ще се проведе голям турнир. Това не се случва всеки ден. Който иска да продължи, трябва да участва.

— И аз искам — прошепва Сарий.

— Много добре.

Пратеника се навежда към него, сякаш се готви да му съобщи нещо поверително и не иска друг да ги чуе.

— Двубоите започват в обедния час. Който се е записал, е длъжен да се яви на арената в уреченото време. Внимавай да не пропуснеш началото, защото няма да те допуснат да се биеш.

— Няма да закъснея — обещава Сарий и посяга към шишенцето.

— Не бързай толкова.

Жълтите очи на Пратеника святкат. Той слага ръка върху рамото на Сарий и съскането в главата на ранения отново се засилва.

— Казах, че искам да ти дам това. Не, че ти можеш да си го вземеш.

Сарий отдръпва ръката си. След кратко мълчание Пратеника продължава:

— Мисля, че е по-добре да участваш в битките като тройка, не като двойка.

— Да мина в трето ниво? Би било страхотно.

— Тогава ще изпълним третия ритуал. Ще ти дам поръчение, Сарий.

Дългите костеливи пръсти замислено опипват шишенцето с лечебно питие.

— Вероятно си запазил сребърния диск, който ти отвори Еребус?

Сарий има нужда от малко време, докато проумее какво го пита Пратеника.

— Да, разбира се.

— Много добре. Поръчението е следното: намери нов воин за нас. Или жена воин. Копирай сребърния диск и го предай на човека, когото сметнеш за достоен. Но съблюдавай правилата!

В жълтия поглед на Пратеника святкат червени искри.

— Не казвай нищо за Еребус. Нищичко! Обясни на новака, че му правиш голям подарък. Защото това е истина — ти му отваряш нов свят. Увери се, че той ще мълчи. Кажи му да не показва подаръка на никого. Кажи му го така, че да ти повярва. Обясни му, че трябва да отвори Еребус, когато е сам, без свидетели. Както го направи ти. И се погрижи той или тя да се появи тук възможно най-скоро.

Пратеника вдига шишенцето с лечебната напитка.

— Докато новият воин не пристигне, ти няма да имаш достъп до нас. Нали не искаш да пропуснеш началото на турнира?

Сарий преглъща мъчително.

— Но сега е среднощ, а утре е неделя! Как да намеря толкова бързо подходящ човек?

— Това не е моя грижа. Ти си умен боец и искаш да постигнеш трето ниво. Ако не се справиш, няма да си помръдна пръста. Битките ще започнат без теб.

Сарий е като ударен от гръм. Как да се справи толкова бързо? В никакъв случай не иска да пропусне турнира. Ако мине в трето ниво и се бие добре на арената, още утре може да стане четворка!

— Имаш ли някого предвид? — иска да разбере Пратеника.

— Ами... да.

— Кого?

— Приятел. Казва се Джейми. Джейми Кокс. Мисля, че още не участва.

— Аха. Джейми Кокс. А ако той не се съгласи?

„Емили, казва си Сарий. С радост бих споделил тайната с Емили.“

— Бих могъл да попитам едно момиче... подхваща нерешително той.

— Как се казва?

Никак не му се иска да каже името ѝ.

— Емили Карвър, нали? — пита Пратеника по-скоро небрежно, отколкото любопитно.

Сарий зяпва изумено.

— Ако е тя, мога само да ти пожелаая късмет. Вече трима се опитаха да я включат, но не успяха.

Изнервящият тон, необяснимите знания на Пратеника, липсата на време — всичко това заедно гони разумните мисли от главата му. Сарий много иска да се съсредоточи върху същественото. Сега най-важното е да изпълни задачата за третия ритуал.

Джейми, Емили... Кого още да предложи? Дан и Алекс отдавна са в играта, Брини също, Колин, Рашид, Джеръм...

Май шансът е при момичетата. Би могъл да попита Мишел, евентуално Айша или Карен. Или да се насочи към по-малките ученици...

— Сетих се за още една възможност. Ейдриън Маквай — съобщава той на Пратеника. — Мисля, че още не участва в играта, а Еребус сигурно ще му хареса.

Почти незабелязано жълтоокият поклаща глава.

— Няма да приеме.

Настъпва мълчание. Пратеника не го изпуска от очи. Мълчаливо върти шишенцето между пръстите си. Златножълтата течност, очите с цвета на жълтък и пламъчето на свещта са единствените светли петна в помещението.

— Бих искал да опитам с Ейдриън — настоява Сарий. — Според мен ще прояви любопитство към играта.

— Добре, опитай. Значи Джейми Кокс, Емили Карвър и Ейдриън Маквай. Очаквам един от тримата. Ако решиш да избереш друг, първо ме уведоми.

Пратеника подава флакона на Сарий, изчаква го да изпие лечебното питие и излиза от стаята. Сарий едва успява да забележи, че коланът му отново се е оцветил в червено и съскането в главата му е изчезнало, когато вратата се затръшва и екранът почернява.

10.

Един поглед към часовника на компютъра му показва, че е 0.34 ч. Твърде късно, за да се обади на Джейми още сега. Джейми разполага с компютър — това му е известно и така е добре. Не го използва особено често, но Ник ще го убеди, че не бива да пропуска Еребус.

Идеята да се заеме с химията е смешна. Въпреки това известно време мислите му останаха заети с нея. Битките на арената можеха да продължат дълго и би било чудесно да е написал няколко реда по химия. Не, в момента най-важното е да копира играта.

Ник прерови чекмеджетата на бюрото. Беше сигурен, че някъде има празни дивидита. Къде ли са?

След малко намери опакован оригинален диск под купчина хартия и книги. Можеше само да се надява, че тежестта им не го е повредила.

Копирането продължи повече, отколкото очакваше. Полето се запълваше много бавно. Ник се взираше в синята линия, сякаш можеше да я ускори с поглед. От друга страна — какво значение имаше дали ще приключи бързо? И без това щеше да чака до утре. Да се наспи хубаво, въпреки че не можеше да си представи как ще легне и ще спи. В главата му се гонеха десетки въпроси.

Първият и най-важният: Кой е придал на своя играч външността на Ник? Защо го е направил? Много добре си спомняше рушащата се кула, където бе създал Сарий. Нито за секунда не помисли да го направи подобен на реален човек. Особено на човек, когото познава.

Сто процента е някой, който ме познава. И аз го познавам. Мисълта го възбуди, но беше и неприятна. Сигурно е някой приятел. Например Колин? Може би Колин не е Лелант, а се е превъплътил в Лорд Ник?

Синята линия не бе стигнала дори до половината на полето. Мислите на Ник също се движеха бавно. Всички останали играчи, които го познаваха, ще си мислят, че той е Лорд Ник. И ще са убедени, че са разпознали поне един от участниците в играта. Спътник или

противник — както им харесва. Никой няма да предположи, че Ник е Сарий. Това добре ли е, или не?

Компютърът продължи да копира с изнервяща бавност.

Какво ли име ще си избере Джейми? И от кой народ? Ник веднага избра джуджетата, но се укори за непочтеността си. Джейми съвсем не беше дребен, а среден на ръст. Решаващото беше какво иска той. Да стане тъмен и тайнствен вампир? Или елегантен елф на мрака? А може би грамаден и заплашителен варварин?

Никоя от тези идентичности не му подходдаше. Джейми си беше Джейми. Точка. Но каквото и да избере, Ник беше сигурен, че ще го познае под всяка маска. Дори да се облече като Кунигунде или като дамата гущер. Ухили се и си каза, че не би било зле да му се обади още сега. Джейми ще го разбере, а мобилният телефон няма да събуди никого друго.

Може би.

Или да му прати SMS? Но с какъв текст?

Трябва да те видя, спешно е, най-добре веднага, ако не, утре сутринта в 7. Невъзможно. Ник знаеше, че в неделя Джейми спи до късно. Няма да се събуди преди девет. Девет? Прекалено късно. Освен това кой може да му гарантира, че Джейми ще започне да играе веднага?

Най-сетне копирането приключи. Ник извади диска от устройството, написа с водоустойчив флумастер „Еребус“ и внимателно прибра диска в обвивката.

Време за лягане, каза си решително той, но мислите му продължиха да кръжат около играта. Докато си миеше зъбите, в тоалетната, накрая под завивката с аромат на омекотител.

Ами ако не успее да се справи? Ще пропусне битките на арената — и какво?

Не, не му беше все едно. Най-сетне му се откриваше шанс да напредне. Пратеника беше на негова страна — това се усещаше. Нали му даде добри съвети. Отсега нататък ще търси противници, които е виждал в акция. Лорд Ник не беше от тях, Блъдуърк също. Но ако Лелант му падне в ръчичките, ще му даде да разбере. И Фениел ще си изпати. Но кой знае, може би двамата няма да намерят пътя за града.

Ник заби глава във възглавницата. Утре рано ще иде при Джейми и точно в девет ще позвъни на вратата. Така няма да изгуби много

време. Ще помоли Джейми да започне веднага. Добър план. Ник беше сигурен, че приятелят му ще се въодушеви като никога досега.

— Не говориш сериозно. — През полуотворената врата примигваха две сънени очи. Джейми се бе увил в раиран халат, на краката му се виждаха два различни чорапа. Явно се бе облякъл набързо, за да отвори. — Добре де, влез. Но тихо, че нашите още спят.

Ник беше в приповдигнато настроение и угризенията на съвестта хвърляха само светлосиви сенки. Постъпи правилно. Събуди Джейми не със звънеца на входната врата, а по мобилния телефон — така избегна събуждането на мисис и мистър Кокс. И сега се постара да стъпва безшумно, за да не застраши успеха на мисията. Свали си обувките и последва Джейми в кухнята, където миришеше на мазнина за пържене. На печката бе оставен тиган, от който някой напразно се бе опитвал да изстърже загорели остатъци от кюфтета.

Джейми си наля чаша вода и седна срещу Ник. Ако се съдеше по погледа му, още беше сънен.

— Колко е часът? — попита дрезгаво той.

— След малко ще стане осем.

— Ти не си наред — промърмори стреснато Джейми и изпи водата на един дъх. — Ако си спомням добре — продължи след малко той, — вчера ти предложих да се срещнем, но ти ми заяви, че нямаш време. Добре, разбрах те. Но защо сега... защо ми пристигаш посред нощ и ми звъниш на вратата?

Ник се постара да изглежда тайнствен и многообещаващ.

— Имам нещо за теб — започна той и извади диска от джоба на якето си. — Но преди да ти го дам, трябва да уговорим някои неща.

— Какво е това? — Изпълнен с недоверие, Джейми изтри очите си и посегна към диска.

Ник го дръпна с бързо движение.

— Момент, момент! Първо трябва да изясним някои неща.

— Ей! Какви са тези глупости! — Джейми се намръщи недоволено. — Да не си решил да ме поднасяш? Първо ме будиш и заявяваш, че има нещо важно, а сега си играеш на котка и мишка!

Ник усети, че не се представя добре. Защо точно той трябваше да изпълни важното поръчение да намери новобранец в края на

седмицата? Ако беше нормален учебен ден, щеше да е много по-лесно.

— Добре, ще започна отначало. Искам да ти дам нещо фантастично — в истинския смисъл на думата. Ще го харесаш, но първо трябва да ме изслушаш.

По лицето на приятеля му не пролича нито любопитство, нито въодушевление.

— Това е дискът, дето от седмици обикаля класа, нали? Пиратско копие.

— Ами, виж сега...

— Кой казва, че това ме интересува?

— Ще ти хареса, повярвай! Страхотно е. В началото и аз мислех като теб, но като го видях, направо паднах. Супер е, повярвай! — Ник забеляза, че употребява същите думи като Брини преди няколко дни, и млъкна.

— Аха — Джейми се прозя уморено. — И какво по-точно представлява?

— Не мога да ти кажа.

— И защо не?

— Защото не мога! — Отчаян, Ник затърси правилните думи. Не биваше да разкрива твърде много, но искаше да разпали любопитството на Джейми. — Това е част от играта. Нямам право да ти казвам нищо, ти също не бива да издаваш какво правим. Ще ти дам диска само ако ми обещаеш да не казваш на никого.

Още преди да е казал последната дума, беше наясно, че разговорът се развива зле. Бръчките по челото на Джейми бяха станали истински кратери.

— Нямах право да казваш на никого — кой е дал това нареждане?

Ник разтърси глава, защото жълтите очи го пронизваха. Положението беше повече от лошо. Даже да пренебрегне указанията на Пратеника, не би могъл да обясни на Джейми какво се иска от него. Не би могъл да му обясни защо Еребус е уникална игра. Джейми трябваше да го разбере сам.

Но най-важното беше, че той не смееше да пренебрегне нарежданията на Пратеника — колкото и трудно да му беше да си го признае. Пратеника веднага щеше да забележи, че е нарушил правилата. Нали бе отгатнал, че той мисли за Емили Карвър?

— Няма значение кой дава нарежданията. Нямам право да ти казвам нищо, това е част от правилата.

— Какви правила? Слушай, Ник, почват да ме хващат дяволите. Ти ме познаваш, нали? Знаеш, че съм любопитен. Наистина искам да разбера какво им е толкова тайнствено на тия дискове, но намирам, че се държиш като глупак. Или ще ми дадеш диска, или не. Няма да ми поставяш условия.

— Да, но... — Ник се почувства победен. А при него бе минало толкова лесно! Брини го убеди само за три минути. — Всички са длъжни да спазват правилата и никой не се чувства обиден.

— Божичко, Ник! — Джейми стана да си налее още една чаша вода. — Държиш се напълно различно отпреди, знаеш ли? Другите! Кога си обръщал внимание на другите?

Той седна отново срещу Ник. Очите му вече бяха съвсем будни.

— Знаеш ли какво? Дай ми това нещо. Искam да знам какво е.

— Ще спазваш ли правилата? Няма да говориш с никого за диска и няма да го показваш на никого.

Джейми развеселено вдигна рамене.

— Може би. Зависи.

— В такъв случай няма да ти го дам.

— Добре, остави. Ще ида да си легна. И без това не съм се наспал.

— Ти си идиот! — Думите излязоха от устата на Ник, преди да е размислил. Разочарованието, че прекрасният му план се е провалил заради магарешката упоритост на Джейми, го надви, макар и само за момент. Защо Джейми продължава да се инати? Защо просто не изпробва играта? Защо го изоставя в решителния момент? И най-важното: как ще се справи до обед?

Думата „идиот“ оказа незабавно въздействие върху лицето на Джейми. Бръчките се изгладиха, чертите му станаха гладки като стена.

— Знаеш ли, Ник, мистър Уотсън е прав — започна с измамна мекота той. — Според него в нашето училище се върши нещо опасно. Вече и аз вярвам в това. Май трябваше да ти взема диска, за да разбера най-сетне за какво става дума.

Ама че слабоумник, щеше да изкрещи Ник, но се овладя. Гневът го душеше и надменното поведение на Джейми много скоро щеше да го извади от равновесие. „Нещо опасно“! Ама че идиотщина!

— Интересното е, че всички хора се придържат към тези... как ги нарече? — правила — продължи със същия тон Джейми. — Никой не си отваря устата, но постепенно се процежда по някоя и друга информация, казва мистър Уотсън. Чул, че става дума за игра с името Еребус.

— О, така ли? — изфуча Ник. — А как ще реагираш, ако ти кажа, че това е пълна глупост?

— Кажи го — отвърна спокойно Джейми. — Аз смятам да се държа настрана. Но да знаеш, има и други хора, които са забелязали, че става нещо нередно.

За момент под маската блесна добре познатата му усмивка.

— Ей, Ник, я остави тези глупости! Играта е хит, но скоро ще изчезне. Имам чувството, че хората, които я играят, затъват твърде бързо и твърде дълбоко. Не затъвай и ти.

— Благодаря за предупреждението, чичо Джейми — изсъска подигравателно Ник и със задоволство отбеляза, че усмивката бързо изчезна от лицето на приятеля му. — Малкият Ники обещава да внимава. Само да знаеш колко си смешен!

Той стана и се запъти към вратата, без да си прави труда да стъпва безшумно. Какво да прави сега? Да изпълни план Б и да говори с Емили? При тази мисъл стомахът му се сгърчи от болка. Не е ли по-добре да опита с Ейдриън? Само че нямаше номера му. По дяволите, как не бе помислил за това още вчера!

— Когато ти писне да ровиш в боклука, обади ми се — рече тихо Джейми, преди да затръшне вратата зад гърба му.

Никога повече няма да размени и една дума с Джейми. Той е пълен идиот. Няма представа какво пропуска, но си въобразява, че е длъжен да предпази приятеля си от някаква незначителна опасност. Защо просто не се зарадва?

Налагаше се да зарадва с подаръка си някой друг. Изнервен до крайност, Ник извади телефона от джоба си.

Здрасти, Емили, обажда се Ник. Имаш ли малко време за мен? Мога ли да намина към вас?

Само при мисълта да изрече тези думи ръцете му овлажняха. Знаеше, че Емили е отхвърлила цели три предложения. Даже бе станал свидетел на опита на Рашид. *Не, аз ще постъпя другояче.* Изведнъж се

сети какво трябва да каже. Близко до ума и не противоречи на правилата.

— Ало? — Гласът на Емили прозвуча дрезгаво. Или е сънena, или е настинала, помисли си Ник. Защо не погледна часовника? Ама, че е глупак! Първият му импулс беше да затвори, но това би било още по-глупаво.

— Здравей, Емили. — Той се покашля. — Съжалявам, че се обаждам толкова рано, но искам да говоря с теб.

— Сега? — Никакво въодушевление в гласа ѝ.

— Да, сега би било... най-добре.

— За какво става дума?

Ник пое дълбоко дъх, за да започне с обяснението, което трябваше да се увенчае с изречението „Искам да ти подаря цял нов свят“, но Емили го изпревари.

— О, да, сигурно искаш да говорим за онези досадни дискове, нали? Научи ли нещо конкретно? Вчера при мен дойде трети човек и се опита да ми натрапи тъпия си диск. И той се направи на много тайнствен като първите двама.

Грижливо подготвеното обяснение рухна. Вече не знаеше какво да каже.

— Ник? Къде изчезна?

— Аз... ами... защо всеки път казваш „не“?

— По същата причина като теб, предполагам. Тази тайнственост изобщо не ми харесва. Освен това идват все разни гадни типове, от които в никакъв случай не мога да приема подарък.

Ник затвори очи. За малко и той да се нареди сред „гадните типове“.

— Е, научи ли нещо? — попита отново Емили.

— Нищо, съжалявам. Искях да те питам нещо друго...

— Така ли? Какво по-точно?

Ник усещаше мозъка си абсолютно празен. Отчаяно се вкопчи в първата мисъл, която се появи.

— Ами за... за Ейдриън Маквай. Случайно да имаш номера му?

Тишината ясно издаваше смайването на Емили. Ник се прокле за глупостта си.

— Имаш предвид слабичкото русо момче, което винаги изглежда малко уплашено. Чийто баща извърши суицид?

Ник загуби ума и дума. „Извърши суицид“ — откога Емили употребяваше такива думи?

— Да, баща му се самоуби.

— Познавам Ейдриън съвсем бегло. Срещаме се по коридорите. Как бих могла да имам номера му?

Да, как? Ник притисна лице към стената на къщата. Изкушаваше се да удари главата си в грапавата мазилка.

— Просто така. Мислех, че се познавате. Явно съм се заблудил. Съжалявам.

Ей сега ще приключи разговора и ще изпита облекчение. Или може би не, защото се бе държал като глупак. Направи последен опит да спаси положението.

— Иначе как си, Емили? Написа ли вече домашното по химия?

Мълчание. Навярно Емили веднага бе разгадала опита му да излезе от неловката ситуация.

— Ник, ще ми кажеш ли най-после за какво се обади?

Исках да ти подаря Еребус. Или поне да чуя гласа ти.

— Нали ти казах. Трябва ми номерът на Ейдриън. — Дявол да го вземе, ами ако тя се обиди? — Съжалявам, мислех си, че си му давала уроци, но явно съм сгрешил.

— Добре, добре. — По гласа на Емили не се разбра дали му вярва. Дано. В телефона се чу шум, после тя май закри микрофона с ръка. Обади се чак след минута. — Виж, Ник, трябва да затварям. След половин час татко ще дойде да ме вземе, а дотогава трябва да помогна на мама да свърши нещо.

— О! Да, разбира се. Желая ти хубава неделя.

Не беше стигнал доникъде. До обед трябваше да излезе на арената, а сега беше почти девет. Ейдриън! Трябваше да намери Ейдриън.

Отвори списъка си с контакти и зачете име след име. Може би някой от приятелите му имаше номера на Ейдриън.

Спря при Хенри Скот. Хенри също беше баскетболист — и в един клас с Ейдриън. Бинго!

Хенри се обади само след две позвънявания.

— Здравсти, Хенри. Имаш ли номера на Ейдриън Маквай?

— Разбира се. Почакай малко.

Хенри му издиктува домашния телефон на Ейдриън. Не беше идеално, но все едно.

— За какво ти е Ейдриън?

След като Хенри бе проявил отзивчивост, Ник нямаше право да му се сопне за проявеното любопитство.

— Искам да му дам нещо.

Момчето на телефона моментално наостри уши — Ник усети напрежението му и се засмя.

— Не би ли могъл да го дадеш на мен?

Я виж ти! Ник се ухили доволно.

— Ами, теоретично...

— Отвън изглежда квадратно, но вътре е кръгло и сребърно, нали?

Ник избухна в смях.

— Прав си.

— По-добре го дай на мен. Ейдриън вече каза „не“. Няма защо да си губиш времето с него.

Пратеника отново се оказа прав. Наистина ли избраните от Ник кандидати не искаха да имат нищо общо с Еребус? Защо, след като изобщо не познаваха играта?

— Е, добре, щом толкова искаш, ще ти го дам. Къде живееш?

— На Джилингъм Роуд. Ако искаш, да се срещнем на половината път? — Хенри звучеше невероятно въодушевено.

— Добре. Ще се срещнем на спирка Голдърс Грийн. Близко ти е, нали?

Само след половин час Ник бе връчил копието от Еребус на Хенри Скот. Момчето се съгласи с всички условия: пълно мълчание, пазене на тайна, дискретност. Никакви въпроси, никакви съмнения, само усърдно кимане. Хенри имаше ноутбук и обеща да започне веднага. Ник остана с впечатлението, че приятелчето му е имало известна представа за какво става дума, но не го попита. Беше му все едно. Главното е, че спечели нов играч. Хенри ще се забавлява, а Ник ще се пита при всяка среща с единица дали тази е *неговата*.

11.

— Изпълни ли задачата?

Точно в единайсет Сарий влиза в задната стая на кръчмата. Пратеника стои прав до масата и се опитва да изстърже с нокти накапалия от свещта восък.

— Да, уредих въпроса — отговаря Сарий. — Нито едно от трите лица, които бях избрал, не се съгласи да вземе Еребус, затова го дадох на друг.

Ръцете на Пратеника застиват над масата. В жълтите очи светва неодобрение.

— На кого?

— Казва се Хенри Скот и е на 14 години. От моето училище е.

— Разкажи ми повече за него.

Повече? Но той не знае почти нищо за Хенри. Само няколко дреболии.

— Има руса коса и е доста едър за възрастта си. Живее на Джилингъм Роуд. Играе баскетбол. Гореше от желание да има Еребус. Мисля, че някой му е намекнал за какво става дума.

Пратеника мълчи. Пръстите му събират изстъргания восък на купчинка.

— Добре. Ще смятаме задачата за изпълнена. Но искам да ми кажеш защо не доведе при мен нито едно от предвидените три лица. Емили Карвър. Джейми Кокс. Ейдриън Маквай.

Защо го бави? Сарий трябва да намери арената. Може да е много далеч оттук. Ако няма късмет, ще попадне в лабиринт или на пътя му ще се изпречат тролове. Всичко е възможно. Освен това тайно се надява на ново въоръжение, каквото получи при преминаването във второ ниво. Предстои му битка. Има нужда от силно оръжие.

— Джейми и Емили ми отказаха. Не отидох да говоря с Ейдриън, защото уредих въпроса с Хенри.

В жълтите очи лумва пламък. Като въгленче, разгаряно от огън.

— Защо отказа Джейми Кокс?

Какво значение има? Сарий иска да продължи. Трябва да види окончателния списък на участниците в двубоите, трябва да помисли срещу кого има шанс. Няма нужда да обсъждат Джейми.

— Той не одобрява цялата тази тайнственост.

— Каза ли още нещо? — продължава да пита Пратеника.

За бога, нима е трябвало да запише разговора!

— Да, каза, че според него е глупаво да се държим тайнствено. Заяви, че смята поведението ми за глупаво. А, и каза още, че според някои учители в училището броди нещо опасно.

Пратеника слуша с нарастващо внимание.

— Кои учители?

Сарий се колебае. Какъв е този внезапен интерес? Исква му се да попита, но няма време за дълъг разговор. Освен това, какво го интересува! Мистър Уотсън със сигурност не желае да влезе в Еребус и няма да се разсърди, ако му забранят.

— Всъщност е само един учител. Казва се Уотсън. Преподава ни английски.

Пратеника кима доволно.

— А защо отказа Емили Карвър?

Споменът за разговора го пронизва болезнено.

— Тя вече е отказала на трима души и... отказва да приема подаръци.

— Отказва да приема подаръци — пошепва замислено Пратеника.

Свършихме ли? — иска да попита Сарий. Дано да е така. Вече е късно. Трябва да бърза. Освен това лицето на Пратеника днес е позагадъчно отвсякога. Исква да се махне оттук.

— Добре. Да се надяваме, че Хенри Скот няма да се забави много. Да се надяваме, че си довел достоен новак.

Пратеника става, без да го изпуска от очи.

— Днес за първи път ще се биеш срещу съиграчи, нали?

— Да — кима Сарий, жаден за добри съвети.

— С нетърпение очаквам да те видя на арената. Интересно ми е как ще избереш противниците си. Днес присъстват най-добрите ни воители. И петимата от Вътрешния кръг.

Крайно време е Пратеника да му отговори поне на един въпрос.

— Какъв е този Вътрешен кръг?

Пратеника се усмихва. От усмивката му вее студ.

— Във Вътрешния кръг участват най-добрите от най-добрите. Те ще влязат в последната, в най-голямата битка. Ако победят, ще ги възнаградя богато.

Не е нужно да пита как се влиза във Вътрешния кръг. Вече знае. Ако е по-смел от другите, ако е по-силен, има шанс. Трябва да побеждава, да намира кристали на желанието. Ясно му е, че още е много далеч от това ниво.

Вратата към кръчмата се отваря. Нахлува светлина. В светложълтия лъч танцуват прашинки.

Сарий се обръща за последен път към Пратеника.

— Няма ли да получа ново въоръжение?

— Щеше да го получиш за Джейми Кокс — отговаря все още усмихнат Пратеника. — Желая ти късмет в турнира. Казах ли ти вече, че с нетърпение очаквам да те видя на арената?

Пред кръчмата се е събрала голяма навалица. Сарий тръгва след група тежковъоръжени варвари, надявайки се, че са на път към арената. След малко към тях се присъединяват два гущера, трима вампири, трима елфи на мрака и едно джудже. Джуджето е стар познат: Сапуяпу. Днес носи огромна алебарда и щит, който го скрива изцяло. Сарий не вижда нивото му — значи е повече от три. Сред вампирите има една двойка, а сред елфите — единица. Сарий се усмихва доволно.

— Здравсти, Сарий! — поздравява го Сапуяпу.

— Здравей — отвръща изненадано Сарий. — Нямах представа, че можем да разговаряме без огън.

Джуджето премества алебардата на другото рамо.

— В градовете важат други правила, не като сред природата. И ти ли отиваш на арената?

Разговорливостта на Сапуяпу е неочакван късмет. Сарий решава да се възползва.

— Да. Това ли е пътят?

— Това е. Вчера бях там и се огледах. Арената е огромна. Страхотна гледка, ще видиш.

— Това първият ти турнир ли е? — продължава с въпросите Сарий.

— Какво? Не, разбира се, че не! Два пъти съм излизал на арената край царския гроб. Ти още не си, нали?

По-добре да признае истината. Така ще научи повече.

— Не, това ми е първият път. С нетърпение очаквам да видя какво е.

Покрай тях минава Ксохоо, следван от Нуракс, оголил вълчите си зъби. Усмивка ли е това, или заплаха? Дявол знае. Във всеки случай двамата са успели да се доберат до града.

— Значи не знаеш как се провежда турнирът? Ще ти обясня. Можеш да предизвикаш на дуел, когото си искаш. Може и теб да те предизвикат. Наоколо е дяволски шумно, всички реват и крещят, пляскат с ръце, тропат с крака...

Блъдуърк ги надминава с огромни крачки и блъсва Сапуяпу, който веднага губи нишката. Двамата със Сарий се заглеждат в гърба на едрия варварин, понесъл блестящ меч на палач. Дългата тъмна плитка се мята наляво и надясно.

Докъде бяха стигнали? Сарий още не знае най-важното.

— Какво можеш да спечелиш? Как?

— Уговаря се предварително. Разбираш се с противника. Моят меч срещу твой щит, моят кристал срещу едно или две твои нива. От този порядък. Днес не се чувствам много сигурен. Алебардата ми не е от най-добрите, освен това трябва да я насочвам с две ръце, което значи, че не мога да използвам щита.

Оръжието на Сапуяпу явно е много тежко. Дългата дръжка не изглежда удобна, но острието явно е добре наточено, защото блести.

— Ако улучиш, ще убиеш противника с един удар — утешава го Сарий.

— Да. Ако улуча.

Завиват зад един ъгъл и Сарий вижда арената в края на дългата алея. Съвършено кръгла, снежнобяла, с високи арки. Много прилича на римския Колизей. Гледката внушава респект... или е музиката, която отново го обгръща? Никога не забелязва кога е започнала, просто установява, че я чува и че тя го придружава като укрепваща магия. Или го вика — както сега. Обяснява му всичко без думи. И сега внезапно разбира, че арената е неговото предопределение. За лошо или за добро.

На огромна медна плоча точно до входа на арената са записани всички участници в предстоящите битки. Сарий открива името си между някой си Нодхагр и старата си позната Тирания, която остана да се бие с водните великанки. Докато зеленокож гном регистрира присъствието му, Сарий чете списъка, търсейки и други познати имена. Кескориан, Нуракс, Сапуяпу и Ксохоо. Самаира и Лорд Ник. Хората от лабиринта: Арвенс Чайлд, Блекспел, Дризел, Фениел, Лелант. Дявол да ги вземе! Значи все пак са стигнали до Белия град, вместо да свършат като храна на скорпионите.

— Сарий е регистриран и трябва да отиде в помещенията на елфите на мрака. Там ще чакаш началото на турнира — изрича с крякащия си глас гномът.

За щастие във вътрешността на арената има достатъчно указателни табели. Помещенията на елфите на мрака се намират до тези на хората котки. За първи път Сарий вижда и мъже котки: тежки, но гъвкави като тигри.

Както можеше да се очаква, стаята за елфите на мрака е препълнена. Сарий намира свободно местенце до стената и се вслушва в разговора на червенокос елф с ужасно дълги уши и двойка с пясъчножълта кожа. Двойка!

— Какво ще стане, ако загубя? — пита двойката.

— Предай се веднага, защото противникът има право да те убие. Вече съм виждал такива двубои.

— И какво, като се предам? Ще ме изхвърлят ли?

— Да, сигурно. Да не би да си забравил правилата?

— Не, разбира се, че не.

Сарий се опитва да се промуши през навалищата. Открил е в другия край на помещението Ксохоо — най-приятния от всички елфи на мрака. По пътя долавя и откъси от други разговори.

— ... чух, че днес Блъдуърк ще опита.

— Той не е наред. Да, силен е, но въпреки това...

Блъсканицата е ужасна.

— ... шансовете ми намаляват и днес на всяка цена трябва да спечеля кристал на желанието.

— Искам да мина две нива. Нямах представа какво поръчение трябваше да изпълня последния път. Няма да го повторя.

Сарий най-сетне се добира до Ксохоо. Той стои сам в един ъгъл и оправя шлема си.

— Здравей, Ксохоо.

— Здравсти, Сарий.

— Нервен ли си?

— Да. Малко.

— И аз. Това е първият ми турнир.

— А, да. Е, ще видиш. Арената е страхотна.

Сарий вдига поглед към сводестия таван. Отгоре се чува шум. Гласове, смехове, тропане на крака. Публиката, сега се Сарий и нервността му нараства. Не беше ли по-добре първо да погледа двубоите, вместо да се запише за участие? Няма никаква представа какво го очаква. Какво ще прави, ако Лорд Ник отново го предизвика? Ами ако се наложи да излезе срещу Блъдуърк? По-добре веднага да легне в гроба.

— Срещу кого се би последния път? — пита шепнешком Сарий.

— Първо срещу Дюк. Победих го. После срещу Дризел. Постъпих глупаво. Той е коварен тип.

— Това означава ли, че мога да си избирам противниците?

— В повечето случаи. Невинаги. Я виж... май започва.

Бам-бам-бам! Над главите им се разнася ритмично тропане. Публиката изразява нетърпението си. Чуват се отделни гласове, към тях се присъединяват все нови и нови и накрая многогласен хор скандира само една дума: „Кръв — кръв — кръв!“

— Воините на арената! — ехти мощен глас. Отговаря му диво ликуване.

Сарий остава в задния ъгъл. Нека другите минат пред него. Но и те се колебят. Никой не иска да е пръв.

— Давайте, герои! — подканва ги едър войник. Шлемът му е увенчан с рога на бик, камшикът му плющи оглушително. — Записали сте се, сега покажете какво можете! — Той изблъсква първите навън, другите ги следват колебливо.

— Кръв — кръв — кръв! — скандира тълпата.

Аз не съм герой, повтаря си Сарий. Аз съм зрител. По-добре да седя сред тълпата, да крещя и да тропам.

Другите елфи го повеждат към изхода. Минават през дълъг, тъмен коридор разтворена паст, която ги изплюва на светло и шумно.

Най-сетне на арената!

— Елфите на мрака! — реве публиката. Избухват аплодисменти. Сарий се оглежда. Дали е възможно да потъне в пясъка на арената?

Хиляди, десетки хиляди зрители са изпълнили седалките на огромната арена, която май стига чак до небето. Публиката е твърде разнообразна. Сарий никога не е виждал толкова странни лица. На една от долните редици вдясно от него седи мъж с глава на паяк. Вместо уши, от главата му стърчат осем крака, които непрекъснато мърдат. Сарий извърща поглед — и вижда човек змия, подигравателно размахващ тънкото си езиче. Малко по-нататък е седнала жена с трето око на челото. Има много джуджета, елфи, вампири и прозрачни същества — във вътрешността им сякаш циркулира само въздух. Сарий не може да си поеме дъх. Редиците със зрители се превръщат в огромна примка от тела и звуци, която ще се стегне веднага щом той застане в средата на арената.

За да отклони вниманието си, той се обръща към другите две групи участници в турнира, излезли на арената преди елфите: хора котки и хора гущери. Твърде малко в сравнение с елфите на мрака.

— Джуджетата! — реве тълпата и от отсрещния изход се изсипва голяма група дребни, мускулести фигури с къси ръце и крака. Петима надзиратели в черни палта ги повеждат към отреденото за тях място.

Сарий открива Сапуяпу, който държи алебардата пред себе си, сякаш е талисман срещу грозните лица наоколо. След него вървят три жени, които почти не се различават от мъжете, само дето са без бради.

След джуджетата влизат вампирите. Тяхното място е в сенчестата част на арената. Групата им е почти колкото на елфите. Дризел и Блекспел вървят напред, сякаш горят от желание да влязат в битка. Лъже ли се, или Блекспел наистина погледна в неговата посока? *Божичко, да не е намислил да ме предизвика?*

Според Сарий всички воители са по-силни, по-сръчни и по-опитни от него. „Ще умра, повтаря си той. Играта ще продължи без мен. Никога няма да узная каква е голямата задача, която ни очаква. Няма кой да ми разкаже. Това са последните ми минути в Еребус. Освен ако Пратеника не ме спаси още веднъж.“

Сарий се оглежда. Дали ще открие мършавата фигура, толкова страшна и толкова добре позната? Погледът му се залутва сред масата от зрители. На арената излизат хората. Само трима. Лорд Ник е

единственият познат на Сарий. Накрая идват варварите и публиката ги аплодира най-дълго и най-гръмко.

„Ето ги победителите, мисли си Сарий. Защо да се мъчим?“

Варварите са истински великани. Обикалят цялата арена, преди да застанат на отреденото им място. Оръжията им също са огромни и Сарий се пита дали би могъл да вдигне някое от тях, камо ли да го размахва. Бравата на Кескориан сигурно тежи, колкото него.

Варварите се подреждат. Забиват барабани.

Ей сега ще започне и аз ще загина.

Изпълненият с очакване шепот, който се понася над редиците зрители, не е заради началото на турнира. Отваря се порта, по-голяма от всички останали, и четирима титани с ръст на стари дървета и златна кожа изнасят кръгла златна платформа. На платформата стоят петима воители. Двама варвари, една елфа на мрака, един човек, един мъж котка. Ликуването на зрителите поглъща всички шумове — с изключение на музиката, която разказва без думи за героични дела, за тайни, за неща, които един нормален воин дори не може да си представи. Носачите спират в средата на арената. Под ярката дневна светлина златото сияе като слънце.

— Поздравете воините от Вътрешния кръг — призовава глас, идващ едновременно от всички страни. — Те са най-добрите сред вас. Най-силните, най-безстрашните. Докато някой от вас не ги победи. Когато влезете в битка, не забравяйте: всеки от вас може да принадлежи към Вътрешния кръг, стига да се покаже достоен.

Сарий никога не е желал нещо толкова силно. Петимата избрани върху платформата изглеждат неуязвими. Готов е да се смени с всеки от тях. Там има и елфа, не са само варвари. Значи има шанс. Може да застане там горе. За съжаление още е едва тройка.

Платформата е поставена на почетно място в края на арената. Членовете на Вътрешния кръг сядат и тълпата утихва. Само шепот, нетърпеливо шумолене, тиха, дебнеща музика, която ускорява ритъма на сърцето.

Изведнъж, сякаш от нищото, излиза мъж. Гол, само с препаска на слабините, кожата му е кафява и сбръчкана, тялото стройно и мускулесто. Носи дълъг прът и на два пъти го забива в пясъка като церемониалмайстор в кралски двор. Сарий отбелязва необичайни детайли: невероятно дълги и остри уши, които засенчват всеки елф.

Снопчета коса, стърчащи зад ушите и над челото като валма сива вълна. Дълги, тънки мустаци, почти хоризонтални. Гледката е повече от странна, но най-объркващи са изпъкналите кръгли очи. Едри бели топчета, които всеки момент ще се изтърколят от главата.

Мъжът оглежда воините и те един по един се отдръпват от погледа на изпъкналите очи. Нещо не е наред. Сарий се вглежда напрегнато и открива още чудатости. Човешки крака с нокти на хищна птица. Но и това не е най-лошото. Човекът паяк също изглежда необичайно и Сарий се старае да не поглежда към него, но въпреки стърчащите от главата му крака той не изглежда чужд. Мястото му е сред тълпата. Докато този с изпъкналите очи изобщо не е на мястото си в света на Еребус. Някой го е внесъл незнайно откъде.

Мъжът започва да говори и гласът му се понася като шум на вода.

— Правилата са известни. Аз ще призовавам воините един по един. Никому не е разрешено да си избере противник, който не е напреднал, колкото него. Започваме с джуджетата. Баханиор!

След секунди повиканият излиза в средата на арената. Сарий не вижда прогорена цифра никъде по дрехите му. Значи е поне тройка.

— Избери си противник — подканва го Опуления.

Баханиор се колебае. Обръща се веднъж, два пъти. Завърта се. Заяпва се в групата на елфите.

„Ако ме избере, значи и той е тройка, иначе нивото ми е ниско за него, размишлява трескаво Сарий. Не би било зле. Ще се справя с джудже тройка.“

Ала Баханиор се запътва към хората котки, после към вампирите. Церемониалмайсторът нетърпеливо забива пръта в пясъка.

— Решавай!

Минават още няколко секунди. Публиката става неспокойна, чуват се отделни викове „Слабак! Дребосък! Мишка!“ Сарий благодари на съдбата, че не е на мястото на Баханиор.

— Предизвиквам на двубой Блекспел — решава джуджетото.

Блекспел се отделя от редицата вампири с такова темпо, че за всеки зрител е ясно: Баханиор не е изтеглил добра карта. Вампирът сигурно е поне две нива пред джуджетото и гори от желание да го насече на парченца. Сарий си припомня какво му разказа разбойникът с голямата шапка в началото на играта: че Дризел победил Блекспел и

вампиърът трябвало да отстъпи три нива. Сигурно междувременно си ги е възвърнал. Във всеки случай Дризел е дяволски силен. Сарий никога не би го извикал на дуел.

Блекспел изважда меч, за който Сарий му завижда, защото изглежда като излят от червено стъкло. Баханиор добива вид, сякаш много му се иска да побегне с диви скокове към тълпата на зрителите. Мечът му е нищо в сравнение с червения.

— За какво ще се биете?

Баханиор нерешително пристъпва от крак на крак.

— Ако победа, искам от Блекспел едно ниво и... 20 златни монети.

— Малко е — озъбва се вампиърът. — Две нива и 30 златни монети.

Баханиор не отговаря. Личи му, че вече горчиво съжалява за избора на противник.

— Съгласен ли си? — пита церемониалмайсторът.

— Имам само 25 златни монети — признава джуджето.

Съгласяват се на две нива и 25 златни монети. Сарий е убеден, че това е повече, отколкото Баханиор може да си позволи.

— Битката започва! — провиква се Опуления.

Баханиор моментално прави три крачки назад. Блекспел го следва, небрежно отпуснал щита си — може би, за да го предизвика да нападне.

Чук-чук-чук! Шум от друг свят.

— Ник?

По дяволите! Не сега! Не точно сега!

Без да сваля слушалките от ушите си, Ник скочи от стола и погледна през рамо към отварящата се врата. Баща му! Защо не го остави на мира?

Опита се да закрие екрана с тялото си, но веднага осъзна, че постъпва глупаво. В следващия миг изключи екрана и отвори учебника по химия. Произволно. Без да знае къде. В ушите му отекваше звънтене на мечове.

— С майка ти отиваме на кино. Мисля, че ще успеем за следобедния филм. Довечера съм на смяна, нали знаеш? Ела с нас.

Отдавна не сме излизали заедно.

В слушалките ехти болезнен стон. Горкият Баханиор! Следва свистене и нов удар.

— Попитах те нещо, момче! Свали тези слушалки от ушите си! Да не мислиш, че ще ти повярвам? Не можеш да учиш, когато в ушите ти гърми музика!

Главата на баща му се зачерви застрашително.

Проклятие! Ник свали слушалките.

— Е, така е по-добре. Ще дойдеш ли с нас, или не?

— Не, татко, не мога. Трябва да уча. Химията е по-ужасна, отколкото си мислех.

Уилям Дънмор сърдито поклати глава.

— По-добре е да си починеш два часа. Даже не попита кой филм дават.

Двубоят сигурно е приключил. Блекспел е победител... но все пак не е напълно сигурно. Ами ако Опуления го призове точно в този момент? Какво ще стане, ако той не реагира? Ще го изхвърлят! Ник е готов да запуши устата на баща си.

— Не искам да знам кой филм дават, татко. Ще си остана вкъщи.

Недоверчивият поглед на Уилям Дънмор се плъзна по бюрото. Компютърът. Учебникът по химия.

— Май си въобразяваш, че вече си достатъчно възрастен, за да идеш с родителите си на кино, а?

Не забравяй, че ние ти плащаме всичко — това ще е следващото му изречение. *Трепем се, а никой не ни уважава.* Баща му рядко изпадаше в това настроение. Защо точно днес, за Бога?

Ник положи огромни усилия да се усмихне.

— Повярвай ми, татко, много бих искал да дойда на кино с вас, вместо да се мъча с проклетата химия. Материалът е много труден, това е. А миналата нощ спях зле. — *Поне това е вярно.*

Този път баща му повярва. Сигурно защото бе употребил по-силни изрази. „Който ругае, не лъже“ — това бяха негови думи. Достойна за съжаление заблуда.

— Хмм... Е, щом си твърдо решен да учиш... Трябва да кажа, че не преставах да ме учудваш. Дано постигнеш добри резултати.

Никак не е вероятно.

— И аз се надявам.

— Е, хайде, професоре, желая ти успех!

Баханиор е изчезнал от арената. От Блекспел също няма следа. Но един от двамата трябва да е спечелил, нали? В момента елф на мрака се бие с жена гущер. Сарий не познава нито единия, нито другия. Той стои на старото си място, до Ксохоо, и много иска да го попита какво е пропуснал. Опитва се, но не се получава. Никакви разговори на арената. Сигурно така е по-добре. Ако никой не е забелязал отсъствието му, значи никой няма да се оплаче.

Жената гущер се бие без оръжия, но пък запраща срещу елфа светкавици. Да не е магьосница? Елфът на мрака успява да избегне светещите стрели. Жената гущер също се отдръпва назад. Явно се нуждае от кратка почивка. Елфът разбира това с малко закъснение и се нахвърля върху нея с меча си. Междувременно обаче тя е събрала магия за нова светкавица и този път улучва точно.

— Победителка е Драгонес. Зайквор ще ѝ отстъпи едно ниво и 15 златни монети.

Чува се кратко шумолене и върху бронята на Зайквор внезапно се появява цифрата 2. Драгонес не се променя — или Сарий не забелязва. Избраните на платформата със сигурност виждат промяната. Например как четворката става петица.

— Ксохоо! — провиква се Опуления.

Тъмният елф до Сарий трепва. След кратък миг колебание той изважда меча си от ножницата, хваща здраво щита и излиза от редицата. Другарите му го пропускат да мине.

„Желая ти късмет“, изпраща го мислено Сарий.

— Избери си противник.

Ксохоо очевидно е обмислил стратегията си, защото веднага се обръща към малката група човеци.

— Предизвиквам Лорд Ник.

Защо, идиот такъв? Никога няма да го победиш! От друга страна обаче — кой знае? Чувството може би го мами. Няма представа в кое ниво е Ксохоо. Защо да се страхува?

Възможно ли е Ксохоо да е някой познат? Или човек, който познава Ник Дънмор? Който знае, че Ник Дънмор е отскоро в света на Еребус, и е заключил, че още не е достигнал високо ниво?

Лорд Ник оглежда противника си без капчица вълнение и излиза напред. Сарий изпитва същото неприятно чувство като миналата нощ. Видът на война го прави несигурен. Лицето му е толкова познато — все едно се гледа в огледалото — но не му е възможно да го контролира.

„Кой си ти, дявол да те вземе?“ Изведнъж му става ясно, че всички воители, с които вече се е срещал извън Еребус, си мислят, не, убедени са, че на арената е излязъл Ник Дънмор. Всяка глупост, която извърши самозваният Лорд, ще бъде записана в неговата сметка. „Задник такъв, мисли си Ник. Кой ти позволи да се явяваш с моето лице?“

— На какво ще се биете?

— Едно ниво и 20 златни монети — отговаря Ксохоо.

— Твърде малко.

Ксохоо би трябвало вече да е заподозрял нещо, надява се Сарий.

Елфът поглежда несигурно противника си. Явно очаква предложение, но такова не идва, затова пита колебливо:

— Едно ниво и 25 златни монети?

— В никакъв случай — отвърща Лорд Ник. — Две нива и 25 златни монети. Не държа на златото, но искам две нива.

— Твърде много за мен.

— Нямаш късмет. Защо ме предизвика? Ако можеш да отстъпиш две нива, без да умреш, приеми предизвикателството. А аз знам, че можеш.

„Поне Лорд Ник да не беше такъв арогантен тип, мисли си Ник. Поне да можех да кажа на всички в училище, че нямам нищо общо с него. Но това е против правилата.“

Опуления е вдигнал пръта.

— Двубоят да започне!

Лорд Ник връхлита като светкавица върху Ксохоо, който очевидно не е очаквал толкова бърза атака. Дългият меч на война го улучва в хълбока. От раната плисва кръв и публиката зарадвано започва да скандира своето „Кръв — кръв — кръв!“.

Млъквайте и му дайте шанс! — иска да извика Сарий, но знае, че е осъден на мълчание. Освен това е безсмислено.

Ксохоо се опитва да нанесе удар, но не успява. Влачи единия си крак, коланът му е вече наполовина черен.

„Сбогувай се с двете нива, мисли Сарий, изпълнен със съчувствие. Ако не знаех, и аз щях да предизвикам Лорд Ник и да насека на парченца откраднатото му лице.“

Ксохоо отслабва бързо. Кърви от няколко рани и едва-едва отбива атаките на противника. Той го блъсва с щита и елфът пада на земята.

— Победител е Лорд Ник — възвестява Опуления. — Получава две нива и 25 златни монети.

Върху бронята на Ксохоо се изписва цифрата 2. Очевидно шокът му е вдъхнал нови сили, защото той скача и забива меч си в крака на Лорд Ник. Изненадан, противникът му се отдръпва и оставя в пясъка широка червена диря. След кратък миг на учудване лордът замахва гневно с оръжието и го забива с широката страна в корема на Ксохоо.

Коланът на тъмния елф вече е съвсем черен. Нито следа от червено. Ксохоо пада в безсъзнание и заравя лице в пясъка на арената. Зрителите крещат оглушително. Лорд Ник прави крачка назад. Гърдите му се вдигат и спускат неравномерно.

Да не би Ксохоо да е мъртъв? Сърцето на Сарий се вледенява. Не, невъзможно. На колана му със сигурност е останало поне малко червено петънце, достатъчно да призове Пратеника. Да, Пратеника ще дойде и ще го отведе някъде, за да му помогне. Ей сега ще се появи.

„Имаш само един шанс да играеш“ — пошепва някой в ухото му. Наистина ли е чул глас, или си въобразява? Май собствените му възприятия му играят номера.

Каквото и да е, Ксохоо не помръдва. Церемониалмайсторът го побутва с дългия прът — първо леко, после силно. Лицето му се озарява от усмивка. Поглежда към публиката и прави жест, който означава: да му отсечем главата.

Къде е този дяволски пратеник? Няма го зад варварите, не е и при гущерите... Ами ако мястото му е зад елфите на мрака? Сарий извърща глава, претърсва редиците с обезумял поглед. Вижда човека паяк и веднага се обръща на другата страна. И тогава го зърва. На третия ред, между жена със змийска кожа и мъж с три очи, седи познатата мършава фигура. Лицето му е скрито под качулката, но жълтите очи светят като свещи, запалени на пресен гроб. Съдбата на Ксохоо му е безразлична.

Стражите отнасят Ксохоо. Хващат го за краката и извличат тялото извън арената. В пясъка остава широка кървава следа.

Сарий ги следи с див поглед. *Толкова е истинско! Каква гадост!* Страхът, че няма да напусне арената жив, се връща с двойна сила. Когато церемониалмайсторът отново излиза в средата, той се моли да не чуе името си. Желанието му е изпълнено. Опуления съобщава името на следващия воин и всички — и зрители, и участници — затаяват дъх.

— Блъдуърк!

Воинът носи брадва, меч и щит. В продължение на един страховит миг Сарий си представя какво ще се случи, ако варваринът го предизвика — макар да е наясно, че това няма да се случи. Той е само една тройка, а Блъдуърк сигурно е стигнал деветдесет и пет или нещо подобно.

Варваринът и церемониалмайсторът са почти еднакви на ръст. Блъдуърк излъчва неукротима енергия. Нито за миг не остава неподвижен. Оръжията в ръцете му се движат, сякаш са живи.

— Избери противник.

Без секунда колебание варваринът заявява:

— Предизвиквам Бероксар. Претендирам за мястото му във Вътрешния кръг.

Арената диша като огромно пръстеновидно животно. *Ако не беше пясъкът, щяхме да чуем дори падането на игла.* Един от двамата варвари на златната платформа се надига бавно.

„Нелогично, казва си Сарий. На негово място щях да избира мъжа котка или елфата на мрака.“

Противниците са еднакви на ръст. Бероксар е въоръжен с извит меч, а щитът му е с размерите на кухненска маса. Шлемът му прилича на глава на акула, която пада до раменете и защитава част от гърба.

— Какво искаш от Блъдуърк, ако го победиш?

— Да ми робува в продължение на две седмици и шест степени на развитие.

Шест! Даже да е стъписан, Блъдуърк не допуска това да се забележи. Само кима и застава в позиция за бой. Бероксар замахва с меча за проба и публиката чува бръмчене на цял рояк пчели.

През следващите минути Сарий е неспособен да разсъждава разумно. Битката го кара да забрави всичко, даже страха. Противниците не показват ни най-малък признак на слабост. Обикалят

се, нападат светкавично, защитават се също така сръчно. Кривият меч на Бероксар рисува сребърни шарки около противника. Бладвата на Блъдуърк свисти над главата му, докато мечът търси незакрито място в тялото на врага. Май такова няма. Двубоят е като танц, при който водачеството се сменя. Внезапно Блъдуърк се обръща и показва на Бероксар гърба си. Кривият меч запява. Спуска се като вихър върху раменете на Блъдуърк и се забива дълбоко в дървения щит, който варваринът носи на гърба си. Едно бързо завъртане — и плененият меч изхвърча от ръката на Бероксар.

Без оръжие няма шанс. Един удар с бладвата в крака, един удар с меч в кръста — и Бероксар лежи в пясъка.

— Победител е Блъдуърк!

Варваринът разперва ръце и се завърта в опиянение, придружаван от великолепна музика и от рева на тълпата, която се е отърсила от вцепенението. Зрителите пляскат и тропат с крака. Името на Блъдуърк отеква над арената, произнесено от безброй гърла. Церемониалмайсторът дава знак на хората да млъкнат. Навежда се над падналия и сваля от врата му желязната верига, украсена с рубиненочервен пръстен с диаметър петнайсетина сантиметра. От вътрешната страна се вижда връх с форма на розов бодил или извито V, сочещо към средата на пръстена. Опуления слага веригата на шията на Блъдуърк и тълпата отново избухва в ликуващи викове. Те не спират, дори когато Бероксар се изправя на крака и, следвайки указанията на церемониалмайстора, заема място в групата на варварите.

Сарий не е видял как Пратеника е стигнал до центъра на арената, но той вече е там и подава ръка на Блъдуърк.

— Добре дошъл във Вътрешния кръг. Надяваме се да се окажеш достоен за това високо отличие.

Блъдуърк се покланя и се качва на златната платформа, за да седне на мястото на Бероксар. Червеният пръстен на гърдите му свети като пресен белег от изгорено.

Пратеника се обръща към варварите.

— Клетвата на Бероксар остава непроменена — нека не забравя това нито за миг. Предателите умират бързо. При подходящ случай той, разбира се, има пълното право да си поиска обратно мястото във

Вътрешния кръг. Това важи за всеки от вас — широкият жест обхваща всички воители. — Сражавайте се достойно, за да вървите напред.

Следващият воин приема думите му буквално и извиква на двубой тъмната елфа Вирдана. Тя не се стреми да го победи, а иска просто да се отърве от него. Градушката от огнени кълба, пламтящи светкавици и добре прицелени удари с копието го зашеметява за секунди. Дръзкият боец скоро се озовава в пясъка и напуска арената като тъжна единица.

Кой казва, че елфите на мрака не са годни за нищо? Нека се научат да се бият като нея и тогава да говорят. Сарий изпитва нещо като гордост. Нищо чудно, че Блъди предпочете да се бие с един от своите. Пакети мускули, но никакъв ум.

Следващите три двубоя са безлични и Сарий престава да ги следи. Заявява се едва когато чува, че става дума за кристал на желанието. Нито вампирът Лакор, нито жената котка Маймай притежават кристал, но и двамата много искат да се сдобият поне с един. Опуления измагьосва кристал и го предлага за награда. Жената котка получава правото да го почисти от праха, а Лакор губи едно ниво. На кого ще го даде? На никого. Просто го губи.

— Фениел!

Досега не я е забелязал в групата на елфите. Сега обаче тя минава гордо покрай него. Жалко, че скорпионите не я ужилиха по кукленското лице. Проклетница! Сарий проследява пътя ѝ към средата на арената, надявайки се да избере най-трудния противник. Например Дризел или някой като него, за да ѝ измъкне поне две нива.

— Избери противник.

Секунди преди да чуе гласа ѝ, той знае какво ще се случи.

— Викам на дуел Сарий!

Страхът моментално се връща в сърцето му, а с него и споменът за мъртвия Ксохоо, когото извличат от арената. Но сега няма време за това. Щом не вижда нивото на Фениел, значи тя също не вижда неговото — иначе не би го предизвикала. Значи и тя е тройка. Може пък да се справи.

Нетърпеливото мърморене на публиката го подсеща, че продължава да стои като вкаменен сред другите елфи. Излез, какво чакаш!

Фениел няма как да знае, че той е тройка. Защо избира точно него? Защото по време на битката със скорпиона без усилия го избута настрана? Да, вероятно затова.

Сарий си пробива път сред другите елфи, без да поглежда наляво и надясно. Нужна му е тактика, за да се противопостави успешно на алебардата на Фениел. С това дълго оръжие тя ще го държи надалеч. Вече се вижда да размахва безпомощно меч, докато тя без усилие ще забиے върха на копие то си между ребрата му.

— За какво ще се биете?

Фениел не мисли дълго.

— Едно ниво и 20 златни монети.

Всички имат злато, само Сарий не. Затова пък има купите и чиниите, взети от осквернителя на гробове. Не ги е продал, защото ги е забравил. Защо се сеща за тях едва сега, в най-неподходящия момент?

— Нямам злато. Предпочитам да се бия за кристал на желанието — казва той без особена надежда.

Отблизо Опуления е непоносимо грозен. Смолистокафявата кожа е цялата напукана и нацепена и Сарий неволно я сравнява със старо платно, напръскано с боя. Чувството, че церемониалмайсторът не е на мястото си тук, се превръща в увереност.

— Кристалът на желанието не е по избор — обяснява Опуления. — Биете се за степен на развитие. Това е достатъчно. — Той вдига мускулестата си ръка в знак, че битката може да започне.

Трябва да намери начин да избягва копие то на Фениел. Сарий прави лъжливи движения. Дано е достатъчно бърз. За съжаление Фениел изобщо не се впечатлява от подскоците му. Тя стои спокойно, сякаш има достатъчно време. Държи алебардата с двете си ръце и острието — естествено — е насочено към гърдите му. Сарий изпробва нападение, само за проверка, и бързо отскача назад. Нищо не се случва. Острието на алебардата изобщо не се приближава към него. Едва в мига, когато той отпуска меч, повече от безпомощност, отколкото от изтощение, Фениел буквално експлодира. Два скока и тя се озовава пред него, острието сочи право към гърдите му. Той вдига щита, но вече е късно — тя улучва и той чува съскане в главата си. Все пак успява да удари алебардата ѝ с меч и да я отблъсне.

Като тебешир върху дъска. Като вилица върху порцелан. Като трион, който реже ушния нерв. Този път свистенето в главата му

предизвиква бесен гняв. Без да мисли за защита, той замахва с меча срещу алебардата и нанася най-силния удар, на който е способен. Захвърля щита, хваща дългото острие и го отблъсква от себе си.

— Сарий — Сарий — Сарий!

Наистина ли го окуражават? Името му е повече шепот, отколкото вик, многогласно, сякаш говорят призраци. Да не би да го хипнотизират?

Сарий настъпва захвърления щит, спъва се, но нито за миг не изпуска алебардата на Фениел. Съзнава, че това е спасението му. Тялото ѝ е незащитено. Би било идиотско да се разколебае точно сега. Защото в следващия миг тя ще го улучи и слухът му ще се разцепи от болка...

Сарий забива меча си в гърдите на Фениел, изважда го и го забива в корема ѝ. От двете рани плисва кръв. Фениел изпуска алебардата и се свлича след нея на земята. Сарий се навежда над нея. Коланът ѝ е останал почти без цвят. Само още едно пробождаие и...

— Победител е Сарий.

Гласът на Опуления го изтръгва от опиянението на битката. Фениел не се помръдва. Сарий отпуска меча и в същия миг съскането в главата му спира. На негово място идва музика, щастлива и гръмка. Великолепна музика — както по филмите, когато героят е спечелил решаващата битка. Сигурно така е било и с Блъдуърк, но не и с другите воители. Защо? „Защото само аз я чувам, разбира Сарий, защото тя е част от наградата ми — както четворката, която вече се е вдълбала в бронята ми.“ Върху кожения жакет на Фениел вече се е изписала цифрата две.

Изнасят Фениел, но не я влачат за краката, както Ксохоо, а я носят предпазливо и бързо. Вероятно е още жива и ѝ предстои сериозен разговор с Пратеника.

Той вече е четворка. Победител. Невредим. Завръща се при другите елфи. Вече вижда тройките съвсем ясно. Колко са много! Например вълчицата, която тъкмо излиза в средата на арената.

— Галарис!

Момент, момент! Това име му е познато. Беше написано върху сандъчето, което взе от Тотъридж и остави на Долис Брок Виадукт. Галарис ли го е скрила под стария тис?

Няма как да я попита, защото тя тъкмо си избира противник. Освен това инстинктът му подсказва, че Пратеника и гномовете му няма да одобрят любопитството му. Галарис има великолепно тъмнокестенява коса, която блести под слънцето като разтопен шоколад. Избрала си е варварка на име Рахал-ЛА. Браво на нея. Или е постъпила глупаво? В крайна сметка се оказва, че е направила добър избор — тя се бие с лък и стрели и Рахал-ЛА (също тройка) изобщо не успява да я доближи.

Следват двубои между воители от високите нива. Те траят по-дълго и са много ожесточени. Сарий се старае да запомни имената и да открие слабите страни на биещите се, но скоро се отказва. Публиката вече губи интерес. Някои от победителите се оттеглят. След двубоя между Дризел и Кескориан, при който варваринът губи три нива, Сарий решава също да се оттегли. Този Дризел е дяволски коварен...

В стаята на тъмните елфи седят Лелант и Арвенс Чайлд.

— Как можа да постъпи така идиотски? Да стане, след като вече е загубил! — гневи се Лелант.

— Аз харесвах Ксохоо — отговаря след кратко мълчание АЧ. — Жалко, че загина. Според мен заслужаваше още един шанс.

Сарий е на същото мнение. Защо точно Ксохоо? Той поне беше сърдечен. Защо не убиха Лелант, този страхливец с голяма уста?

— Ти защо не се биеш? — пита язвително той.

— Какво те засяга това? — съска разярено Лелант.

— Той не участва в двубоите. Твърди, че очаква голямата битка накрая. Така не рискува почти нищо и забогатява — отговаря вместо него АЧ.

— Няма ли най-сетне да престанеш да издаваш тайните ми? — оплаква се Лелант.

Още е с оръжията, с които беше в лабиринта. Не се е сдобил с нищо ново. Дали кристалът на желанието е още у него? Дали да го нападне и да си го вземе? Не, май не бива.

— Какво означава голямата битка? — пита той и демонстративно обръща гръб на Лелант.

— Човече, ти очевидно не знаеш нищо — отвърща той, преди АЧ да е успяла да отговори.

— В края на турнира ще бъде обявена голяма битка. Всеки срещу всеки. Много е опасно, защото високите нива може да те пребият от

бой. Но пък имаш право да отнемеш най-ценните вещи на другите.

— Даже кристали на желанията? — пита Сарий със злобен поглед към Лелант.

— О, да, ако някой ги мъкне със себе си. Малко вероятно.

Сарий честно признава пред себе си, че няма никакво желание за обща битка. Току-що спечели едно ниво и не иска да му го отнемат. От друга страна обаче — защо да не опита да спечели още две или три?

— Гледахте ли как загина Ксохоо? — сменя темата Лелант.

Гаден идиот! Само почакай, Колин!

— Пълен некадърник. И постоянно дрънкаше глупости. Така или иначе нямаше да стигне до последните нива. По-добре да се махне още сега. И той беше мекушав като теб, Сарий. Щом започне последната битка, ще те довърша. Още отсега можеш да кажеш чао на Арвен.

— Името ми е Арвенс Чайлд, гадино!

— Какво значение има?

Всички очакват знака за голямата битка. Сарий има чувството, че участниците ще хукнат в различни посоки, и точно така става. Опуления е заел място в края на арената и вдига жезъла. Сарий за пореден път оглежда множеството. Недалеч от него стои вампир от второ ниво — лесна плячка. Наблизо е и Лорд Ник — дано не го е забелязал. Опуления е съобщил основното правило: който вече се бие, няма право да бъде нападан от друг.

Бързо да си избере лесна и богата плячка, преди някоя деветка да си помисли, че четворката Сарий е добра цел.

Вампирът изглежда идеалната цел и е съвсем близо. Опуления забива пръта в пясъка и Сарий се втурва надясно, но в следващия миг в полезрението му изниква Лелант. Спуснал е наличника на зеленикавия си шлем и прилича на стоманена жаба на два крака. Извадил е меч си и го е насочил към Сарий, но не тича равномерно и ударът отива не в гърдите, а в ръката. Сарий чува само тихо проскърцване — като от лошо смазана градинска врата. Няма раняване. Но драскотината е достатъчна да събуди в гърдите му бесен гняв.

Щом Лелант иска двубой, ще го има. Сарий се пита дали да го цапне с щита и да му строши ребрата — не, по-добре с меч. Първо по

шлема, после в бронята. Главното е да не му даде време да си възвърне равновесието.

Този път не му е нужна възвисяваща музика, за да се почувства като победител. Достатъчно е да наблюдава Лелант, който отстъпва, парира несръчно, спъва се и изпуска щита. Пада и държи меча, сякаш е жило, на което Сарий трябва да се набие сам.

Два силни удара и мечът изхвърча настрана. По рамото и гърдите на Лелант тече кръв. Сигурно съскането в главата му е непоносимо.

Той опира меча в шията на Лелант, точно на ръба на ризницата, и едва устоява на изкушението да го прободне смъртоносно. Какво да прави сега? Няма право да говорят.

Както обикновено, решението идва с появата на гном. Синкавото лице е широко ухилено.

— Сарий спечели — изграчва той и отворя инвентара на Лелант. — Свободен избор за победителя.

Къде е кристалът? Неговият кристал! Този страхливец Лелант го е скрил, естествено. Кой знае къде го е заровил.

Пък и той не знае какво да прави с кристал на желанията.

О, виж ти: Лелант притежава цели 130 златни монети! Страхотно. Сарий посяга да вземе всичките, но гномът го спира.

— Не повече от половината.

И това е добре. 65 златни монети са едно малко богатство. Освен това Сарий взема чифт ботуши, украсени със смарагди, кама и шишенце с лечебно питие. Гномът не се възпротивява и Сарий прибира ценните вещи в инвентара си.

— Младият господин е доста алчен. В този случай е съвсем естествено да не получи повече от две степени на развитие. Вместо тях може да вземе и въоръжението на победения.

В никакъв случай. Много по-добре е да вземе две нива, отколкото ризницата и оръжията на Лелант. Върху кования метал се появява римско пет и Сарий изпитва диво задоволство.

Значи е бил седмица. Затова си е помислил, че като съм четворка, ще съм лесна плячка. Но кой знае? Във всеки случай се държа като идиот. Най-сетне някой да му покаже какво е истински бой.

Лелант се изправя бавно и се запътва към изхода заедно с още няколко победени. Вече съм шестица, казва си гордо Сарий. Сега има по-добър поглед върху присъстващите. За съжаление сред високите

нива има доста познати лица — Блекспел, Лорд Ник, Кескориан, Арвенс Чайлд. Затова пък Сапуяпу се оказва петица, Нуракс също. Двамата продължават да се бият. В другия край на арената е Дризел, който се опитва да свали Блъдуърк от платформата на Вътрешния кръг.

— Готов ли си за нова битка? — пита синкавият гном.

Готов ли е? По-скоро не. Искане му се да спечели още няколко нива, но не смее да предизвика късмета си. Започна деня като тройка и ще го завърши като шестица. Съвсем не е зле.

— Не. Достатъчно за днес.

— Тогава напусни арената.

Сарий излиза през същата врата, през която влезе. Наминава в стаята на елфите, която е абсолютно празна, и се запътва към изхода. Кога за последен път се е чувствал така добре? Не си спомня. Сигурно преди много време, преди година или дори повече. Излиза на улицата, подрънквайки златото в джоба си. Да видим какво още ще му предложи Белия град.

12.

Навън беше тъмно, от дневната гърмяха вечерните новини. Ник разтърка пулсиращите си слепоочия.

Сарий бе превърнал в злато всичките си богатства, включително камата на Лелант, която му донесе изненадващо много. После отиде в „Последното прерязване“, но Атропа го изхвърли без всякакви обяснения. Сарий попита защо, но тя категорично отказа да отговори. Над Белия град бавно се спускаше нощ. Навсякъде палеха факли и кошове с въглени. В света на Еребус нощта е многообещаващо време. Нощта е времето на Пратеника. Засега обаче той не се мяркаше никъде. Очите на Ник пареха, сякаш бе плувал часове наред в силно хлорирана вода. Вероятно се бяха зачервили като рубините върху камата на Лелант.

Почивката наистина беше добра идея. А яденето беше още по-добра идея. Ще стане от компютъра и ще отиде в кухнята. Майка му сигурно вече е сготвила нещо. Ник се взираше в екрана: улиците на града, елфическото му Аз. Нямаше сили да се откъсне. Някой му подсказваше, че всеки момент ще се случи нещо. Нападение на орки, поръчение от Пратеника, търсене на нещо, загадка. Ако сега се изключи, ще пропусне нещо интересно.

И все пак... защо да не спре за един час? Един час, за да хапне, да каже няколко мили думи на майка си и баща си и... да отиде до тоалетната. Едва сега му стана ясно, че отдавна се стиска и се е изкривил на една страна, за да намали натиска върху мехура си.

Хайде, стани! Не, първо трябваше да затвори програмата. Къде да съхрани играта и да излезе? Досега никога не го беше правил. Играта сама го изхвърляше или му заповядваше да направи почивка. Той никога не я напускаше по своя воля. Вероятно това изобщо не беше предвидено.

Ник прецени възможностите си. Би могъл просто да изключи компютъра, но това е рисковано. Ако Пратеника не го одобри, може да му отнеме извоюваните с толкова мъка нива. Или да му стори зло.

Другата възможност беше да остави компютъра включен и да изключи само екрана. Тогава Сарий ще си остане на улицата и всяка жалка единица ще може да му отнеме богатствата. Не е добра идея.

Ник имаше чувството, че ще се пръсне. Трябваше веднага да отиде до тоалетната. Най-добре да скрие Сарий на сигурно място, но къде?

Идеята дойде внезапно — нали беше наел стая! Елфът се втурна по нощните улици на Белия град, сякаш го гонеше лично Опуления. Дано само не обърка пътя! Спомняше си тясна стълба вдясно от пекарница, която се изкачваше към неговата улица. Но къде беше проклетата стълба?

Сарий продължи да тича. Синята линия на издръжливостта се скъси значително — защо, след като вече беше шестица? Ако не се ориентира бързо, ще се наложи да остави Сарий и да отиде в тоалетната. Само не тук, в този тъмен ъгъл, където се мотаеха подозрителни фигури.

Пекарницата. Стълбата. Най-сетне! Сарий прескочи прага на странноприемницата и изкачи скърцащите стъпала до стаята си. А сега бързо да изключи екрана. Готово.

Ник скочи и се втурна към тоалетната като подгонен от глутница кучета. Едва успя да стигне навреме.

— Ей, Ник! — извика баща му от дневната. — Ако още веднъж треснеш вратата, ще ти се случи случка!

Майка му поднесе зеленчукова лазаня с тофу вместо месо, но този път Ник не се оплака. Въобще не усещаше вкуса на яденето. Родителите му разговаряха за филма, който бяха гледали, и се задоволяваха с „mmm“ или „аха“ от негова страна. Затова пък останаха много учудени от количествата храна, които погълна синът им. Самият той се учуди, докато не се сети, че не е хапвал нищо от закуска.

Сега обаче трябваше да бърза. Бе оставил Сарий сам в странноприемницата, без защита и онлайн. Ами ако избухне пожар? Или го нападат? Ами ако Лелант е тръгнал да го търси?

„Трябваше да изключа интернета, каза си Ник. Макар да нямам представа какво ще се случи. Дали гномите ще ме обадят на Пратеника?“

Натъпка последната хапка в устата си и скочи.

— Много ти благодаря, беше страхотно! — Усмихна се на майка си, тя се усмихна в отговор. Всичко беше наред. Само да не беше баща му!

— Не ми казвай, че пак отиваш да учиш. Няма да ти повярвам.

— О, не, днес учих достатъчно. — Ник се прозя демонстративно.
— Ще почета малко и ще си легна. Напълно съм изтощен.

— Последния път, когато си легна по това време, беше на осем години.

— Нали ти казах, че преди това ще почета! — отвърна Ник поразгорещено, отколкото възнамеряваше. — Извинявай, татко, но химията е ужасно дразнеща.

Баща му промърмори нещо неразбрано и се наведе над чинията си. Ник не го попита какво е казал. Трябваше да се погрижи за Сарий.

Луната, която влиза през прозореца на странноприемницата, се смалява също като луната над Лондон. Но Лондон е много далеч.

Сарий лежи на леглото, скръстил ръце под главата и устремил поглед в тавана. Очевидно някой му е донесъл писмо. Жълтият печат върху плика е с формата на око. Преди да отвори писмото, Сарий проверява вещите си и успокоено установява, че всичко е налице. И златото, и лечебното питие.

Отваря писмото и чете с нарастващ гняв:

Другите заминаха. Имахме нужда от теб, а ти отказа да помогнеш. Разочарова ни, Сарий. Надявам се, разбираш, че небрежността ти няма да остане без последствия.

Писмото е подписано с жълто петно с формата на око — повече не е необходимо. Сарий се е провинил.

В момента, когато оставя писмото, свещникът на масата угасва, в следващия миг угасва и луната. Светът на Еребус става мрачен и безмълвен. Сарий е изключен. В продължение на няколко ужасяващи секунди си мисли, че е завинаги. Не, това са глупости, днес се би

страхотно. Пратеника казва, че търси най-добрите от най-добрите. Сарий би могъл да стане един от тях. Знае го. Чувства го.

Зеленчуковата лазаня тежеше ужасно в стомаха му. „Ако беше ял по-малко и по-бързо, нямаше да пропуснеш съобщението. Дяволите да те вземат!“ Ник се взираше в черния екран. Каква гадост! Но както винаги мракът остана неумолим и не реагира на рестартиране, молби и проклетия.

Къде ли са сега другите? Дали и Лелант е с тях? Дали тази нощ отново ще го надмине? По дяволите, по дяволите! И всичко това само защото не знае как да направи пауза.

Провери пощата си, но не намери нищо, което да подобри настроението му. Повече по навик, отколкото поради вътрешна необходимост отвори страницата на Емили в *девиантарт* и намери ново стихотворение.

Нощ

*В моето легло
стоя на пост
зад палисада
от възглавници и одеяла.
С широко отворени очи
се вирам да видя шепнещи същества,
които се боят от дневна светлина,
тъмни близнаци на моите мисли.
С протегнати ръце
опипвам за нещо познато,
но не намирам дори себе си.
Само мелницата в главата ми треци
равномерно, неразбираемо, лудо,
и аз се моля за примирие
между деня и нощта,
за песъчинки в очите
и за първата светлина на утрото,*

бледа като теб.

В стихотворението имаше нещо, което за малко отклони Ник от лошото му настроение. То го накара да мисли, че може би трябва да поговори с Емили. Например да я попита дали е добре и има ли проблеми. Помисли малко и отхвърли тази идея. Двамата не се познаваха достатъчно добре. Само ще се изложи.

Здрасти, Емили, реших набързо да те попитам дали си добре. Дали имаш... проблеми.

Нямам проблеми. Откъде ти хрумна?

Ами защото прочетох стихотворението ти...

Така ли? Къде?

В девиантарт.

Виж ти. Откъде знаеш никнейма ми?

Ами... веднъж чух как разговаряше с Мишел.

Съжалявам. Честно.

И аз съжалявам. Не се приближавай до мен, Ник.

Нито в интернет, нито в реалния живот.

Да, точно така щеше да се случи. Може би стихотворението беше чисто изкуство и нямаше нищо общо с вътрешния живот на Емили.

Ник бутна мишката така силно, че тя се плъзна по цялото бюро. Защо пък да не опита да стартира Еребус? Бяха минали десет минути, може би Пратеника смята, че това е достатъчно наказание. А може би иска да види дали Ник е достатъчно упорит и ще се опита да влезе отново.

Не се получи нито при първия и втория, нито при петия и шестия опит. По дяволите! Наистина не е честно. Вечерта му беше развалена. Единствената светла точка беше смаяното лице на баща му, който намина да види как е синът му и наистина го завари да чете.

21:34 — възвестяваха светещите червени цифри на радиобудилника. Преди десет минути Ник бе решил да си легне. Най-

добре да се наспи хубаво, защото утре може да се представи добре и да играе през цялата нощ, за да навакса пропуснатото.

Втора възможност: да се престори на болен и да забрави за училището. Беше готов да се обзаложи, че Колин е постъпил точно така. Също и Хелън, Джеръм, Алекс и... ами, вероятно и всички останали.

Ник обаче знаеше, че няма да си остане у дома, не и утре. Това щеше да е първият му ден в училище, след като Брини му даде диска. Утре ще гледа на съучениците си с други очи. Ще види своите противници от плът и кръв. Ще поговори с Колин и ще го попита кой зад коя фигура се крие. Много му се искаше да разбере кой е Лорд Ник.

Много искам да знам какво правят сега. Нищо чудно да участват в най-прекрасното приключение. Без мен. Дявол да ги вземе!

Ник се завъртя на лявата, после на дясната страна, но сънят не идваше. Едва затворил очи, пред вътрешния му взор започваха да преминават битките от изминалия ден: Опуления размахваше жезъла и вървеше заплашително към него, Ксохоо бе извлечен за краката от арената, по пясъка останаха кървави следи.

Ник въздъхна тежко и скръсти ръце под тила. Часовникът показва 22:13 ч. Обикновено по това време вече спеше, но днес беше буден като никога. Как ли се справя Ксохоо с мисълта, че е изгонен от играта? Дали утре ще го познае? Дали е от неговото училище? Вероятно не всички воители от Еребус бяха от неговото училище. Разбира се, че не. Ама че глупава мисъл. Ник отново затвори очи.

Колко хора се бяха събрали днес на арената? Около 40–50 елфи на мрака, трийсетина вампири, двайсетина джуджета. Колко ли бяха варварите? Горедолу двайсет. Вълците единаци бяха малко по-малко, може би петнайсетина. Да, толкова. Броят на котките и гущерите беше почти същият. Да не забрави тримата човеци. И така, общо бяха 160–170 души. Доста хора, но съвсем малко, ако ги сравни с участниците в други подобни онлайн-игри. От друга страна обаче... възможно беше не всички играчи на Еребус да са събрани на арената. Но все пак по-голямата част. Ами ужасния Вътрешен кръг? Шампионите. Дали Дризел е успял да свали противника си от златния подиум? Ник се засмя злобно. Сигурно не. По-вероятно е да е получил някой и друг здрав удар. Пада му се.

22:21 ч. Дали да опита още веднъж? Може пък да са вдигнали анатемата от главата му. И без това няма да заспи, ако не опита поне още един път.

Щракна нощната лампичка, отиде до компютъра и го включи. В гърдите му бе заседнала буца. *Я не се нервирай, идиот такъв.*

Кликна два пъти върху червеното Е. Нищо. Още веднъж. Пак нищо. Без много да му мисли, Ник влезе в Гугъл. Трябва да научи повече за играта, за да намери начин отново да я включи. Все още не разбираше как Пратеника е научил за първия му опит да се информира. Ако опита втори път, сигурно ще го ядоса още повече.

Поддавайки се на някакъв внезапен импулс, Ник влезе в Амазон. Неговата игра беше пиратско копие, но сигурно имаше оригинал. Написа в графата за търсене „Еребус“ и натисна ентър, почти очаквайки на екрана да запламти ново предупреждение и да освети тъмната му стая.

Лоша идея, Сарий. По-точно казано, глупава идея. Смъртоносна идея.

Амазон му предложи поредица от дискове с оперни записи. „Орфей и Евридика“ в различни варианти. Защо, за бога? О, ясно, причината беше в арията *Chi mai dell'Erebo* — каквото и да означаваше това. За съжаление това не му помагаше ни най-малко. Игра със заглавие Еребус не съществуваше. Нямаше даже предизвестия за появяването ѝ. Как тогава се разпространяват копия? Кой притежава оригинала?

Ник разгледа обложките на дисковете. Повечето бяха части от картини и му напомняха за нещо. Трябваша му няколко минути, докато се сети за какво. Напомняха му за Опуления.

22:57 ч. Крайно време е да си легне и да заспи. Щом не може да играе, поне да спи — чувстваше се изцеден.

Игра, която не се купува. Игра, която говори с теб. Игра, която те наблюдава, възнаграждава те, заплашва те, дава ти задачи.

„Понякога си мисля, че е жива“ — бе казал Колин. Да, той не беше кандидат за Нобелова награда, но не беше и наивен. О, по дяволите! Играта не би могла да е жива. Само че беше необикновена. Твърде необикновена.

Сарий лежи на пода. Лорд Ник се е надвесил над него и се хили с добре познатото си лице.

— Аз бях преди теб — казва той. — Ти си само един малък лигльо. — И показва на Сарий торба, пълна с глави: на Джейми, Емили, Дан и брат му. — Избери си една от тези. Нима искаш цял живот да се движиш с тази елфическа муцуна?

Сарий мрази Лорд Ник. Иска да скочи и да извади меча си, но не може да се движи. Освен това е тъмно като в гробница.

— Какво ще кажеш да се бием? — успява да попита той след мъчителни усилия. — Ще се бием за две нива. Но първо ме пусни да стана.

— Нива? Нямах шанс, Сарий. Ще се бием за години. Десет години от живота ти, какво ще кажеш?

Сарий изведнъж осъзнава, че за първи път чува гласа на противника си. Защо така? И защо иска години от живота му? Сигурно не говори сериозно. Така не става. Тази мисъл го плаши.

— Не искам. Лош залог.

Собственият му глас звучи плачливо и е висок като на момиче.

— Е, добре — смее се Лорд Ник и хвърля торбата с главите. — Тогава излизаш от играта.

Приковава Сарий към земята като пеперуда и Сарий пици от болка, защото не иска да умре...

Ник се събуди от собствения си вик. Сърцето му биеше силно, сякаш бе тичал. Мракът на съня все още го обгръщаше. Може би все още не се е събудил?

Ето го часовника! Какво щастие! 03:24 ч. Ник се отпусна на възглавницата и се постара да диша равномерно. Болезнените викове още отекваха в главата му. Дано е викал само насън. Дано да не е събудил цялата къща.

Слава богу, жилището остана тихо. Родителите му не дотичаха в стаята на сина си, уплашени от нощните му викове. Какво щастие!

Ник затвори очи, но веднага ги отвори. Страхуваше се да заспи отново. Нищо чудно Лорд Ник да му сервира още една торба с глави и няколко удара с меч.

По-добре да отиде до тоалетната. Излезе в коридора, старайки се да стъпва безшумно. Опитва се да си спомни гласа на Лорд Ник, но не можа да го познае. Никой от хората около него нямаше такъв глас.

Защо не можем да разговаряме на живо, докато играем? Да си говорим истински, както в другите онлайн-игри?

Отговорът беше налице, дори в този нощен час: защото никой играч не бива да познава другите. Защото никой не бива да знае с кого в действителност общува или се бие. Но дали всички пазят тайната?

Ник пусна водата съвсем тихо и се промъкна обратно в стаята си. Чувстваше се съвсем бодър. Никаква умора. Ще опита да влезе в света на Еребус. Ако успее, след няколко часа ще отиде на училище напълно спокоен.

В пълната тишина на нощта шумовете, които издаваше компютърът, го плашиха. Дори само скърцането на твърдия диск и бръмченето на вентилатора можеха да събудят родителите му.

Кликна върху червеното Е без особени очаквания и остана поразен, когато светът на играта се отвори пред него без никакво бавене. В сърцето му пламна надежда.

Сарий вече не е в стаята си в странноприемницата. Намира се в някаква гора. Почти както в началото, когато още нямаше име. Гората е тъмна, а той е сам. Във въздуха се носи тиха музика и звукът възвестява приближаващо зло.

Между дърветата се вие тясна пътека. Почти не си личи в мрака. Сарий върви смело през непознатата гора и скоро стига до полянка.

Веднага му става ясно къде е попаднал. На гробище, оградено с желязна ограда. Ярката луна осветява надгробните камъни. Някои са изкривени, други са обрасли с бръшлян. Сякаш чакат нещо.

Иска му се да избяга, но въпреки това излиза на полянката. Чуват се виковете на нощни птици. Музиката се засилва и женски глас запява меланхолична мелодия без думи.

Сарий пристъпва към първия надгробен камък и чете надписа:

Аврора, жена котка, умря от липса на внимание.

Аврора? Само след секунди образът ѝ изниква в паметта на Сарий: ранената жена котка в лабиринта, зад нея скорпионът с вдигнато жило. Тя не го видя, не го чу. Сарий го прогони, но жилото му вече я бе проболо. *Не знаех, не тя ще умре. Мислех си, че Пратеника...*

Какво означава „липса на внимание“ — че тя не е била достатъчно бдителна, или че той не се е погрижил за нея? На паметника не пише нищо повече. Сарий продължава към следващия, опитвайки се да потисне угризенията на съвестта.

Рабелар, елф на мрака, умря поради бързост.

Името не му е познато. Но бързостта явно често е ставала причина за смърт. Нейна жертва са станали вампирката Хармалия и варваринът Вахокс.

Жалейните песнопения звучат все по-потискащо. Пред вътрешния взор на Сарий застава образът на жена, коленичила на земята и скрила лице в ръцете си. Тялото ѝ леко се поклаща. Лицето ѝ е закрито от черно було и гласът ѝ идва сякаш от много дълбоко...

Сарий разтърсва глава, за да прогони този образ на мъката, и продължава. Търси определен гроб. Спира пред последващия.

Каскаар, вампир, умря като предател.

Камъкът е изкривен. Някой е нарисувал над надписа грозна муцуна.

Тревата шумоли под стъпките на Сарий. Продължавай.

Огалфур, джудже, умря поради мързел.

Береналис, елфа на мрака, умря поради бързост.

Джулиано, човек, умря поради непослушание.

Троябас, вампир, умря поради невнимание.

И най-сетне:

Ксохоо, елф на мрака, умря поради неумение да се владее.

Колко се надяваше да не е така... Значи Ксохоо наистина е мъртъв. Жалко, много жалко.

Мракът и хълцащият женски глас, фактът, че никой, освен него не тъгува за Ксохоо, всичко това става непоносимо.

Сарий се отделя с мъка от надгробния камък и продължава.

Еърди, елфа на мрака, умря поради любопитство.

Май и аз съм заплашен от такава смърт, мисли си горчиво Сарий и неволно ускорява крачка, за да обходи редиците по-бързо.

Йастабан, вълк единак, невнимание.

Груналфия, жена джудже, любопитство.

Ругор, джудже, мързел.

Гроток, варварин, непослушание.

Стига толкова, мисли си Сарий. Явно не го очаква приключение. Няма да се бие. Гробището му вдъхва ужас. Има чувството, че от земята ще се подадат мъртви ръце и ще го сграбчат за краката. Исква да се махне оттук.

Преставя да чете надписите. Вече не го интересува има ли и други познати — макар че би се зарадвал да види имената на Дризел и Лорд Ник.

Иска да си отиде, но не може. Вижда съвсем ясно високата порта от ковано желязо, през която трябва да излезе, но зад нея е тъмната гора. Непозната гора. Сигурно на мили от Белия град.

Вятърът се засилва и донася нови шумове. Клоните на дърветата се поклащат и сякаш го викат. Или може би го гонят? Откъде да знае? Исква му се да клекне и да скрие лице в ръцете си, но е сигурен, че някой го наблюдава.

Умря от страх. Само от страх. По дяволите, така не става. Трябва да се овладее. Да не позволи на мрака и отчаяната мелодия да го погълнат. Да намери изход. Най-добре да стигне до портата.

Запътва се към портата. Обикаля покрай още гробове. Някои надписи са обрасли, други са почти заличени от времето и не може да ги разчете. Все едно. Само да се махне оттук.

Минава през портата и песента веднага затихва. Слава богу! Къде да отиде сега? Не смее да напусне Еребус просто така. Кой знае къде ще се озове следващия път. Дали изобщо ще има следващ път.

И тогава чува нещо. Тропане. Чукане. Все едно наблизо има мина. Изважда меча си. Шумът е заплашително висок. И стъпките му отекват заплашително. Върви бързо и шумът става все по-силен и ясен. Много скоро се появява светлина. Това е добре.

Трябваше да се сети веднага: на паднало стъбло се е настанил гном от свитата на Пратеника. Седи с гръб към Сарий, сложил е пред себе си каменна плоча и я обработва с чук и длето. Вече е ясно кой прави надгробните камъни.

Ако застана зад него и погледна над рамото му, сигурно ще видя как вдълбава в камъка моето име. Само за да ме стресне.

Сарий се промъква по-близо и поглежда над рамото на гнома. Заблудил се е. На камъка е написано друго име: Шиизо. Непознато име. Приближава се още малко и гномът извърща грозното си лице към него.

— Необичаен час за посещение, Сарий.

— Знам. Всъщност не искам да съм тук.

Гномът се киска злобно.

— Кой би искал да е на такова място?

— Ще ми кажеш ли как да се върна?

— Къде да се върнеш?

Да, къде? Сарий внимателно подбира следващите си думи.

— Искам да изляза за малко от Еребус, но без да си навредя.

Гномът отново се заема с надгробния камък. Явно обмисля отговора си.

— Не е толкова просто...

„Ако беше просто, нямаше да те питам!“ Сарий не посмява да изрече тези думи. Чака търпеливо, докато гномът се чеше зад косматото ухо.

— Е, добре, върви. Очакваме те утре следобед. Ще се радваме, ако не ни разочароваш.

— Да, разбира се.

Сарий е безкрайно облекчен.

— И предай на Ник Дънмор следното: да не забравя правилата, защото ние ще разберем. И да си държи очите отворени.

— Да, добре. Защото не искам да направиш плоча и за мен — отговаря Сарий с поглед към надписа върху камъка.

— Но аз отдавна съм направил плочи за всички вас. Повечето ще имат нужда, нали?

Гномът се ухилва и екранът потъмнява.

04:42 ч. Рано е за ставане, но е късно да заспи отново. Без много надежда за сън Ник си легна, зави се презглава и затвори очи. Опита се да диша равномерно, но в мислите му танцуваха надгробни камъни.

Дали останалите още търсеха приключения? След няколко часа ще попита Колин. Не, няма да го попита, защото не е разрешено. Ама че гадост! Но сигурно ще прочете по лицето му поражението на Лелант на арената. С това утешително чувство Ник най-сетне заспа.

13.

Разкъсаният сън и посещението на гробището съвсем естествено оставиха своите следи. Още на път към училище Ник усещаше лек натиск в слепоочията — като при приближаваща настинка. Усещането го придружаваше през целия ден и добре, че от време на време други неща го изтласкваха на заден план. Например гледката, която представляваха Джейми, Емили и Ерик Ву: тримата стояха пред входа на училището и водеха сериозен разговор. Таен разговор.

Ерик. Ерик се наведе към Емили и очевидно се опита да я убеди в нещо. Тя не се отдръпна. Даже се усмихна. Джейми стоеше малко настрани, скръстил ръце, и кимаше. Ник се направи, че търси нещо в чантата си, и продължи да наблюдава триото отдалеч. Ерик очевидно бе казал нещо весело, защото тримата се засмяха. Това го накара да осъзнае, че Емили се смее твърде рядко. И че би било прекрасно в момента да се смее на нещо, казано от него, а не от Ерик.

Поне Ерик да не беше такъв жалък тип, каза си Ник и почти забрави да рови в чантата си. Нима Емили харесваше този тип момчета? Тромав, наполовина азиатец, с прическа от средновековието и очилца на зубрач? Да не участва в нейния литературен клуб? Да, тя го харесва. Сигурно даже ще му позволи да ѝ подари нещо. Дявол да го вземе!

Ник би дал две... не, едно от нивата си, за да чуе за какво си говорят. Ако вчера не се беше скарал с Джейми, щеше просто да се присъедини към тях.

— Дънмор, не стой насред пътя като пълен идиот! — Джеръм мина покрай него и го блъсна с такава сила, че чантата едва не падна от ръцете му.

— Само да ми паднеш! — изгърмя Ник подире му. Беше готов да го настигне, да го сграбчи за яката и да забие юмрук в носа му. Защото Джейми, Емили и Ерик, естествено, го забелязаха. Джейми му хвърли бърз поглед и се обърна. Емили вдигна ръка за равнодушен поздрав. Ерик прояви най-голяма любезност. Точно той!

Ник им обърна гръб и влезе в училището. Защо беше толкова гневен? Сигурно защото не бе успял да се наспи.

В кабинета по математика беше твърде спокойно за понеделник сутрин, но Брини успя да го хване още на вратата.

— Е? — попита жадно тя. — Е?

Той сложи пръст на устните си. Колко хубаво, че бе забранено да говорят за играта.

Лицето на Брини мигом се промени: от сияещо стана разбиращо-заговорническо.

— Знаех, че ще ти хареса — прошепна тя.

— Ами... да — отговори Ник и се опита да се усмихне.

И Брини изглеждаше изтощена, установи той, макар да е положила усилия да заличи умората с много грим.

За разлика от нея Хелън изглеждаше ужасно. Тя никога не беше изглеждала особено добре, но днес бе по-лошо отвсякога. Несресана коса, полузатворени очи и зяпнала уста. Ей сега ще се разлигави. Джеръм и Колин не я изпускаха от очи и имитираха израза на лицето ѝ, после се заливаха в смях.

Хелън не забелязваше нищо. Взираше се точно пред себе си и на всичкото отгоре леко се полюляваше. В сърцето на Ник пламна съчувствие. *Може да е една от онези на гробището. Може да е била Аврора, която оставих в лабиринта.*

Стана и отиде при нея.

— Хелън?

Тя реагира едва-едва. Само леко смръщи вежди. Колин и Джеръм вече хълцаха от смях.

— Хелън? Добре ли си?

Най-после тя вдигна глава. Около очите ѝ имаше тъмнокафяви сенки.

— Какво искаш?

— Питам добре ли си. Изглеждаш... — за малко да каже „ужасно“, но успя да се сдържи. — ... болна.

Хелън се изсмя дрезгаво.

— Я си гледай своята работа, Дънмор.

— Добре, добре. Продължавай да се лигавиш и позволявай на другите да ти се смеят — Ник посочи Колин и Джеръм. — Виж ги как се забавляват.

Защо му трябваше да се вживее в ролята на милосърдния самарянин, и то точно с Хелън? Много добре знаеш, каза му зло гласче. Тя можеше да ти разкаже нещо. Например за миналата нощ. Или за смъртта. Ти щеше да я попиташ за името ѝ, нали? И да отстраниш поне една от многото въпросителни.

Ник разтърка лицето си със студени пръсти. Мили Боже, колко му беше зле! Но все пак бе успял: Хелън се постара да изглежда по-нормално. Изправи гръб, затвори устата си и стисна ръце в юмруци.

— Ето го и нашия Ник — поздрави го Колин. — Какво искаш от Хелън?

— Млъквай, Колин. Момичето изглежда зле, затова отидох да видя какво му е. Не се дръж като дванайсетгодишен хлапак.

— Добре де, добре. Има ли нещо ново?

— Не — Ник огледа внимателно бившия си приятел. Изобщо не изглеждаше блед, кожата му беше по-скоро сива. Много нездравословен цвят.

— Хубав ден беше вчера — отбеляза Колин.

— И аз така мисля. И нощта беше хубава.

Защо да не се престори, че знае всичко? Никой няма да разбере, че е бил на гробището и едва не е напълнил гащите.

— Да, нощта беше върхът — потвърди с отнесен вид Колин. — Нямах представа, че ще се стигне дотам. А ти?

— И аз нямах представа. — *Какво мълчиш, кажи някоя подробност!*

— Това е само началото — увери го Колин. — Предстои нещо голямо.

— Да, сигурно. Очаквам го с нетърпение. Как мислиш, какво е?

Колин вдигна рамене.

— Да не съм врачка?

„Няма смисъл, каза си обезсърчено Ник. Колин пуска само неясни намеци.“ Дали пък да не изкаже някои прости предположения?

— Много ми се иска да разбера под какво име е участвала Хелън — прошепна той едва чуто.

— Да, би било интересно. Не всеки се разхожда със собственото си лице, нали? На нейно място и аз не бих го направил.

Ник разбра намека и отвори уста, но веднага я затвори. Колин се ухили злобно.

— Не се притеснявай. Знам, че не си ти. Но повечето не го знаят. В този миг се приближи Джеръм и Колин веднага млъкна.

— Разговори между посветени? — попита подозрително Джеръм.

— Да не си откачил! — отвърна остро Колин. — Знам правилата.

— Бях длъжен да попитам.

Джеръм се отдалечи ухилен. Хелън го проследи с мътен поглед.

— Прав е — прошепна Колин. — Длъжни сме да си мълчим. Но той вече се е раздрънкарал и сега не може да ни стори нищо. — На лицето му светна усмивка. — Освен това аз няма да изхвърча.

Ник чу звънеца и набързо преброи съучениците си. Алекс беше тук, но Дан го нямаше. Айша беше тук, но Мишел я нямаше. Айша също изглеждаше зле: постоянно примигваше и кърпата ѝ беше вързана накриво.

Джейми и Емили бяха тук... естествено. Глория обаче отсъстваше. Тихият Грег беше тук и правеше същото като Ник: оглеждаше редиците и си отбелязваше кой липсва. Мистър Форнъри влезе в стаята и сложи край на размишленията на Ник.

Автоматът за кафе беше последното спасение, но Ник видя още отдалеч дългата опашка, която се извиваше пред него. Ама че работа! Имаше спешна нужда от ободряване. Как ще изкара оставащите три часа?

Джеръм стоеше до прозореца и мачкаше празна кутия от Ред Бул. Умен тип, този Джеръм. „Утре и аз ще се запаса с енергийна напитка“, зарече се Ник. Прозя се и се отпусна тежко върху една от пейките в аулата. За пръв път от много време насам прекарваше междучасие сам. Това му стана ясно, като видя Джейми да разговаря оживено с Ерик Ву. Слава Богу, този път Емили не беше с тях. Колин бе забележително мълчалив. Обикаляше коридорите и зяпаше. Ник забеляза, че се е заинтересувал от едно момиче от долните класове май се казваше Лаура. После видя в ръцете на момичето малко пакетче.

Погледна часовника. Още пет минути до следващия час. Най-добре да иде в тоалетната.

Там се бе разгоряла ожесточена дискусия. Ник вече бе хванал дръжката на вратата, но като чу за какво става дума, отстъпи крачка

назад.

— Не мога и ти го знаеш. Остави ме на мира.

— Но това е нелогично! Копирай ми го още веднъж и ще се опитам да вляза. Няма да кажа на никого!

— Казах не.

— Колко си гаден! В това няма нищо лошо и ти го знаеш!

— Напротив, има. Защо да нарушавам правилата заради теб? Знаеш, че той ще разбере. Той знае всичко.

Вратата се отвори с трясък. Непознато момче изскочи навън и хукна по коридора. След него се появи Мартин Гарибалди от долните класове. Очилата му стояха накриво, лицето му беше яркочервено.

— Почакай ме, не бягай! — извика той и забърза подир другото момче.

Ник проследи с поглед двете момчета, докато се сляха с навалищата в преддверието. Лесно му беше да познае кой е играч и кой не. Неиграещите изглеждаха учудени, играчите се подхилваха и вдигаха рамене. Ник се обърна на другата страна и също се учуди: Ейдриън Маквай стоеше зад него и чакаше да му обърнат внимание.

— Здравсти, Ейдриън. — Както винаги при среща с това момче, Ник изпита особено чувство. Животът го беше раздрусал здраво и това му личеше. Ейдриън бе останал без хладната фасада, която го защитаваше. Нещо дълбоко в Ник го тласкаше да застане пред Ейдриън с разперени ръце и да го пази. Всеки път беше така.

— Може ли да те попитам нещо, Ник?

— Разбира се.

— Какво е записано на дисковете, които си разменяте?

Ник пое дълбоко дъх и каза първото, което му дойде на ума:

— Нищо не си разменяме.

Всъщност е вярно. Копираме и разпространяваме — това са точните думи.

— Аха. Няколко пъти обаче видях да си дават един на друг дискове. Ще ми кажеш ли какво е записано на тях?

— Защо питаш точно мен?

— И аз не знам — Ейдриън се опита да се усмихне. — Честно казано, ти не си първият, когото питам.

— Никой ли не ти отговори?

Ейдриън поклати глава:

— Май и ти няма да ми отговориш, прав ли съм?

— Не мога. Съжалявам, наистина, но не мога.

Колин мина покрай тях, поздрави и въпросително вдигна вежди. „Не зяпай, срязва го мислено Ник. Няма да кажа нищо“. Да не би Колин да го проверява? Дали при всеки разговор някой ще предполага, че той нарушава правилата?

Ейдриън замислено сведе глава към ръцете си.

— Всеки казва, че не може. Вярно ли е това, или просто не искате?

— Чух, че някой се опитал да даде диск и на теб, но ти не си го взел. Защо? Нали си любопитен?

Въпросът изтри усмивката от лицето на момчето.

— Защото не става така. Не мога.

— Но ти не знаеш какво има на диска! Извинявай, но май не те разбирам.

Ейдриън отговори едва след минута и то съвсем тихо.

— Съжалявам, но не мога да ти обясня. При мен е така и толкоз. Глупаво е, знам. Не мога да взема диска, но много искам да знам какво съдържа.

Звънецът за следващия час! Най-сетне! Този разговор ставаше все по-неприятен и Ник се зарадва, че може да се раздели с Ейдриън с усмивка и няколко празни думи.

Едва изтрая физиката и психологията.

— Какво искаше от теб малкият Маквай? — попита Колин преди часа по английски.

— Нищо особено — излъга Ник, отново с необяснимото желание да защити Ейдриън. И себе си, разбира се. — Просто си побъбрихме.

Колин не попита нищо повече, но се отдалечи със скептично вдигнати вежди. Ник се ядоса. Колин нямаше право да му държи сметка, а той не му дължеше обяснение. Как смееше изобщо да се самообявява за пазач на правилата!

Емили явно бе чула името Маквай, защото бързо се обърна и изпитателно погледна Ник. Не, не изпитателно, а някак... презрително. Защо така внезапно?

Изведнъж Ник разбра. Естествено, Джейми ѝ е казал, че междувременно и Ник се е присъединил към учениците, получили тайнствения диск. Вече ѝ е ясно защо Ник ѝ се е обаждал вчера и е търсил телефонния номер на Ейдриън. Каква гадост! Защо Джейми не можеше да си държи езика зад зъбите?

Мистър Уотсън влезе в стаята с куп книги подмишница. Огледа изпитателно класа и Ник съвсем ясно го видя да кима при вида на десетината празни места.

— Как сте? — попита той, но този път не се задоволи с неясното мърморене в отговор. — Доколкото виждам, липсват шестима ученика. И в другите класове има необичайно много болни, макар че според училищния лекар в училището не броди нито грип, нито стомашно-чревен вирус.

— Кой знае — отговори Джеръм.

— Миналата седмица и ти отсъстваше, нали? Болен ли беше?

За миг Джеръм загуби ума и дума.

— Болеше ме главата — отговори той след кратък размисъл.

— Значи те болеше главата. По-добре ли си вече?

— Ами... да.

— Тогава извадете учебниците. Надявам се, че сте прочели осемнайсетия сонет, както ви помолих миналия път: *Не зная с летен ден да те сравня ли?*...^[1]

Учениците заровиха в чантите си. Ник, естествено, не бе погледнал стихотворението. Дано Уотсън не го попита. Днес главата му беше празна и надали щеше да измисли нещо умно.

Викът го удари като електрически ток. И не само него. Целият клас потрепери като от изплющяване на камшик.

Айша притискаше устата си с треперещи ръце. Лицето ѝ бе пребледняло. Сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Какво стана? — Мистър Уотсън, не по-малко изплашен от учениците, се втурна към момичето. Айша се събуди от вцепенението, бързо извади нещо измежду страниците на учебника си и го смачка в шепа.

— Нищо ми няма — отговори бързо тя. — Помислих си, че виждам паяк, но явно съм се излъгала.

Колебливият глас и сълзата, която се стече от ъгълчето на окото ѝ, я изобличиха в лъжа.

— Ще ми покажеш ли какво държиш в ръката си? — Мистър Уотсън се приближи още малко към Айша.

Тя поклати глава, без да каже нищо повече. По лицето ѝ вече се стичаха сълзи.

— Моля те, Айша. Искам да ти помогна.

— Нищо ми няма. Просто се уплаших. Наистина.

— Покажи ми го.

— Не мога.

Мистър Уотсън протегна ръка.

— Ще си остане между нас. Обещавам.

Айша отново отказа.

Мистър Уотсън промени тактиката си. Остави момичето на мира и се обърна към класа.

— Айша не желае да говори за онова, което я измъчва, но може би някой от вас ще събере смелост? Така ще ѝ помогне. Имам чувството, че Айша е била задължена да мълчи, но нямам представа какви са причините. — Той огледа внимателно притихналите ученици. — Ние сме една общност. Ако един от нас има проблеми, не би трябвало да ви е все едно.

Никой не отговори. Класът седеше неподвижен, в пълна тишина, само Айша подсмърчаше тихо. Грег ѝ подаде хартиена кърпичка и тя я пое, без да го погледне.

— Сигурно ѝ е дошъл мензисът — подхвърли Рашид и неколцина се засмяха.

Рашид се ухили самодоволно.

— Аз така предполагам.

Мистър Уотсън го гледа дълго, без да каже дума, и накрая Рашид сведе глава. Изведнъж Ник разбра защо повечето момичета се правеха красиви преди часа по английски.

— Явно е било глупаво от моя страна да ви попитам — установи тихо учителят. — Но ще бъда коректен с вас и ще ви кажа, че ще положа всички усилия да разбера защо Айша е толкова нещастна. Много се надявам, че никой от вас няма нищо общо със състоянието ѝ.

Той седна на стола си и отвори учебника.

— Рашид, прочети осемнайсетия сонет и разтълкувай прочетеното. След обяснението, което току-що чух, горя от нетърпение да чуя още едно.

След края на часа Джейми отведе Ник настрана.

— Имаш ли представа какво се случи с Айша?

— Не, от къде на къде? Изобщо не видях какво я уплаши.

— Аз говоря за друго. Това има нещо общо с диска. С онази игра!

— Нямам представа — отговори тихо Ник и се опита да мине покрай приятеля си, но Джейми го хвана за ръкава.

— Тук става нещо мръсно — продължи тихо той. — Хайде, Ник, нека си поговорим като нормални хора. Айша не е единствената, която плаче днес. С едно момиче от седми клас се случило същото. Намерила нещо в чантата и се разпищяла, но категорично отказала да говори за това или да го покаже на някого.

— И какво от това? — попита Ник, отдръпна се от Джейми, но не си тръгна. Колин и Рашид не бяха наблизко, класът шумеше и никой нямаше да ги подслушва.

— Нали не мислиш, че Айша казва истината? — В гласа на Джейми имаше повече насмешка, отколкото стъписване. — Паяк, ами! Много добре видях, че беше листче.

— Може да е било картинка на паяк — опита се да се пошегува Ник и веднага се укори за глупостта си. — Да, и аз видях, че беше листче, но нямам представа какво означава. Може пък приятелят ѝ да е скъсал с нея с писмо.

Джейми се усмихна снизходително.

— Я престани да се правиш на глупак! От десетина дни положението в училище е променено. Откакто някой пусна играта. Не може да не си го забелязал.

— Ти май страдаш от мания за преследване.

Джейми го огледа изпитателно.

— Жалко — промърмори след малко той. — Вчера трябваше да приема предложението ти и да взема диска. Сега щях да имам нещо, с което да ида при мистър Уотсън.

— Е, не го направи. Но да знаеш, че представите ти са съвсем погрешни.

Защото играта е по-умна от теб, Джейми Кокс, и щеше да намери начин да те надхитри.

Училищният стол беше препълнен — нищо, че имаше толкова болни. Благодарение на ръста си и понеже днес нямаше никакво

желание да се държи учтиво, Ник успя само за пет минути да се добере до купичка салата и чиния сивкави спагети. Ами сега? Обикновено сядаше при Джейми или Колин, но днес няма да го направи.

Огледа се и се залюля заедно с таблата — защото в близката ниша седеше Емили. Тя махаше и той бе готов да хвърли таблата, за да ѝ махне в отговор, но в следващия миг разбра, че подобна постъпка би била пълна глупост. Защото тя не махаше на него, а на Ерик, който кимна зарадвано и забърза към масата ѝ. Само след секунди двамата се задълбочиха в разговор, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали. Ник забрави глада. Тръсна таблата върху най-близката маса и погледна отвратно яденето. Как може да ги хранят с такива гадости? Дали да не изсипе спагетите върху главата на Ерик?

— Свободно ли е мястото?

Вселената мразеше Ник Дънмор — вече нямаше съмнение в това. Превзето усмихната, Брини сложи купата със салата на масата и постави до нея чаша вода.

— О, спагети! — възкликна тя, сякаш никога не бе виждала нещо подобно. — Добър апетит!

Оказа се, че все пак има някаква полза от яденето. Ник напълни устата си със спагети и салата, за да не отговаря на въпросите ѝ.

— Боже, каква олелия вдигна Айша! Видя ли какво имаше в ръката ѝ?

Ник поклати глава и продължи да навива спагети на вилицата си. Белият сос, в който плуваха, имаше далечна прилика с гъбен.

— О, няма значение. На нейно място и аз щях да се разрева. — Тя почака Ник да се съгласи с нея, но той се съсредоточи върху салатата, която буквално плуваше в оцет.

Защо не можеше да е като Колин? Той щеше да каже „Я да млъкваш!“ и никой нямаше да го безпокои. Ала като си представи каква обида ще се изпише по лицето на Брини, ако изрече тези думи, Ник изпита угризения на съвестта.

По-добре да си млъчи.

— Ехо! Ти не чуваш ли какво ти говоря? — Брини размаха пръсти пред лицето му.

— О, извинявай. Какво ме попита?

Аз съм жалък смотаняк!

— Да, попитах те нещо — натърти сърдито тя.

— Извинявай, но съм много уморен. Какво искаш да знаеш?

— Дали имаш да ми кажеш нещо.

Какво? Какво е трябвало да й каже?

— Вероятно искаш да ти благодаря. За онова нещо. Да, разбира се, благодаря ти. Доволна ли си?

Усмивката на Брини угасна. Тя прибра косата си назад и стисна устни.

Какво й става, за бога! Нали се постара да бъде учтив!

— Питам се какво става между теб и Джейми — започна Брини след няколко секунди многозначително мълчание.

— Какво да става? Нищо не става.

Тя го погледна знаещо.

— О, разбира се, че става. Скарали сте се заради... заради онова нещо. Права ли съм?

Ник не отговори и Брини го схвана като съгласие.

— Не се притеснявай. Ти имаш много други приятели и нямаше нужда от Джейми. Той не е от... от истинските. Видя ли с какви обувки беше днес?

Брини се изкиска. Съвсем сериозно. Съвсем сериозно се опитваше да го въвлече в разговор за начина, по който се обличаше най-добрият му приятел. Стига толкова. Ник хвърли вилицата върху разкашканите спагети и бутна стола си.

— Няма да ям повече. И ако още един път си позволиш да говориш лошо за Джейми, потърси си друг.

— О, но аз само...

Ник не чу нищо повече, защото вече беше на път към изхода. Мина покрай Емили, която изобщо не го забеляза. Опряла брадичка върху ръцете си, с леко наклонена глава, тя слушаше Ерик, който дрънкаше като навита пружина.

„Отивам си вкъщи, повтаряше си Ник. Ще убия всеки, който ми се изпречи на пътя. Ще убивам врагове, докато твърдят диск запуши.“

Първо обаче трябваше да изтърпи двата следобедни часа. Дали да не избяга от училище? При мисълта колко са напреднали съучениците му, които отсъстваха днес, направо му се завиваше свят.

Не, по-добре днес да издържи до края, а утре да се направи на болен. О, не, проклетие, утре трябваше да си предаде работата по химия! Утре!

Е, сега поне знаеше как ще си прекара обедната почивка. Грабна чантата си и хукна към библиотеката, за да си запази някое спокойно местенце до прозореца.

Намери две книги по химия и започна да преписва, като внимаваше да променя изреченията, колкото може повече. Ето на, не беше чак толкова лошо! Написа половин страница. Ще сложи и една графика и работата му ще изглежда съвсем професионално.

Ник копира графиката и продължи да пише. Написа две страници. Сигурно не бяха особено добри, но поне имаше нещо налице. Доволен от себе си, той се загледа към мокрия училищен двор. Сякаш щеше да открие там вдъхновение за още две страници. Но видя само Дан, който сутринта не бе дошъл на училище. Стоеше съвсем сам. Защо плетачката на дантели не си седеше у дома, пред компютъра?

Ник видя как Дан се скри зад живия плет, който отделяше училището от паркинга. Носеше нещо. Далекоглед ли? Не, фотоапарат.

Ник присви очи, за да вижда по-добре. Дан снимаше нещо на паркинга. За съжаление Ник не можеше да види какво е, защото дясното крило на сградата го закриваше.

След малко Дан спря да снима, огледа се и прекоси училищния двор. Тръгна покрай сградата, надничайки през прозорците на стаите на първия етаж. По едно време спря и направи още няколко снимки. После влезе в училището и изчезна от полезрението на Ник.

Дали да не скочи и да намери Дан, за да го попита какво прави? Не, по-добре не. И без това няма да получи отговор.

Няма да е проблем да му взема апарата и да разгледам снимките. Не. Не можеше да направи такова нещо.

Вместо това Ник обърна листа и написа с големи букви ДАН. След това сложи знак за равенство. Само след четвърт час разполагаше с голям брой уравнения. Е, не се съобразяваха много със законите на математиката, но пък бяха изключително интересни.

ДАН = Сапуяпу? Не, той е много добър. Дризел?
Възможно е. А може и да е Блекспел.

АЛЕКС = никаква представа. Човек гуцер? Гагнар?
Или елф на мрака? Вулканос? Може да е всеки.

КОЛИН = Лелант. Защо тогава днес беше толкова весел? Чувства се ненараним. Кой знае какво се е случило през нощта. Или пък е Блъдуърк? Или Нуракс?

ХЕЛЪН = Аврора? Тогава значи е мъртва. Или Тирания? Възможно е. Ами ако е Арвенс Чайлд? Ще си умра от смях.

ДЖЕРЪМ = Лорд Ник? Но защо?

БРИНИ = Вероятно е Фениел. Несимпатична крава. Но може да е Арвенс Чайлд или Тирания.

АЙША = Сигурно е мъртва, затова се разрева днес. Аврора?

РАШИД = Дризел? Блъдуърк? Блекспел? Ксохоо?

Изнервен, Ник остави химикалката. Зад всяко предположение стоеше въпросителен знак. Нито един от играчите не беше със сигурна самоличност. Беше напълно възможно да не се е срещал нито веднъж с Колин. Не познаваше повечето хора от гробището, не познаваше и участниците във Вътрешния кръг. Кои бяха Бероксар и Вирдана?

Не, няма смисъл да си блъска главата. По-добре да престане. По-добре да продължи с химията, за да може после с чиста съвест да включи Еребус.

Ник извади нов лист хартия и продължи да пише, без да разбира за какво става дума. Когато чу звънеца, беше изписал три страници и половина. Браво на него! Довечера ще напише още малко и ще го натрака на компютъра. Ще се справи. Със сигурност.

С всеки нов ден моята реалност губи стойността си. Тя е шумна и безредна, непредвидима и мъчителна.

Какво може реалността? Прави те жаден, гладен, недоволен. Причинява болки, разнася болести, подчинява се на смешни закони. И най-важното: реалността има край. Винаги води към смъртта.

Много по-важни и по-силни са други неща: идеи, страсти, даже лудост. Всичко, което се издига над разума.

Не давам съгласието си на реалността. Отказвам да ѝ помагам. Оставям се на вълните да ме носят. Бягам. С цялото си сърце се

хвърлям в безкрая на нереалното.

---

[1] Уилям Шекспир, „Сонети“, превод Владимир Свинтила. [↑](#)

14.

— Вече те очаквах.

Пратеника седи в стаята му в гостилницата. Вече е късен следобед. Слънцето се е спуснало ниско и медноцветните му лъчи осветяват прашните прозорци.

— Казват, че денят бил интересен. Разкажи ми, Сарий. Случи ли се нещо необикновено?

Явно държи да получи отговор. По-добре да му каже.

— Едно момиче от класа, казва се Айша, получи нещо като нервен срив.

— Знаеш ли защо?

— Не е много ясно. Намери нещо в учебника по английски и се уплаши. Не можах да видя какво е.

Отговорът явно задоволява Пратеника.

— Какво друго се случи?

Какво още да му каже?

— Случайно видях как Дан Смити тайно правеше снимки на паркинга пред училището. Наблюдавах го известно време, но не разбрах какво снима.

— Много добре. Какво друго?

Сарий размишлява.

— Разкажи ми за Ерик Ву. Или за Джейми Кокс — подсеща го Пратеника.

„Той знае всичко, разбира Сарий. Изпитва ме.“

— Разговаряха.

— За какво?

— Нямам представа.

— Колко жалко.

Пратеника се надига с гъвкаво движение. В малката стая изглежда нечовешки висок. На вратата се обръща отново, сякаш ей сега му е хрумнало нещо.

— Загрижен съм — казва той. — Еребус има врагове и те стават по-силни. Познаваш някои от тях, нали?

Мислите в главата на Сарий се объркват. Няма да говори за Емили и Джейми, в никакъв случай. Дали да каже нещо за Ерик? Не, по-добре не. Но бързо трябва да измисли нещо, защото Пратеника изглежда нетърпелив.

— Според мен мистър Уотсън е лошо настроен към Еребус. Сигурен съм, че не знае нищо за играта, но се опитва да разбере. Разпитва учениците.

— Много ценно указание. Благодаря.

Усмивката на Пратеника изглежда почти сърдечна.

— А сега побързай. Който ми донесе перо от златния сокол, ще получи богато възнаграждение.

— Какъв е този златен сокол? — пита Сарий, но Пратеника вече му е обърнал гръб и напуска помещението, без да каже дума повече.

Сарий пита и разпитва. Пекарят му казва да се обърне на юг и да се пази от овцете. Ама че глупост, усмихва се вътрешно Сарий. Овце!

Дава златна монета на една просякиня и тя му казва да се огледа за розов жив плет. Търсенето е мъчително и продължава дълго, но след час Сарий вече е събрал достатъчно сведения, за да тръгне на път. Дано да е правилният. Точно тогава го прекъсват. Външният свят винаги се намесва ненавреме.

Телефонът му звъни.

Джейми.

Сарий не иска да отговори. В момента е много зает. Трябва да излезе от града. Дано мечът му е достатъчно здрав, за да се справи със златния сокол.

След около час е доста обезсърчен. Тръгнал е в посоката, която му е показал градският пазач. На юг. Върви бързо, тича, но не намира нито овце, нито сокол. Добре, че соколът сам го намира. Внезапно, без никакво предупреждение, от небето пада огромна птица с блестящи златни пера. Свети като метеорит. Сарий се опитва да се скрие, но в момента е на открито поле. Птицата го сграбчва с ноктите си, вдига го във въздуха и го пуска на земята. Коланът му моментално посивява, после започва да почернява.

Да се махне оттук, бързо! Крясъците на хищната птица и съскащият звук, сигнализиращ тежко раняване, го подлудяват. Сарий стиска зъби. В инвентара му има лечебна напитка. Трябва да се добере до нея, преди соколът да нападне повторно.

Противникът не му оставя време. Описал е кръг в небето като пламтящ дракон и вече е готов за следващото спускане. Сарий изважда меч и вперва поглед в пикиращата птица. Златото го заслепява, но той не откъсва поглед. Знае, че няма да преживее второ раняване.

Сблъсъкът е металически, тежък, свиренето става непоносимо, но не престава. Хубаво е, че още го чува — това означава живот. Соколът предприема трето нападение. То ще е последното. В сегашното му състояние е достатъчно ухапване от комар, за да го убие.

„Моля те, моля те, недей!“ Сарий трескаво отваря инвентара си. Ето я лечебната напитка. Бързо да я изпие, докато птицата още се изкачва. Бързо...

Ала напитката действа бавно. Цветът на колана му се връща, свистенето в ушите му отслабва. През това време соколът е набрал височина и заема позиция за спускане. Сарий се опитва да допълзи до най-близкото дърво. Не, безсмислено е. Соколът се спуска устремно и закрива все по-голяма част от полезрението му.

— Да го спра ли?

— Да, моля! Бързо!

Прекрасно! Сарий ще живее. Знаеше си, че на Пратеника може да се разчита.

— Но и ти трябва да направиш нещо за мен.

— Да, разбира се. С удоволствие.

Сарий е съгласен. Защо тогава птицата не си отива? Спуска се заплашително към него, бърза като светкавица...

— Обещавах ли ми?

— Да! Да!

Едно лениво движение и соколът рязко завива наляво. Удря няколко пъти с криле, изкачва се високо в небето и скоро изчезва.

— Ела с мен.

Лечебната напитка вече действа. Коланът на Сарий е отново червен. Съскането в главата му почти не се долавя. Пратеника го отвежда до близкото дърво и двамата застават в сянката.

— Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-трудни задачи ще ти поставям. Това е разумно, нали?

— Да.

— Задачата е към Ник Дънмор. Ако той се справи добре, ти ще минеш в седмо ниво. Тогава вече ще си в изискано общество.

— Хубаво.

— Ето и задачата: Ник Дънмор да покани Брини Фърнхем на среща. Да се погрижи момичето да се чувства добре и да прекара хубава вечер. Да я убеди, че я харесва.

Брини? Но защо? Какво общо има това с Еребус? Сарий се колебае. Не разбира смисъла на задачата, а предстоящото представление го изпълва с отвращение. Всички ще узнаят. Емили ще узнае. В това няма съмнение, защото Брини ще се раздрънка.

— Е? Защо не отговаряш?

— Не съм сигурен, че разбрах правилно. Защо Брини? Какъв е смисълът?

Облак закрива слънцето. Светът става сив.

— Не постъпваш умно, Сарий. Мразя любопитството.

— Добре, ще го направя — бърза да обещае Сарий. — Ще я поканя. Съгласен съм.

— Не се връщай, преди да си изпълнил поръчението.

Пратеника отново вдига ръка и екранът потъмнява.

Брини! Ник разтърка слепоочията си и простена. Защо не му предложи Мишел? Или Глория? Някое от по-незабележимите момичета. Те бяха и по-скромни, и по-мили. Защо точно Брини? Нима не знаят, че не може да понася превземките ѝ?

Ако направи, каквото се искаше от него, никога няма да се отърве от нея. Това е от ясно по-ясно. Освен това ще разкаже на всички, че я е поканил на среща, и Емили окончателно ще му обърне гръб. Всъщност тя никога не беше проявявала по-специално отношение към него...

Ник се взираше безпомощно в тъмния екран. Какво бе накарало Пратеника да му постави тази безсмислена, досадна задача? За да го накаже ли? Или да провери дали е послушен?

Добре, ще изпълни задачата, но какво означава среща? Да седят в някое кафене и да си говорят глупости? Да ядат бърбъри в „Макдоналдс“? Да се разходят по брега на Темза и да си държат ръчичките? Или — само това не! — да я заведе на кино, откъдето няма как да избяга, а облакът на парфюма ѝ ще го задуши.

Най-добре да я заведе на кафе и да си говорят глупости. Така между тях ще има поне маса. Ще я остави да си дрънка, ще ѝ кима и ще се усмихва. Така момичето „ще се чувства добре и ще прекара хубава вечер“.

Едно ниво е твърде малка награда за такава жертва, каза си ядосано Ник и извади телефона си. Какво беше учудването му, когато се оказа, че има номера на Брини. Натисна „набери“, но веднага се отказа. Няма да ѝ се обади още сега. По-добре утре. Защо да си разваля вечерта!

Дали да върне обаждането на Джейми? За да почне отново да му опява, че става нещо лошо?

Не.

Единственото, което наистина искаше, беше да играе, а играта го лишаваше от тази възможност. За пореден път, Ник намери айпода си, сложи си слушалките и си представи Емили. Ако бе получил поръчение да си уговори среща с нея, щеше да е съвсем друго...

Предстоящата среща с Брини блокира мислите на Ник и той забрави домашното по химия. Едва след вечеря се сети, че трябва да го предаде утре. Седна на компютъра, преписа страниците от библиотеката, намери още малко информация в интернет и я натика най-отзад. Разпечата съчинението си и се размечта как мисис Гънтър ще удостои писаниците му с оценка А. Мразеше химията.

Да не забрави Брини! И нея мразеше. Издебна я след часа по химия, като първо се огледа, за да е сигурен, че Емили не е наблизо.

— Здравсти — поздрави бодро той. Цялото лице го болеше от фалшивата усмивка. — Искам да те попитам нещо.

В очите на Брини светна жадно очакване.

— Да? — попита шепнешком тя.

— Какво ще кажеш да се срещнем днес след училище? Бихме могли да отидем на кафе.

— О! Да, разбира се. Супер! — Последната дума бе казана на себе си, не на него.

— Например в кафене „Бианко“. Да отидем веднага след училище — предложи Ник.

— О, не! Първо трябва да си отида вкъщи. Искам да се преоблека, нали разбираш?

Мили Боже! Сигурно два часа ще се лакира и ще се напъха в най-тясната и най-късата пола в гардероба си.

— Знаеш ли, Брини — започна внимателно той и се опита да задълбочи усмивката си, — според мен не е нужно да се преобличаш. Искам да отидем веднага след училище. Ако се прибера вкъщи, нищо чудно да падна на леглото и да заспя, толкова съм уморен. — Извъртя очи и добави многозначително: — В последно време не спя дълго.

Ще се хване ли на лъжата? Май не.

Брини се изкиска и му намигна съзаклятнически.

— Да не мислиш, че аз спя? Сънят вече е чужда дума в речника ми.

Уговориха се да се срещнат след урока по изобразително изкуство в станцията на метрото. Там винаги имаше навалица и Ник се надяваше никой да не ги забележи.

Само след три минути откри Брини пред кабинета по физика. Тя жестикулираше и обясняваше нещо на Глория и Сара. Беше очевидно за какво говори: двете момичета постоянно поглеждаха към него.

На обед Ник седна в най-задното ъгълче на стола и захапа сандвича с риба тон без никакъв апетит. Точно тогава се появи Джейми. Днес не си бяха говорили и Ник честно призна пред себе си, че вината за това е само негова. Часът по химия и срещата с Брини тежаха в корема му и нямаше никакво желание да се кара с Джейми.

Но всъщност кой казваше, че ще се скарат? Двамата бяха стари приятели и разногласието по един въпрос не би могло да разруши приятелството им. Точно така. Най-добре да каже това на Джейми.

Джейми изглеждаше блед и сериозен.

— Жалко, че вчера не отговори на обаждането ми — започна той.

— Имах много работа.

— Да, сигурно.

— Има ли нещо интересно? — Ник се опита да върне разговора на твърд терен. — Говори ли вече с Дарлийн? Доколкото си спомням, имаше такова намерение.

— Не. Искам да ти покажа нещо, Ник.

Да му покаже? Това звучеше добре. Явно Джейми се бе отказал да го разубеждава да играе.

— Добре. Какво е?

Джейми извади от джоба на панталона си сгънат на две лист и го сложи в ръката на Ник.

— Снощи го намерих пъхнато в багажника на колелото.

Ник разгъна хартията и в първия момент си помисли, че халюцинира. На листа беше нарисуван надгробен камък. Не особено сръчно, но си личеше, че е надгробен камък. Надписът гласеше:

*„Джейми Гордън Кокс
умря от любопитство и неприлична намеса.
Почивай в мир.“*

Около буквите се виждаха кървави следи, а по камъка се стичаха едри капки кръв.

— Отвратителна шега — промълви Ник. — Имаш ли представа кой ти го е пратил?

— Никаква. Мисля, че ти познаваш тези хора по-добре от мен.

Няма да позволи на Джейми да го предизвика. В никакъв случай.

— Почеркът е непознат. Не бих могъл да кажа дали е момче или момиче.

— Това е заплаха, разбираш ли! — избухна Джейми. — Заплашват ме със смърт. Не може да бъде по-ясно. Искат да не се намесвам и да не си пъхам носа във вашата игра. В противен случай... — той направи жест, сякаш му отсичат главата.

— Наистина ли го приемаш сериозно? — попита неспокойно Ник. — Това е глупава шега. Кой ще иска да те убие?

Джейми вдигна рамене. Изглеждаше уплашен.

— Кой казва, че има нещо общо със... ти знаеш какво? Не може да си сигурен.

Лошото беше, че Ник бе абсолютно сигурен. Съмнителното произведение на изкуството несъмнено произхождаше от човек, ходил на нощна разходка в гробището на Еребус.

— Да не ме смяташ за идиот! — изфуча Джейми. — Какво друго би могло да бъде? Как мислиш, за каква „неприлична намеса“ става

дума? Може би съм се оплакал в кухнята, че спагетите не са достатъчно солени?

— Добре де. Все пак мисля, че не бива да го приемаш сериозно. Това са глупости. Нищо повече! Някой иска да те уплаши и очевидно е успял. Според мен не бива да му обръщаш внимание.

Джейми го гледа продължително, преди да заговори отново.

— Ами Айша? Защо вчера изпищя на умряло? Ами момичето от седми клас? Зои? Какво е станало с нея?

— Нямам представа. Защо не я попиташ?

Джейми се усмихна горчиво.

— Направих го. Говорих и с двете. Поисках да разбера какво ги е уплашило. Сигурно знаеш какъв беше отговорът. Нищо. Останаха безмълвни като риби.

— Вероятно вече са наясно, че някой си е позволил груба шега.

— Не, Ник, страх ги е! Вчера открих двама души, изхвърчали от играта. Те също не искат да говорят. Поне засега не. Но според мен единият ще размисли. Надявам се да иде при мистър Уотсън, както му предложих.

„Моля те, не ми разказвай какво си предприел, помоли се вътрешно Ник, недей! Какво ще правя, ако Пратеника научи за разговора ни?“

Той се огледа трескаво. Ами ако някой ги подслушва? Не, масите наоколо не бяха заети, а учениците, които седяха по-далеч, разговаряха оживено.

— Виждаш ли! И ти страдаш от мания за преследване — почти извика Джейми. — Защо, за бога? Разкажи ми!

— Не викай! — ядоса се Ник. — Не страдам от мания за преследване. Ти просто не разбираш. Въпросът е много сложен и комплексен. Най-лошото е, че много лесно можеш да развалиш нещата и тогава ще е жалко. Сигурно затова някои хора реагират преувеличено, когато някой иска да им развали удоволствието.

— Удоволствие? — пошепна Джейми и тикна рисунката под носа му. — Това ли ти е удоволствието? — Той сгъна листа и го прибра отново в джоба на панталона. — Ще го дам на мистър Уотсън. Той е много загрижен от случилото се с Айша. Вече е говорил с няколко ученици, скоро ще се свърже и с родителите им. Може би тази гадна заплаха ще му помогне с нещо. Може да познае почерка.

— И ти започна да преувеличаваш!

Защо Джейми не иска да разбере, че всичко е само игра? Тъкмо защото от време на време се прехвърляха в реалността, беше още по-интересно. Омагьосващо. Но това изобщо не означаваше, че някой от играчите ще извърши нещо нередно.

— Искам да знам дали мога да разчитам на теб, ако играта загубее — прошепна настойчиво Джейми. — Приятели ли сме още, или не?

— Разбира се, че сме приятели. Но според мен ти просто си изпаднал в паника. Някакъв идиот ти е написал заплашително писмо — и какво? Това е смешно. Ако дадеш рисунката на мистър Уотсън, той ще раздуе случката и ще си имаме ядове.

Джейми сложи ръка върху джоба на панталона си.

— Ако ядовете са за правилните хора, въпросът ще се уреди — заключи той и стана. Ала преди да си отиде, отново се наведе към Ник. — Защо не излезеш от играта? Сложи край и толкоз. Имам предчувствие, че те очаква нещо лошо.

Ник поклати глава.

— Не прави театър. Не е нужно. Иг... въпросът ме занимава. Доставя ми удоволствие. Това е приключение, не разбираш ли?

— Защо не смееш да ми кажеш открито, че става въпрос за компютърна игра?

Ник го погледна гневно, но остана безмълвен. Джейми не знаеше нищо за правилата, които го задължаваха да мълчи. Ако се бе съгласил да се включи в Еребус, ако бе започнал да играе, също щеше да се въодушеви.

— Емили също ще се радва, ако се откажеш. Днес ми го каза.

— Емили да продължава да си говори с Ерик — изскърца със зъби Ник. — И да не се занимава с моите работи.

Джейми издиша шумно.

— Майната ти, Ник — рече тихо той, обърна му гръб и си отиде.

15.

В кафене „Бианко“ бяха заети само три маси. Ник не видя нито едно познато лице и въздъхна облекчено. Пътуването с метрото го изнерви ужасно — Брини говореше без точки и запетайки. Сега ще пият по нещо, той ще плати колата ѝ и скоро ще се прибере вкъщи. При следващата битка ще е седмица.

— ... вчера получила нервен срив. Според мен са и оскубали перцата в някоя битка.

За кого говореше Брини? Ник попита и бе удостоен е пламтящ поглед.

— Ти не ме ли слушаш? Говоря ти за Зои, дебелианата от седми клас. Така ревала, че цялото ѝ лице било мокро. — Брини се потърси отвратено. — Тогава Колин отишъл при нея и ѝ пошепнал нещо. И тя се успокоила.

В последно време Колин си пъхаше носа навсякъде. Келнерка с три пиърсинга на устата взе поръчките им. За огромна изненада на Ник Брини си поръча бира.

— Много обичам бира. Ти не пиеш ли? — изгука тя.

— Хмм... — промърмори Ник. Колко време ще трябва да седи тук, за да не разсърди Пратеника? Как да осъществи пълноценна среща? Бяха дошли само преди пет минути. По дяволите.

— Колин е страхотен — прошепна Брини и кимна унесено. — Почти колкото теб, Ник.

Ник въздъхна мъчително, но веднага изписа на лицето си широка усмивка. Брини трябваше да се чувства добре. Това беше сделка. Но я да видим как ще се почувства Брини върху гладък лед.

Ник отново провери дали в кафенето има познати лица. Не, никой. Значи си струваше да опита.

— Много ми се иска да знам под какво име играе Колин — изрече той подчертано бавно. — Имаш ли идея?

— О, Ник — пошепна Брини и сложи гореща, влажна ръка върху неговата. — Не съм чак толкова глупава.

— Какво искаш да кажеш?

— Не нарушавам правилата. Рано или късно истината се разкрива и тогава става лошо. Нали знаеш.

Ник едва устоя на напора да дръпне ръката си.

— Тук никой не ни подслушва.

— Това не е сигурно.

Поднесоха им напитките и Ник отдалечи ръката си от обсега на Брини.

— Какво имаш предвид, като казваш, че става лошо? Изхвърлят те от играта. Да, гадно е, но...

— Ти май не си присъствал, когато наказват предател? — прекъсна го Брини. — Аз обаче съм. Идват, хващат го... и го екзекутират. Това се случва с всеки, който се бие на страната на Ортолан.

Тя отпи глътка бира, без да го изпуска от поглед. Ник сведе глава и се вгледа в колата си.

— Знаеш ли кой е Ортолан? — попита той. — Не е забранено да разговаряме за него, нали?

— Виждаш ли огън?

Огън? Това момиче е превъртяло!

— За какво говориш?

Вместо отговор Брини извади от джоба си смачкано листче.

— Свикнах да нося правилата със себе си. Виж какво пише тук: докато играеш, можеш да обменяш мисли с играчите край огъня.

Тя извади запалка и я щракна. Появи се синкаво пламъче.

— Сега остава само да играем — прошепна тя и плъзна един пръст по ръката му. Усещането беше приятно — просто трябваше да забрави, че ръката е на Брини. Ник затвори очи.

— Аз си представям, че Ортолан е магьосник — зашепна Брини близо до ухото му. — Или триглав дракон. Във всеки случай е много силен. Играчите от Вътрешния кръг се обучават специално, за да се изправят срещу него.

Ако не беше ориенталският парфюм на Брини, Ник би могъл да си представи, че до него седи Емили и милва ръката му. От тази мисъл веднага го заболя, защото си представи Емили с Ерик. Ник отвори очи. Брини не бе угасила запалката и го гледаше с очакване.

Не, няма да те целуна.

— Ами да, очакват ни изненади — отбеляза хладно той и посегна към чашата си.

За момент Брини загуби увереност, но бързо се овладя.

— Какво му е на Джейми? Днес изглеждаше като попарен... И лицето му беше много бледо... Не, че друг път е красива гледка, но все пак... — Тя се усмихна дръзко. — Каза ли ти какъв е проблемът?

— Не.

— О! А аз си мислех, че сте истински приятели. Хубаво е, че не сте. Джейми е много изнервящ.

„Тя трябва да се чувства добре, каза си отчаяно Ник. Да се чувства добре, тъпата крава.“

— На всичкото отгоре не играе. Видя ли го — в последно време често си говори с Ерик. Знаеш ли, Колин нарича Ерик „Суши“. Обясних му, че суши е японско, но той продължава и се смее до припадък. Момичетата говорят, че Ерик ходел с Емили, тази скучна коза. Честно, Колин казва, че никога не е виждал такава тъпачка. Рядко си отваря устата и винаги изглежда така, сякаш морското ѝ свинче е загинало в катастрофа.

Брини избухна в писклив смях.

Да се чувства добре. Да се чувства добре!

— Според мен е въпрос на вкус дали възприемаш някого като скучен — рече той и отново се опита да се усмихне. — Ние с Колин обикновено имаме различни вкусове по отношение на момичетата.

За първи път Брини не намери думи за отговор. Ник предположи, че я е засегнал, но в момента не го беше грижа. Думите ѝ, че Емили и Ерик са заедно, го засегнаха болезнено. Наистина ли е така? Ако да, откъде знае Брини? По дяволите, защо не може да я попита? И защо постъпи като глупак, като се опита да привлече Емили в Еребус? Идеше му да си скубе косата.

— Дали в момента пропускаме нещо съществено? — попита той, когато мълчанието стана натегнато.

— Винаги има нещо важно — отговори Брини. — Все едно кога влизаш или излизаш, всеки път пропускаш нещо. Това ме изнервя. Дано тъкмо сега не обявяват датата на следващия турнир.

— Беше ли там последния път?

Брини се нацупи.

Имам чувството, че ме разпитваш, за да ме издадеш после. Знаеш какви са правилата. Ако ти кажа: да, бях там и спечелих две нива, няма да ти е трудно да откриеш коя съм. Или коя не съм. Това ми го обясни Пратеника, а той не разбира от шега.

— Да, да, няма да питам повече.

— Радваш ли се, че ти дадох Еребус? — попита тя, без да го погледне.

— Ами да. Разбира се, че се радвам. Страхотно е.

Брини подчертано бавно прибра една къдрица зад ухото си.

— Не ти ли се струва понякога, че играта е... страшна?

Права е. Играта е зловеща.

— О! Не бих казал, че е страшна. Мисля, че така трябва да бъде.

— Да, сигурно така са я замислили — Брини завъртя чашата в ръцете си. Първо надясно, после наляво. — Много ми се иска да разбера как така може да четете мислите ми.

„Игра да четете мисли — това е преувеличено“, повтаряше си Ник, докато пътуваше към къщи с метрото. Брини слезе една спирка преди него, като преди това успя да го притисне към себе си и да го целуне близо до устата.

Играта в никакъв случай не можеше да четете мисли. Или поне не всички. Ако, разбира се, изключи непонятния факт, че възнагради върнатата му служба с тениска на Hell Froze Over. И че му заговори за Емили, въпреки че никога не я беше споменавал.

Вратите се разтвориха със съскане и Ник слезе. Навън се смрачаваше. Дано майка му е приготвила вечерята, защото няма да я чака дълго. Възможно най-скоро трябваше да влезе в Еребус. Не можеше да го пренебрегва.

— Седмица, Сарий. Изпълни поръчението и ще си получиш наградата.

Пратеника сочи с пръст ъгъла на тъмното подземие, в което се намират. Напомня му на избата в кръчмата „Последното прерязване“, но е по-тясно и изглежда така, сякаш никой не е влизал вътре от

години. Между сводовете висят дебели паяжини, в ъглите растат зеленикави гъби.

На мястото, посочено от Пратеника, Сарий открива нов меч и високи ботуши с метални върхове. Мечът блести в златно и Сарий е готов да се закълне, че излъчва сияние.

— Благодаря.

— Аз ти благодаря. Имаш ли да ми съобщиш нещо ново?

Сарий се колебае. Няма да говори за Джейми и мистър Уотсън, в никакъв случай. Дали да спомене заплашителното писмо с надгробния камък? По-добре не. Спомня си нещо, което са му разказали Джейми и Брини.

— Едно момиче от седми клас, Зои, си изпуснало нервите в час. Но не знам подробности.

— Бих искал да науча с какво се занимава Ерик Ву — отговаря Пратеника. — Ще се радвам, ако посветиш повече внимание на действията му. Според моята информация той не е благосклонен към нас. А сега си върви.

Сарий излиза навън със смесени чувства. Върви дълго по коридора, приличащ на тръба. Няма никакво желание да следи Ерик, който се е залепил за Емили. Защо му възлагат такива гадни задачи? Не беше ли достатъчно, че излезе с Брини?

Тъмният коридор се разширява, от двете страни се появяват факли. Най-сетне вижда отворена врата и излиза на открито.

„Най-сетне“, казва си Сарий и в същия миг спира като закован.

Стената! Прави няколко крачки назад, за да се увери. Не, не се е заблудил.

Някой е нарисувал на стената картина, която заема почти цялата площ. Напомня му на стари фрески в църква. На картината са изобразени двама души, седнали на маса и събрали глави за таен разговор. Момчето държи в ръка запалка, а с другата милва ръката на момчето, седнало насреща ѝ. Момчето е високо, дългата тъмна коса е вързана на конска опашка...

„Някой ни е снимал, казва си Сарий. Друго не е възможно. Изглеждаме като любовна двойка.“

Обръща гръб на картината и бързо минава през вратата. Чувства се напълно разголен. И заплашен. Само заради една картина. Но нещо

дълбоко в него се бои, че един ден тя ще се появи на стената на училището.

— Лорд Ник намерил кристал на желанието.

— Супер! Каза ли какво смята да прави с него?

— Разбира се, че не. Да не е луд!

Групата, която седи около огъня, се състои почти само от познати лица: Дризел, Фениел, Блекспел, Сапуяпу, Нуракс и — като почетен гост на известно разстояние от другите — Блъдуърк. Рубиненочервеният пръстен се люлее на верижка на шията му, за да знаят всички, че е член на Вътрешния кръг.

Вечерният здрач изписва по хоризонта червени и сини ивици. Скоро ще се стъмни съвсем. Сарий сядва при другите край огъня и отбелязва присъствието на двама нови. Шарол е елфа на мрака, единица, а Брако е двойка и е човек гущер. Двамата седят настрана и не участват във вампирския разговор между Дризел и Блекспел.

— Аз бих могъл да си послужа добре с кристал на желанието. Досега съм намерил два и те струваха повече от злато — казва Блекспел.

— Млъквай — изръмжава Блъдуърк. — Тук има новаци, които сами трябва да съберат опит. Вашите дрънканици само ги объркват.

— Добре, добре. Откога си станал толкова загрижен, Блъд?

— Това не те засяга — отвърща огромният варварин. Носи нов шлем, който скрива лицето му до носа, а косо разположените отвори за очите го правят още по-демоничен отпреди. — Придържай се към онова, което ти казвам. Говорите твърде много. Пратеника не е особено зарадван.

— Я виж ти, Пратеника не бил зарадван — подиграва се Блекспел. — И аз не бих се радвал, ако бях такъв жълтоок скелет.

Блъдуърк се надига и посяга към брадвата, но бързо размисля.

— Познавам няколко идиоти, които не спират да дрънкат, и ти заявявам, че главите им скоро ще паднат. Днес към тях се присъедини още един.

— Леле, колко ме е страх — продължава със същия тон Блекспел.

Разговорът изнервя Сарий. Но още по-изнервящ е фактът, че всеки е намирал кристали на желанието, само той не.

— Нямаме ли задача? Докога ще седим тук?

— Най-сетне някой да каже нещо разумно — казва Блъдуърк.

— Чакаме вест. Сигурно ще пристигне скоро.

Вестта така и не идва. Вместо нея от храстите изскачат орки, въоръжени до зъби. Не само, че изненадата е на тяхна страна, ами и имат числено превъзходство. Сарий скача светкавично и изважда златния меч. Убива трима орки, без да получи дори драскотина. Блъдуърк се бие като звяр и разсича противниците си на дребни парчета. Дризел се бие с огнена магия. Един от новациите, Брако, е улучен много лошо — на главата му зее дълбока рана и той лежи в безсъзнание на тревата.

Сарий се радва на съскащия звук, който издава златното острие. Никога досега не се е бил с такова вдъхновение. Откакто е седмица, се чувства силен, сръчен и лек. Битката е празник.

Убива шестима орки, без някой да го е докоснал. Най-сетне дават знак за победа, появява се Пратеника и доволно установява:

— Сарий, ти доказа, че си добър. Възнаграждавам те с 50 златни монети.

Всеки получава наградата си, а Брако, човекът гушцер, успява да се завлече през труповете на орките до коня на Пратеника.

— Който има още сили, да върви да търси изгубените овце — нарежда Пратеника. — Имаме вече четирима мъртви овчари.

Без да обясни за какво точно става дума, той забива шпори в хълбоците на коня и се отдалечава в галоп. Тялото на Брако се люлее зад него.

— Аз отивам да търся овцете — оповестява Сарий.

— И аз.

— И аз.

Сапуяпу и Нуракс, двете шестици, се присъединяват към него. „Значи след битката на арената и двамата са прибавили по едно ниво“, съобразява Сарий. Но той е по-напред от тях.

Дризел се присъединява към групата, без да каже дума. Бледото тяло на вампира надвишава Сарий с цяла глава.

— Идваш ли, Блъдуърк? — пита той, понеже варваринът не се помръдва, а се е загледал в пламъците на огъня.

— Блъд?

— Остави го — казва Дризел. — Май е задрямал.

Тръгват из степта. Вечерта е напреднала, мракът се сгъстява, но по пътя им няма препятствия и напредват бързо. Сарий много иска да поговори със спътниците си — например що за приключение е това, да търсиш овце. Но щом няма огън, няма и разговори. В спомена му пламва запалка и той потръпва.

Вървят покрай жив плет, осеян със светлорозови цветчета. Цветът им си личи въпреки мрака, но преди да се учуди защо става така, Сарий открива нещо друго. Нещо, увиснало на живия плет, което го кара да забрави напълно за розовите цветчета.

Мъртвец.

Като по дадена команда цялата група спира. Едва сега Сарий забелязва, че Фениел и Блекспел също са ги последвали. Слава богу, че са шестима — това е успокояващо усещане пред вида на изтерзания труп на живия плет.

Мъртвият виси, сякаш са го окачили там да се суши. Нещо го е гризало и почти го е довършило. По костите изобщо не е останало месо. На земята под трупа лежи счупена тояга.

„Сигурно е мъртъв пастир“, сеща се Сарий и в следващия миг забелязва първата овца. Силно животно с мръснобяла вълна пасе под сухо дърво.

Опитът го е научил, че е глупаво да отстъпва първенството на другите. Това е неговата овца. Неговата плячка. Ще я улови, защото Пратеника иска така, но няма представа къде ще я отнесе. Наблизо няма пасище с ограда.

Овцата продължава да си пасе, докато Сарий се промъква към нея в падащия мрак. Това е добре. Явно няма да му създава проблеми. Много скоро обаче открива странни неща: червени и кафяви петна по вълната й... като прясна и засъхнала кръв. Сигурно от овчаря, казва си той, но когато овцата го усеща и вдига глава, истината блесва като пламък.

Кошмарна глава. Широка, силно издадена муцуна, а когато животното оголва зъби като акула, преди да нападне, Сарий вижда остри метални шипове с дължината на нож за пържоли.

Не е очаквал, че ще има битка, затова дори не е извадил меча си. Успява да го направи, докато овцата тича към него. Между металните

зъби се виждат парчета плат. Горкият пастир!

Първият удар с меч не стига до целта. Овцата се е завъртяла и се цели в лявата му ръка. Проклятие! Забравил е да смъкне щита от раменете и цялата му лява страна е непокрита.

Сарий чува зад себе си удари с меч и свистене, което вероятно идва от бравата на Сапуяпу. Очевидно са се появили още овце, но той няма време да се огледа, защото собствената му плячка изисква пълно съсредоточаване. Овцата е страховито бърза, а челюстта ѝ е толкова страшна, че той не може да откъсне поглед от нея. Най-сетне нанася точен удар, но прерязва само вълната. Овцата отново се нахвърля върху лявата му страна. Сарий я отблъсква и нанася нов удар. Улучва едното ѝ ухо и от раната потича кръв. Нито скорпионите, нито троловете и орките са го ужасявали толкова, колкото тази изродена овца. Ето че пак напада! От раненото ухо се стича кръв в устата и металическите зъби блестят зловещо.

Сарий няма сили да гледа тази окървавена уста. Иска да я отдалечи от себе си, за да не го преследва в сънищата му. Затова се отказва от първоначалната си стратегия. Втурва се срещу животното и забива меч в гърдите му. Острите метални зъби щракват само на сантиметри от бедрото му. Изважда меч и отново го забива в тялото на овцата. Още веднъж и още веднъж. Тихо свирене в ушите му подсказва, че е ранен, но раната е лека.

Овцата се залюлява, но не пада. Защото не е овца, проумява Сарий, а чудовище, излязло от ада. Демон. Вдига меч, колкото може, и го забива в тила на животното. След три удара главата на овцата се търкулва в тревата.

Повдига му се. Иска му се трупът да изчезне в земята, да не остане никаква следа. Ала навсякъде около него пръска кръв. Златното острие на меч му също е цялото в кръв. Кръв и овча вълна. Става му още по-гадно и се опитва да се пребори с гаденето, като отново забива меч в главата на овцата. С всичка сила, отново и отново, сякаш това ще го спаси.

По някое време се овладява, но когато понечва да се обърне, вижда нещо. Зелени искри между ребрата на мъртвата овца. Преодолява отвращението и се навежда. Бръква в разсечения труп и изважда голям камък, който свети отвътре. Най-сетне.

Бързо се оглежда. Не за други овце, а за да разбере дали някой от спътниците му не го е забелязал. Не. Всички са заети с противниците си. Светкавично скрива камъка в инвентара си и радостта от находката прогонва и последните остатъци от гаденето.

Дризел също е убил овцата и разрязва тялото ѝ на парчета. „Напразно“, както със задоволство отбелязва Сарий.

Блекспел и Нуракс се бият заедно срещу една овца. Сапуяпу размахва брадвата и отчаяно отблъсква атаките на черна като катран гадина.

Съвсем близо до него на земята лежи елфа. Фениел. Най-сетне си го получи! Сарий е готов да се изсмее. Така е, като все се буташ напред и изместваш другарите си.

На колана на Фениел е останала само тънка ивица червено. Скоро ще избледнее. Съскането в главата ѝ сигурно е убийствено.

Сарий си спомня, че притежава лечебна сила, но не е готов да дари с нея коварната елфа. По-добре да помогне на Сапуяпу. Точно така. Не на тази нахалница.

Обръща се да види победата на Блекспел и Нуракс. Най-сетне. Гори от нетърпение да се появи Пратеника. Той ще го възнагради за намерения кристал на желанието. Сигурно ще се изкачи с още няколко нива. Веднага след като и последната овца предава Богу дух, отеква тропот на копита.

— Браво на вас. Задачата не беше лесна — изрича Пратеника вместо поздрав.

— Дреболия — ръмжи Дризел.

— Е, тогава ще те възнаградя с нещо дребно. Три единици месо от плъхове за Дризел.

Сарий едва успява да прикрие злобната си радост. Първо Фениел, сега Дризел — не може да бъде по-добре.

— Сапуяпу, ще те възнаградя с подобрени оръжия — продължава Пратеника. Джуджето получава викингски шлем от черен метал с блестящочервени рога. Според Пратеника шлемът владее магията да произвежда светкавици.

Един след друг участниците получават злато, магични питиета или оръжия. Сарий е предпоследен.

— На теб ще подсиля огнената магия, Сарий. Отсега нататък ще можеш не само да палиш огън, ами и да се биеш с огън. Но най-

голямата награда си я намери ти сам, нали?

Сарий се чувства неловко. Не е имал намерение да се издаде пред другите, че е намерил кристал на желанието. Но явно Пратеника не иска да го запази в тайна.

— Да — отговаря тихо той.

— Много добре. Тогава си измисли желание за кристала.

Накрая Пратеника се обръща към Фениел.

— Ще умреш ли, или ще ме последваш?

Фениел с мъка вдига глава.

— Ще те последвам.

— Така си и мислех. Хайде, ела.

Пратеника вдига елфата на гърба на коня и препуска в галоп, без да се обърне нито веднъж.

Ами моят кристал? — иска да извика Сарий, но вече е късно. Присъединява се към другите около огъня, опитвайки се да скрие разочарованието си.

— Сарий е намерил кристалче, а си мълчи. Много е плах нашият елф! — подиграва се Дризел.

— Аз още не съм намерил нито един — оплаква се Сапуяпу. — Къде греша?

— Трябва да насечеш мъртвия противник на малки парченца — обяснява авторитетно Сарий. — Гадно е, знам. И аз не бях намирал досега. Този ми е първият. Всъщност вече щях да имам, но онзи задник Лелант ми го отмъкна под носа.

Истината е малко по-различна, но в момента това няма значение. Лелант е задник — това поне е чиста истина.

— И какво ще си пожелаеш? — пита Блекспел.

— Още не знам. Освен това нямам намерение да го кажа точно на теб.

— Ще ми го покажеш ли? — пита Нуракс и протяга вълчата си лапа. Сарий неволно отстъпва крачка назад.

— Забрави.

Разговорът спира. Стоят около огъня и чакат.

— Най-добре да си легна — казва Сапуяпу. — Толкова съм уморен...

След като Сапуяпу го е казал на глас, Сарий усеща и собствената си умора — сякаш е повикал животно и то вдига глава. Но няма да си

легне, преди да разбере какво ще стане с кристала на желанието.

— Ако спреш сега, ще пропуснеш някое интересно приключение — опитва се да го разубеди Нуракс. — Най-страхотните неща стават нощем.

— И какво ще стане, ако заспя и ме убият? — възразява Сапуяпу. — Честно, хора, за днес съм свършен.

Едва казал последните думи, когато от храстите изскачат два гнома и трескаво размахват ръце.

— Тревога! Ортолан ни е натресъл нови чудовища. Нападат ковачите на юг. Имаме нужда от подкрепление. Следвайте ни!

Дризел веднага хуква. Нуракс тича по петите му. Блекспел не изпуска Сарий от поглед. Какво ли чака? Сигурно удобен случай да му измъкне кристала на желанието. За всеки случай Сарий изважда меча си и вампирът моментално му обръща гръб, за да последва първите двама.

— Наистина ли няма да дойдеш с нас, Сапуяпу?

Двамата с джуджето са останали сами край огъня.

— Не, Сарий. Очите ми се затварят. Страх ме е, че ако отида на юг, някое от чудовищата ще ме довърши. Може би ще се видим утре.

Сапуяпу се запътва към живия плет. Розовите цветове осветяват нощта като лампи. Сарий го проследява с тъжен поглед. Жалко, че джуджето си отива. С него се разбира добре, докато с другите... Те всички са гадняри, а ето, че сега ще остане сам с тях... Но няма друг изход.

Сарий се втурва да догони групата. Шумът от стъпките им се чува съвсем ясно, значи няма да загуби следата им. Ако побърза, може дори да ги настигне.

Стресва го дрезгав вик. В нощното небе се появява огромно златно петно, което описва кръгове — същинска летяща звезда. При следващия крясък Сарий се сеща, че това е златният сокол, и инстинктивно търси къде да се скрие.

— Не се притеснявай, сега не е на лов.

Сарий надава уплашен вик. Пратеника стои съвсем наблизо и му маха с костеливата си ръка.

— Какво е най-съкровено то ти желание, Сарий? Ти намери един от магичните кристали. Употреби го умно. Какво желае сърцето ти?

„Искам всичко“, казва си Сарий и поглежда втренчено Пратеника. Жълтите очи святкат.

— Мога ли например да получа няколко нива наведнъж? Или място във Вътрешния кръг?

— Мястото във Вътрешния кръг трябва да се завоюва с битка — отговаря с усмивка Пратеника. — Както се завоюва например любовта на някой човек или доверието на приятел. Ала извън тези желания имаш още много възможности. Повече, отколкото можеш да си представиш.

В главата на Сарий се оформя идея. Има едно желание — като в приказките. Само дето феята е стара и грозна.

— Може би Ник Дънмор има съкровено желание? — помага му Пратеника. — Специално желание?

„Ник Дънмор много иска да стане гениален химик“, мисли си горчиво Сарий. Най-голямото му желание е да издържи всички изпити с отлични оценки. Но сигурно и това е едно от нещата, които трябва да си извоюва с битка.

Ако е съвсем честен обаче, това не е най-голямото му желание. Защото на първо място е... Емили. Точно така, само че никога не би го казал на глас. *Искам Емили да се влюби в Ник.* Ха-ха-ха! Пратеника със сигурност не е в състояние да му изпълни това желание.

Обаче... може пък да го каже другояче. Ако човек не може да си пожелае някой да се влюби в него, защо да не си пожелае края на една любов?

Да се осмели ли? Сарий се колебае. Знае, че не постъпва правилно. И е сигурен, че няма да стане. Защо да не си пожелае нещо по-просто? Не. Това е.

— Ник Дънмор иска Емили Карвър да се раздели с Ерик Ву. Иска двамата да престанат да бъдат двойка.

Мълчание. Пратеника обхваща острата си брадичка с дългите, костеливи пръсти.

Е? Хайде, кажи, че не можеш!

Пратеника не помръдва. Какво толкова мисли? Защо не казва нищо? Освен това мракт наоколо се сгъстява. Защо? Да не съм объркал нещо? Не, моля, не, не точно сега! Сарий прави опит да се раздвижи, но това се оказва трудно. Сякаш е затънал в блато.

След дълго, много дълго време Пратеника най-сетне дава своя отговор.

— Емили Карвър значи... Добре. Ще се погрижа Емили Карвър и Ерик Ву вече да не бъдат двойка.

Думите отприщват истинска лавина от чувства в душата на Сарий. На първо място неверие, последвано от радост и тържество, в чиито сенки се крият угризенията на съвестта.

— Наистина ли?

— Почакай и ще видиш, Сарий. А сега върви. Другите отидоха много напред.

16.

— Ник! Ник! Мили Боже, добре ли си? Събуди се!

Беше му много трудно да повдигне клепачите си, а още по-голямо напрежение му струваше да изправи горната част на тялото. Нещо се стовари с трясък върху плота на бюрото му — клавиатурата, която бе залепнала за бузата му. Ник хвърли ужасен поглед към екрана. Черен, слава богу!

— Тук ли си спал? На стола?

— Аз... ами... май да.

В устата му беше сухо, слепоочията му пулсираха болезнено.

— Виж какво, момче, да не би и ти да си станал пристрастен към компютъра? Какво, в името на всичко свято, си правил тук до среднощ?

Сечах краката на огромни паяци.

— Чатих. Беше весело и не забелязах кое време е. Много съжалявам, мамо, наистина. Няма да се повтори.

Майка му го помилва по косата.

— Как ще отидеш на училище? Сигурно си смъртно уморен. Защо правиш такива неща, Ник? Мислех си, че мога да разчитам на теб. Нужен ти е сън, Ники, знаеш, че училището е изморително...

— Нищо ми няма — прекъсна я решително той. — Ще си взема студен душ и съм готов.

Предложението да си остане вкъщи, скрито в потока от думи на майка му, звучеше много примамливо, но днешният ден не беше подходящ за това. Паяците го раниха на няколко места и накрая се наложи отново да приеме помощта на Пратеника. Като ответна услуга бе приел поръчение. Първо трябваше да го изпълни, а после щеше да играе. Освен това го човъркаше любопитство. Искаше да види Ерик и Емили. Да узнае какво става. Дали все пак не се е случило нещо.

Ник се огледа внимателно в огледалото в банята. Клавиатурата бе оставила по лицето му дълбоки следи. Кога е заспал? Спомни си какво поръчение бе получил и как бе търсил с парещи очи листче, за да

си запише задачите. Вероятно след това е клюмнал върху клавиатурата.

Пусна гореща вода, после студена, после пак гореща, докато му се зави свят. От кухнята замириса на кафе и комбинацията с душ гел преобърна стомаха му. Май беше най-добре да си остане вкъщи. Не, свободните дни бяха скъпоценни. Сгъна листчето, върху което бе записал задачите на Пратеника, и го прибра в портмонето си. Намери фотоапарата и го пхна в раницата. Изобщо не разбираше смисъла на задачата. Все едно. Ако я изпълни, ще мине в осмо ниво.

Споменът за желанието, което бе изрекъл, го придружаваше по целия път до училище. Ама че глупост! След няколко дни Пратеника ще го повика и ще го накара да си пожелае нещо друго. Трябваше да се подготви. Да си намисли нещо хубаво. Нещо смислено. Точно така. Няма защо да се притеснява.

С тази мисъл зави по улицата към училището и се учуди от тишината. Сякаш някой бе взел дистанционно и бе намалил звука до минимум. Пред сградата се виждаха отделни ученици и малки групички — както винаги, — но сякаш никой не говореше. По-точно разговаряха тихо. Ник забеляза две момичета от долните класове, които демонстративно чакаха встрани от входната врата и търсеха погледите на всички влизащи. Поведението им недвусмислено подсказваше: ние още го нямаме.

Под стария кестен с червеникаво оцветени листа стоеше Емили. Сама. Ерик го нямаше. Този факт накара сърцето на Ник да подскочи от радост. *Я не ставай смешен. Това няма нищо общо с твоето желание. Нищо.*

Всъщност Емили не беше съвсем сама. Говореше с Ейдриън. Малкият Маквай бе притиснал ръце към тялото си и говореше, без да я поглежда. Тя го слушаше, кимаше, после внезапно изтри очите си и му обърна гръб.

Ник едва устоя на желанието да се присъедини към тях. Знаеше, че ако го направи, двамата веднага ще прекъснат разговора си.

Междувременно едно от момичетата до вратата постигна успех: момче от училищния оркестър (доколкото си спомняше Ник, беше саксофонист) му махна да отиде при него. Каза му нещо, момичето

кимна, той продължи да обяснява и след малко извади от джоба си плоско пакетче...

— Ник?

Тихият Грег се бе промъкнал зад него. Ник се обърна стреснато. Сърцето му отново се качи в гърлото. Защо днес непрекъснато получавахте сърцебиене?

— Трябва да ми помогнеш, Ник, моля те!

Долната устна на момчето трепереше леко. Трепереха и ръцете му, стискащи дивидито в оригинална опаковка.

— Снощи изхвърчах от играта. Но това беше грешка! Честно! Трябва да говоря с Пратеника, а ти трябва да ми копираш своята игра, чуваш ли!

Ник неволно отстъпи крачка назад, но Грег го последва и му тикна диска под носа.

— Бях много напред, стигнах до...

— Не искам да го чуя! — извика вбесено Ник.

Няколко от стоящите наблизо ученици обърнаха глави към тях. Без да каже дума повече, Ник се запъти към входа на училището. Влезе в преддверието, но Грег го улови за ръкава.

— Казвам ти, че стана грешка! Направих всичко, което той поиска. Само дете малко закъснях и той веднага ме... — Грег прехапа устни. — Стана грешка, нали ти казвам! Моля те, копирай ми своята игра. Моля те!

„Умря поради неточност“, помисли си потиснато Ник.

— Би трябвало да ти е ясно, че не мога — отговори тихо той. Онзи там не беше ли Колин? И не гледаше ли точно към тях?

— Правилата са ясни. Можеш да играеш само веднъж. Съжалявам.

— Да, да, знам! Но с мен стана грешка! С мен е различно! Виж, следващия път и аз ще ти помогна, знаеш, нали? Ако искаш, ще учим заедно по химия. Или ще ти платя копието. Ще ти дам 20 паунда! Добре е, нали?

Ник мълчаливо продължи пътя си. Да, Колин наистина ги наблюдаваше, небрежно облеган на стената.

— Задник! — изкрещя изведнъж Грег, забравил кротостта си. — Гаден задник такъв!

Ник мина покрай Колин и бившият му приятел се ухили.

- Какво искаше Грег от теб?
- Изобщо не те засяга.
- По всичко личи, че не го е получил.
- Много бързо схващаш.

Трябваше да си остана вкъщи, каза си ядно Ник, когато стигна до шкафчето си. Нямаше представа какво да извади за първия час. Дали не беше учебникът по биология? Или по английски? Какъв ден беше днес?

Той се прозя и поздрави Айша, но тя не му отговори, дори не го погледна. Май и тя като него не си беше доспала. Няколко пъти не улучи ключалката на шкафчето си. Когато най-сетне отвори вратичката и посегна да вземе учебниците, отвътре се изсипаха цяла купчина книги и се пръснаха по коридора. Няколко ученици се закискаха подигравателно.

Айша остана неподвижна. Дори не направи опит да събере нещата си.

— Ехо! — повика я Ник. — Да ти помогна ли?

Тя поклати глава и бавно се наведе да вдигне първата книга. Само че не се изправи, а остана клекнала на пода, притиснала книгата до гърдите си. Раменете ѝ се разтресоха.

— Лошо ли ти е? — попита тихо Ник, но пак не получи отговор и се огледа за помощ. Къде бяха съучениците им? Джейми например? Или Брини, която винаги беше наблизо?

Не знаейки какво друго би могъл да направи, Ник събра учебниците и ги нареди в шкафа на Айша.

Рашид мина покрай тях, прозявайки се, и без да удостои Айша с поглед, сложи учебника по биология подмишница и се отдалечи по коридора.

Значи имаха биология. Ник за последен път потърси погледа на Айша, но очите ѝ бяха затворени. Потиснат, но и облекчен, той намери нещата по биология и забърза след Рашид.

Трудно му беше да остане буден, много трудно. Ник опря брадичка върху лявата си ръка и се загледа втренчено напред, към дъската. Скоро от очите му потекоха сълзи. Само да не гледа надясно, където седеше Грег и го пронизваше с поглед. Нито пък наляво, където Емили и Джейми седяха на един чин и през цялото време си шепнеха. Айша също беше тук. Изглеждаше по-спокойна. Слава Богу!

Ако затвори очи, може би ще престанат да парят. Само за малко. О, това е добре. Много добре. Така трябва...

Болезнен удар в ребрата едва не го изхвърли от чина.

— Не заспивай, идиот такъв — изсъска Колин. — Не бива да правим впечатление, забрави ли?

— Какво? Не...

— Млъквай и се овладей!

— Ако още веднъж ме удариш, ще ти се случи нещо, разбра ли?

Колин се ухили подигравателно.

— Да, мадам.

Ник стисна зъби и издържа не само този час, а и следващия. През междучасието се нареди на дългата опашка пред автомата за кафе. Някой го помилва по гърба. Той се обърна и Брини моментално залепи влажна целувка върху бузата му.

— Вчера беше много хубаво — пошепна тя.

— Да. Хубаво — Ник се прозя демонстративно. Дано Брини отдаде липсата на въодушевление на умората. Въпреки това усмивката ѝ изтъня.

— И ти ли имаш спешна нужда от кафе? — попита Ник, стараяйки се да намери безобидна тема, но така и не получи отговор. Ужасяващ писък прикова вниманието на всички присъстващи.

Обкръжена от нарастващ брой ученици, Айша стоеше в средата на залата и се притискаше към Емили. Пред двете момичета стоеше Ерик Ву. На лицето му бе изписано пълно слисване:

— Не ме докосвай! Никога вече! — изпищя Айша.

Ник се отказа от кафето и си проправи път през навалищата като лекар, бързащ да стигне до мястото на злополуката. Устата му бе пресъхнала.

Айша зарови лице в рамото на Емили и се разхълца.

— Сигурна съм, че се лъжеш — прошепна Емили и помилва Айша по главата, при което, без да иска, размести кърпата ѝ. — Сигурна съм, че е бил някой друг.

— Не. Не беше друг. Той беше. След литературния клуб пожела да ме изпрати до метрото и каза, че било по-добре да минем през парка, да подишаме чист въздух... — Айша захълца още по-силно.

Емили се опита да намести кърпата на Айша, но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че скоро се отказа.

— Той... той разкъса блузата ми... и ме опипа... навсякъде... — Айша говореше на пресекулки. Нави ръкава и показа синьо-червено петно на лакътя. — Ето, виж! — Гласът ѝ се пречупи.

Ник захапа долната си устна, за да изпита истинска, силна болка. *Това няма нищо общо с мен. Разбира се, че не. Не толкова бързо.*

— Това не е вярно! — извика Ерик. Лицето му бе станало смъртно бледо, клатеше глава като автомат.

— Видях ви да си тръгвате заедно — обади се Рашид.

— И аз — присъедини се към него Алекс.

Емили се обърна към двете момчета и ги огледа с присвити очи.

— Интересно. Вие не сте в литературния клуб.

— Е, и? Човек може да остане по-дълго в училище и заради други неща — отговори спокойно Алекс.

Емили премести поглед от Алекс към Ерик и хълцащата Айша.

— Тя лъже! — извика Ерик.

Айша го изгледа унищожително.

— Всички мъже казват така!

— Какво казват мъжете? — Мистър Уотсън разбута тълпящите се около Айша ученици и на минаване бутна в ръцете на Алекс малък термос и наченат сандвич. — Какво се е случило, Айша? — Сложи ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна като опарена и се притисна още по-силно до Емили.

— Не ме пипайте!

— Извинявай, няма да се повтори. Моля учениците да се приберат по стаите. Следващият час ще започне само след секунди.

Никой не се помръдна от мястото си. Само Ерик направи крачка напред.

— Айша твърди, че вчера съм я отвел в парка и съм я... опипвал. Показа синьо петно на лакътя си и твърди, че е от мен. Нито думичка от това не е вярна!

Айша отново изпищя.

— Той се опита да ме изна... да ме изнасили! Скъса полата ми, свали ме на земята...

— Не мога да си представя, че в това има нещо вярно — пошепна Емили. Предпазливо, но решително тя отдели вкопчените пръсти на Айша от тениската си и застана на разстояние от плачещото

момиче. Айша, лишена от закрилата ѝ, прекна на пода и скри лицето си в ръце.

Не исках това. Ник заби нокти в дланите си. Ръцете му бяха студени като лед. Не биваше да стане така. Не исках това. Нямам нищо общо с тази сцена. Не искам да имам!

Ами ако беше вярно? Ами ако Ерик наистина е нападнал Айша и Пратеника е научил още снощи? Това обясняваше защо толкова лесно се съгласи да изпълни желанието му.

Мистър Уотсън най-сетне успя да овладее изненадата си.

— Това е много сериозно обвинение, Айша.

— Нито една дума не е вярна, кълна се! — В гласа на Ерик прозвуча диво отчаяние. — Това е безумие!

— Във всеки случай няма да се обясняваме пред толкова хора — каза мистър Уотсън. — Айша, Ерик, елате с мен.

Двамата го последваха, старейки се да вървят на разстояние един от друг.

— Според мен тя лъже!

— Защо ѝ е да лъже?

— Ерик е много потаен. Отдавна съм го казала.

— Харесал си е туркичето, какво толкова!

— Я не говори глупости! Онази лъже.

— Сексскандал в училище! Супер!

— Дали Уотсън ще повика полиция? Отдавна не са идвали.

Ник слушаше разговорите, но през цялото време не изпускаше Емили от поглед. Тя стоеше на същото място, потънала в мисли, и мачкаше мокрото петно на рамото си.

„Би трябвало да отида при нея, каза си Ник. Да ѝ кажа нещо. Да я утеша.“

Ала преди да събере смелост за първата стъпка, видя как Джейми отиде при Емили и ѝ каза нещо. Двамата си размениха още няколко думи и се запътиха към стълбището.

Следващия час имаха математика. Само това му липсваше! Е, поне си спомни какъв ден е днес. Вече не усещаше умора. Представлението на Айша имаше по-голям ефект от двойно еспreso.

В обедната почивка Джейми го издебна пред столовата.

— Как си?

Брей! Първото нормално изречение на Джейми от няколко дни. Това беше капан, със сигурност.

— Добре съм, а ти?

— Загрижен съм — отговори Джейми и лицето му помрачня. Челото му се набръчка. — Тази история с Ерик... Как мислиш, какво е накарало Айша да му причини това? Той е напълно отчаян. Мистър Уотсън го изпрати вкъщи.

Ник с мъка потисна импулса да побегне.

— Какво я е накарало да го обвини? Дай да помислим... Може би това, че Ерик се е опитал да я изнасили?

— Ти самият не вярваш в това, което казваш.

— А пък ти вярваш, че Айша просто е решила да го накусне! Видя ли я как ревеше? Ами синьото петно?

— Според мен някой има интерес да обезвреди Ерик — отвърна тихо Джейми. — Той не е фен на вашата игра, нали знаеш?

— Ти си слабоумник! — Ник го бутна и се опита да влезе в столовата. — Откакто получи писъмцето с надгробния камък, страдаш от мания за преследване.

Той грабна една табла, но като усети ръката върху рамото си, се обърна. Джейми го бе последвал. Изглеждаше така, сякаш ей сега ще се разreve.

— Знаеш ли какво се е случило? Някой е скрил в училищния двор пистолет и патрони. Зад контейнерите за боклук. Директорът заяви, че не е възможно да е ученик, но той просто не иска да си създава ядове, нали разбираш?

Ник получи порция риба и картофи. Блудкави и сигурно безвкусни.

— Умният Джейми обаче е на друго мнение, нали? — изфуча той и тресна бутилка кола върху таблата си. Няма да говори повече с Джейми.

— Умният Джейми смята, че стават лоши неща — гласът на приятеля му прозвуча подчертано спокойно. — Говорих с мистър Уотсън и той каза, че ако е бил професионалист, е щял да скрие оръжието по-умело. А той просто го е пхнал в стара кутия от пури и го е хвърлил зад един контейнер.

— О! Явно мистър Уотсън в действителност е доктор Уотсън. А пък ти си Шерлок Холмс. Остави ме на мира, Джейми. Не се занимавам с пистолети, нито пък с изнасилвания.

— Освен това върху кутията за цигари бил изписан някакъв код, а може би и послание — продължи все така спокойно Джейми. — Това е характерно за вашата щура игра. Няколко цифри и някаква дума... галакис... не, не точно, но нещо подобно.

Тряс!

Ник се уплаши от трясъка не по-малко от останалите ученици в столовата. Не бе забелязал, че е изпуснал таблата.

Галарис.

Точно така. Кутията от пури, цифрите, които даваха рождената му дата. *О, не, моля, не!*

Кутията беше тежка, предметът в нея по-скоро малък... Може ли да е имало пистолет? Да, сигурно.

— Защо не внимаваш? — развика се готвачката. — Ама че гадост! Сам ще си я почистиш!

— Разбира се — отговори с треперещ глас Ник и пое метлата и лопатката, които тя му подаде. Усещаше пронизващия поглед на Джейми в тила си, но за нищо на света нямаше да се обърне.

Пистолет? Защо им е пистолет? Защо Пратеника го накара да скрие пистолет под виадукта Долис Брок?

— Ти знаеш нещо — проговори Джейми близо до ухото му.

— Не. Нищо не знам.

Дали някой не го е снимал? Дали някой не го е снимал и с Брини в кафенето? Ник събра разпилените картофи, но продължи да мете пода. Нямаше сили да стане. Пред очите му танцуваха черни точки.

— Нали те видях, Ник. Уплаши се до смърт. Ти знаеш нещо.

— Млъквай! — процеди ядно Ник и се изправи с мъка. Черните точки се вплътниха и образуваха лепкава, непроницаема стена. Той връчи лопатката на готвачката и се облегна тежко на стената.

— Ела, ще отидем при мистър Уотсън. Ти можеш да хвърлиш светлина върху случката. Ще видиш, после ще се почувстваш по-добре. Тук става нещо гадно, повярвай ми!

— Затвори си проклетата уста! — изкрещя Ник.

Емили, Ерик, пистолет, Айша, Галарис... твърде много. Как да се отърве от тази каша? Миризмите в столовата преобръщаха стомаха му.

Ако не излезе, ще почне да повръща пред цялата тълпа. Ако има негова снимка и ако някой я изпрати на директора, край с училището. Веднага ще го изхвърлят. Без нито минута колебание.

Ник изскочи от столовата като подгонен. По пътя си блъсна няколко души, но не чу възмутените им викове. Намери отворен прозорец и протегна глава навън. Чист въздух. Най-сетне!

Трябваше да помисли. Дали да не говори с Пратеника? Той ще се зарадва, че получава информация. Може би ще му обясни какъв е случаят с пистолета. Но първо трябва да изпълни поръчението. Абсолютно безсмислено поръчение.

17.

Малко преди пет следобед Ник слезе на станция Блекфрайърс и тръгна по Ню Бридж Стрийт. Паркингът се намираше на Лудгейт Хил — ще го открие без проблеми. Въпросът беше как да влезе незабелязан. Изправи се в целия си ръст и задрънка с връзката ключове, сякаш търси този за колата си. Ала страхът му се оказа необоснован. Никой не го задържа на влизане. Пазачът, който четеше вестник в кабинката си, май изобщо не го забеляза.

Ник извади листчето от джоба и прочете внимателно номера на колата, която му бе възложено да търси. LP60HNR.

„Ако не я намериш, се върни — бе казал Пратеника. Ще ходиш там всеки ден между 17 и 18 ч., докато изпълниш поръчението.“

Късметът споходи Ник още на втория етаж. Огледа колата и цъкна възхитено. LP60HNR беше номерът на сребърносив ягуар, който изпъкваше сред другите коли в редицата с абсолютната си чистота. Блестеше като бисерите в короната на кралицата. Ник не видя по бронята нито едно петънце.

Извади фотоапарата и направи няколко снимки. Положи началото. Сега ще чака.

Трябваше само да си намери подходящо местенце за наблюдение. Да вижда добре колата, но самият той да остане невидим. Най-доброто, което откри, беше тесният процеп между един стар форд и стената на паркинга. Ако клекне, сигурно няма да го забележат... ако не се заглеждат много-много. Ник изключи светкавицата и увеличи светлочувствителността до крайна степен. После се разположи удобно върху студената настилка и зачака. 17 ч. и 12 минути. Колко ли ще чака?

Точно тогава телефонът му даде сигнал за съобщение. Шумът дойде толкова неочаквано, че сърцето му спря. Как бе пропуснал да изключи звука! Защо беше толкова глупав!

Притиснат между стената и автомобила, Ник едва успя да извади телефона от джоба си. Като видя от кого е съобщението, сърцето му

заби лудо. От Емили.

Здравей, Ник! Много искам да те видя. Смятам да те запозная с един човек. Името му е Виктор. Надявам се, че може да помогне на всички ни. Обади ми се.

Емили.

Името Виктор не му говореше нищо. А и не изпитваше желание да се запознае с него, който и да е той. Какво означаваше, че можел да помогне на всички? Емили сигурно търсеше човек, който знае как да помогне на Ерик — нали бе затънал до гуша в неприятности! Въпреки това искаше да се срещне с него. Емили. Все едно защо, тя искаше да се срещне с него.

Прас! Някъде се тресна врата. Приблжиха се стъпки.

Ник спря да диша и се притисна силно върху пода. Фотоапаратът му беше насочен към ягуара. Непременно трябваше да заснеме собственика му. Видя крачоли на черен панталон, които минаха покрай ягуара и се приближиха към него. Ами ако пазачът го е видял на камерите? Само това не! Дано не е и собственикът на форда, който му служеше за прикритие.

Мъжът мина покрай него, без да го забележи, и Ник въздъхна облекчено. След малко към изхода профуча червена мазда и в залата отново се възцари тишина.

Минаха пет минути. Ник премести тежестта на тялото си и внимателно остави апарата на пода. Отново чу стъпки, но те спряха доста далеч от него. Чу затваряне на врата и включване на двигател.

След още пет минути десният му крак изтръпна. Ник се опита да пренебрегне неприятните тръпки и се съсредоточи върху шумовете в паркинга. Вентилацията бръмчеше. Отвън долиташе бученето на оживената улица. Някъде се отвори и затвори метална врата. Прозвуча женски смях, към който се присъедини и мъжки. Затракаха токчета. Само на няколко метра от Ник се отключи кола, задвижена с дистанционно. Светлините на ягуара угаснаха.

Сърцето на Ник ускори ритъма си. Внимателно вдигна апарата и го насочи към колата. Мъжът и жената се приближиха. Влязоха в обектива. Мъжът излъчваше нервност, както пещта излъчва горещина.

Щрак!

Жената изглеждаше като звезда от сапунен сериал. Блестящи обици, кожено яке, руса коса, вдигната в сложна прическа. Мъжът беше едър, с тъмна коса, посивяла по слепоочията. С костюм и вратовръзка. Приличаше на лекар или адвокат.

Щрак!

Мъжът отвори вратата на автомобила и хвърли чантата си на задната седалка.

Щрак! Щрак!

— Следващия път ще отидем в „Рефеторио“ — каза жената. — Вивиан ми каза, че правели страхотно агнешко.

— Щом така искаш, скъпа.

Щрак!

Жената се качи в колата.

Щрак!

Изведнъж мъжът спря и се огледа. Дали е чул щракането? Ник се опита да се слее със своето тъмно ъгълче.

— Какво ти стана, скъпи?

— Нищо — мъжът зарови пръсти в косата си. — Нищо, скъпа. Сигурно съм се заблудил. Знаеш ли, в последно време...

Ник не чу останалото, защото мъжът бързо се качи в колата и затръшна вратата. Видя го да клати глава и да вдига рамене в безпомощен жест, след което включи двигателя. След половин минута ягуарът беше излязъл от паркинга.

Справи се. Ник притисна апарата до сърцето си. Бързо да се махне оттук. Не, първо ще провери какви снимки е направил.

Е, малко размазани и недобре осветени, но без светкавица няма как да станат по-добри. Във всеки случай колата и хората се виждаха съвсем ясно. Жената, мъжът, номерът на колата. Дванайсет добри снимки.

Притиснат между хората в метрото, Ник извади мобилния си телефон и отново прочете съобщението от Емили. „Виктор. Да помогне на всички ни.“ Това не беше покана за среща. Емили явно искаше да помогне на Ерик да се измъкне. Ник започна да пише отговор, но му се стори глупав, затова го изтри и затвори телефона.

Ако се разбере, че има нещо общо с кутията с надпис „Галарис“, Емили непременно ще научи. Никой няма да му повярва, че не е знаел

какво има в кутията. Вестниците ще пишат за планирано нападение в училище, предотвратено в последния момент. Или нещо подобно. Баща му ще го убие.

Ник разтърка очи и се вгледа в уморените лица на хората наоколо. Всички ще видят снимката му във вестниците.

И Емили ще я види. Извади отново телефона, написа почти цяло съобщение, но пак го изтри. Ами ако онзи Виктор е от полицията?

Ник затвори очи. Най-важното беше Еребус да остане приятелски настроен към него.

— Получих снимките — казва Пратеника. Седнал е на една скала в края на мочурището, протегнал е дългите си крака и изглежда доволен.

Сарий се отпуска. Не му беше лесно да качи снимките на дадения от Пратеника сървър — връзката на два пъти прекъсна.

— Вечеря ли вече?

— Да.

Откога Пратеника се интересува от такива неща?

— Поговори ли с родителите си? Постара ли се да оставиш у тях впечатление, че всичко е нормално?

— Да, мисля, че да.

През цялото време приказвах глупости и треперех да не би да ме попитат имам ли много домашни.

— Много добре. Трябва да сме предпазливи. Извън Еребус се говори много. Враговете ни обединяват силите си. Не бива да им даваме повод да ни атакуват. Затова искам да ходиш редовно на училище и да се стараеш да не правиш впечатление. Не давай на никого поводи да те подозира в нередни неща.

— Разбрах.

— Вече си осмица. Ще увеличи жизнената ти сила и огнената магия. Преди да си отидеш, искам да ми кажеш още нещо. Започна ли твоят кристал на желанието да разгръща действието си? Получи ли, каквото желаеше?

„Откъде да знам! — иска да извика Сарий. Това няма нищо общо с мен. Не вярвам, че онази ужасна сцена е мое дело.“

— Не искаш ли да ми отговориш?

— Не съм сигурен. Може би. Май го е направил. Май е започнал да действа.

Пратеника кима доволно.

— Виждаш ли! Само почакай. Действието ще продължи. А краят е в твоите ръце, Сарий.

Той няма как да забележи, че ме е страх. Или все пак? Не е възможно да вижда страха по лицето ми.

Сарий гори от желание Пратеника да го освободи, но той продължава да го зяпа, разперил костеливите си пръсти.

— Не би било лошо да намерим свидетел на Айша — казва замислено той. — Да потвърди обвиненията й. Сещаш ли се за някого, Сарий?

„Това не може да е истина, казва си Сарий. Няма да направя подобно нещо. Дявол да го вземе, какво иска от мен!“

— Вчера бях с Брини на кафене. Значи отпадам като свидетел.

— Да, да, знам. Попитах те дали се сещаш за някого, не дали ти ще го направиш.

— А, така ли? Съжалявам, но нищо не ми идва на ум.

— Тогава си върви.

Пратеника махва с ръка и Сарий се оттегля, доволен, че ще се отърве от погледа на жълтите очи. Никой от двамата не е споменал кутията „Галарис“, но няма съмнение, че Пратеника е осведомен за случилото се.

Сарий вижда сиянието на огромния лагерен огън отдалеч. Вдясно е мочурището, вляво се издига кръгла постройка. По средата е поляна, осеяна с трънливи храсти и няколко изкривени дървета.

— Здравсти, Сарий! — Арвенс Чайлд го забелязва първа. Седнала е край огъня заедно с Лорд Ник и пламъците осветяват новия й нагръдник. Ник не вижда нивата им — значи все още са по-високо от него. Малко по-далеч седи Лелант. Явно се е възстановил от загубата. Отново е седмица.

— Записа ли се вече за следващата арена? Ей там! — Елфата посочва кръглата постройка. — В момента това е единственото, което можеш да направиш. Седим тук от половин час, но не се случва нищо.

Сарий не е знаел, че предстоят нови битки на арената. Естествено, че ще се запише. Остава много учуден, когато лично Опуления приема заявката му. Застанал в пясъка на нощната арена,

заобиколен от гномове, той изглежда огромен. Почти двойно по-висок от Сарий. Странният вид на гиганта отново го обърква — тук няма друг като него. И е почти гол.

— Запиши се на това — ръмжи той и сочи пергамента, окачен на зида. И жезълът му е странен като него. — Битката започва след седем дни, два часа преди полунощ.

Сарий пише името си. Преди него е Брако. Я виж ти, значи е още жив! Открива имената на Блекспел, Блъдуърк, Лелант, Лорд Ник и Дризел. Не успява да прочете всички имена, защото Опуления го прогонва.

— Не проявявай любопитство, елфче. Върни се при другите.

Сарий излиза от арената и едва не се сблъсква с Фениел. Сигурно е играла ден и нощ, защото при последната им среща беше тежко ранена четворка, а сега той не вижда нивото ѝ. Значи е поне осмица. Снаряжението ѝ е съвсем ново, даже носи два меча. „Ако този път се срещнем в двубой, може и да загубя“, казва си Сарий.

Около лагерния огън е шумно като в кръчма. Сапуяпу разговаря с група джуджета, които сравняват мечовете си, но щом вижда Сарий, веднага го поздравява.

— Днес няма ли да има приключение?

— Така изглежда.

— Това е приятно разнообразие.

Сапуяпу му съобщава, че също има намерение да се включи в битките на арената, и Сарий се отдалечава. Блъдуърк се е облегнал на едно дърво наблизко и се взира в пламъците. Сам. Пръстенът, окачен на верижка на шията му, блести кървавочервен. След кратко колебание Сарий го заговаря.

— Знаеш ли какво ни очаква днес?

— Не.

— Аха. Жалко. Желая ти хубава вечер.

Блъдуърк вдига глава:

— Уморен съм до смърт.

— Нищо чудно. Мисля, че в последно време никой от нас не спи достатъчно.

— Ти нямаш понятие.

Сарий не понася хората, които си придават важност.

— Тогава спри да играеш, увий се във варварските си кожи и се наспи.

Но Блъдуърк явно не разбира от шегии.

— Ти си един жалък, гаден елф — ръмжи той, изправя едрото си тяло и се завлича до друг варварин и мъж котка, които стоят още понастрана. И те са от Вътрешния кръг.

Последния път котаракът не беше на платформата — Сарий е сигурен в това.

— Изобщо не се надявай.

Дризел се е появил незабелязано и грубо смушква Сарий в ребрата.

— Никога няма да влезеш във Вътрешния кръг. Защото си мекушав. Обаче аз ще вляза, и то много скоро. Искаш ли да се обзаложим? Изчакай само следващата арена.

Дризел оголва жълтите си вампирски зъби и Сарий моментално посяга към меча. Точно тогава се случва нещо.

Гном със светлозелена кожа се е изправил на скалата край огъня.

— Воините от Вътрешния кръг да се явят на тайното място. Има новини.

Блъдуърк, двамата му събеседници и магьосницата елфа на име Вирдана стават и се запътват към горичката от лявата страна на огъня. Къде е петият избран? След малко от мрака под сградата изниква Блекспел и тръгва след четиримата. Червеният знак искри върху черната му наметка.

— Блекспел е влязъл във Вътрешния кръг? — учудва се Сарий.

— Шшт! И аз не го знаех — шепне Дризел. — Много добре. На арената ще го размажа на кайма!

Сарий вече се радва на предстоящата битка. Все едно кой кого ще размаже — той не може да понася и двамата вампири.

Блекспел изчезва в горичката. Сарий е много недоволен, че трябва да остане край огъня. Така му се иска да знае какво обсъждат във Вътрешния кръг!

Зеленокожият гном не е слязъл от скалата. Явно носи и друго съобщение.

— Воини! — започва тържествено той. — Последната битка приближава. Още не се е стигнало дотам, но сега повече от всякога трябва да се стремим да отделим зърното от плевата.

Следва кратка, многозначителна пауза.

— Вашият лагер се намира недалеч от крепостта на Ортолан. Приближаваме се към нея крачка по крачка. Според моя господар Ортолан вече ни усеща, но няма да ни нападне. Не може да ни нападне, защото не знае кои сме.

Отново многозначителна пауза.

— Има обаче и хора, които се опитват да провалят мисията ни. Шпионират ни, клеветят ни, вредят на делото. Ако не се сплотим, може и да ни разделят. Може да разрушат нашия свят. Затова ви призовавам към мълчание. Пълно, абсолютно мълчание. Запазете спокойствие. Пазете тайните. А към враговете се отнасяйте като към врагове.

Гномът скача от скалата и се запътва обратно към арената с кривите си крачета.

Воините прекарват следващите часове край огъня. Очакват нещо да се случи, но никой не идва да им възложи задачи. Никой не ги напада. Нито едно от чудовищата на Ортолан не се нахвърля върху тях. Нощта минава в мирни занимания. Играят на зарове. Печелят и губят златни монети и парчета месо. Атмосферата е спокойна. Никой не изпитва желание да се нахвърли върху съседа си. Сарий не забелязва как минава времето. Сбогува се със съиграчите си чак в два сутринта, но този път умората е приятна. Еребус му е позволил да се почувства уютно, като у дома си.

18.

От: Франк Бетани <fbetthany@gmail.co.uk>;

До: Ник Дънмор <nickl803@aon.co.uk>;

Относно: тренировка;

Ник, ужасно съм разочарован от теб! От всички вас. Не дойде на последните тренировки и дори не сметна за нужно да ме уведомиш. За съжаление не си единственият. Последния път дойдоха само четирима.

Да знаете, че не можете да си играете с мен. Няма да го позволя. Още едно неизвинено отсъствие и ще изхвърчиш от отбора.

Ф. Бетани.

— Какво е станало с теб?

— Беше ли в болницата?

— Изглеждаш ужасно!

Брини и приятелките ѝ бяха наобиколили тихия Грег, който с видима мъка изваждаше нещата си от шкафчето.

— Паднах по ескалатора — Грег се усмихна с усилие. Ако се съдеше по тона му, днес не разказваше историята за първи път. — Подхлъзнах се и полетях надолу. Но не е чак толкова лошо, колкото изглежда. — Грег попила драскотините по носа си и се усмихна криво.

„Лошото си е лошо“, помисли си Ник. Лявата китка на Грег беше стегната в превръзка, освен това куцукаше леко.

— Искаш ли да ти нося чантата? — попита Ник, но Грег поклати глава.

— Не, не! Ще се справя. Не е толкова лошо. Чао.

Ник го проследи с поглед, опитвайки се да прогони неприятната мисъл, заседнала в главата му след появата на Грег.

Глупости. Нали самият Грег каза, че се е подхлъзнал. И с него се бяха случвали подобни произшествия. След едно сблъскване по време

на баскетболен мач ходеше две седмици с превързани ребра. Ето ти на! Такива неща не бяха рядкост.

— Ник?

Емили беше сама. Нито Ерик, нито Джейми, нито дори Ейдриън не бяха наблизко.

— Здравей, Емили. Съжалявам, че не отговорих на съобщението ти.

— Нищо, нищо, не беше чак толкова важно — отвърна с усмивка тя.

— Кой е този Виктор, за когото ми писа?

— И това не е толкова важно. Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Да идем по-настрани. — Емили посочи стълбището. Там можеха да разговарят необезпокоявани.

Ник я последва. Усети пронизващия поглед на Брини в гърба си, обърна се и ѝ се усмихна измъчено, наричайки се страхливец.

— Как мислиш — започна без заобиколки Емили, — вярно ли е онова, което Айша разказва за Ерик?

„Тя знае, каза си Ник и усети, че лицето му пламва. Тя знае какво съм поискал от кристала.“

Ала в очите на Емили нямаше и следа от обвинение. Само искрен интерес към мнението му.

Ник разпери ръце в безпомощен жест.

— Нямам представа. Може би. Искам да кажа, аз почти не го познавам и... затова... — Под втренчения ѝ поглед той се обърка и започна да заеква.

— Никой не познава никого изцяло — помогна му тя. — Знаеш ли, от вчера постоянно се питам дали зад твърденията на Айша не се крие нещо друго. Отначало положението ми изглеждаше абсурдно, но кой знае...

Ник остана като ударен от гръм.

— Ти вярваш на Айша?

— Не. Може би. Не знам. Хората правят непонятни неща. Неща, които никой никога не би очаквал от тях.

Ударът беше болезнено точен. Ник целият пламтеше. Сигурно беше яркочервен. *Да, тя знае.*

Дори да бе забелязала смущението му, Емили го скри много умело. През цялото време гледаше към шкафчетата, където стоеше Брини и упорито ги зяпаше.

— И аз не познавам добре Ерик. Двамата обичаме английска литература и най-често разговаряме за книги и писатели. Той е много умен и това ми харесва. Никога не бих помислила, че е способен да нападне момиче, но сега има свидетел, който твърди...

— Кой?

Емили вдигна рамене.

— Нямам представа. Тази сутрин мистър Уотсън казал на Джейми, че се е появил свидетел. Джейми се пръска от гняв. Според него това е дяволска интрига.

„Не би било зле да намерим свидетел на Айша.“ Ник затвори очи.

— Защо ми разказваш всичко това?

Емили сведе глава.

— Какво искаше да ми дадеш онази неделя, когато ми се обади?

Ник неволно се усмихна. Искях да ти подаря нов свят, беше готов да отговори той. Страхотен, невероятен, вълнуващ свят. Увлечателен. Мистичен. Страховит. Кошмарен. Всичко в едно.

— Сигурно ти е ясно, нали? Не съм искал номера на Ейдриън. Обадох ти се за...

— Ясно — кимна Емили. — Знам, че се държах едва ли не грубо. Но не беше лично, повярвай ми. Днес сигурно щях да реагирам другояче. Щом ти смяташ, че онова нещо е добро, сигурно и аз ще го харесам. — Тя му се усмихна за пореден път и се отдалечи.

Ник остана загледан след нея, изпълнен с ужас. Ако това беше действието на кристала, значи имаше всички основания да се страхува. Такива неща не се случваха в действителност. Емили иска Еребус? Защо така изведнъж? Той разтърка слепоочията си, учуден, че мисълта му причиняваше само гадене. Нали това искаше! Да се сражава редом с Емили в образа на жена котка, на елфа, а защо не и на вампирка. Обаче той вече бе копираше играта за Хенри Скот и с това задачите му приключваха. Дори да искаше, не би могъл да я предложи на Емили.

— Не знаех, че си толкова дебелокож. Как смееш да флиртуваш с Емили, когато съм наблизо! — Брини застана пред него и гневът издигна гласа ѝ до неприятни висини.

— Какво каза?

— Нима срещата ни не означаваше нищо за теб?

— Но аз... — Проклятие! Защо пак заекваше?

— Да не мислиш, че можеш всеки ден да се занасяш с различно момиче! Да не мислиш, че аз нямам чувства?

— Но аз не се занасях с Емили — отговори възмутено Ник. — Просто разговаряхме.

— Ти ме пренебрегваш! Да не мислиш, че не забелязвам как я зяпаш? — с достоен за сцената жест Брини отметна косата си назад. — Много съм разочарована от теб, Ник!

С тези думи тя го остави и Ник въздъхна уморено. Защо се държеше като идиот? Защо се оправдаваше, че е говорил с Емили?

Много скоро му стана ясно, че това е денят на странните разговори. Имаха свободен час и мистър Уотсън го помоли да си поговорят в една от празните класни стаи. Сърцето му моментално заби като безумно.

Пистолетът! Той знае, че имам нещо общо с пистолета!

— Реших да поговоря с теб, защото те смятам за умно момче — започна мистър Уотсън, остави термоса си на един чин и погледна замислено през прозореца. — Смятам, че си се забъркал в нещо, което ти се отразява зле.

Сега ще каже за пистолета!

— Вече знам, че голям брой ученици от нашето училище участват в компютърна игра, наречена Еребус. Мисля, че ме познаваш, Ник, и знаеш, че нямам нищо против компютърните игри. Даже съм възлагал на учениците да пишат съчинения по сюжета на „Уоркрафт“. Но това е друго. Новата игра е опасна и се чувствам длъжен да предприема нещо срещу нея.

Ник погледна мълчаливо своя учител. Колин, Рашид и останалите сигурно са видели, че Уотсън го е повикал. Нямаше как да го скрие от Пратеника.

— Много бих искал да ми помогнеш, Ник. Ще бъда откровен с теб: досега не съм постигнал никакви успехи. Няколко от учениците, изгонени от играта, се съгласиха да говорят с мен. Обаче самата игра е изчезнала от компютрите им. Ако включи полицията, може би ще

открият нещо, но за да поискам съдействие от техните специалисти, тук трябва да се е случило нещо. — Той въздъхна и поясни: — Много ме е страх, че ще се случи нещо ужасно. Ти как се чувстваш?

Ник произведе неясен шум — нещо между кашлица и сумтене.

— Какво толкова може да се случи? — попита той, тъй като мистър Уотсън очевидно очакваше отговор.

— Аз не знам. Ти ми кажи.

— И аз не знам.

Мистър Уотсън го измери с остър поглед.

— Случилото се с Ерик е достатъчно лошо. Сега, разбира се, ще ми кажеш, че сам си е виновен, щом е посегнал на Айша. Но тя отказва да отиде в полицията. На никаква цена. Странно поведение, нали?

Ник вдигна рамене. Потиснатостта му нарастваше.

— Сигурно ѝ е неловко. Това е разбираемо. И си е нейна работа.

— Да, сигурно. Тук всеки се грижи само за себе си, нали? С изключение на твоя приятел Джейми, който реши да вземе нещата в свои ръце. Не си ли го забелязал?

— Мога ли да си вървя? За съжаление не знам как бих могъл да ви помогна.

Мистър Уотсън кимна примирено.

— Ако почувстваш нужда от помощ, ела при мен, чуваш ли? По всяко време. И ти, и другите можете да разчитате на мен.

Ник излезе от класната стая с бързи крачки. Опитваше се да изглежда спокоен и уверен, но знаеше, че не му се удава изцяло. В момента обаче му беше все едно. Мистър Уотсън не бе споменал пистолета. Това беше най-важното.

— Имаш ли новини за мен?

Сарий се е срещнал с Пратеника на напълно непознато място. Никога не е идвал тук. Възвишение, на което се издига древна кула. Вече е полуразрушена, но упражнява зловеща привлекателна сила. Сарий се опитва да прецени колко голям е бил замъкът, към който е принадлежала. После си казва, че се държи глупаво — кулата може всеки момент да рухне. Отляво върви жив плет, иначе местността е гола. Живият плет също е странен: наполовина зелен, наполовина

жълт. Жълтото се дължи на фуниевидните цветове, израсли плътно един до друг, но само по лявата страна. Дясната си остава зелена.

Сарий неволно си представя луд градинар, който се киска безумно и сади своите омагьосани растения в сивата, камениста земя.

Ако не се наложи, няма да спомене разговора с мистър Уотсън, решил е Сарий. Първо ще опита с нещо друго. С нещо положително, макар и неразбираемо.

— Останах с впечатлението, че Емили Карвър започва да се интересува от Еребус. Доскоро беше враждебно настроена, но днес ми намекна, че е променила мнението си.

— Аха. Това е добре, Сарий. И е достатъчно за днес. Върви си сега. Ще ти кажа само, че се приближаваме към крепостта на Ортолан и трябва да бъдеш много предпазлив. Върви покрай живия плет, докато стигнеш до паметника. Истински монумент.

Пратеника се киска злобно и Сарий усеща ледени тръпки по гърба си.

— Там ще откриеш приятелски настроени воители, но вероятно и врагове, които трябва да победиш. Желая ти успех.

Живият плет осветява пътя му. Колко практично. Пресича местността по абсолютно права линия и това е практично. Сарий е готов да повярва, че е забелязал в жълтите цветове нещо скрито. Някаква истина, скрита зад очевидното. Ала впечатлението изчезва така бързо, както се е появило.

Пътят е дълъг, но явно е правилният — ярко светещият жив плет не оставя съмнение в това.

Някъде далеч пред себе си Сарий вижда нещо огромно. Сигурно паметника. Но защо се движи? С приближаването си Сарий разбира какво е: известна гръцка скулптура. Мъж и двамата му синове, обхванати от огромни морски змии. Как ли беше името на мъжа? Високо на мраморния подиум каменните хора продължават да се борят за живота си, докато змиите се увиват около телата им.

Десетки воители са наобиколили скулптурната група. Сарий вижда Дризел, Лорд Ник, Фениел, Сапуяпу. Малко по-настрани стоят Лелант, Бероксар и Нуракс и явно изчакват развоя на събитията.

Сарий застава до Сапуяпу и заедно с другите проследява жестокото представление, разиграващо се над главите им. Много иска да попита джуджето какво означава това, но запаленият огън е твърде

малък и се намира доста далече от тях — това значи, че не бива да разговарят. Все пак трепкащата светлина на пламъците е достатъчна да освети движещите се каменни хора.

Дали ще им възложат да убият змиите? Но как ще се покачат на подиума? Никой не се опитва. Може би вече са се отказали.

Движенията на умиращите хипнотизират. Сарий има чувството, че се задушава. Сякаш змиите се увиват около собственото му тяло.

Появява се гном със снежнобяла кожа. Пратеник на Пратеника.

— Великолепна гледка, нали? — пита той и оголва зъби. — Разбирате ли какво означава?

Никой не се обажда. Загадка ли е това? Който я разреши, ще получи награда.

— Нищо не разбирате. И господарят каза, че няма да разберете. Затова вървете в гората да убивате орки. Който ми донесе три глави, ще получи награда.

Сарий хуква пръв, зарадван, че няма да гледа повече ужасяващата сцена. В ушите му отново зазвучава прекрасната музика, която му вдъхва чувството, че е непобедим.

Три глави? Та това е детска игра!

19.

Бум! Топката се удари на трийсетина сантиметра от коша. Бетани изруга, а Ник ядно изрита стената. Каква гадост! Нямахме никакво желание да подскача и да тича насам-натам във вонящата тренировъчна зала. Сега трябваше да си е вкъщи и да се погрижи Сарий отново да тръгне нагоре.

Последните четири дни му донесоха само разочарования. Битки срещу деветоглава ламя, срещу отровни раци, а вчера трябваше да се сражава срещу живи скелети в мрачна гробница. Сарий се справи много добре, но не изпъкна сред останалите. Не премина в следващото ниво. След толкова усилия не получи друга награда, освен малко злато, лечебна напитка и нови ръкавици. Пратеника не му даде друго поръчение. Никакъв шанс да се докаже.

Ник догони Джеръм, отне му топката и направи дрибъл по игралното поле. Прицели се и метна топката. Бум! Пак не улучи коша.

— Да те вдигна ли до коша, Дънмор, или ще се задоволиш със стълба? — изрева Бетани.

Я да млъкваш! Трябваше му нов меч. Имаше нужда от нови специални умения. Битките на арената наближаваха и докато другите ставаха по-силни, той тъпчеше на едно място. Ако Пратеника му даде шанс, ще положи всички усилия, за да покаже на какво е способен.

Джеръм отново хвана топката и мина с дълги крачки покрай Ник. Почти автоматично Ник се запита кой от воините в играта е противникът му. Лелант? Нуракс? Дризел? Дали с по-силен или по-слаб от него?

— Заспа ли, Дънмор? — изкрещя Бетани. — Искаш ли да си полегнеш в някой ъгъл?

Когато тренировката най-сетне свърши, Ник изпита облекчение. Най-после ще се прибере вкъщи. Трябваше да пише есе по английски, но това не го притесняваше. Нали имаше интернет. Ще натрака две страници и готово. После ще седне да играе. Ще обърне нова

страница. Ще сложи край на застоя. Тази нощ ще успее — инстинктът му го подсказваше.

Мракът притиска полето, сякаш има маса и тегло. Воините тичат възможно най-бързо. Гномите са им възложили да завладеят един мост. Пътят, по който тичат, е тъмносин. Цветът напомня за дълбока вода.

Сарий се опитва да тича по-бързо от другите и успява да изпревари трима от спътниците си: Дризел, Нуракс и Арвенс Чайлд. Редом с него тича Лорд Ник. По-назад са Сапуяпу, Гагнар и Лелант. Последни са няколко новаци — Сарий не си прави труда да запомни имената им. Те са единици и двойки. На арената не могат да му сторят нищо.

Усеща, че са близо до целта. Напрегнат е, но му е приятно, защото е любопитен и жадува за кръв. Какви ли са враговете? Орки, скорпиони, паяци? От кого трябва да отнемат моста? Това няма особено значение. Този път ще се бие с всички сили и ще заслужи награда от Пратеника. До турнира остават само три дни. Дотогава трябва да стане поне десетка.

Вече отдавна е престанал да се притеснява от дългото бягане. Бегло си спомня как се чувстваше, когато трябваше да спира след всеки хълм и да си поема дъх. Сега спринтира нагоре и надолу, без да намали темпото нито за миг, без най-малки признаци на изтощение. Хубаво е да си силен. Хубаво е да си в горните нива.

Пред бегачите се появява лек наклон. Твърде равномерен, за да е с естествен произход. Сарий се вглежда по-внимателно и установява, че пътят се отделя от земята и се опъва през мрака като синя дъга. Ето го и мостът.

Някъде напред звучи звън на метал. Кой се бие там? Сарий изважда меч си и с ъгълчето на окото забелязва как Лорд Ник прави същото. Само да можеше да види неприятеля! Не, там има само огромни тъмни сенки. Дан! Удар на камбана. Нещо рухва от моста. Нещо или някой?

Шумът от битката се засилва бързо. Най-сетне в небето се очертават фигури. Огромни рицари в сребърни брони защитават моста.

Ентусиазмът на Сарий се стопява. Как да победи такъв рицар? Забавя темпото, за да проследи как Дризел едва избягва дългия меч на

един от противниците, как подскача пъргаво около него, но не може да нанесе нито един точен удар. И с Нуракс се случва същото.

„Трябва да има начин“, мисли отчаяно Сарий. Рицарите сигурно имат уязвима точка. Не е възможно да нямат. Ще се приближи и ще види.

Лорд Ник профучава покрай него, хвърля се върху най-близкия брониран рицар и нанася удар в коленете. Великанът дори не трепва. Преспойно замахва с меча и Лорд Ник едва успява да избегне ужасната участ да го разсекат на две половини.

Дали да се опитам да мина покрай тях? Поръчението беше да завладеем моста, не да победим рицарите.

Отблизо противниците са високи като кули. Движенията им издават чудовищна сила, но не са особено бързи. Сарий успява да мине покрай един от тях, после покрай още един. Третият се опитва да го спре, замахва с меча. Сарий се отдръпва към края на моста. Внимание! Дан! Огромният рицар прави крачка към него и навежда меча си. Огромното острие само го докосва. Нищо повече. Не го ранява, но го изважда от равновесие. Сарий разбира, че няма да се задържи на крака. Няма за какво да се хване. Няма парапет, няма даже камък.

Сарий пада. Далеч от рицарите, далеч от моста, чийто свод вече синее високо над него. Далече от мечтата си тази нощ да стане деветка. Няма представа какво го очаква долу. Дано да е вода или поне мека трева. Пред вътрешния му взор минават остри камъни и тръни. Въздухът около него свири. Къде е дъното, за бога?

Умря от собствената си глупост.

Не, няма да умре. Не и сега. Не по такъв начин. Само заради една грешна стъпка.

Когато идва сблъсъкът, тонът на раняването зазвучава с такава сила, че Сарий е готов да закрещи. В първия момент не иска нищо друго, освен звукът да престане, веднага. Но знае, че той е знак за живот. Той има шанс. Трябва да чака. Трябва да издържи.

Опитва се да остане неподвижен. Да чака търпеливо. В главата си усеща непоносима болка. Свиренето е мъчително. Заглушава всичко, дори шума на битката, която още бушува на моста. Защо продължава толкова дълго? Наистина ли съиграчите му продължават да се бият? Може би. Никой, освен него не е паднал.

— Днес не се представи добре, Сарий.

Най-сетне. Никога не се е радвал толкова да види жълтите очи.

— Май имаш нужда от моята помощ?

— Да! Моля!

— Може би разбираш, че вече ми омръзна постоянно да те вадя от затруднено положение.

Сарий мълчи. Какво би могъл да каже? Но Пратеника явно очаква отговор. Ще му каже, че вече няма да му досажда с молби за помощ.

— Съжалявам. Проявих несръчност.

— Съгласен съм. Да проявиш несръчност е простимо за второ ниво, но за осмица е позорно.

„Сигурно ще ми отнеме поне едно ниво“, казва си тъжно Сарий. Какво нещастие!

— Досега винаги си разчитал на мен, нали?

— Да.

— А дали и аз мога да разчитам на теб, Сарий? Дори ако стане напечено?

— Разбира се.

— Много добре. Тогава ще ти помогна още веднъж. Ще изпълниш моето поръчение, но без да проявяваш несръчност.

Тонът на раняването отслабва и Сарий се надига бавно. За малко да изгуби всичко. Следващия път ще се съсредоточи. Никога вече няма да допусне такава слабост. След два дни ще се бие на арената. Тогава ще прояви истинските си качества.

— Ще изпълня поръчението. Нищо, че ще е трудно. Няма проблем.

Пратеника кима замислено.

— Радвам се да го чуя. Но първо ще ти задам въпрос. Мистър Уотсън ли се казваше учителят ти по английски?

— Да.

— Казват, че винаги си носел малък термос. Вярно ли е това?

Сарий се замисля.

— Да. Май вътре има чай.

— Много добре. Утре, пет минути след началото на третия час, ще отидеш в тоалетната на първия етаж. Тази, дето е със счупено огледало над мивката. В кофата за отпадъци ще намериш шишенце. Искам да изсипеш съдържанието в термоса на мистър Уотсън. Няма

защо да знаеш какво ще има в шишенцето. Но от теб се иска да проявиш сръчност. Тежко ти, ако някой те види.

Сарий слуша обясненията на Пратеника с нарастващо недоверие. Изкушава се да побегне... или да се направи, че не е чул нито дума. Или просто да остане да лежи тук и да чака жълтоокия да си вземе думите обратно. Да каже, че си е направил лоша шега. Ала мъжът насреща му е скръстил ръце под мършавата гръд и чака.

— Разбра ли какво ти казах?

— Да — отговаря Сарий през стиснати зъби.

— Ще го направиш ли? Задачата е трудна, но възнаграждението ще е богато. Нова магична сила и три нива. Ще стигнеш до единайсет, Сарий. Тогаваш ще имаш сериозен шанс да попаднеш във Вътрешния кръг. Аз лично ще ти издам кой е най-слабият член.

Сарий поема дълбоко дъх. Това е само игра. Сигурно Пратеника иска от него доказателство за смелост. Нищо повече. Сигурно в шишенцето ще има мляко. Или глюкоза.

— Ще го направя.

— Отлично. Утре очаквам доклада ти.

Мракът идва много бързо и оставя Сарий по-безпомощен отвсякога.

Създаване. Запазване. Разрушаване.

Индусите имат отделно божество за всяка от тези задачи. Аз се справям сам.

Създадох нещо, което никой преди мен не е успял, но светът не ми е свидетел и никога няма да бъде.

После се опитах да съхраня създаденото — с цялата си сила, с цялата си воля. С болки, нерядко със сълзи и във всеки случай със значителни жертви.

Сега ще разрушавам. Кой ще ме обвини, че го правя? Ако има справедливост, поне това, последното, ще ми се удаде.

Искаше ми се да си остана творец и да се радвам на творението си. Да го запазя, да го споделя с другите. Но и разрушението е много привлекателно. Неговата привлекателност е в окончателността.

20.

Ник не помнеше кога за последен път е спал толкова зле като миналата нощ. Непрекъснато мислеше за поръчението от Пратеника, оглеждаше го от всички страни, успокояваше се и изпадаше в паника, стотици пъти се опитваше да състави сценарий за следващия ден. Най-добре беше да си направи подробен план, но щом стигнеше до момента, когато отваря термоса на мистър Уотсън и изсипва вътре съдържанието на шишенцето, филмът всеки път прекъсваше.

Моментът настъпи. Преди две минути удари звънецът за третия час. Треперейки, Ник изкачи стълбите до първия етаж.

Имаха свободен час. Едно от много предимства на гимназистите. Останалите момичета и момчета от класа бяха в библиотеката или в общото помещение. Ник не смяташе, че някой ще тръгне след него, но постоянно се оглеждаше. Имаше чувството, че всеки момент ще се появи Дан или Алекс, за да го снима с камера.

Стигна до тоалетните и спря пред вратата. Не искаше да е тук, в никакъв случай. Но вече нямаше връщане назад.

Хайде, давай. Отвори вратата и хвърли бърз поглед в счупеното огледало. Видя бледо лице с дълбоки кръгове под очите. Чуждо лице.

Кофата за боклук стоеше вляво от мивките. Наполовина пълна с влажни кърпички, кутийки от напитки, бананови кори, недоизядени сандвичи и смачкани страници от тетрадка.

Ник разбута боклуците. Под хартията нямаше нищо. И под първата кутия от кола не откри търсеното шишенце. Зарови дълбоко — нямаше друг избор. Още смачкана хартия. Грозна рисунка на голо момиче. Ник трескаво заопипва с пръсти. Ако не успее, ще обърне кофата и ще се зарови в боклука като прасе. Или — най-добрата му мисъл досега — ще обясни на Пратеника, че в кофата не е било оставено нищо за него. Но надеждата му угасна почти веднага. Напипа кутийка и бързо я извади. Бяла кутийка със син надпис „Диготан“, 50 таблетки, 0.2 мг. Ник разклати кутийката. Вътре имаше нещо. Проклятие.

Ник се заключи в последната кабина и отвори опаковката. Извади малко кафяво шишенце, пълно около две трети с дребни бели хапчета.

Ник отвори шишенцето, помириса съдържанието и не забеляза нищо страшно. Таблетките изглеждаха безобидни: малки, тебеширени, с делителна черта в средата.

Помнеше думите на Пратеника, че не бива да се занимава със съдържанието на шишенцето, но не можа да се удържи и зачете указанията в листовката.

Активната съставка на хапчетата се наричаше Я-ацетилдигоксин и помагаше при сърдечна слабост.

„Диготан подобрява работата на сърцето, то започва да бие бавно и силно. Освен това лекарството подобрява кръвооросяването на тялото.“

Дотук не звучеше зле. Ник обърна листовката и затърси страничните действия.

„Предупреждение: Медикаментите с въздействащи върху сърцето гликозиди могат да предизвикат смущения в минералния баланс, а взаимодействието с други медикаменти може да засили действието им. При предозиране възниква опасност за живота! Веднага потърсете лекар при поява на следните симптоми: гадене, повръщане, нарушено зрение, халюцинации, нарушения в сърдечния ритъм.“

Опасност за живота. Листовката в ръката му затрепери. Вътре пишеше, че лекарството става твърде силно — а какво ще стане, ако изсипе цялото съдържание на шишенцето в термоса на Уотсън? Сигурно една глътка чай ще го отрови.

Ник се облегна на стената и затвори очи. Не би могъл да го направи. Не би могъл да убие човек. Ще помоли Пратеника да му даде друго поръчение — например отново да снима някого. Това тук беше лудост. Сигурно и без това е грешка на програмиста и Пратеника ще се радва, когато Ник му я посочи.

Ти сам не си вярваш, нали?

Спомни си какво бе казал белокожият гном преди два дни край лагерния огън: да третираме враговете като врагове. Онези, които искат да разрушат света на Еребус. Наистина ли е искал да каже, че трябва да убиват?

Ник претегли шишенцето в ръката си. Най-добре беше да изсипе хапчетата в тоалетната чиния, но не посмя. Може би ще му потрйбват. Трябва да измисли нещо.

През остатъка от часа Ник бродеше из училището като дух. Имаше нужда от идея, й то не от каква да е, а от добра идея. Защото искаше и Уотсън, и Сарий да останат живи.

През следващото междучасие Уотсън беше дежурен. Ник го наблюдаваше, неспособен да откъсне поглед от хромирания термос, който учителят постоянно носеше със себе си.

Така нямаше да се справи. Напълно изключено. Единствената възможност беше да чака, докато Уотсън остави някъде термоса. Вероятно ще го остави в учителската стая, където винаги беше пълно с хора. Не можеше просто ей така да влезе и да изсипе хапчетата в термоса.

Няма да се справи, никога няма да се справи! Ник постоянно опипваше шишенцето в джоба на панталона. Не беше честно. Задачата беше неизпълнима. Даже да успее да залъже съвестта си, даже да...

— Ник?

От гърлото на момчето се изтръгна задавен вик.

— Дявол да те вземе, Ейдриън, защо винаги се промъкваш като змия?

— Съжалявам.

Ейдриън очевидно не съжаляваше за нищо. Изглеждаше изпълнен с решителност, макар да беше блед и постоянно да облизваше устни.

— Какво искаш?

— Вярно ли е, че на дисковете, дето си ги разменяте, е записана игра? Компютърна игра?

Ейдриън го погледна умолително, но Ник не отговори. Мистър Уотсън тъкмо бе оставил термоса на перваза на един прозорец, за да се намеси в спора между две малки момичета. За съжаление наоколо беше пълно с ученици, не можеше да отиде просто така... Но нали бе решил, че няма да го направи? Крайно време е да престане да мисли за това!

— Ник! Вярно ли е?

Ник се извъртя като ужилен, видя Ейдриън да гризе ноктите си и изведнъж изпита див гняв.

— Защо не ме оставиш на мира? Защо сам не го изпробваш? Аз не мога и не искам да ти кажа! Махни се от мен! Спри да ми досаждаш!

Недалеч стоеше Колин, малко по-далеч Джеръм. И двамата обърнаха глави към тях. По лицето на Колин пробяга злобна усмивка и Ник веднага съжали за избухването си. Не искаше Ейдриън да се подхлъзне на ескалатора.

— Остави ме на мира, моля те — зашепна трескаво той. — Ако се интересуваш, набави си един диск. Не е трудно. В противен случай забрави.

— Ако е игра — отговори със същия трескав шепот Ейдриън, — спри да я играеш. Говоря ти сериозно. Моля те. Спри.

Ник го погледна слисано.

— Би ли обяснил, ако обичаш?

— Не мога да ти обясня. Моля те просто да ми повярваш. Другите за съжаление не ми вярват. Даже тези от моя клас.

— И защо да ти вярват?

Говорейки, Ник наблюдаваше мистър Уотсън, който се върна отново до прозореца и си взе термоса. По-добре да се занимае с Ейдриън.

— Хайде, кажи ми, защо смяташ, че трябва да те послушат? Та ти дори не знаеш за какво става дума! Защо искаш да развалиш удоволствието на съучениците си?

Удоволствие? Наистина ли бе изрекъл тази дума?

— Но аз не искам да им развалям удоволствието. Просто инстинктът ми подсказва, че...

— Не ми говори за инстинкт! — прекъсна го остро Ник. — Виж какво, ще ти дам добър съвет. Престани да нервираш хората, само защото инстинктът те съветва да го правиш. Защото ще си имаш ядове, и то доста болезнени.

Браво на него! Поне бе предупредил Ейдриън да стои далече от другите играчи. Ако се разчуе, Пратеника ще се ядоса, това е повече от сигурно. А той трябваше да се оправя и с хапчетата. Все още не му бе дошла спасителната идея.

Без да каже дума повече, Ник се отдалечи от Ейдриън.

След час Ник беше на път към кафетерията. Изобщо не изпитваше глад, но имаше нужда от някакво занимание. Ако просто седи и чака да свърши обедната почивка, сигурно ще полудее.

Ерик отново беше тук — Ник го видя да стои в един ъгъл с трима души от литературния клуб и да говори оживено. Като го видяха, момчетата моментално млъкнаха, но Ник съвсем ясно бе чул името на Ейдриън. Емили не се виждаше никъде.

Затова пък видя мистър Уотсън да разговаря с Джейми и с едно дебело момиче до прозорците пред кабинета по биология. Огледа го и сърцето му заби лудо. Термосът го нямаше — нито в ръцете му, нито на перваза на прозореца.

Без да помисли какво прави, Ник се запъти към учителската стая. Да, беше си обещал, че няма да изпълни поръчението, но ще провери дали е теоретично възможно. За да обясни на Пратеника защо не се е справил. Ако наистина не се справи.

Вратата към учителската стая беше открехната. Ник надникна вътре. Край дългата маса с форма на буквата U и седяха само двама учители. Никой от двамата не вдигна глава при влизането му. Единият поправяше тетрадки, другият четеше вестник и ядеше сандвич. От термоса на мистър Уотсън нямаше и следа.

Полуразочарован, полуоблекчен, Ник излезе от учителската стая. Ами сега? Трябваше да се преструва, че се опитва да изпълни поръчението — някой със сигурност го наблюдаваше и докладваше. Ето на, по коридора тъкмо се зададе Дан и макар че изобщо не погледна в неговата посока, Ник беше убеден, че минава оттук само заради него.

Ник тръгна бавно обратно към кафетерията, но само след няколко крачки една мисъл го спря. Къде, освен в учителската стая, учителите съхраняваха вещите си? В гардеробната, точно така! Малкото помещение беше точно пред него. Още преди да отвори вратата, Ник знаеше какво ще види вътре. Термосът моментално привлече погледа му. Подаваше се от кожена чанта, окачена между якета и палта.

Ник се мушна светкавично в гардеробната и затвори вратата. Тази постъпка можеше да му създаде сериозни проблеми. Учениците

нямаха работа в гардеробната. Но пък тук никой не можеше да го наблюдава — нито Дан, нито Колин, нито Джеръм.

Ник извади термоса от чантата и го разклати. Явно беше още наполовина пълен. Усещаше биенето на сърцето си навсякъде по тялото. Разви капачката и помириxa течността. Ментов чай. Шишенцето в джоба му сякаш се размърда, за да му напомни, че е там.

„Бих могъл да го направя“, помисли си Ник. Сега. Бързо.

Не. Това е безумие! Да не е луд! Какво изобщо прави тук?

С възможно най-голяма бързина Ник затвори термоса, изтри отпечатъците от пръстите си по хромираната повърхност и върна термоса в кожената чанта.

Нали беше влязъл тук. Някой го бе видял да влиза. Това беше главното. Струваше му много усилия да излезе от гардеробната на учителите — ами ако попадне право в ръцете на мистър Уотсън? Ала никой не му обърна внимание, когато се измъкна в коридора и бързо затвори вратата зад гърба си. Само Хелън мина наблизо и го прониза със загадъчен поглед.

След училище Ник изхвърли шишенцето с хапчетата в един контейнер близо до метрото и изведнъж се почувства лек и спокоен. Постъпи умно. Обърна внимание на всички подробности. Никой не би могъл да докаже какво точно е правил в гардеробната. Мистър Уотсън ще живее, Сарий също. Довечера ще стане единайсетица.

21.

„Катедралата на мрака“, мисли си Сарий, докато стои пред Пратеника. Намират се в огромно помещение с високи, тесни прозорци, но през стъклата не пада светлина, макар да светят с най-различни цветове. Каменни статуи, двойно по-високи от Сарий, с лица на демони и крила на ангели, стоят между прозорците и се взират в нищото.

Пратеника се е разположил в красиво резбован дървен стол, нещо като трон. Зад него има проце́п, още по-тъмен от останалото помещение. Пропаст ли е? От мястото, на което е застанал, Сарий не може да я види.

Пратеника е преплел дългите си пръсти под брадичката и го наблюдава мълчаливо. Наоколо в дълги свещници блещукат стотици сиви свещи.

— Ти получи задача — казва Пратеника.

— Да.

— Изпълни ли я?

— Да.

Пратеника се обляга назад и кръстосва крака.

— Разкажи ми.

Сарий е кратък, макар да не пропуска нито една подробност. Разказва как намерил хапчетата, как търсил термоса в училището, как накрая го намерил и изсипал хапчетата в чая.

— Всичките ли? — пита Пратеника.

— Да.

— Ами шишенцето?

— Хвърлих го в един контейнер на станцията на метрото.

— Добре.

Отново настъпва мълчание. Една свещ угасва със съскане, от свещника се издига тънък стълб дим и приема формата на череп. Пратеника се накланя напред и жълтите му очи почервеняват.

— Искам да ми обясниш нещо.

Той знае! Аз съм глупак! Знае всичко!

— Един от съгледвачите ми намерил шишенцето. Пълно.

В сърцето на Сарий бушува паника. Бързо да намери обяснение.

— Сигурно е намерил друго шишенце.

— Ти лъжеш. Други съгледвачи съобщават, че мистър Уотсън е в добро здраве. Все още е в училище.

— Може да не е пил от чая — отговаря бързо Сарий. — Или да го е изсипал, защото хапчетата са го направили горчив.

— Ти лъжеш. Вече нямам полза от теб.

— Не! Момент, това изобщо не е вярно!

Сарий отчаяно търси аргументи, с които да убеди Пратеника. Сигурен е, че никой не може да докаже какво е правил в учителската гардеробна.

— Аз изпълних всичко, както ми беше поръчано. Не е моя вината, че мистър Уотсън не е пил от онзи чай. Аз...

— Нерешителните, колебливите, страхливите и моралните нямат място в служба на господаря. Те не са желани тук. Не са годни да унищожат Ортолан. Сбогом.

Сбогом?

По знак на Пратеника двама каменни демони се отделят от местата си и разперват криле.

— Не! Спрете! Това е заблуда! — крещи Сарий. — Не е честно! Аз направих всичко, каквото трябваше!

Двамата демони го хващат с ноктите и го вдигат във въздуха.

Сарий се съпротивлява с всички сили, но е безпомощен в хватката на каменните великани. Защо Пратеника ми причинява всичко това? Досега винаги ми е помагал... А сега ме изхвърля само заради едно неизпълнено поръчение...

— Почакайте, това е недоразумение! Ще опитам още веднъж — обещава той. — Този път ще се справя. Този път ще съм по-добър. Обещавам!

Пратеника нахлупва качулката дълбоко над лицето си.

— Забранено ти е да говориш за Еребус. Не смей да се обърнеш срещу нас. Не се заяждай с останалите воители. Не се прехвърляй на страната на враговете ни, защото ще съжаляваш.

— Престанете, моля! Аз ще го направя, този път ще го направя, както трябва!

Демоните го понасят към пропастта зад трона на Пратеника. Там е смъртта, Сарий я вижда съвсем ясно. Продължава да се съпротивлява отчаяно, но напразно.

— Ник Дънмор. Ник Дънмор. Ник Дънмор... — Името му отеква между стените на катедралата.

Демоните го пускат в черния мрак. Въздухът в пропастта пее и постоянно повтаря името му. Ник лети, но не стига дъното. В тясната ивица светлина успява да види ръцете си, протегната в смъртен страх.

Най-сетне стига дъното. Удар. Кратко, остро изсвирване в главата му. Силно както никога преди.

После тишина. Черен мрак. Край.

Ник удряше с юмруци по клавиатурата, размахваше мишката. Удряше екрана, компютъра, бюрото. Сарий не беше мъртъв! Това не можеше да е вярно!

Хайде стига. Дай по-спокойно. По-бавно. Първо изключи компютъра. Включи го пак. Изчакай да се зареди, без да проявяват нетърпение. Помисли малко.

Кой го е издал? Кой е извадил проклетите хапчета от боклука? Не бе видял никого, но и не бе обърнал внимание дали някой го е проследил извън училище.

Аз съм идиот. Някой от играчите е получил задача да върви след него. И сега се радва на заслужената награда: купчина злато и по-високо ниво.

Въпреки това, Пратеника нямаше как да докаже, че Ник не е изпълнил задачата. Нямаше право да го изхвърли без доказателства! Само преди ден бе казал, че Сарий е кандидат за Вътрешния кръг.

От тази мисъл го заболя. Утре щеше да започне турнир. Искаше да бъде там. Трябваше да бъде там! Ще направи всичко, за да го постигне. Само да се добере до Пратеника, за да изясни недоразумението.

Сети се за Грег. Още едно недоразумение. *Не, не е същото. При мен е друго.*

Той не е като Грег. Няма да позволи да го изхвърлят. Сигурно имаше път назад. Сигурно. Ник имаше нужда от втори шанс. Само да влезе отново в играта.

Ник нетърпеливо забарабани с пръста по плота на бюрото. Защо проклетият компютър се зарежда толкова бавно?

Да приемем, че Пратеника му възложи същото поръчение. Ще го направи ли този път? Ще отрови ли мистър Уотсън? Съжалява ли сега, че не се е възползвал от първата възможност?

Да, по дяволите, съжалява! Какво е мистър Уотсън в сравнение със Сарий?

Ник затвори очи. Сигурно няма да се случи нищо лошо. Уотсън ще опита чая, ще се учуди от горчивината му и ще го изплюе. И толкоз. Никакво отравяне. Може би Пратеника е искал точно това: щом хапчетата се разтворят в чая, той става негоден за пиене. Никаква опасност. Защо бяха тези негови скрупули?

Компютърът най-сетне се зареди. Обичайните икони. Ник автоматично премести мишката към иконата на Еребус. Но тя не беше там! Червеното Е бе изчезнало.

Гадост! Ник извади с треперещи ръце инсталационния диск и го пхна в устройството. Прозорчето се появи почти веднага. Слава Богу! Инсталация.

Както и първия път, инсталирането се проточи. Нищо, той имаше търпение.

Готово. Сега. Къде е иконата? Няма я. Няма я и новоинсталираната програма. Ник претърси целия твърд диск. Веднъж, втори път. Нищо. Ще инсталира програмата още веднъж.

Момент, момент! Не трябва ли първо да копира диска?

Копиране, инсталация, копиране, инсталация... Три пъти. Обзет от отчаяние, Ник отново започна да удря компютъра. Общо седем пъти инсталира програмата. Опита различни варианти. Нищо. Нищичко. Знаеше, че няма да успее, но просто не можеше да престане. Ако спре, ще приключи веднъж завинаги. Ще излезе окончателно от играта. Едва задържахше напирещите сълзи. Сарий беше част от него. Никой нямаше право да му го отнеме. Ще инсталира играта пак и пак, докато успее.

След почти три часа Ник се отказа. Провали се. Пожертва Сарий заради някакъв си учител по английски. За човек, който много държеше да се меси в чуждите дела. Падаше му се да получи предупредителен изстрел пред носа. Ала Ник се оказа страхливец. Дали на паметника му ще пише: Умря поради страхливост...

Мисълта за надгробния камък отново извика сълзи в очите му. Дали гномът наистина е издълбал в камъка думата страхливост? А може би непослушание? Или нерешителност...

Дже това не му бе съдено да узнае.

— Лазаня, Ники? — Въръжена с кухненски ръкавици, майка му извади от фурната голяма алуминиева форма. Замириса на сирене и италиански подправки, но Ник нямаше апетит.

— Да, с удоволствие.

Какво друго би могъл да каже? Нали Пратеника им повтаряше да не правят впечатление! Стоп! Това вече не важи за него. Ник скри лице в ръцете си. Очите му пареха.

— Наред ли е всичко при теб?

— Разбира се. Просто съм малко уморен.

— Сигурно е от времето. Днес мисис Брикър за малко да заспи под сешоара, докато я къдрех...

Добре, че майка му обичаше да разказва истории. Ник се усмихваше и на два пъти дори се засмя заедно с нея, макар да не чуваше нито дума.

След като сълзите пресъхнаха, му хрумна нова идея. Може да инсталира играта на друг компютър. Ще се регистрира като нов играч. Вече няма да е Сарий, но какво да се прави. Това ли искаше? Е, все пак беше по-добре от нищо.

По дяволите! Съвсем бе забравил, че в началото трябва да се регистрира със собственото си име. Играта не допускаше да я лъжат. Нищо, пак ще опита. Пратеника ще разбере, че Ник Дънмор се отнася сериозно към Еребус, и ще го приеме отново.

Сарий стои в средата на арената. На шията му виси червеният пръст, но този не е от рубини, а от огън.

Публиката по пейките ликува. Този път зрителите са главно паяци и тръпнещите им крачета растат от главите. Сарий се обръща настрана. До него стои Лорд Ник. В тялото му е забито копие.

— Е, и? — мълви той и вдига рамене.

Тогава копието се превръща в змия. След кратко съскане тя се прибира в раната от копието и дупката се затваря. Магия.

Сарий търси Сапуяпу, но от него няма и следа. Затова пък Лелант е тук. Той прави глупава гримаса и му показва среден пръст. В колана му е затъкнат термос.

— Бийте се! — крещи Опуления и тропа с жезъла по земята. Под краката му се отваря пропаст.

„Не още веднъж! — пищи вътрешно Сарий. — Едва успях да се върна в играта.“ Поглежда към небето, където кръжи златният сокол. Този път от двете му страни летят два каменни демона. Не бива да го видят!

Земята се отваря още по-широко. Някои скачат доброволно в пропастта, но Сарий няма да го направи. Ще остане навън. Отдръпва се назад, но дупката продължава да се разширява и скоро заема цялата арена. Принуден е да прескочи парапета, да стигне до пейките със зрителите. Там обаче са паяците. Те протягат ръце към него и очевидно се радват, че храната им е дошла на крака.

Сарий пада отново. Пада безкрайно. Нищо, казва си той, сега поне знам как мога да се върна.

Звънът на будилника изтръгна Ник от падането. Събуди се напълно щастлив — Еребус отново беше отворен за него. В следващия миг реалността зае обичайното си място в главата му и Ник простена мъчително. Зарови лице във възглавницата и се опита да се върне в съня.

Дали по лицето му личеше какво се е случило? Имаше чувството, че още с влизането в училище всички го зяпат. Колин го огледа подигравателно — поне така му се стори, докато Рашид гледаше през него, сякаш е въздух.

Тези двамата няма да му помогнат, това е ясно. Трябваше му някой като Грег. Някой, вече преживял падането в пропастта, който вече търси обратния път към Еребус.

Веднага щом се почувства ненаблюдаван, Ник отиде при Грег. Наложил се да го последва чак до тоалетната.

— Може ли да те питам нещо?

Грег вдигна рамене. Очевидно се чувстваше неловко. Драскотините по лицето му бяха потъмнели, лявата китка все още беше превързана.

— Щом трябва.

— Междувременно намери ли... решение на проблема?

Грег смръщи чело, после обаче се ухили. Очевидно бе разбрал за какво става дума.

— Да не би и ти да си изхвърчал? Е, Дънмор, нямаш късмет. Аз няма да ти кажа как да се върнеш. Ти не пожела да ми помогнеш и аз няма да ти помогна. Даже да знаех как става, пак нямаше да ти кажа.

Вратата на тоалетната се затръшна пред лицето на Ник.

Добре де, постъпи глупаво. Беше грешка да се обърне първо към Грег. Но за кого още знаеше със сигурност, че е изхвърлен? За никого. Кой в последно време изглеждаше потиснат и се затваряше в себе си? Първата му мисъл беше за Хелън. Тя през цялото време зяпаше право пред себе си и почти не говореше. Да, ще попита Хелън, макар че тя не можеше да го понася. Всъщност тя не се разбираше с никого от класа.

Въпреки това ще я попита. В най-лошия случай ще му заяви, че е глупак и ще го изрита отзад. Ще го преживее. Няма избор. Колкото по-дълго Сарий е мъртъв, толкова по-трудно става да го събуди за нов живот. Засега още е възможно — Ник го усещаше. Може би още не са го отнесли в гробището и могат да го върнат, да го оставят да продължи. Трябва само да убеди Пратеника. По някакъв начин.

Намери Хелън през следващия свободен час. Тя седеше в двора, под старата липа, и въртеше между пръстите си сърцевиден жълт лист. Изглеждаше необичайно кротка и Ник изпита угризения, че ще наруши спокойствието ѝ. Е, ще се постарее да бъде мил.

Седна до нея на пейката и я повика тихо:

— Хелън?

Тя не се помръдна. Само изви ъгълчето на устата си, сякаш мислеше за нещо неприятно.

— Много бих искал да те попитам нещо. Ти... ти също играеше, нали?

— Изчезвай.

— Имам проблем — продължи той, търсейки правилните думи.

— Не мога да вляза и се питах дали ти не би могла да ми помогнеш.

Хелън продължи да върти жълтия лист между пръстите си.

— Мисля, че ти също си била в подобна ситуация — продължи внимателно Ник, — затова...

Най-сетне Хелън обърна глава към него. Очите ѝ бяха зачервени, обрамчени с тъмни сенки. „Цяла нощ е играла, каза си завистливо Ник. Тя е вътре, но дали все още или е успяла да влезе повторно?“

— Щом си приключил, значи край — отсече Хелън и захвърли липовия лист. — А сега се махай оттук.

— Имам нужда от помощ.

Това я развесели.

— И как ти хрумна, че аз бих могла да ти помогна?

Защото винаги съм се държал добре с теб. Много по-добре от другите.

— Просто така. Добре, няма да те моля повече — рече той и стана. Изобщо не беше добре. Турнирът ще започне след няколко часа, а той няма да е там. А така искаше да участва. Искаше го повече от всичко на света.

През часа по английски седеше като истукан и хипнотизираше термоса върху учителската маса. Днес мистър Уотсън го бе донесъл в класната стая, сякаш искаше да му се подиграе. От време на време си наливаше по малко чай и бавно отпиваше от чашката. „Той е правил това и друг път“, припомни си Ник и се успокои.

Емили седеше пред него. Днес носеше косата си пусната и макар че част от него все още я намираше прекрасна, мислите му кръжаха около друг обект. Тя все още можеше да получи играта. Не бе объркала всичко. Голямото приключение беше пред нея.

Сякаш усетила погледа му, тя се обърна и му се усмихна. Ник се помъчи да се усмихне в отговор. Дали вече е разбрала за изхвърлянето му? Днес и Джейми го гледаше много по-дружелюбно отпреди. Сигурно и двамата знаеха. Възможно ли беше това?

През обедната почивка Ник се обади на брат си. Фин вдигна чак на десетото позвъняване.

— Извинявай, братле, но тъкмо имам клиент. Какво става?

— Ще ми дадеш ли лаптопа си? За няколко седмици.

— Защо, да не би твоят да се е счупил?

— Не, но... за малко ми трябва втори. Моля те.

— Виж, Бека използва стария лаптоп за проектите си и сигурно ще ми се разсърди, но не мога да ти откажа. Ще го имаш.

— Много ти благодаря — Ник изпита огромно облекчение. — Да мина ли днес следобед?

— Днес няма как — отговори Фин. — В три затваряме дюкяна и заминаваме за Гринуич при приятели. Може би утре?

„Но турнирът започва днес“, помисли си отчаяно Ник.

— Добре, утре. Дотогава.

Прекара остатъка от деня в размишления, с чувството, че времето му изтича. Трябваше да направи нещо. Да намери решение.

Когато си тръгна към къщи, Джейми го настигна, скочи от колелото и тръгна редом с него.

— Какво се е случило с теб? Изглеждаш сломен. Да не е нещо сериозно? Или е свързано с Еребус?

Ник беше готов да го цапне.

— Доколкото знам, ти приемаш Еребус сериозно и даже си му обявил война — отговори войнствено той. Щом Джейми иска да се карат, той е съгласен. Ще му даде да разбере. Имаше спешна нужда да си излее гнева върху някого.

— Правилно. Но аз приемам сериозно по-скоро въздействието на играта, не самата игра. — Джейми буташе колелото си редом с него като в старите времена. Сякаш помежду им не стоеше цял свят.

— Как е Ерик? — попита Ник, надявайки се Джейми да каже „зле“.

— Горе-долу. Опитва се да говори с Айша, но тя мълчи. Не иска да говори даже с психоложката. Не иска да даде обяснения, но държи на обвиненията си. Ерик е в трудно положение — заключи Джейми и хвърли поглед към Ник отстрани. — За щастие има страхотна приятелка, която много държи на него. Наскоро се запознах с нея. Следва икономика. Много е мила. Ще я харесаш.

Приятелка. Студентка. Ник изпита чувството, че в стомаха му е паднал горещ камък. Преглътна няколко пъти, но не можа да го прогони. Колко лесно му е било на Пратеника да дава големи обещания!

Тогава защо е забъркал кашата с Айша? Само за да убеди Ник? Или за да навреди на Ерик? Да, май Айша е била хапчето в чая на Ерик.

Тази мисъл го разсмя, но Джейми го изтълкува грешно.

— Знаех си, че ще се зарадваш. Казва се Дана и ни помага да се борим срещу играта. Събираме материали за родителите и така нататък. Щях да ти разкажа за нея много по-рано, ако беше събрал търпение да ме изслушаш като нормален човек.

В момента Ник не понасяше критика.

— Нормален, а? Кой от двамата ни страда от мания за преследване? И ти ще ми говориш за нормалност!

Стигнаха до входа за метростанцията. Ник хукна надолу по стълбите, без да каже чао и без да се обърне.

Да информират родителите! Джейми имаше късмет, че сподели това само с него. Някой активен играч веднага щеше да съобщи на Пратеника и тогава...

Десет вечерта. Ник лежеше в леглото, скръстил ръце под главата. Отново бе пропилял два часа в опити да влезе в играта. Два пъти копира диска, три пъти инсталира програмата. Нищо. Никаква промяна.

Затвори очи. Бившите му съиграчи вече бяха събрани за излизане на арената. Всяка раса в своето помещение. Варвари, вампири, хора котки, елфите на мрака...

След малко ще ги извикат на арената. Публиката ще ликува, церемониалмайсторът ще съобщи първото име. И Сарий няма да е там.

Дали Дризел ще предизвика Блекспел на двубой? Кой ще спечели? Кой ще умре като Ксохоо? Никога няма да узнае как е минал турнирът. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Жалко, че не знаеше кой е Ксохоо. Искаше му се да поговори с него. Чувстваше се толкова сам...

През нощта спа лошо. Копнееше отново да стане Сарий, поне в съня си, но колкото повече се стараше да го сънува, толкова повече светът на Еребус се отдалечаваше.

22.

Следващият ден започна със златно сияние, сякаш реалният свят искаше да примами Ник с всички прелести на есента. Ник обаче се почувства само предизвикан. Мъгла и дъжд биха подхождали повече на настроението му. Мрак също. Днес следобед ще вземе лаптопа на Фин и пак ще инсталира играта. Да видим какво ще стане. При нужда ще започне отначало. Този път като вампир. Или като варварин.

Прекара деня в полудрямка. Петък, какво щастие. През почивните дни ще си изработи нова идентичност и ще вземе няколко нива. Вече знаеше, че трябва да стигне поне до четвърто.

Последният час свърши и Ник бързо събра нещата си. За да стигне до магазинчето на Фин, трябваше да прекоси половината град. А в петък метрото беше по-пълно от обикновено.

Едва излязъл от училище, се появи Джейми. Пак ли!

— Казват, че си изхвърчал от играта. Вярно ли е?

— Кой ти каза?

— Няма значение.

— За мен има.

Ник виждаше съвсем ясно радостта на Джейми и едва се удържа да не го тресне с юмрук в лицето. Да, щеше да постъпи зле, но нима с него бяха постъпили добре? А щом Джейми се радва на нещо, което прави Ник ужасно нещастен, значи... значи...

— Обещах да не казвам от кого съм получил информацията. Но ако е вярно, Ник, толкова се радвам! Нямах представа колко се промени през последните две седмици. Ние с теб бяхме най-добрите приятели, нали?

Сега вече Ник побесня.

— Какви сме били? Какви? През цялото време се месиш в живота ми, а сега си готов да направиш парти, защото си много щастлив, че нещо с мен се е объркало. Не помисли ли, че някой ти е наприказвал куп глупости?

Джейми изглеждаше напълно слиян.

— Ти не разбираш ли...

— Аз ли? Ти не разбираш! Ти си обиден, че се занимавам с нещо, което не те интересува! Сякаш някога съм ти забранявал да се включиш.

Джейми побледня.

— Не говори глупости, Ник. Аз се радвам, че си се измъкнал от нещо опасно, от нещо гадно, а ти...

— О, да, да, Джейми знае всичко! Джейми е умен, Джейми стои над нещата, нали? А Ник е слабоумник и не вижда очевидното! Върви по дяволите, Джейми! Върви по дяволите!

Без да каже дума повече, Джейми му обърна гръб и се запъти към колелото си.

Ник го проследи с поглед, бесен от гняв, че не може да продължи да го ругае, и в същото време обиден, болезнено засегнат, че... Защо всъщност? Защото Джейми не е на негова страна?

Пое дълбоко дъх, за да се успокои и се запъти към метрото, без да изпуска от поглед Джейми. Бившият му приятел явно също беше бесен, защото натискаше педалите и профуча покрай него като вихър. Само след минута вече беше в края на улицата.

Ник продължи пътя си в обратна посока. Никога вече няма да проговори на Джейми. Няма да го погледне. Ще отиде при Фин, ще вземе лаптопа и ще се върне в играта.

В първия момент не чу удара, нито последвалите го автомобилни сигнали. Едва когато няколко коли спряха наблизо и един шофьор слезе, Ник разбра, че става нещо и се обърна.

Опашката коли се бе проточила от кръстовището — на триста метра зад училището, до спирката на метрото, където Ник почти бе стигнал.

— Явно е станала катастрофа — каза мъжът, който бе слязъл от колата си.

Ник веднага разбра. Не знаеше защо, но беше абсолютно сигурен. Изведнъж целият изстина. Вледени се. Хукна да бяга, без да забележи. Чантата се смъкна от рамото му и падна на тротоара. Ник тичаше като в тунел. Виждаше само кръстовището и тълпата, събрала се там.

— ... изобщо не спря!

— Мина на червено!

— Нищо не разбирам...

— Много лошо...

— По-добре не гледай, Деби.

На минаване Ник разбута хората, които чакаха на автобусната спирка. Удари рамото си в един стълб, но не спря нито за секунда. Докато тичаше, чуваше човешките гласове като през памук. Собственото му дишане заглушаваше всичко. То беше по-силно дори от приближаващите се сирени.

Ето го кръстовището. Ето го колелото. А до него лежеше... до него лежеше...

— Джейми!

Ник си проби път с юмруци до падналия. Трябваше веднага да стигне до Джейми, да го вдигне, да оправи неестествено извития му крак...

— Джейми!

Боже, колко кръв! Краката на Ник изведнъж поддадоха и той се отпусна на колене до приятеля си. Джейми!

— Не се приближавай, момче. Линейката пристига.

— Но той... — Ник дишаше на пресекулки. От гърлото му се изтръгна задавено хълцане. — Но аз...

— Сега не можеш да направиш нищо. Не го пипай! Ей, някой да отведе това момче!

Някой сложи ръце на раменете му, но Ник ги отблъсна. Друг сложи ръце на раменете му и го вдигна.

Ник размаха ръце. Нанесе няколко удара. Изкрещя.

Линейката пристигна. Сини светлини, неоновожълти жилетки.

— Дишането е слабо.

Изнесоха носилка.

— Моля ви! Моля ви! Той не бива да умре!

— Това момче също има нужда от помощ. В шок е.

Рев. От линейката. От вътрешността на Ник. Моля, моля!

Ръце върху раменете му. Сега ще ги отблъсне.

Някой помилва косата му и Ник машинално вдигна глава. Емили.

Дадоха му да пие и той се задави. Емили седеше до него. Пое бутилката с трепереща ръка. Ник отвори уста да я попита нещо, но от

гърлото му излезе само сухо хълцане. За кой ли път.

Сгърчи се от болка, чу собствения си плач, усети ръката на Емили да милва раменете му. Без да каже нищо, тя го притисна нежно към себе си.

Ако знаеше истината, нямаше да се държи така.

Когато Ник отново започна да възприема света около себе си, зрителите се бяха разотишли. Емили продължаваше да седи до него. Той събра цялата си сила и ѝ се усмихна.

Чувството за вина беше непоносимо. Той се бе скарал с Джейми. Разгневи го и Джейми забрави да спре на кръстовището. Как се мразеше за това!

Не искаше да се прибере вкъщи. Мисълта да седи и да чака новини го подлудяваше. Но не можеше и да остане тук. Дали да не скочи и да заблъска главата си в стената?

— Вдигнах чантата ти. Надявам се, че нищо не се е изгубило.

Откъде се взе Ейдриън? Момчето подаде на Ник прашната чанта и Ник я изгледа неразбиращо. За какво му е чанта? Емили му подаде шишето, но той отказа. Няма да пие повече. В момента искаше само едно: да върне времето и да заличи разговора с Джейми. Да не му позволи да се качи на колелото. Да не е такъв мръсник.

— Благодаря ти — каза Емили вместо Ник и взе чантата от ръцете на Ейдриън.

— Знаете ли как е Джейми? — пошепна с пресекващ глас Ейдриън. — Някой каза ли нещо?

Ник нямаше сили да заговори. Емили поклати глава.

— Полицията е на кръстовището и разпитва свидетели — обясни Ейдриън. — Ако сте видели как се е случило, те ще се радват да ви чуят.

— Нищо не видях — прошепна Ник. — Само чух шума и...

Не можа да продължи. От очите му отново потекоха сълзи.

Ейдриън кимна. Трудно беше да разгадае погледа му. Изпълнен с разбиране и... със знание. Като на психолог.

— И аз не видях нищо — допълни тихо Емили. — Но мисля, че Брини беше съвсем близо. Така и не можах да я разпитат. Инжектираха ѝ успокоително. В момента е неконтактна.

„Господи, колко ме е страх! Умирам от страх!“ Ник скри лице в ръцете си и заби нокти в кожата на главата. Болката му се отрази

добре. Помогна да потуши малко другата болка, която беше непоносима. Добрата болка породидея.

— Някой знае ли къде са откарали Джейми?

— Според мен в Уайтингтън — отговори Емили. — Мисля, че някой спомена тази болница. Но може и да не съм чула добре.

Без да говори повече, Ник скочи и се олюля. Пред очите му причерня. Емили веднага го подкрепи.

— Отивам при Джейми — гласът му се чуваше едва-едва. — Трябва да знам как е.

Емили го придружи. Слязоха от метрото на Арчудей. Ник мръзнеше. Пътят до болницата продължи цяла вечност. Добре, че Емили не говореше и не питаше, защото му струваше огромни усилия да мести краката си. Страхът му нарастваше с всяка крачка. Ще идат в болницата и някой ще им каже, че не са успели да спасят Джейми. Че е починал в линейката. Ник се задъхваше. Спря пред стъклената фасада на входа и сведе глава към коленете. Виеше му се свят.

— Сигурно е в спешното отделение — каза Емили. — Да идем отзад.

— Но информацията е тук. Ще ида да попитам.

Ник влезе в залата и се запъти към гише информация, сякаш отиваше на закление. Стройната руса жена щеше да реши живота му. При тази мисъл стомахът му се преобърна.

— Добър ден. Има ли тук Джейми Кокс?

Тя го огледа внимателно през очилата.

— Вие роднина ли сте му?

— Джейми Кокс. Стана злополука на кръстовището. Трябва да знам как е, разбирате ли?

Русата изобрази усмивка.

— Разрешено е да се дава информация само на близки. Роднина ли сте на мистър Кокс?

— Приятели сме.

Най-добрите приятели.

— Съжалявам, не мога да ви кажа нищо.

Ник излезе от болницата, влачейки крака. Вече не беше в състояние да мисли. Как ще издържи на това мъчение? Защо искаха от

него да стои и да чака?

Емили го отведе на малката зелена площ пред входа на болницата. Земята беше студена и влажна и Ник съблече якето си, за да седнат.

— Няма да си отида вкъщи — прошепна дрезгаво той. — Първо трябва да разбера какво става с Джейми.

Двамата мълчаха дълго, загледани след преминаващите коли.

— Да се обадим в училище — предложи Емили. — Там може би знаят повече.

— Не, само не в училище! — Стомахът на Ник отново се сгърчи. — Дали са уведомили родителите му?

— Със сигурност. Не може да не са се обадили. Дано е още жив... — Емили несъзнателно късаше стръкове трева и се взираше напрегнато в отсрещната автобусна спирка. — Ще дойдат тук, само ако е мъртъв. Ще дойдат двамата... Сигурно е ужасно да изминеш този път сам. Ще кажат името му и ще чуят от жената на информацията, че безкрайно съжалява, но...

Ник я погледна безмълвно отстрани и тя се усмихна болезнено.

— Брат ми. Но оттогава мина много време.

— И с него ли стана злополука?

Лицето на Емили изведнъж стана кораво и неумолимо.

— Да. Злополука. Полицията твърди, че е самоубийство, но това е пълно безумие.

Емили откъсна още няколко тревички. Ник прехапа устни. Дали да попита още нещо, или да си замълчи? Май и двете бяха грешни.

— Той беше отличен плувец — продължи шепнешком Емили. — Никога не би скочил във водата, за да се самоубие.

Ник сложи ръка на рамото ѝ. Не се страхуваше, че тя ще го отблъсне. В този момент никой от двамата нямаше да отблъсне другия. Двамата се прегърнаха — не като влюбени, а като двама души, които търсят опора един в друг.

Емили видя бащата на Джейми да излиза от болницата и двамата скочиха. Възрастният мъж изглеждаше забързан и Ник не посмя да го заговори. Емили обаче се затича след мистър Кокс и го спря. Двамата си поговориха малко, но Ник не чу нито дума. Мистър Кокс

неколкократно изтри очите си, а когато разпери ръце в безпомощен жест, сърцето на Ник спря. Емили обаче кимна няколко пъти, а на сбогуване стисна силно и продължително ръката на бащата. После се върна с бързи крачки при Ник.

— Жив е. В линейката му спряло сърцето и се наложило да го реанимират, но сега е стабилизиран, каза баща му.

При тази новина сърцето на Ник направи скок.

— Стабилен, казваш? Това е добре.

— Не чак толкова. Приспали са го. В момента е в изкуствена кома. Ранен е много тежко. Левият му крак е счупен на няколко места, хълбокът също. Има и черепна травма — Емили не гледаше към Ник. — Може би ще остане нещо. Ако оцелее...

— Какво значи да остане нещо? Какво искаш да кажеш?

— Възможно е да остане инвалид — промълви глухо Емили и отметна косата си назад.

Вълната от облекчение, която го бе понесла преди секунди, се оттегли бързо. Не. В никакъв случай. Ник веднага прогони тази страховита мисъл. Това няма да се случи. Защото не бива да се случи.

— Ще ни пуснат ли при него?

— За съжаление не. Джейми е в интензивното отделение. Нали ти казах, че е в кома. Няма да усети, че сме при него. Не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

През следващите два дни Ник правеше само това — чакаше. Живееше в ада. През цялото време. Каквото и да правеше — ядеше, четеше, говореше с други хора — чакаше да чуе вестта, че Джейми се е събудил и ще оздравее напълно. Само понякога мислите му се отклоняваха и пред вътрешния му взор минаваха болезнено познати картини: арената и Опуления, Блъдуърк и огромната му брадва... но най-често Пратеника. Както изглеждаше последния път — със святащи в червено-жълти очи. Тази картина го мъчеше. Не биваше да мисли за Еребус, докато Джейми лежеше в кома. Ала спомените идваха един през друг.

Събота. После неделя. Не можеше дори да отиде на училище, за да отклони вниманието си. При всеки звън на телефона скачаше като ужилен. Разкъсваше се между паниката и надеждата. „Махай се“ —

това бяха последните думи, които бе хвърлил в лицето на Джейми. Всеки път, когато се сетеше за тях, стомахът му се сгърчваше. *Моля ти се, Джейми, не си отивай от мен. Моля те, остани!*

В понеделник най-сетне отиде на училище. Джейми беше тема номер едно. Естествено. Всеки беше видял или чул нещо и много държеше да го разкаже. Само онези, които наистина са били наблизо, мълчаха потиснати. На първо място Брини — негримирана, неузнаваема. В деня на злополуката бяха отвели и нея в болницата и учениците си шепнеха, че водила разговори с психолог.

Вече никой не говореше за Ерик и Айша. Ник остана с впечатлението, че Айша се чувства по-облекчена от Ерик.

На пръв поглед следобедът пред болницата не бе променил нищо между Ник и Емили. Не седнаха на един чин, не си поделиха маса на обед в столовата. И все пак беше различно от преди. Разменяха си бързи погледи, усмихваха се, кимаха си окуражително. Никога преди това Емили не се беше държала така с Ник. За него жестовете ѝ бяха единствените светли точки в мрачното, безкрайно море на чакането.

Във вторник най-сетне им съобщиха нещо. Направи го мистър Уотсън в часа по английски.

— Родителите на Джейми се обадиха, че момчето е извън опасност, но ще продължат да го държат в изкуствена кома. Засега лекарите не могат да кажат колко време ще продължи така. Въпреки това новината е добра и аз съм безкрайно радостен. Надявам се, вие също.

Облекчението се разнесе в цялата стая като свеж полъх. Няколко души изръкопляскаха. Колин скочи и затанцува по стаята. Ник беше готов да прегърне Емили, но двамата само си размениха дълъг поглед. Изпълнен с радост, но и с несигурност. Мистър Уотсън не бе казал нищо за евентуална инвалидност.

23.

Случи се през следващия свободен час. Ник седеше сам в една класна стая и се опитваше да запамети няколко химически формули. Вратата към коридора беше отворена и точно когато вдигна глава, той видя Колин да минава оттам. Много тихо, много внимателно. Толкова предпазливо стъпваше, че любопитството на Ник моментално се събуди. Ник бутна стола и стана, без да вдига излишен шум. Видя Колин да се промъква по-нататък по коридора. Накрая зави наляво. Ник го последва. Дали някъде имаше тайна среща?

Колин слезе по стълбите. Да не би да отиваше в гардеробните? По това време на деня мястото беше идеално за тайна среща. Ник го следваше на голямо разстояние. Веднъж го изгуби от поглед, но бързо го откри отново — както предполагаше, на стълбището към гардеробните на учениците.

Колин обходи дългите редици с якета и палта и след малко спря. От мястото си Ник не можеше да види ясно какво прави бившият му приятел, но и не можеше да се приближи, защото някой щеше да го забележи. Присви очи и видя яркозелен плат, който се раздвижи. Съвсем за малко. След секунди Колин тръгна обратно и Ник побърза да се скрие в близката тоалетна. Преброи до петдесет и излезе. Колин не се виждаше никъде.

Веднага намери зелената дреха. Леко манто, явно на момиче. Какво бе направил Колин?

Ник се огледа на всички страни, преди да пхна ръка в джоба на мантото. Напипа грижливо сгънато листче. Любовно писмо? Това не го засяга. Или послание? Все едно, щом любопитството го бе довело дотук, ще провери. Извади листчето и го разгъна.

Надгробен камък.

*Дарлийн Пембър
умря от липса на разбиране.*

Дано почива в мир.

Някой сякаш натисна шалтер в главата му. И Джейми бе получил такова писмо. Може би... Ник прогони неприятната мисъл, но тя се върна почти веднага като надут балон, който искаме да натиснем под водата.

Може би Джейми не е връхлетял в кръстовището само защото е бил ядосан и не е внимавал. Може би е натиснал спирачките... или поне се е опитал. Нали сам бе показал на Ник писмото с надгробния камък! Заплаха, която според Ник не беше сериозна. Джейми обаче се уплаши. А после...

Да прережеш спирачките на колелото или да сипеш в чая на някого десетина хапчета дигиталис — разликата не беше толкова голяма.

Колин. Колин разнасяше заплашителни писъмца. Дали пак той беше човекът, който изпълняваше „присъдите“?

Без много да му мисли, Ник се втурна нагоре по стълбите. Премина като вихър коридора към кафетерията и видя Колин, който си стоеше, сякаш не е извършил нищо нередно.

— Задник такъв! — Ник се хвърли върху Колин изотзад и го събори. Двамата паднаха заедно.

— Ник! Да не си се побъркал?

Вместо отговор Ник го притисна силно към плочите на пода и размахна писмото пред лицето му. Удари го с него по бузите, по носа, по очите.

— Познаваш ли това? Да, нали? Виждал ли си го?

— Пусни ме, идиот такъв! Какво е това!

— Ти си свиня!

Двамата вдигаха много шум и скоро от кафетерията се подадоха любопитни глави. Ник пусна Колин и двамата се изправиха.

— Дарлийн Пембър значи! И с нея ли ще се случи „злополука“?

Колин втренчи поглед в писмото. Най-сетне бе разбрал.

— Върни ми го! Веднага!

— Дори не мисля.

— Не може да го вземеш просто така... Аз трябва...

Той се хвърли върху Ник, но Ник го бе предвидил и се отдръпна. Подчертано бавно разкъса листчето на две, после на малки парченца и ги изсипа в шепата на Колин.

— Ето, заповядай. Сложи ги в джоба на палтото на Дарлийн. Ще й кажа от кого са.

По лицето на Колин се сменяха омраза и безпомощност.

— Няма да го направиш.

— О, ето, че се уплаши! Твоят приятел с жълтите очи няма да се зарадва на неуспеха ти.

— Млъкни!

— Ще се лишиш от няколко нива.

Ник забеляза с ъгълчето на окото си, че се приближават „плетачките на дантели“, привлечени от караницата като лешояди от мърша. Дан се хилеше предизвикателно, докато Алекс изглеждаше несигурен.

— Ти си направил това на Джейми, признай! Катастрофата тежи на твоята съвест. Видях писмото, което си му изпратил. Поне струваше ли си? Получи ли чифт златни ботушки?

Ноздрите на Колин трепереха. Той направи крачка към Ник и стисна юмруци с такава сила, че жилите му изпъкнаха.

— Ще съжаляваш — процеди през зъби той, врътна се и се отдалечи.

Едва когато се прибра вкъщи следобед, Ник осъзна, че е допуснал непростима грешка. Поддаде се на гнева и официално се обяви за враг на Еребус. Нямаше никакви доказателства, че случилото се с Джейми е заради играта.

Вземи клещите, които ще намериш под пейката край портата към училищния двор, и прережи спирачките на тъмносиньото колело с лепенка на Манчестър Юнайтед.

Виждаше сцената съвсем ясно. Щрак. И още веднъж — щрак! Готово. Отиваш в следващото ниво. Може пък да не е бил лично Колин. Може пък саботьорът да не е знаел чие колело трябва да повреди.

Вечерта Ник седна пред компютъра, провери мейлите си и се замисли какво да каже на Дарлийн Пембър. Как изобщо да я заговори.

Курсорът на мишката дълго време обикаляше около мястото, където някога беше червеното Е. Дали иска сега да е в някоя пещера, край огъня, с другите играчи? Да. Не. Да. С радост би поговорил с другите. Но с още по-голяма радост би разкъсал мършавото тяло на Пратеника на малки парченца.

През свободния час в сряда Емили улови Ник пред библиотеката. Двамата бяха сами — повечето ученици бяха излезли навън, за да се порадват на един от последните хубави есенни дни.

— Имам новини — започна Емили.

— За Джейми?

— Не.

На известно разстояние от тях минаха „плетачките на дантели“. Не си говореха, а сякаш патрулираха. Щом го видя, Алекс се усмихна и вдигна ръка за поздрав, докато Дан разкриви свинското си лице в мрачна гримаса.

Ник отведе Емили в библиотеката. Оттеглиха се в едно тъмно ъгълче.

— Кажу какво има.

Емили буквално вибрираше от енергия. Усмихна му се и извади от джоба си диск. На кутията пишеше „Еребус“.

Ник се разтрепери. В сърцето му се бореха противоречиви чувства. Отвращение. Тревога. Алчност.

— Наистина ли ще влезеш в играта?

— Да. Мисля, че моментът настъпи.

Ник погледна диска и въздъхна. Доскоро не желаше нищо повече от това, да си намери нов. А сега Емили ще влезе в света на Еребус, ще преброди причудливите, красиви и същевременно страшни места, ще преживее приключения. Испита силен копнеж и сърдито разтърси глава.

— Джейми май беше прав. Ти вече не си вътре, нали?

Ник кимна.

— Изгониха ме — призна дрезгаво.

— Жалко. Можехме да играем заедно.

— Не — Ник захапа долната си устна. Така беше по-добре. Вълнения, нерви, напрежение, безсъние... Вече не искаше това. — Но

как така... Искам да кажа, каква е причината да се включиш в играта? Ти не искаше да участваш.

— Вярно е. Но искам да разбера с какво ви омагьоса Еребус — Емили кимна замислено. — Джейми беше убеден, че това не е просто игра. Имаше си теория. — Въртейки кутията с диска, тя продължи: — Според Джейми играта преследва определена цел. Цел, разбираш ли? Всички тези неща, които се случват в действителния свят, трябва да са от полза за някого, не мислиш ли? Затова ще вляза в Еребус и ще се опитам да разбера какво става. Не беше трудно. Казах тук-там, че се интересувам да получа копие и готово.

Ник си спомни. Самият той бе занесъл новината на Пратеника. Сигурно още няколко играчи са му казали.

— Виж, единствената цел на играта, за която знам нещо, е да бъде унищожен злодей на име Ортолан — рече Ник. — Случващото се в реалния живот е само за да защити играта от хората, които не я харесват.

— Такива като Джейми? Това означава, че трябва да я спрем.

Да спрем играта. Ник си спомни злополуката и локвата кръв и си каза, че Емили има право. Дори ако това означава, че той никога вече няма да се разхожда по улиците на Белия град или да участва в рицарски турнир.

— Не знам как ще го направим, но трябва да опитаме — рече с въздишка той.

Вратата на библиотеката се отвори и отново се затвори. Ник направи знак на Емили да мълчи — но се оказа само мистър Болтън, учителят по религия.

— Трябва да сме много внимателни — зашепна Ник. — Ако ни усетят, може да... може да стане наистина опасно. Играта е адски хитра. Още не съм съвсем сигурен, че е искала да отстрани Джейми, за да не пречи, но знам какво възнамеряваше за мистър Уотсън.

Емили го погледна въпросително.

— Друг път ще ти разкажа — отговори на безмълвния въпрос Ник. — Ще ни е много трудно да надхитрим Еребус, повярвай ми. А щом те заподозрат или се провалиш, веднага те отстраняват.

В ума му се появи каменен демон с размахани криле, но Ник успя да го прогони.

Емили се усмихна дяволито. Ник никога не беше виждал този израз на лицето ѝ и остана възхитен.

— Ще внимавам. Освен това се питам... — тя се огледа и също зашепна — ... дали не би могъл да ми помагаш. Аз не харесвам компютърните игри и нямам много опит. Предпочитам пасианси.

Ник моментално си припомни правило номер две: когато играеш, внимавай да бъдеш сам.

Какво ще се случи, ако играят двамата? Дали играта ще забележи? Ник пое дълбоко дъх. Трябваше да опита.

— Разбира се, че ще ти помогна. С радост. Ще ти давам съвети и ще напредваш по-бързо.

— Страхотно — Емили засия. — Намини покрай нас след чая. Най-добре в пет и половина.

Ник беше свръхточен. Десет минути преди уговореното време стоеше пред дома на Емили в Хетфийлд Гардънс и се питаше кой е нейният прозорец.

Дойде тук след много обиколки. След вчерашната караница с Колин очакваше някой да го следи, но не забеляза преследвач. И сега се огледа — на улицата нямаше жива душа. Дано никой не знае къде се намира в момента.

Реши да не звъни още сега — Емили щеше да го изтълкува като прекалено бързано. По-добре да се поразходи по съседните улички. Остана изненадан колко хубав и грижливо поддържан изглежда кварталът.

Сети се, че не е донесъл нищо, и се ядоса. Трябваше да измисли някой шеговит подарък и да покаже, че има оригинални идеи. Жалко, че добрите хрумвания идваха все късно. Но ако не се представи много глупаво, сигурно ще има и следващ път.

Точно в пет и половина натисна копчето на звънеца. Емили отвори почти веднага. Оказа се, че стоята ѝ е под покрива. Ник очакваше да завари обичайния розов цвят, плюшени животинки на леглото, кукли по етажерките и плакати на филмови звезди по стените и остана много изненадан от строгостта на стоята. Тук сякаш живееше възрастен човек. Две етажерки с книги, ниско легло, диван и кресла около ниска масичка, на която също бяха натрупани книги. Пред

прозореца стоеше подредено бюро, лаптопът вече беше отворен и чакаше. Ако Емили пожелае да го посети в стаята му, ще се наложи да стартира голяма акция по почистване и подреждане.

— Моля те, да бъдем тихи, защото мама си легна преди половин час. Възможно е повече да не излезе от стаята си.

Ник не попита нищо, макар да му се стори необичайно възрастна жена да си легне още в края на следобеда. За общото им начинание това беше идеално.

— Няма да вдигаме шум. В началото играта е тиха. По-късно ще е добре да си сложиш слушалки. Не само заради шума — веднъж видях как един играч умря, защото не чуваше добре.

— Слушалки значи — Емили кимна. — Ще го направя. Започваме ли?

Тя извади диска от кутията и го сложи в устройството.

— Трябва да инсталирам играта на моя компютър, нали? Нещо, за което трябва да внимавам?

— Не. Още не.

Инсталационният прозорец се отвори. Ето го началото. Полуразрушената кула, изгорената земя. В сухата пръст бе забит меч, на дръжката му бе завързана червена кърпа. По небето се изписаха червени букви. „Еребус“.

Ник усети нервни тръпки в стомаха и избърса овлажнените си ръце в панталона.

— Да започна ли? — попита Емили.

— Започвай.

Тя натисна „инстал“. Синята линия се задвижи напред, бавна както винаги.

— Ще трае доста време — обясни Ник, без да изпуска линията от очи. Как започваше? В гората. Да, точно така. Ей сега ще я види отново. С всяко напредване на синята линия се приближаваше към Еребус. Сякаш седеше във влак, който го отвеждаше вкъщи.

Емили го гледаше изпитателно.

— Безпокои ли те нещо?

— Какво? Не, разбира се! Просто съм... интересно ми е как ще възприемеш играта.

— Много бавно се инсталира — промърмори Емили и отново се обърна към компютъра.

Двамата зачакаха, без да говорят. Ник гледаше поред чашата за моливи, екрана на лаптопа и профила на Емили. Никъде в стаята не се виждаха рисунки. Жалко, защото можеха да поговорят за тях.

— Майка ти винаги ли си ляга толкова рано? — попита той, когато мълчанието се проточи. Въпросът прозвуча неучтиво и той веднага си пожела да не бе казал нищо.

— В момента е в лоша фаза. Спи много, яде малко и почти не говори — Емили бе впила поглед в напредващата синя линия. В гласа ѝ прозвуча напрежение. — Така е, откакто Джак умря. Ту нагоре, ту надолу. Вече свикнах. Все едно се сменят сезоните.

— А баща ти?

— Ожени се втори път. Има две деца — Дерек и Роза. Нова игра, нов късмет — Емили раздвижи мишката, сякаш се надяваше да ускори инсталацията. — Не ме разбирай погрешно — не му се сърдя. Той просто не издържа. Положението беше наистина непоносимо. Много се радвам на двете му деца. Нерядко ми се дощява и аз да мога да избягам като него.

Ник имаше нужда от време, за да смели тази информация.

— Никога не си говорила за това в училище.

— С теб не съм, да.

Но с Ерик сигурно си. За момент в сърцето му пламна отново старата ревност. Ала сега Емили беше тук, до него. Говореше с него.

— Как е при теб? Имаш ли братя и сестри? — попита с интерес тя.

— Да, имам брат. Пет години по-голям от мен. Вече не живее при нас.

— Разбирате ли се?

— О, чудесно — Ник си помисли за Фин, опита се да си го представи, запита се какво ли ще е, ако го изгуби, но веднага прогони тази мисъл. Как ли го е понесла Емили?

— За съжаление е скаран с мама и татко. По-точно с татко. Отдавна не си говорят.

— Защо?

Ник въздъхна.

— Ами... татко винаги е искал да стане лекар, но родителите му не могли да си позволят да го издържат, докато следва. Сега е

санитар в болница „Принцеса Грейс“. Мисля си, че никога няма да се примири. Затова още отрано решил, че Фин трябва да стане лекар.

— Той обаче не искаше, така ли?

— О, отначало искаше. Учеше като луд, получаваше добри бележки. Убеден съм, че щеше да се класира. Но после размисли. Запозна се с Бека и сложи точка на медицината.

Емили го погледна изненадано.

— И защо така?

— Бека тъкмо бе наела студио за татуировки. Фин веднага се запали. Изкара няколко курса и сега татуира и слага пиърсинги като световен шампион. Баща ми заяви, че никога вече няма да му проговори и засега удържа на думата си.

Емили се усмихна, но усмивката бързо отлетя.

— Сега е твой ред да станеш лекар.

Тя бе разбрала що за човек е баща му, без да го познава.

— Ами да, той ще се радва, а и аз харесвам тази професия.

Емили се извърна цялата към него и го погледна, сякаш искаше да се убеди, че е казал истината.

— Значи не се сърдиш на брат си, че сега ти си длъжен да изпълниш голямото желание на баща ви?

Вместо отговор Ник се обърна с гръб към нея и вдигна опашката си.

— Не. Изобщо не му се сърдя.

Макар че никога не ги виждаше добре, Ник знаеше съвсем точно как изглеждат двата гарвана. Фин бе татуирал на тила му, точно където започваше косата, два летящи гарвана. Усети пръстите на Емили върху татуировката и преглътна.

— Защо гарвани?

— Първо, защото и двамата сме с тъмни коси и някога мама ни наричаше „братята гарвани“. Фин обаче твърди, че гарваните носят щастие, а ние и двамата имаме нужда от това. Освен това са нещо като... печат. Знак, че си принадлежим.

Емили внимателно оттегли ръката си и Ник въздъхна. Опашката му отново зае обичайното си място.

— Брат ти явно е много добър в занаята. Гарваните са чудесни.

Инсталирането приближаваше към края си. Емили отиде в кухнята и донесе бутилка джинджър ейл и две чаши. Точно когато

влезе, екранът потъмня.

— Така ли трябва да бъде?

— Да. И аз си помислих, че нещо не е наред. Почакай още малко.

Мрак. Мрак. Мрак. После се появиха буквите, червени и пулсиращи.

Влез

или се върни.

Това е Еребус.

— Започваме — прошепна Емили и натисна „Влез“.

Тъмна гора. Лунна светлина. В средата на полянката е клекнал Безименния. Изглеждаше точно като фигурата на Ник, преди да се превърне в Сарий. Ник с мъка се пребори със спомена, докато наблюдаваше как Емили се запознава с управлението на фигурата.

— Най-лесно е да го пусна да обикаля — каза тя. — Какво още може?

— Катери се, бие се... всичко може. По-късно ще излязат клавиши за специалните умения, но дотогава има време.

Емили пусна Безименния да походи напред-назад по полянката. Огледа местността и най-сетне избра посока на движение.

— Мисля да отида там, където гората не е плътна. Не е нужно да се напрегам излишно, нали?

Пращяха клони, вятърът шумеше в короните на дърветата. Ако зависеше от Ник, Емили щеше да придвижи Безименния много по-бързо през тази част от играта, но той си заповяда да обуздае нетърпението си. Тя се прояви като много сръчна, особено като се имаше предвид, че е новачка в компютърните игри. За разлика от Ник тя не накара Безименния да тича, докато издръжливостта му се изтощи, а се стремеше да разпределя силите му равномерно. Едва след двайсетина минути блуждаене се обърна отново към Ник.

— Има ли някаква цел, или изпробват търпението ми?

— Има цел. Някъде напред има огън и човек, с когото можеш да разговаряш.

Някога Ник се бе покачил на високо дърво, за да огледа местността, а сега Емили намери висока скала. Безименния се

покатери на скалата и издръжливостта му намаля, макар и малко. Ала гледката я обезщети за загубата. Море от корони на дървета, отдясно хълм със светещи точки, които загатваха за селище.

— Ей там! — извика Ник и посочи с пръст слабо златно сияние между дърветата. — Там трябва да отидеш.

Емили го погледна с учудване и малко развеселено и той проумя, че е разкрил вълнението си.

— Да, там трябва да отидеш... ако те интересува мнението ми.

На път към огъня Емили също се натъкна на препятствие — но не на процеп в земята, както при Ник, а на насип, по който не можеше да се покатери. Всеки път, когато Безименния успяваш да се хване за нещо, за да се изтегли на върха, по земята се посипваха камъни и пръст.

— Ами сега? — попита Емили след пет напразни опита.

— Трябва да се научиш да решаваеш тези проблеми. Ще ти се налага, и то твърде често. Представи си, че си в реалния живот. Какво би направила в такава ситуация?

Ник се улови, че говори като строг учител, но искаше Емили да проумее колко страхотна е играта... и колко истинска.

Емили схващаше бързо. Накара Безименния да събере едри камъни, без да изпуска от поглед издръжливостта му. Няколко пъти му даде кратка почивка и накрая се прехвърли през насипа без проблеми.

Мина от другата страна и почти веднага видя лагерния огън. Ник моментално разпозна тъмната сянка, очертала се край огъня. Сърцето му ускори ритъма си. Вече няма да дава съвети на Емили. Нека тя сама види какво може Еребус.

Мъжът край огъня не се помръдна, когато Безименния се приближи бавно. В долния край на екрана се появиха сребърни букви.

„Бъди поздравен, Безименни. Очаквах те.“

Когато посрещна Ник, той не каза тези думи. Само го похвали за бързината и за доброто хрумване.

Емили приближи фигурата до непознатия мъж и се опита да надникне под черната качулка. Тогава мъжът сам вдигна глава. Ник почти бе забравил тясното лице с малка уста — по-късно мъжът никъде не се появи в играта.

— Любопитен си. Подобно качество може да ти помогне, но може и да те унищожи. Запомни това, Безименни.

Емили хвърли несигурен поглед към Ник.

— Искаш ли да продължиш? — попита мъжът. — Само ако се съюзиш с Еребус, ще се пребориш с врага. Искам да го знаеш.

Емили местеше колеблив поглед между Ник и екрана.

— Той чака отговор — рече тихо Ник и посочи клавиатурата.

— Сериозно ли говориш?

— Да, разбира се. Опитай и ще видиш.

Емили сложи пръсти върху клавишите и след кратко колебание написа:

— Какво означава да се съюзя с Еребус?

Мъжът разбута цепениците в огъня с тоягата си. Надигна се сноп искри, които бързо угаснаха.

— Това означава да прекрачиш границите. Да ги преодолееш. Само от теб зависи какво ще означава накрая.

Емили свали пръсти от клавиатурата и се обърна смаяно към Ник.

— Той ми отговори. Как става така?

— Нямам представа — отговори честно Ник. — Това е една от особеностите на играта.

Едва успя да потисне усмивката си. Емили явно беше заинтересувана.

Невидим оркестър засвири мелодия, нещо с флейти и цигулки, много нежна, много вълнуваща. Интересното беше, че бе различна от всички мелодии, които Ник бе чувал в Еребус. Никога досега не беше чувал тази. Нито веднъж.

— Ще ме посъветвате ли да се съюзя с Еребус? — написа Емили.
— Ще ме посъветвате ли да продължа?

Мъжът я погледна втренчено. Гледа я дълго, без да мигне.

— Не.

— И защо не?

— Защото мракът е изпълнен с коварства и пропасти. От някои няма как да се излезе. Други те поглъщат завинаги.

Емили май бе забравила напълно присъствието на Ник. Тя се взираше като замаяна в думите на мъжа, ръцете ѝ потреперваха неспокойно. Накрая зададе въпроса, който бе задал и Ник.

— Кой сте вие?

Мъжът замислено наклони глава и отговори, без да я изпуска от поглед.

— Аз съм мъртвец. Нищо повече.

Емили въздъхна шумно.

— Щом сте мъртъв, какво правите тук?

— Чакам и бдя. Е, ще продължиш ли напред, или ще се върнеш?

Очите му са зелени, установи Ник, и са толкова истински. Беше готов да се закълне, че вече ги е виждал някъде. На лице от плът и кръв.

— Ще продължа — написа Емили. — Това очаквахте, нали?

— Всички продължават — отговори мъртвецът. — Обърни се наляво и върви покрай потока, докато стигнеш до клисурата. Прекоси я и после... после ще видиш.

„И на мен каза същото“, спомни си Ник. Но това не беше всичко.

— И внимавай за Пратеника с жълтите очи.

Ник предупреди Емили да внимава за войнствените гущери, които го бяха измъчили първия път, но когато тя стигна до клисурата, нападението дойде отгоре. Дребни, хапещи прилепи се разхвърчаха около Безименния и защракаха с острите си зъби. Червената линия на живота намаля значително.

— Използвай тоягата! Натискай левия клавиш на мишката! — Ник беше готов да изтръгне мишката от ръката на Емили и да избие прилепите до крак. — С „ескейп“ ще ги отблъснеш. Със „спейс“ ще скочиш.

След доста време и немалко пролята кръв Емили успя да убие всички прилепи.

— Вземи месото — каза Ник. — По-късно ще го продадеш в града.

Емили вдигна рамене и прибра остатъците.

— Сега какво?

Във въпроса й се примеси тропот от копита. Ник неволно се приведе. Какво ще каже Пратеника, ако го види тук? В следващия миг се наруга. *Той не може да ме види. Вижда само Безименния. Направо съм оглупял.*

Емили продължи през клисурата. Най-сетне видя скалната стена и входа на пещерата. На камъка пред дупката чакаше добре познатата фигура на Пратеника, възседнал кон с тежка броня.

— Ау, колко е грозен — пошепна Емили.

Пратеника чакаше неподвижен, но конят му изглеждаше неспокоен — през цялото време потропваше и пръхтеше.

— Бъди поздравен, Безименни. Като за начало се би добре.

— Това ме радва — написа Емили.

— Но ти препоръчвам да се упражняваш старателно, иначе няма да живееш дълго.

— Ще го направя.

Пратеника отвърна поглед от Безименния и погледна право в лицето на Емили, която неволно отдръпна стола си назад.

— Време е да получиш име. Започва първият ритуал.

— Какво да направя?

Пратеника посочи с костеливите си пръсти входа на пещерата.

— Влез вътре. Всичко останало ще дойде от само себе си. Желая ти щастие. Дано вземеш правилните решения. Ще се видим скоро.

Той обърна коня и препусна в галоп по тясната, едва видима пътека високо над главата на Безименния.

— Предполагам, че трябва да се кача по стълбата? — пошепна Емили.

— Да. Нагоре по стълбата и влез в пещерата.

Безименния изчезна в мрака на скалата и екранът на компютъра потъмня.

— Ще трае известно време — обясни Ник. — Не се притеснявай.

Емили премести мишката, но стрелката не се появи никъде.

— Играта е невероятно истинска — проговори глухо тя. — Останах с впечатлението, че Пратеника ме гледа. Сигурно е искал да ми покаже, че не е важна фигурата на Безименния, а онзи, който я води.

— Това ще се случва често оттук нататък.

Двамата гледаха отраженията си на екрана.

— Труден ли е първият ритуал? По-труден ли е от битката с прилепите?

— Не. Това е съвсем различно. Ще видиш.

Ток-ток! Ток-ток!

— Все едно бие сърце! Какво е това?

— Играта продължава. Натисни „ентър“.

На черния екран се появяват червени букви.

„Тук е Еребус. Кой си ти?“

Какво ще направи Емили? Ще излъже ли? Ще напише ли фалшиво име?

— Аз съм Емили.

— Напиши цялото си име.

— Емили Карвър.

Призрачен шепот.

— Емили Карвър. Емили. Емили. Карвър. Емили Карвър.

„Това го правят за поздрав, но и когато те хвърлят в пропастта“, помисли си с болка Ник. Емили потърси погледа му и той ѝ се усмихна. Дотук всичко е нормално.

— Добре дошла, Емили. Добре дошла в света на Еребус. Преди да започнеш да играеш, се запознай с правилата. Ако не ти харесат, можеш спокойно да сложиш край. Разбрахме ли се?

— Нямах представа, че мога сама да сложа край — пошепна Емили и написа „окей“. — По всяко време. Звучи коректно.

— Чудесно. Първо правило: имаш само един шанс да играеш Еребус. Ако го пропилиеш, всичко свършва. Ако твоят играч умре, играта приключва. Ако нарушиш правилата, играта приключва. Ясно ли е?

— Да.

— Второ правило: когато играеш, внимавай да си сама. Никога не споменавай истинското си име, докато играеш. Никога не споменавай името, с което играеш, извън играта.

Емили вдигна глава от клавиатурата и погледна Ник.

— Това значи, че сега би трябвало да те изхвърля.

— Просто напиши „да“ — помоли Ник. — Все още имаш нужда от някой и друг съвет.

Наистина ли щеше да го помоли да си отиде? Той искаше още дълго да стои тук с нея. Искаше да присъства на първия ритуал. Искаше да види първата ѝ битка.

Емили се усмихна с разбиране и написа „окей“.

— Добре. Трето правило: съдържанието на играта е тайна. Не разговаряй с никого какво играеш. Особено с нерегистрирани. Докато

играеш, имаш право да разговаряш със съиграчите си край огъня. Не разпространявай информация сред приятелите си или в семейството си. Не качвай информация в интернет.

— Лека-полека започвам да разбирам някои неща — прошепна Емили.

— Четвърто правило: съхранявай диска с Еребус на сигурно място. Нужен ти е, за да стартираш играта. В никакъв случай не го копирай, освен ако Пратеника не те помоли.

— Окей.

Екранът бе залян от светлина. Ник имаше чувството, че тя идва отвътре. Безименния седеше на слънчевата полянка, а зад него се издигаше полуразрушената кула, където щеше да се състои първият ритуал.

Емили едва докосна своята фигура със стрелката на мишката и тя се раздвижи. Свали лицето си от главата и се запъти към кулата.

— Сега трябва да вземеш някои важни решения — каза Ник. — Не бива да прибързваш. Ще ти помогна.

Безименния се изправи пред първата медна плоча. „Избери си пол.“

— Не е важно какъв пол ще избереш, макар че мъжете все пак са по-силни и...

Емили вече бе кликнула на „жена“. Тялото на Безименния се промени: стана по-стройно, гърдите и хълбоците се заоблиха.

— Съжалявам, Ник, но това си е моят играч — рече Емили.

„Избери си народ.“

— Добре, няма да ти се меся. Само ще ти кажа, че варварите са страхотни. — Ник беше огън и пламък. — Те са силни и издръжливи. Ако имах още един избор, щях да стана варварин.

Емили вече бе взела своето решение.

Човек? Ник я изгледа разочаровано отстрани. Защо искаше да е човек?

— Защото познавам най-добре човешката раса — отговори на незададения въпрос тя. — Хубаво е да си човек.

„Избери си външност.“

Емили разкраси своята фигура с къса червена коса, стърчаща на всички страни, и я облече изцяло в черно: ботуши, панталон, риза и жакет. Само коланът беше червен — като на всички останали.

Занима се надълго и нашироко с чертите на лицето: направи ги меки, дружелюбни, изпълнени с хумор. Накрая си сложи кафяви очи и красиво извити вежди.

„Избери си призвание.“

— Не звучи особено привлекателно — установи през смях Емили. — Ако си избира да бъда бард, трябва ли да пея?

Ник не знаеше. Той си бе избрал да е рицар, но не му се беше наложило да изпълнява рицарски поръчения.

— Според мен призванието не е толкова важно — отвърна той и Емили избра да е бард.

В кулата се появи гномът. Ник напълно бе забравил неприятното му посещение по време на първия ритуал.

— О-о-о, човек! Колко умно! Според мен обаче е смешно — заяви той вместо поздрав.

— Според мен изобщо не е смешно.

— О-о-о! И бард на всичкото отгоре. Ти май не си дошла да се биеш, а предпочиташ да пееш песнички?

Емили пренебрегна шегите на гнома и се отправи към следващата медна плоча.

„Избери си способности.“

— Лекуването е тъпо — обади се Ник. — Губиш от собствената си жизнена сила. Аз го взех и веднага разбрах, че съм направил грешка.

Емили ограда с мишката няколко способности: сила, издръжливост, смъртно проклятие, промъкване, палене на огън, желязна кожа, катерене...

— Според мен лекуването е добро — каза след малко тя, без да обръща внимание на гнома, който подскачаше насам-натам и кривеше лице в диви гримаси. — Никой не играе сам. Веднъж аз ще излекувам някого, следващия път той ще излекува мен. Намирам, че е практично.

— Не се играе така! — възмути се Ник. — Длъжна си да се грижиш преди всичко за себе си. Да напредваш. Ако отслабнеш, няма да свършиш нищо.

Гномът извъртя глава.

— Самичко ли си в стаята, човешко дете? Спазваш ли второто правило? Отговори!

— Разбира се, че съм сама. Защо мислиш, че не съм? — написа Емили.

Тя пребледня, а Ник се разтрепери. Защо гномът бе задал този въпрос? Със сигурност не можеше да я види или чуе. И Пратеника не можеше.

— Много се бавя — пошепна му Емили. — Ако бях сама, щях да решавам по-бързо. Сигурно затова пита.

Емили се разбърза. Избра лекуване, бързина, палене на огън, желязна кожа, отскок. След кратка пауза добави далновидност, издържливост, ходене по вода, катерене и пълзене.

— Добър избор — похвали я гномът. — Особено за човек. Жалко, че няма да живееш дълго.

— Съдба — отговори Емили и се съсредоточи върху избора на оръжия. Извади от раклата стройна, леко извита сабя. Дръжката ѝ беше украсена със смарагди. После малък бронзов щит.

— Красиви играчки — ухили се гномът.

И последната медна плоча. „Избери си име.“

— Очаквам да чуя истинско грозно човешко име — продължи да я подиграва гномът. — Петронила, Батилда, Алдуза или Бертегунда? Хайде де! Чакам! Всички чакаме! Сигурно знаеш и други имена?

Емили се поколеба и отговори:

— Наистина съм си избрала име. Я да видим какво ще кажеш. — И написа „Хемера“.

Ник остана леко разочарован. Хемера не звучеше добре. Това име беше по-скоро за кухненски робот. Гномът обаче остана много впечатлен.

— Ти май си решила да се правиш на умна, а? Да видим какво ще излезе от теб. Хемера! Не си прави шеги с господаря, момиче!

Той се въртна и заподскача към изхода на кулата. Ник очакваше на сбогуване да изплезе ужасния си дълъг език, но това не се случи. Явно не беше в настроение. Мълчаливо затръшна вратата и от стените на кулата се посипа мазилка.

— Защо ти каза, че искаш да се правиш на умна? — попита шепнешком Ник.

— Открий сам — Емили явно се забавляваше. — Както аз ще открия останалото сама. Ще се видим утре и ще ти разкажа какво се е случило. Оттук нататък продължавам сама.

Но точно сега става интересно! Разочарованието падна като оловна буца в корема на Ник.

— Виж, не бива да подценяваш играта. Ако ти помагам, ще напредваш по-бързо и няма да те раняват. Повярвай ми, моля те!

Емили свали слушалките от айпода и ги включи към компютъра.

— Ти ме посъветва да играя със слушалки, нали? Като ги сложа на ушите си, няма да чувам какво ми казваш.

— Да, но...

— Няма нищо, Ник. Нали видя колко недоверчив стана гномът. Аз ще се справя, не се притеснявай. Ще се придържам към правилата като всички останали и ще играя сама.

Ник се предаде.

— Ако почнеш да береш горски плодове, внимавай — каза за довиждане той. Един последен коментар нямаше да ѝ навреди. — Ако се запънеш някъде или имаш нужда от помощ, обади ми се.

— Знам, че ще ми помогнеш — усмихна се Емили. — Благодаря ти, Ник.

Щом се прибра вкъщи, Ник потърси в Уикипедията и откри, че Хемера е дъщеря на Еребус и е пълна противоположност на баща си — богиня на деня, на утрото, на светлината.

Някои казват, че човек сигурно е роден, за да играе. Колкото по-дълго размишлявам над това твърдение, толкова по-склонен съм да се съглася. Отдавна загърбих разочарованието, че не принадлежа към избраните да играят, но все още не се чувствам дорасъл за ново поражение. Дори да триумфирам, няма да съм там, за да видя. Това е добре премислено. Присъствието ми на финала не е нужно. Актьорите ще са други. Те ще следват моята цел с цялата своя сила.

Скоро ще започнем. Тогава ще съм направил своето и ще мога да си отида. Накрая ще има победители и победени. Няма никакво значение кои ще са победителите. Решаващо е кой ще загуби. Моля се да загуби, който трябва.

24.

Веднага щом чу звъна на будилника, Ник си представи богинята на утрото. Хемера. Гореше от нетърпение да чуе разказа на Емили. Какво е преживяла, как е минало, дали вече е получила поръчение. Ще ѝ помага и тя отново ще му позволи да я гледа, докато играе. Ако не е вътре в играта, сигурно ще му е по-лесно да разбере какво се крие зад Еребус. Да открие някои връзки. Взе си душ, подсвирквайки си, а докато се обличаше, направо запя. Предстоеше му хубав ден.

Обикновено Емили идваше в училището преди него и той я виждаше да разговаря с приятелки или с Ерик, но днес не я откри никъде. Видя само Ерик да си бърби с няколко момичета от 11. клас. Изглеждаше много по-спокоен отпреди. Очевидно бе преодолял шока, в който го бе вкарала Айша. *Дали и той работи срещу Еребус?* Не му се вярваше. Ерик сигурно се радваше, че вече не е в центъра на вниманието.

Най-после се появи Емили. Вървеше бързо, не поглеждаше встрани. Ерик ѝ махна да отиде при него, но тя само му кимна и продължи. Ник я улови точно пред портата.

— Здравсти, Емили.

— Здравсти.

Беше му ясно, че не могат да разговарят за Еребус в училищния двор, пред очите на толкова други играчи, но поне да му беше намигнала, поне да се беше усмихнала съзаклятнически... да направи един съвсем малък жест. Ник потърси по лицето ѝ, но то беше безизразно като бяла стена.

— Искаш ли да се срещнем след четвъртия час в библиотеката?
— попита шепнешком той.

— Ще видим — отговори Емили, вдигна рамене и продължи пътя си.

Пред училището стояха Рашид и Алекс и Емили се насочи право към тях. Какво иска от онези? Ник изгуби ума и дума. С недоверие проследи как Емили заговори Алекс, с какво внимание го изслуша,

когато той започна да ѝ обяснява нещо с величествени жестове и тайнствена физиономия. Какво ли ѝ говори? Нали няма право да разкрива подробности от играта!

Ник вървя по петите на Емили през целия ден, но тя явно го избягваше. Гледаше покрай него или през него и най-лошото — не остана нито за миг сама.

Ник беше толкова съсредоточен върху Емили, че едва следобед забеляза как Колин го преследва. Все едно къде отиваше, Колин се оказваше наблизо. Не знаеше дали бившият му приятел го наблюдава, но през цялото време вървеше след него като черна сянка. Ник се изкушаваше да отиде при него и да си поговорят, да забравят вчерашната караница. Все пак доскоро бяха първи приятели. Но само като си представеше, че Колин е мушнал заплашителното писмо в чантата на Джейми и може би е прерязал спирачките на колелото му, му идеше да закрещи. Обеща си при първото доказателство за вина да счупи носа на Колин.

Колкото повече се проточваше денят, започнат с такава радост, толкова по-изгубен се чувстваше Ник. Най-добрият му приятел лежеше в кома, с Колин не си говореха, а Емили се правеше, че не го забелязва. Съученици, с които се разбираше добре, го зяпаха подозрително. Например Джеръм. А онези, за които беше сигурен, че са въвн от играта, се правеха на невидими и отказваха да разговарят. Например Грег.

По някое време следобеда Ник забеляза в двора на училището зеленото манто. Момичето, което го носеше, сигурно беше Дарлийн Пембър. Познаваше я само по външен вид, но си спомняше, че Джейми ѝ бе хвърлил око. Най-добре да я заговори. Така ще изкупи малка част от вината си пред Джейми.

Ник се огледа. Къде беше изчезнал Колин? Не би могъл да заговори Дарлийн, ако преследвачът му е наблизо. В момента обаче от Колин нямаше и следа. Тогава да действа, бързо.

Приближи се и издърпа Дарлийн по-далече от двете момичета, с които разговаряше.

— Искам да те питам нещо, Дарлийн. Намерила ли си вчера едно листче в джоба на мантото си? Или някъде другаде, например в учебник?

Момичето го изглежда със смесица от страх и любопитство.

— Не. Откъде ти хрумна?

— Просто така. Ако намериш нещо, запази го. Дай го на мистър Уотсън, но така, че никой да не те види.

Дарлийн задъвка долната си устна.

— Имаш предвид листче като онова, дето го получи Мохамед, нали? И Джереми.

Кои са Мохамед и Джереми?

— Какво са получили тези двамата?

Дарлийн вдигна рамене.

— Не видях добре. Нещо написано на компютър, не на ръка. Веднага след това Мохамед се разболя. Няма го вече два дни. Ти знаеш ли какво пише вътре?

Ник поклати глава.

— Не точно. Ще позволиш ли да те попитам още нещо?

Усмивката ѝ издаде очакване. Ник можеше само да се надява, че това не се отнася до него. Огледа се бързо и попита:

— Вън ли си или вътре?

Тя не разбра веднага и Ник направи няколко движения, сякаш размахва меч.

— О! Навън съм, за съжаление. Но съм сигурна, че ще се върна вътре. Опитвам се да получа нов диск, даже бях в няколко магазина, освен това...

— По-добре се откажи — посъветва я тихо Ник. — Забрави какво си правила. Дръж се така, сякаш играта никога не е съществувала.

— Но...

— Знам, знам. Въпреки това ме послушай.

Момичето го гледаше с неразбиращи очи. Ник се опита да си я представи с Джейми на пейка в парка, на кино, сред природата. Хубава представа. Надяваше се Дарлийн да го попита за Джейми, но тя не го направи.

Вечерта се затвори в стаята си и се запита какво да прави. Единственото сигурно беше, че вече няма сили да понася неизвестността. Сега, от разстояние, поведението на Емили му изглеждаше напълно логично. Да, тя беше длъжна да стои далеч от

него. Само че... да не би играта да го е очернила пред нея? В главата му се оформи картина, която го придружаваше през целия ден: Пратеника разказва на Емили, че Ник я е шпионирал. Че е помогнал да внесат оръжие на територията на училището. Накрая сигурно ще ѝ покаже снимка, на която двамата с Брини седят заедно в кафенето. И тогава край. Завинаги.

Не, това са глупости. Емили се държа хладно, защото се чувстваше длъжна да се прикрива. Ще ѝ се обади и ще си изяснят нещата. Още сега.

Емили не вдигна телефона. Не се включи дори гласовата поща. След десет минути Ник опита отново, след половин час още веднъж. Резултатът си остана нулев.

Тя сигурно играе. Затова не си вдига телефона.

Дали да иде у тях? Прекрасна идея: ще звъни на пожар и ще събуди изпадналата в депресия майка, защото Емили играе със слушалките и няма да чуе звънеца. Точно така. Тя играе, затова не е чула телефона.

Ник седна пред компютъра и се замисли. Влезе в интернет и кликна на „девиантарт“, за да види дали в страницата на Емили не се е появило нещо ново. Не. Само „Нощ“ — стихотворение, което вече познаваше.

Прекара остатъка от вечерта с майка си и баща си пред телевизора. Не си спомняше кога за последен път е седял с родителите си, но баща му беше много щастлив, това му личеше.

— Не е хубаво да зубриш по цяла вечер — каза той няколко пъти и даже потупа Ник по рамото.

През нощта Ник сънува, че е отишъл на гробището на Еребус и отчаяно търси надгробния камък на Сарий. Този път обаче всички надписи се състояха от преплетени тайнствени знаци и той не можа да разчете нито един.

След още един ден Емили изобщо не дойде на училище. Ник седеше в кабинета по химия и се взираше в празното ѝ място, готов да се разреве. Познаваше признаците. Играта бе добила власт над нея.

Не биваше да я оставя сама. Защо точно Емили да има сили да устои на Еребус?

Сега вече беше късно. Нищо не можеше да направи. Емили ще престане да разговаря с него, няма да го допусне близо до себе си, ще живее само за изпълнението на възложените ѝ поръчения. Трябваше да ѝ разкаже повече за играта, вместо да я пусне в Еребус сама и беззащитна. Все едно я бе пратил в устата на лъва.

През междучасието ѝ звънна, но тя, естествено, не вдигна. Добре тогава. След училище ще отиде у тях.

След като взе това решение, Ник се почувства по-добре. Ще говори с Емили и ще ѝ напомни за общия им план да спрат Еребус. Все пак идеята беше нейна.

Приповдигнатото му настроение продължи до часа по английски, когато отвори учебника и намери между страниците сгънато листче. Със сигурност не го беше сложил той.

„До леглото на Джейми има още едно свободно“ — бе написал някой с несръчни печатни букви.

Ник пое дълбоко дъх. Дано никой не забележи колко е уплашен! Претърси с поглед класната стая, за да разбере дали някой не го наблюдава и не дебне да види реакцията му, ала никой не го гледаше. Хелън се прозяваше и се чешеше по тила. Колин четеше. Дан и Алекс си шепнеха. Те ли са сложили листчето? Алекс постоянно му се хилеше и демонстрираше любезност. Може би това беше неговият начин да се прикрива.

Ник сгъна листчето и го прибра в джоба на панталона. Значи до леглото на Джейми има още едно свободно. Свине такива. Открито признават, че злополуката е била планирана. Признават, че някой нарочно е прерязал спирачките. Само заради тази проклета, проклета игра.

Изведнъж в сърцето му пламна дива омраза. Мразеше всички, които продължаваха да играят Еребус. Мразеше ги толкова силно, че беше готов да скочи и да ги избие. Или поне да ги напердаши, за да им стане ясно колко приятно е да имаш черепно-мозъчна травма. Отново погледна към Колин и се уплаши, че ей сега ще скочи и ще го стисне за гърлото. Стана от мястото си и се запъти към вратата.

— Какво има, Ник? — попита мистър Уотсън.

— Чувствам се зле. Нещо ме удари в стомаха.

Беше сигурен, че мистър Уотсън е разбрал двойното значение на отговора му. Личеше му по лицето, но беше достатъчно умен да не

попита нищо.

— Тогава по-добре се прибери вкъщи.

— Да. Благодаря.

В момента му беше все едно какво ще си помислят останалите играчи. Сигурно ще злорадстват, че се е уплашил от заплашителното писмо и е избягал от училище. Сега това нямаше значение. Единствено Емили беше важна. Трябваше веднага да говори с нея. Тя бе затънала до гуша и кой знае дали аргументите му щяха да ѝ повлияят. Трябваше да ѝ разкаже какво е станало в действителност с Джейми и да ѝ покаже писмото. Сега. Още сега.

Извади телефона от джоба си. Пак ще ѝ позвъни.

Едно ново съобщение — прочете на дисплея. Бързо да го отвори.

„Не ми пращай мейли и не се опитвай да се свържеш с мен по скайпа. Ако имаш време, ела към 16:00 ч. в Блумсбъри, на Кроумър Стрийт 32. Не казвай на никого къде отиваш. Увери се, че никой не те следва.

Емили.“

Ник преглътна тежко и се огледа трескаво. Никакви мейли, никакъв скайп — защо? Нима Емили знаеше нещо ново? Пое дълбоко въздух и се опита да подреди мислите си. По съобщението личеше, че Емили не е изгубила ума си по Еребус — това беше най-важното. И искаше да го види! Докато стане четири, трябва да минат почти три часа. Как да обуздае нетърпението си дотогава?

Ник реши да се възползва от тези три часа, за да е абсолютно сигурен, че никой не го преследва. Никой, освен него не беше стигал до Кроумър Стрийт по толкова обиколен път, използвайки толкова много линии на метрото.

25.

Пред сградата с номер 32 го чакаше някакъв тип. Изглеждаше повече от странен. Яркочервена брада, огненочервена дълга коса. Плитка на брадата, плитка на косата. Да, явно чакаше него, защото веднага щом го зърна, му махна зарадвано.

— Ти си Ник, нали? Дамата те описа много точно. Аз съм Спийди. Да вървим.

Той поведе госта по тясна стълба към втория етаж на къщата. Отвори зелена дървена врата и се усмихна широко.

— Влизай, какво чакаш? Какво ще пиеш? Има кола, бира и чай оолонг с женшен. Виктор твърди, че чаят помагал на мозъка. При него се получава.

Ник, който освен един кратък поздрав не бе казал нищо, помоли за чаша вода. Защо Емили го бе повикала тук? Къде беше тя?

Последва Спийди през претъпканата с вещи кухня и се озова в огромно помещение, изпълнено с многогласно бръмчене. Ник изброи 12 компютъра. Емили седеше в една ниша до прозореца пред своя лаптоп, със слушалки на главата, и съсредоточено се взираше в екрана.

— По-добре да не й пречим. Тъкмо стават сериозни неща — обясни Спийди. — Ела, ще идем при Виктор.

Ник с мъка се промуши покрай кулата от нахвърляни един върху друг технически уреди, зад която седеше дебеличък младеж, целият в черно. Вниманието на Ник веднага бе привлечено от страхотния екран: поне 40 инча диагонал. В момента ярколилав мъж гуцер се биеше с чудовище, подобно на червей. Гуцерът си служеше с меч с невероятна сръчност и правеше светкавични движения. Късите, дебели пръсти на играча хвърчаха по клавиатурата и водеха мишката прецизно, сякаш е скалпел. Огромният червей с дълги, остри зъби нямаше никакъв шанс. Храс — и бе разсечен на две половини. Предната, въоръжена със зъби, продължи да се бие, докато гуцерът ѝ отрязва главата.

Спийди смъкна едната слушалка от главата на играещия.

— Ник пристигна!

— О, точно навреме! Ще поиграеш ли вместо мен?

— Разбира се. Впрочем Ник пие само вода.

— Дума да не става!

Младежът стана и се протегна. Стигаше точно до брадичката на Ник.

— Непременно трябва да опиташ моя чай. Аз съм Виктор.

— Радвам се.

— Ще отидем в съседното помещение, за да разговаряме на спокойствие.

Той нахлупи слушалките на главата на Спийди, който търсеше нови предизвикателства, и посочи изписаната с графити врата. Ник вече бе посегнал към бравата, когато се сети за нещо важно.

— Насечи червея на парченца — извика той на Спийди. — Насечи го хубаво, може да откриеш нещо във вътрешностите му.

Спийди вдигна палец и започна да реже падналия противник на шницелчета.

— Не бързай толкова — помоли Виктор. — Онзи може да забележи разликата. Спазвай моето темпо.

От гърдите на Спийди се отрони дълбока въздишка. Гущерът започна да сече по-бавно, но въпреки това се справяше сръчно като японски готвач на суши.

— Върви напред — каза Виктор. — Аз ще направя чай.

Зад вратата Ник откри три огромни дивана и също толкова малки масички. Нито една мебел не беше в тон с другите. Ник не беше особено чувствителен към подобни неща, но комбинацията от цветове му причини главоболие. Седна на най-грозния диван — маслинозелена дамаска на жълти рози и сини платноходки, — за да вижда възможно най-малко от него. Виктор се появи много скоро с табла, която недвусмислено показва на Ник, че зад смесицата от стилове се крие система.

Викториански порцелан с теменужки или семейство Симпсън?

— След като ти си Виктор, ти предоставям викторианската чаша — опита се да се пошегува Ник и пое чашата, на която Хоумър се пъчеше над надписа „Опитите са първата стъпка към провала“.

Докато Виктор отпиваше горещ чай от тумбестата си чаша и въздишаше доволно, Ник имаше сгоден случай да го огледа отблизо.

Прецени, че е 22 или 23-годишен. На пръв поглед изглеждаше по-стар — сигурно заради брадата. Истинска мускетарска брада с дълги, засукани мустачки и триъгълник на брадичката. Да, Виктор приличаше на Портос. Портос от „Готик“, защото носеше огромни обици с черепи, а на всеки пръст имаше поне по един пръстен — и тук черепите имаха парламентарно мнозинство, а змиите ги следваха по петите. За равновесие на шията му се люлееше самотен ангел.

— Изпий си чая — каза Виктор.

Ник опита поизстиналата течност и с учудване установи, че има прекрасен вкус.

— Емили ни донесе нещо наистина необикновено — заговори Виктор и отново отпи глътка чай. — Аз имам известен опит с компютърните игри, но никога не съм попадал на игра като Еребус.

— Нима тя ти я даде просто така?

— Не, разбира се. Съвсем по правилата, по време на третия ритуал. Аз съм нейният новак. — Виктор нави мустака си между пръстите и се засмя. — Наистина съм новак — играя едва от тази сутрин. — Поклони се тържествено и се представи: — Скуамато, мъж гуцер. Искях да се нарека Броколи, но онзи мил гном в кулата заяви, че ще ме пребие със собствения ми бронзов щит. Никой няма право да подиграва Еребус, заяви гневно той. Хуморът явно не е силната страна на тази игра. — Виктор остави чашата и разпери ръце. — Затова пък е интерактивна като никоя друга. Боже, невероятна е!

— Да, знам, играта говори с теб — усмихна се меланхолично Ник. — Питаш я и тя дава логични отговори. Имаш ли представа как го прави?

— Никаква. Първо си помислих, че някой седи в централен терминал и говори като Пратеника или като онзи, мъртвия в началото. Но така не става. Емили каза, че играят много хора. Можеш ли да ми кажеш колко са горе-долу?

Ник се опита да си представи турнира, в който бе участвал. Макар да знаеше, че там не са били всички играчи.

— Триста... или четиристотин. Може да са и повече.

— Това потвърждава моята теория. Нужна е цяла армия пратеници и всеки трябва да помни всички поръчения, връзки и взаимоотношения. Компютърът запомня всичко това с лекота, недостъпна за човешкия ум, но не умее да води истински разговор.

Виктор си наля още една чаша чай и допълни чашата на Ник.

— Разкажи ми нещо за поръченията. Вчера Емили получи задача да наблюдава тринайсетгодишно момиче, което отишло да купи пиперлив спрей. Тя не познава момичето, то също не я познава. Вероятно е от друго училище. Пратеника ѝ показал снимка на момичето, казал името му, посочил точния час на покупката и адреса на магазина. Направо да паднеш! Ти какви поръчения получи? Има ли нещо, което би могло да ни наведе на някаква идея за смисъла на играта?

Ник размишляваше трескаво.

— Не, за съжаление не. Първия път трябваше да пренеса кутия от Тотъридж до Долис Брук Виадукт. По-късно кутията се появи в нашето училище и се оказа, че вътре има пистолет. Втория път трябваше да снимам някакъв мъж и колата му. След това... поканих едно момиче на среща.

Виктор се засмя развеселено.

— Не звучи особено страшно. Имаш ли някакви подозрения каква е била целта на всички тези задачи?

— Не. Само за последното поръчение съм сигурен. Пратеника ми възложи да сложа дигиталис в чая на учителя ни по английски. Той смята, че Еребус е опасна игра, и се опитва да спре учениците да я играят. Спомних си как веднъж един от гномовете каза, че сме длъжни да се отнасяме към враговете на Еребус като към врагове... мисля, че точно това е, което играта си представя.

Виктор изглеждаше ужасно разстроен.

— Да сложиш дигиталис в чая?

Като че ли това беше най-осъдителното в поръчението.

— Не посмях да изпълня поръчението и изхвърчах от играта.

Ник се учуди на лекотата, с която призна за случилото се. Добре, че най-после каза на някого! Вече не му беше толкова тежко.

— Мислил ли си някога защо играта иска от вас толкова различни неща? — попита тихо Виктор.

Не, не беше мислил. Или поне не сериозно. Е, на няколко пъти си зададе подобни въпроси, особено когато трябваше да покани Брини и да се свре в онзи гараж, за да снима непознат мъж. Кой имаше полза от подобни поръчения?

Всеки път обаче беше бързал да изтласка тази мисъл на заден план. Това бяха просто задачи. Препятствия, които трябваше да преодолее, за да продължи напред.

— Мислех си, че това прави играта още по-интересна и увлекателна — отговори той и чувайки думите си, проумя колко невероятно звучат.

— Ако не ме лъже интуицията, играта кара своите играчи да функционират заедно като добре смазана машина. — Виктор също размишляваше усилено. — Един скрива нещо, следващият го взема и го носи на друго място. Един купува нещо, друг го следи и докладва, за да може играта да обмисли следващите си ходове. След като изслушах разказа на Емили, съм склонен да мисля, че всички играчи подготвят нещо, което никой не познава. Всеки е само мъничка частица от цялото. Едно камъче в голямата мозайка.

Виктор се засмя тихо.

— А сега се включих и аз и започвам да търся цялостната картина. И ще я намеря, каквото и да ми струва!

„Цялостната картина.“ За секунда в ума на Ник се появи нещо пъстро и голямо. Нещо добре познато, което изчезна, преди да добие очертания.

— Знаеш ли какво би ни помогнало? Искам да чуя още истории като твоята. Ако знаем какви задачи възлага играта, ще се опитаме да ги сглобим в едно цяло. Ще наредим пъзела и... — Виктор потърка ръце. — Може би накрая ще се окаже, че търсим светия Граал или нещо подобно, а?

Доброто настроение на Виктор беше заразяващо.

— Ще се опитам да измъкна информация от бившите играчи — обеща Ник. — Макар да се съмнявам, че ще проявят готовност да говорят. Когато те изхвърлят от играта, ти заповядват да мълчиш като риба.

— Струва си да опиташ. Междувременно ще открием тук малка изследователска лаборатория. Надявам се най-сетне да мина в следващото ниво. Блестящият ми Скуамато все още е единица. Чак ми се плаче.

— Изчакай да попаднеш в трудна ситуация. Когато си на път към ада, идва Пратеника и те спасява. Като ответна услуга трябва да

изпълниш някакво поръчение, а то почти винаги ти носи поне едно ниво.

Виктор се удари по челото.

— Искаш да кажеш, че играя твърде добре, затова не напредвам? Но това е перверзно. Почакай, ще кажа на Спийди да забърка някоя каша.

Виктор изтича в съседната стая и скоро се върна широко ухилен.

— Спийди тъкмо се сражава с огромен скелет. Искаш ли да погледаме?

В стомаха на Ник се надигна старата възбуда. Да, разбира се, че искаше да гледа.

Застанаха на известно разстояние от Спийди, който си вършеше работата безупречно. Скуамато се стрелна напред, без да помисли за защитата си, и се нахвърли върху най-грамадния и най-силния скелет, чиято глава бе увенчана с корона. Не можаха да чуят какво се случи — Спийди беше със слушалки и само той чуваше шумовете, — но видяха как коланът на Скуамато посивя. Царят на скелетите го удари с все сила. Спийди парира лошо. Още един удар... и той вече лежеше в тревата с едва видими остатъци от живот на колана си, докато битката бушуваше около него.

Ник заби нокти в дланите си. Повечето воители, които участваха в днешната битка, му бяха непознати. Само за някои си спомняше от арената. Стоп! Ето го Сапуяпу! Значи е още жив? Това е чудесно. А малко по-назад се сражаваше Лелант — това не го зарадва особено. Ник претърси екрана и се улови, че търси Сарий. Ама че глупак! Глупаво е, че другото му Аз му липсваше така болезнено.

След минути битката приключи и всички зачакаха появата на Пратеника. Ник неволно отстъпи крачка назад, нарече се идиот и отново застана зад Спийди. Думите на Пратеника се появиха сребърни на черна основа — болезнено познато.

— Лелант се би като герой. Заслужава най-високата награда.

Елфът на мрака получи чувалче злато и щит, сияещ като звезда. Леко раненият Сапуяпу бе удостоен с три шишенца лечебно питие — необичайно много — и Ник се зарадва за него. Другите получиха дребни дарове и накрая Пратеника се обърна към Скуамато.

— Отначало се биеше като майстор, после изведнъж стана слабак. Това не ми харесва.

— Леле-мале! — прошепна Виктор.

— Съжалявам, но ми попречиха. Няма да се повтори — написа бързо Спийди.

— Надявам се. За твое добро. Ти си почти мъртъв. Ако останеш тук, ще умреш. Ако ме последваш, ще те спася. Какво е решението ти?

— Идвам с теб.

— Добре.

Пратеника вдигна Скуамато на коня и двамата препуснаха. Ник съжали, че няма как да чуе музиката, която обикновено придружаваше това препускане.

Следващото събитие беше предвидено: Пратеника отведе Скуамато в пещерата и сложи картите на масата. Ще му върне живота и ще мине във второ ниво, ако изпълни неговото поръчение.

— Точно в 19.00 ч. днес ще отидеш в Хайд парк и ще намериш Кавалри Мемориъл. Зад паметника са наредени бели пейки. Под третата отдясно ще намериш плик с адрес и няколко думи. Иди на посочения адрес и изпръскай думите върху стената на гаража. Искам да се получат хубави графити. След това снимай графитите и Еребус ще се радва да те посрещне във второ ниво.

— Това е безумие — промърмори Ник.

Спийди реагира съвсем правилно — престори се на изненадан.

— Май не ви разбрах. Това няма нищо общо с играта.

— Напротив, Скуамато. Има много повече общо, отколкото си мислиш.

— Значи говорите за истинския Хайд парк и за истинския Кавалри Мемориъл?

— Точно така.

— Ами ако не намеря нищо под пейката?

— Ще се върнеш тук и ще ми съобщиш. Но не ме лъжи, защото ще забележа.

Спийди размени поглед с Виктор, който изглеждаше необичайно смутен.

— Струва ми се, че поръчението не е съвсем легално — написа Спийди. — Ами ако някой ме хване?

Пратеника нахлупи качулката още по-дълбоко, но жълтите очи святкаха все така силно в мрака.

— Досега са те заловили само веднъж. Бъди по-внимателен и недей да хленчиш. Ще се видим, когато изпълниш поръчението.

Над Еребус падна черен мрак.

— Това е дяволска игра — прошепна задавено Виктор и махна на Ник и Спийди да отидат в съседната стая. Емили продължаваше да играе и явно беше в трудна фаза, защото всички чуваха трескавото тракане на клавишите.

— Какво иска да каже с това, че веднъж са те заловили? — попита стреснато Ник. — Какво си правил?

— Преди години възнамерявах да направя кариера като рисувач на графити — обясни Виктор. — Но как може Жълтото око да знае за миналото ми? Нищо не разбирам. Да, глупава ситуация. Той май знае, че предпочитам да мъкна щайги с плодове през цял Лондон, отколкото да ме изправят пред съда за повреждане на чуждо имущество.

— Според мен по-важно е друго! — намеси се възбудено Спийди. — Той не забеляза, че аз играя вместо Виктор. Просто се изненада, че накрая проявих несръчност.

— Да, този път се получи. Въпреки това няма да рискуваме повече. Играта е застрашително умна. Докато не знаем повече, ще играем на сигурно. И без това скоро ще те вкарам в играта съвсем легално. Ясно ти е, нали?

Спийди зарови пръсти в червената си коса.

— Надявам се да ме вкараш. Щом се стигне дотам, обади ми се. Сега трябва да се прибирам. Кейт ме чака.

След като Спийди си отиде, Виктор започна да отваря един след друг шкафове с надеждата да намери старите си спрейове. Емили продължаваше да седи в нишата, напълно съсредоточена в играта.

Да си върви ли? Или да остане и да чака Емили? Ник седна на дивана и запрелиства едно от компютърните списания, натрупани на масичката. Все още не разбираше що за човек е Виктор. Тук ли живееше? Или това беше офисът му? А може би и двете? Какво работеше?

Нямаше смисъл да го разпитва точно сега, защото Виктор се бореше с планини от хартия, които заплашваха да напуснат шкафове.

А с кого се бореше Емили?

Ник стана и отиде при нея. Приблужи се тихо, за да не я стресне, и погледна към екрана. Хемера се движеше през нещо като тунел. Все

още беше тройка, но вече разполагаше със здрав нагръдник и чудесен меч.

Пред и около нея тичаха познати фигури: Дризел, Фениел и Нуракс. Хемера бе попаднала в същия кръг, в който някога се движеше Сарий.

Тряс! Няколко наблъскани с документи папки се стовариха тежко на пода. Виктор бе нарушил чувствителното равновесие на натъпкания шкаф и сега съдържанието му си отмъщаваше. Вехта кутия за обувки се скъса и от нея се изсипаха стари пълнители за принтер.

Емили хвърли бърз поглед назад, но само след миг отново се съсредоточи върху играта. Вече бе излязла от тунела и сега стоеше под огромно дърво със златна корона. Под дървото бе запален лагерен огън и играчите разговаряха.

Нещо ново? Не, разговорът се въртеше около начините за намиране на кристали на желанията.

Един поглед към часовника показва на Ник, че е почти шест. По-добре да си върви. Виктор също ще трябва да тръгне скоро, за да стигне навреме в Хайд Парк.

Последните светлини на деня си играеха в косата на Емили. Дватама все още не бяха разменили нито дума, но Ник не се сърдеше — Емили не биваше да отклонява вниманието си. Но тя беше толкова красива — Ник не можеше да си отиде просто така. Трябваше да отнесе със себе си някакъв спомен. Щом не са думи, нека да е снимка. Той извади мобилния си телефон и снима Емили пред компютъра. Тя изобщо не го чу. Ник прибра телефона внимателно, като съкровище. Отсега ще носи снимката й постоянно до сърцето си.

Виктор най-сетне намери старите си спрейове.

— Дано не са се сгъстили прекалено много — мърмореше той, докато ги разклащаше.

— Тръгвам си — каза Ник.

— Добре. Не забравяй, че не бива да пращаш мейли нито на Емили, нито на мен. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че играта има достъп до пощата ти. И за съжаление разбира какво пишем. Бъди нащрек.

Ник обеща да мисли за това. Казаното от Виктор продължи да занимава ума му през целия път до вкъщи. Дявол да го вземе, нима Пратеника четеше пощата му?

За да се успокои, Ник извади телефона и отвори снимката на Емили. Беше готов да целуне дисплея, но реши да изчака, докато остане сам.

26.

— Забрави — отсече тихият Грег. От падането бяха минали две седмици, но драскотините по лицето му все още си личаха.

— Кажи ми само какви поръчения си изпълнил — помоли настойчиво Ник. — Няма нужда да знам какъв си бил. За мен е важно да науча какво ти е възлагал Пратеника.

— Защо? Нали си навън? Каквото и да опитваш, няма да се върнеш там, повярвай ми.

Ник кимна обезсърчено. Идеше му да зареве. От началото на седмицата се опитваше да открие изхвърлени играчи и да ги разпита за поръченията им, но засега резултатите бяха нищожни. Грег също се готвеше да офейка, но Ник го хвана здраво за ръкава.

— Моля те! Никой не ни подслушва. Аз също ще ти разкажа за моите поръчения. Кажи ми, моля те!

— И какво ще спечеля? Наложил се да правя неща, с които хич не се гордея. Нищо няма да ти кажа, Дънмор. Хайде, пусни ме!

Грег издърпа ръкава си и побягна към най-близката класна стая.

Ник изруга ядно, обърна се и видя Ейдриън да бяга от мястото на разговора. Очевидно бе подслушвал. Ник се втурна след него.

— Ей, спри! Защо подслушваш чужди разговори?

Ейдриън спря и се обърна към него. Лицето му беше смъртно бледо.

— Нищо не чух. Какво не иска да ти каже Грег?

Ник съзнаваше, че постъпва нечестно, като излива гнева и отчаянието си върху невинен, но в момента нямаше друг подръка.

— Престани да шпионираш! Някой ден ще те цапнат по тиквата и ще объркаш посоките!

— Остави малкия на мира — проговори дълбок глас зад гърба му.

Хелън. Ник окончателно изгуби търпение.

— Не се меси в чужди разговори! — излая все още вбесен той.

— Казах ти да го оставиш на мира. Ако още веднъж те чуя да го заплашваш, на следващия ден няма да познаеш физиономията си в огледалото.

Слисан, Ник премести поглед от Хелън към Ейдриън и обратно.

— Изобщо не го заплашвам — оправда се той. — Казах му нещо и толкоз. Ти заплашваш, и то мен.

— Много добре си ме разбрал. А сега изчезвай.

По лицето на Ейдриън пролича, че е не по-малко слисан от Ник.

— Няма нищо, Хелън. С Ник просто разговаряхме.

— Така е — кимна Ник. — Аз го знам и ти го знаеш, но Хелън очевидно си мисли, че ти трябва бавачка.

С тези думи той се въртна и се отдалечи.

Следващия час имаха английски. Ник наблюдаваше внимателно мистър Уотсън, без да чува обясненията му за елизабетинския театър. От няколко дни не беше чувал нищо за Джейми. Е, това беше по-добре, отколкото да има лоши новини. Но дали изобщо щяха да им съобщят лошите новини?

В края на часа Ник стана и закрачи очебийно бавно към масата на учителя — никой не биваше да помисли, че има какво да крие.

— Знаете ли какво е състоянието на Джейми? — попита високо той. Устата му бе пресъхнала. — Искях да се обадя на родителите му, но не можах. Тогава си помислих, че може би вие знаете нещо...

— Все още е в изкуствена кома — отговори мистър Уотсън. — Но положението му е стабилно. Хълбокът нараства добре. Лекарите се тревожат най-вече за нараняването на главата. Такива рани често имат лоши последствия, нали знаеш?

Значи нищо ново. Ник благодари и излезе от класната стая след бърз поглед към Емили, на който тя не отговори. Бъбреше си с Глория, присъединяваше се към групата на Колин и не обръщаше никакво внимание на Ник. От няколко дни не бяха разменили нито дума, а и Виктор не се обаждаше. Ник постоянно проверяваше телефона си с надеждата да получи SMS или покана да отиде отново на Кроумър Стрийт. Напразно.

Следващия час отново имаха свободен. В началото на учебната година Ник се бе зарадвал, че ще имат много свободно време между часовете, но сега се ядосваше, че няма с кого да го прекара.

От друга страна обаче, това не беше съвсем вярно. В училище имаше стотици теми извън Еребус. Можеше да се присъедини към някоя групичка, все едно от играчи или не. Защо не иде например при Джеръм, който седеше наблизко и жадно отпиваше от кутийката Ред Бул.

— Здравсти, Джеръм. Как си?

— Ами...

— Беше ли миналия път на тренировка? Аз я пропуснах, но написах мейл на Бетани, за да не побеснее отново.

— Много си умен. — Джеръм затвори очи и отново отпи глътка Ред Бул.

— Е, беше ли на тренировка?

— Тъхъ.

— И?

— Нормално.

Ник се отказа. Явно идеята му да заговори точно Джеръм не беше добра — съученикът му не беше от разговорливите. Сякаш всяка дума му струваше пари.

— Тогава доскоро — промърмори Ник и се отдалечи трябваше по някакъв начин да убие свободния час.

На път към библиотеката го спря Ерик.

— Имаш ли минутка?

Колкото и да си повтаряше, че между Ерик и Емили няма нищо, Ник усети как в сърцето му моментално пламна старата ревност. Ерик винаги се държеше като възрастен. Винаги разумен, винаги спокоен... И това го дразнеше.

— Какво има?

— Разтревожен съм за Емили. Възможно ли е и тя да се е присъединила към вашата игра?

Ник се усмихна самодоволно. Явно Емили не бе посветила Ерик в плановете си.

— Нямам представа. Аз вече не играя, не знаеш ли?

— Така ли? — Ерик изненадано вдигна вежди. — Радвам се за теб.

Ник беше готов да му отговори, както заслужаваше, но се овладя. По-добре да спечели Ерик на своя страна. Той можеше да му помогне.

— И аз се радвам, че приключих. Проблемът е, че много бих искал да поговоря с някои от... засегнатите. Знам, че не съм единственият бивш играч в училището, но не успях да накарам никого да заговори.

Ерик се намръщи леко.

— Учудва ли те това? Защо да ти имат доверие? Няма как да докажеш, че си вън от Еребус.

В това имаше нещо вярно. И все пак...

— Ако им кажеш, че вече не играя, че могат да ми се доверят, може би някои ще го направят.

— Възможно е. Но виж, Ник, аз почти не те познавам. Знам от Джейми, че много си се променил. Не бих могъл да сложа ръка в огъня заради теб.

Невероятно. Ерик му стана едва ли не симпатичен с това решително заявление. Ник направи последен опит.

— Искам да предприема нещо срещу Еребус. Бях в играта, познавам доста от механизмите. Повечето. Убеден съм, че зад тази игра се крие нещо злоещо. Искам да открия какво е и се нуждаю от повече информация.

Ерик вдигна рамене.

— Напълно те разбирам. Няколко души говориха с мен, но трябваше да им обещаю, че ще мълча. Трябва да съдържа обещанието си, нали разбираш?

Всички се затварят като стриди, все едно на чия страна са, помисли си обезкуражено Ник.

— Е, добре — рече той. — Значи всеки ще води борбата сам.

Представата да се появи пред Виктор с празни ръце го потискаше. Към кого да се обърне сега? Към Дарлийн. Тя беше навън. Последния път бе споменала някои си Мохамед и Джереми, които били получили заплашителни писма — но това не означаваше почти нищо. Айша също бе получила заплашително писмо, но продължаваше да играе. Грег бе изхвърчал, но мълчеше като риба.

Ник реши да си поприказва с Дарлийн. Момичето не изглеждаше нито уплашено, нито затворено. Потърси я из училището и я откри в кафетерията. Откъсна я от групичката кискащи се момичета и я отведе в коридора, където беше по-спокойно и можеха да внимават за шпиони. Нито Колин, нито Дан и Джеръм бяха наблизко.

— Пак ли ти! — засмя се Дарлийн. — Кели и Тереза вече умират от завист.

Дарлийн и Джейми много ще си подхождат, каза си за пореден път Ник.

— Искам да поговорим, Дарлийн — започна предпазливо той. — Ти призна, че вече не играеш. Искам да ми направиш услуга. Би ли ми разказала за някои неща, които си преживяла в света на Еребус?

Момичето го погледна несигурно.

— Но ти сам каза, че е най-добре да се държа така, сякаш играта никога не е съществувала.

Ник се огледа бдително.

— Ще говориш само веднъж и само с мен.

В този миг чу стъпки. Моментално хвана Дарлийн за ръка и я отведе в една празна стая. Затвори грижливо и се облегна на вратата.

— Какво искаш да ти разкажа?

— Разкажи ми какви поръчения трябваше да изпълниш. Случи ли се нещо особено?

Дарлийн се замисли. През цялото време наблюдаваше Ник, сякаш искаше да се увери, че може да му има доверие.

— Помниш ли откраднатите компютри?

— Да, разбира се.

— И аз участвах. Стоях на пост. Беше ми възложено да звънна по телефона, ако се появи някой. Нали няма да кажеш на никого? Да знаеш, че ще отрека.

Ник се опитваше да подреди тази информация в някаква схема.

— Знаеш ли къде са отишли компютрите?

— Не, но имам някои предположения. Дали са ги на няколко души, които искат да влязат в играта, но си нямат собствен компютър. Според мен един от откраднатите компютри е отишъл при Айша.

Това звучеше смислено, но Виктор трудно щеше да намери мястото му в големия пъзел.

— Още нещо?

— Боже, колко си любопитен! — въздъхна Дарлийн. — Да, трябваше да копирам някакви документи, които извадих от кошче за боклук в Кенсингтън Гардънс. Но не ме питай какви. Съдебни документи, цяла купчина. Не разбрах нито дума.

Ник би дал цяло състояние, ако можеше да погледне в „съдебните документи“.

— Няма ли друго? Възложиха ли ти да заплашиш някого или... да счупиш нещо?

Дарлийн не посмя да го погледне.

— Не. Знам какво имаш предвид, но не съм правила такива неща, честно. Останалите поръчения бяха безобидни. Да напиша съчинение по английски, да купя предплатена карта за мобилен и да я оставя на определено място... май това беше.

— А защо те изхвърлиха от играта?

— Защото майка ми ме наказва с цели три дни лишаване от интернет. Щом се появих отново, Пратеника ми заяви, че вече не съм била ценна за него. Отвратителна постъпка, нали? Плакала съм от ярост! Изобщо не бях виновна!

— Права си. Благодаря ти, Дарлийн. Много ми помогна. Сега обаче трябва да се разделим, защото всеки момент може да се появи някой от пазачите на правилата.

Момичето кимна.

— Страхотно беше, нали? Мислиш ли, че сме се срещали в света на Еребус?

Ник се усмихна.

— Възможно е. Как ти беше името?

Дарлийн се поколеба, но все пак отговори:

— Самира.

— О! Разбира се, че сме се срещали! Ти беше жена котка, нали? Беше там, когато се включих за първи път.

— Сериозно? А ти кой беше?

Всеки път, когато говореше за своето друго Аз в минало време, Ник изпитваше болка.

— Сарий — отговори тихо той. — Аз бях Сарий.

27.

Най-сетне дойде краят на седмицата. И с него дойде покана от Виктор: всички да нощуват при него, в неговото „студио“, както го наричаше.

— Ще играем, ще си приказваме, ще пием чай — обясни той по телефона. — Непременно трябва да дойдеш. Открих някои страхотни неща!

— Радвам се, че отново ще излезеш между хора — каза майка му, когато ѝ съобщи за планове си. — В последно време не вдигах глава от книгите.

Въоръжен със спален чувал, рогозка и огромни количества ядки и чипс, Ник потегли към студиото на Виктор. Знаеше, че изглежда странно — на всяко кръстовище, на всеки ъгъл се оглеждаше по няколко пъти, за да е сигурен, че никой не го следи. Отново направи дълга обиколка с метрото, за да се отърве от евентуални преследвачи.

— Добре дошъл, приятелю! — Виктор му отвори вратата и взе нещата му. — Отдавна не бях правил парти по пижами! Надявам се да кажеш „да“ на чая и „здрасти“ на Емили.

Емили седеше на същото място, както последния път. При влизането на Ник тя се обърна за миг, посочи извинително към компютъра и отново се съсредоточи върху играта. На стената до нея бе облежната червена раница. И тя ли щеше да нощува тук?

На най-пъстрия диван в съседната стая вече се бяха разположили Спийди и момиче с катраненочерни коси, обръснати от едната страна.

— Кейт — представи я Спийди. — Годеницата ми.

— Радвам се.

Кейт се усмихна и разкри украсени с камъчета кучешки зъби.

— Време е да се включиш, Спийди — каза Виктор. — И не се опитвай да елиминираш шампиона.

— Не съм толкова глупав — изръмжа Спийди и отиде в другата стая. Седна на друг компютър, не на този от последния път.

— Така трябва — обясни Виктор, който очевидно бе забелязал погледа на Ник. — Сигурен съм, че програмата проверява айпи-адреса. Това е първото, което прави. Когато го знае, не ти позволява да видиш и най-малкото дръвче в първото действие.

„Значи идеята ми да взема лаптопа на Фин е била добра“, помисли си Ник.

— Как мина акцията с графитите?

— О! Добре, ако може така да се каже — Виктор му донесе чаша с форма на октопод, любезно преплел две от пипалата си, за да образуват дръжка. — Намерих съобщението, отидох на адреса, изпръсках думите и не ме хванаха.

Виктор разчисти няколко компютърни списания и откри снимката, която му трябваше: стена на къща, на която с красиви синьо-черни букви беше написано: „Който краде мечтите ни, убива“.

— Цитат от Конфуций — поясни Виктор. — Програмистът на Еребус много обича цитати.

Очевидно Ник го бе погледнал слисано, защото Виктор се ухили.

— Трябва да свикнеш с мисълта, че Еребус не се е измислил сам. Има човек, който е написал първоначалния текст. Така е при всяка програма. Обаче Еребус е шампионът на програмите. Невероятно нещо. Повече от невероятно!

Ник беше готов да се закълне, че очите на Виктор овлажняха от възхищение.

— Знаеш ли от колко години програмистите се мъчат да напишат програма, която говори и мисли като човек? Как мислиш, какво би струвала такава програма? Милиони, Ник! Милиарди! А ние получаваме играта гратис, като диск към кутия с корнфлейкс! Защо?

Ник никога не бе гледал на Еребус от тази перспектива. Още от самото начало играта бе застанала срещу него като живо същество и той не се замисляше за финансовата ѝ стойност.

— Защото... защото преследва определена цел? — опита се да отговори той и бе възнаграден с възхитен поглед.

— Точно така! Играта е инструмент. Най-скъпия, най-умно измисления инструмент на света! В мислите си коленича смирено пред създателя на Еребус и го обожавам. — Виктор отпи голяма глътка чай. — Човек, успял да създаде такава програма, не прави случайни

намеци. Какво ни казва играта — на нас и на непознатия собственик на гаража?

— „Който краде мечтите ни, убива.“

— Че иска да го убие? Или че другият го заплашва със смърт?

— Точно така. Според мен звучи по-скоро като предупреждение. Във всеки случай цитатът не е избран случайно. Адресът също не е избран случайно.

Виктор си взе една бисквитка. Ник буквално се пръскаше от нетърпение.

— И какво? Кой живее там?

— Оказа се напълно безинтересна личност. Счетоводител, разведен, без деца, принадлежи към средния управленски персонал на фирма за износ на хранителни продукти. Надали можеш да си представиш нещо по-банално. Освен ако в частния си живот не е същински дявол.

Счетоводител. Наистина нищо вълнуващо.

— Ти откри ли някои добри частички от пъзела? — поинтересува се Виктор.

— Боя се, че не. Срегнах само едно момиче, изхвърлено от играта, което се съгласи да ми разкаже. — Ник описа поръченията на Дарлийн: кражбата на компютрите, копирането на документите, купуването на предплатена карта. Виктор записваше прилежно.

— Някой ден може би ще разберем какво се върши — промълви замислено той. — А сега да се занимаем с намеците, скрити в играта. Надявам се да ни кажат нещо повече. Добър ли си в историята на изкуството?

От къде на къде? Ник поклати глава.

— Съжалявам, но не си попаднал на подходящия човек.

— Няма нищо. Тогава ще започнем с орнитология. Какво ти говори понятието Ортолан?

— Ортолан е големият враг. Всички играчи в Еребус се бият срещу него — отговори бързо Ник, зарадван, че знае отговора.

— Съвсем правилно — Виктор усукваше края на мустака си между пръстите и приличаше на магьосник, готвещ се да извади от цилиндъра си зайче. — Искаш ли да ти покажа как изглежда Ортолан?

Виктор се бе сдобил със снимка на Ортолан?

— Разбира се, че искам!

Виктор донесе ноутбук.

— Този е напълно свободен от Еребус. Това значи, че можем да се ровим в интернет, без програмата да забележи и да ни удари през пръстите — отвори капака и се обърна към Ник: — Хайде, потърси Ортолан.

Ник написа думата в Гугъл и отвори Уикипедия.

— Ама че глупост!

Ортолан се оказа просто другото име на градинската овесарка — пойна птичка, която във Франция и Италия се смята за деликатес.

— Много объркващо, нали? — засмя се Виктор. — Досега не съм открил какво се крие зад това послание на господин програмиста. Но не се съмнявам, че иска да ни каже нещо много важно. Открих още нещо и съм сигурен, че ще ти хареса. — Виктор запляска с ръце като дете пред тортата за рождения си ден, сложи пръсти върху клавиатурата, при което безбройните черепи по пръстените му се озъбиха на Ник, но бързо ги отдръпна. — Първо обаче ще те попитам нещо. Участвал ли си в турнир на арената? Утре предстои поредният и героите са толкова развълнувани, че вече мокрят железните си гащи.

Ник се ухили.

— Да, участвах в турнир. За съжаление само в един. Изхвърлиха ме точно преди втория. Страхотно е, ще видиш!

— Отлично. Сигурно си се записал за участие, нали? При кого?

Виктор очевидно обичаше загадките.

— Втория път на самата арена, при церемониалмайстора. Първия път обаче се записах при някакъв войник в кръчмата на Атропа.

Широката усмивка на Виктор бе заменена от пълно изумление.

— Атропа ли каза?

— Да, и какво от това?

— Накъде върви светът? — провикна се Виктор с добре изиграно отчаяние. — Днешните деца явно не учат нищо в училище! Кажи ми поне какво ти направи впечатление у церемониалмайстора!

— Изглеждаше не на място в играта. Няма нищо общо с другите участници. Стори ми се... фалшив. Нарекох го „Опуления“.

Виктор се забавляваше царски.

— Много хубаво! Много подходящо. „Опуления“. Нима не ти се стори познат? — Той отвори широко очи и се опита да имитира израза на церемониалмайстора.

— Не. Съжалявам.

— Я погледни тук!

Виктор написа някакъв адрес и отвори страницата на Ватиканските музеи. Кликна още два пъти и обърна ноутбука така, че Ник да вижда добре екрана.

— Ето го твоя Опулен. Нарисуван лично от Микеланджело.

Минаха минути, докато Ник се ориентира. Виктор му показваше огромна картина със стотици фигури. В средата се виждаха Исус и Мария, а по облаците около тях седяха и стояха полуголи хора. Под двете централни фигури се рееха ангели, които надуваха рогове, други ангели водеха хора от земята към небето. В долния край на картината няколко души се гърчеха в калта, а вдясно от средата... ето го и него. Церемониалмайсторът от Еребус — точно какъвто го помнеше Ник. Гол, само с препаска на слабините, със странните кичури коса на главата и с дълга тояга. На картината тъкмо я размахваше, сякаш се готвеше да бие хората, седнали в лодката му.

— Това е той! — извика възбудено Ник.

— Знаеш ли как се казва?

— Не.

Виктор изправи гръб и си придаде важност.

— Това е Харон. Лодкарят от гръцката митология, който превозва мъртвите по река Стикс, за да ги отведе в подземното царство.

Ник разгледа картината по-обстойно и неволно потрепери. Този Харон наистина се готвеше да бие мъртвите.

— Заслужава си да спомена родителите на твоя Опулен. Харон е син на Нюкта, богинята на нощта, и на... Еребус, вечния мрак.

Главата на Ник забуча.

— Какво означава всичко това?

— Трудно ми е да кажа. Но като погледнем заглавието на картината, може би ще си изясним някои неща. Погледни! — Виктор посочи с курсора думите под изображението.

*Микеланджело Буонароти
Страшният съд
Сикстинска канела*

— В деня на Страшния съд Бог отделя спасените от прокълнатите — обясни Виктор. — Гледката не е особено красива. А аз се питам дали играта не прави нещо подобно. Избира подходящи хора. Защо иначе да изхвърля безпощадно онези, които не изпълняват възложените им задачи?

— Но това е лудост!

Виктор кликна няколко пъти, за да увеличи лицето на Харон.

— Сигурно е лудост, но всеки детайл е внимателно обмислен. Какво ми каза преди малко? Че кръчмата, в която си се записал за участие в турнира, е била на Атропа, нали?

— Истинското ѝ име е „Последното прерязване“ — уточни Ник.

— О, мое момче, мое бедно, сляпо момче! — извика театрално Виктор и отново натрака нещо на компютъра. — Виж тук. Атропа е една от трите мойри — гръцките богини на съдбата. Тя е най-старата и най-мрачната. Задачата ѝ е да прерязва нишката на живота. Последното прерязване. — Виктор въздъхна и затвори ноутбука. — Играта дава ясни указания. Програмистът е имал слабост към гръцката митология. Това е едното. Всички символи, които е използвал, са свързани със смърт и гибел. Това е второто. В комбинация с гениалността на програмата и пристрастяването, което причинява — олеле! Цяла бъчва динамит под този диван би ме обезпокоила по-малко.

Виктор обаче не изглеждаше обезпокоен, напротив — беше много доволен. Напълни чашата си и се облегна назад.

— Дотук добре — установи Ник след кратко мълчание. — Но за какво ще ни послужи това, което узнахме?

— Да се наслаждаваме на ума си — отговори Виктор. — И да търсим други указания. Много скоро ще се появи поне едно, за което да се хванем.

Ник прекара следващия половин час зад гърба на Спийди, който отиде в кулата и се превърна във варварина Куокс. Виктор му даде химикал и бележник и му заръча да записва детайлите, които му правят впечатление в кулата. Плочите бяха медни — какво означаваше това? Ник записа всички думи на гнома с надеждата да открие закодирани послания. Кейт се стараеше да му помага. Посочи му няколко драскотини по стената и Ник ги нарисува. Може би зад тях се криеше образ, план, име — нещо?

Виктор седна отново пред компютъра и Скуамато излезе в степта да търси приключения. Почти на всяка крачка от земята се изстрелваха огромни змии, опитваха се да го захаят и моментално изчезваха. Ала Виктор явно притежаваше шесто чувство, защото всеки път отскачаше и нито една змия не го ухапа.

Междувременно Хемера стоеше край лагерен огън с още четирима воители, сред които беше и Нуракс, и водеше разговор за предстоящия турнир. Нуракс обаяи, че се надаява да спечели поне още две нива и ако всичко върви по план, може да се опита да си извоюва място във Вътрешния кръг.

Емили се местеше нервно на стола си. Ник предположи, че присъствието му зад гърба ѝ я изнервя, затова се оттегли в съседната стая. Седна на дивана с розите и платноходите и отвори „чистия“ ноутбук. Мисълта, че неговият собствен компютър е „под контрол“, го тревожеше. Сигурно затова Емили му бе забранила да ѝ праща мейли.

Щом този компютър не е под контрола на Еребус, какво ще се случи, ако потърси играта в Гугъл?

Ник написа „Еребус“ и намери линка „Еребус — играта“, който му бе изпратил лично предупреждение. Отвори го и прочете съвсем различен текст.

*Радост, дева вдъхновена,
лъч божествен, дивен дар,
свеждаме опиянени
взор пред твоя свят олтар.
Ти сплотяваш в порив чуден
разделенияте от зло,
братя стават всички люде,
ти разпериш ли крило.^[1]*

Ник поклати глава и затвори страницата. Това беше началото на „Ода на радостта“ на Шилер, известна най-вече от Деветата симфония на Бетовен. Каква беше връзката на този текст с играта? Сигурно са го сложили специално за случайно отворили страницата не-играчи. Все едно. Да продължи с разследването.

Ник отвори отново Гугъл и написа „медна плоча“. Първите страници бяха запълнени с магазини и производители на медни плочи. Освен това откри множество стари книги с медни гравюри. Очевидно търсенето не даваше резултат.

Комбинацията от „змии“ и „гръцка митология“ му показва деветоглавата Хидра — змиите, които изникваха пред Виктор, бяха само с една глава. Имаше една змия, която се увиваше около жезъла на Асклепий, и друга, която охраняваше Делфийския оракул. Нито една не изникваше от земята. И тук нищо.

Какво още? Ник хвърли поглед към полуотворената врата на съседната стая. Всички се бяха задълбочили в играта, само Кейт вдигаше шум в кухнята. Ник отиде при нея, за да пита дали не иска помощ, но двете тави с пица вече бяха сложени във фурната.

— Знаеш ли как е фамилното име на Виктор? — попита Ник.

— Лански — Кейт увеличи малко температурата, въздъхна и върна регулатора в предишното положение. — Трудно ми е да улуча температурата на чужда фурна. Пиците ми стават или черни, или клисави. Надявам се, че харесваш италианска шунка с много лук.

— О, разбира се. Чудесно.

Ник се върна в стаята и написа „Виктор Лански“. Намери един в Канада и един в Лондон. Бинго. Виктор се оказа известна личност сред компютърджиите. Даже издаваше специализирано списание за компютърни игри, което се ползваше с добро име в бранша — нищо, че излизаше нередовно. О, и още нещо: някой си Зоболино пишеше на страницата си, че е добър приятел на скандално известния Виктор Лански.

С Виктор имаме скъпи спомени от времето, когато нито една стена и нито един железопътен вагон не бяха опазени от нашето изкуство. Да пръскаш или да не пръскаш — за нас този въпрос никога не е стоял. Ние бяхме ярките богове на графити-сцената. Ако не ни бяха хванали един-единствен път, сигурно и днес щяхме да придаваме цвят на Лондон.

Ник прочете текста няколко пъти. Тук пишеше черно на бяло, че Виктор се е занимавал с графити и е бил хванат на местопрестъплението. Еребус можеше да чете и изискваше всеки да се регистрира със собственото си име. Вероятно разследва всеки новак. Страхотна идея!

Еребус черпи информация от интернет — започна да пише Ник. — Досега не сме се сетили за това. Целия интернет? Сигурно проверява твърдия диск и може би следи страниците, които играчът посещава. Това значи, че играта е всезнаеща.

Ако предположението му е вярно, Еребус е прочел и MSN-протокола на неговия компютър и е взел предвид разговорите му с Фин. Това изясняваше случката с тениската на Hell Froze Over...

Ник много искаше да обсъди изводите си с Виктор, но в момента Скуамато се катереше по гигантска стена и се мъчеше да се задържи. Нетърпелив, Ник изгълта две чаши чай, който междувременно бе напълно изстинал. Наля си и трета, но когато посегна към бележника, за да прочете още веднъж бележките си, я преобърна.

— По дяволите!

Ник се разбърза да премести ноутбука, поне пет килограма компютърни списания и записките си — те бяха пострадали най-сериозно.

— О, и ти ли имаш проблеми? — Емили застана на вратата и се усмихна уморено. Очите ѝ бяха силно зачервени.

— Съжалявам! Ужасно съм тронав. Почакай, ей сега ще донеса парцал.

Ник отиде в кухнята, намери ролка кухненска хартия и се върна с бързи крачки. Емили вече беше извадила от джоба си пакетче кърпички и се опитваше да попречи на чая да се излее на пода.

— Как е Хемера? — попита Ник, докато бършеше трескаво.

— Има една рана на корема и една на крака. Свиренето в слушалките беше толкова мъчително, че едва издържах. — Емили падна тежко на втория по грозота диван и се прозя. — Имам спешна нужда от кафе, но в къщата на Виктор никога няма кафе. До час трябва да изпълня поръчението на Пратеника. За щастие не е нещо сложно. За съжаление обаче е ужасно гадно — заключи тя и отново се прозя.

— Ще ида в Старбъкс и ще ти купя кафе — предложи веднага Ник.

— Много е далече — възрази Емили, но в следващия миг лицето ѝ светна. — И аз ще дойда. И без това имам нужда от чист въздух. И от телефонна кабина.

— За поръчението ли?

Емили кимна.

— Случайна телефонна кабина. Този път не се налага да обиколя половин Лондон.

Ник погледна през прозореца, но не забеляза нищо подозрително в мрака. Въпреки това, щом излязоха на улицата, се огледа още веднъж.

— Ако някой ни дебне, сигурно се е скрил добре.

Тръгнаха по Кроумър Стрийт и завиха по Грейс Ин Роуд, където по това време почти нямаше хора. Само понякога се появяваха групички младежи и Емили ги изпращаше с подозрителен поглед. И двамата се чувстваха преследвани и бързаха към целта. Стигнаха до метростанцията Кингс Крос, където имаше много телефонни кабинки. Емили спря пред първата.

— Не мога да го направя — установи трезво тя.

— Какво не можеш?

— Трябва да се обадя на един човек и да го заплаша — тя погледна умолително Ник, сякаш се надяваше той да разреши дилемата ѝ. — Не мога даже да изразя заплахата малко по-меко, защото Пратеника ми е издиктувал текста.

— Разбирам те. Крайно неприятна ситуация — Ник беше наясно колко вяло звучи утешението му, но не може да измисли нищо по-умно. — Не забравяй, че го правиш, само за да спрем играта. Не го правиш за собствено удоволствие. Не искаш да заплашваш онзи човек. Искаш да разбереш кой е Еребус.

— Обаче жертвата не знае — прошепна Емили.

— Спомни си Виктор и цитата от Конфуций.

— Моето послание със сигурност не е от Конфуций. Звучи ужасно — Емили кимна решително и отвори вратата на телефонната кабина. — По-добре да го свърша веднага — добави тихо тя и извади от джоба си дребни пари, айпода си и лист хартия.

— За какво ти е айпод?

— Длъжна съм да запиша разговора и да го кача в интернет. Като че ли и без записа не е достатъчно лошо.

Ник остана на пост пред кабината. Емили набра номера с отчаяна гримаса, включи айпода и го вдигна към слушалката. Щом чу сигнала свободно, тя затвори очи. Само след втория сигнал обаче търсеният човек се обади.

— Още не е свършило — заговори Емили с гробовен глас. — Никога вече няма да имате покой. Той не е забравил нищо. Не е простил. Няма да се отървете. Ще ви отмъстим.

— Кой е там? — изкрещя мъжът от другия край на жицата. — Още сега ще се обадя в полицията, да знаете! Вие сте престъпници! Криминални престъпници!

Последва тихо изречено проклятие и телефонът почна да дава заето. Емили окачи слушалката с трепереща ръка.

— Лошо ми е — проговори задавено тя. — Тази игра е плод на болен ум. Никога вече няма да правя такива неща. Искам да пия кафе.

Влязоха в Старбъкс на Пентънвил Роуд и се настаняха в едно спокойно ъгълче. Емили си поръча двойно капучино с допълнително еспreso. Ник си поръча същото, взе и два мъфина с шоколад и изпита огромно задоволство, че Емили му бе позволила да я покани.

— Откъде познаваш Виктор? — попита той, докато хапваха от мъфините и духаха кафето, за да изстине по-бързо.

— Беше приятел на Джак — Емили изглеждаше доста по-спокойна. — Виктор, естествено, твърди, че той е приятел на Джак — фактът, че Джак се е удавил, не можел да навреди на истинското приятелство.

Още преди да усети какво иска да направи, Ник сложи ръка върху нейната. Тя не я отдръпна, напротив, преплете пръсти с неговите.

— Виктор ми помогна много. Прие ме като малка сестричка. Бих казала даже, че ме осинови.

— Той е страхотен — Ник го каза абсолютно искрено. Повече не беше нужно. Имаше чувството, че всеки момент ще отлети в небесата. За да прикрие смущението си, отпи голяма глътка кафе — добре, че вече бе добило поносима температура.

— Кейт ще ни се кара — рече след малко той. — Ние се тъпчем с мъфини, а тя пече пица.

— Аз мога да ям мъфини и пица до безкрай — увери го Емили. — Виктор също. Не се притеснявай. Въпреки това няма да седим дълго тук. Първо, кварталът не е много сигурен и второ, смятам да пусна телефонния номер на жертвата в Гугъл.

Двамата излязоха скоро и Емили съвсем естествено улови Ник за ръка. Кварталът наистина не беше подходящ за романтични срещи, но

ако зависеше от Ник, разходката им щеше да продължи цяла нощ.

Когато най-сетне се добраха до жилището на Виктор, от пицата бяха останали само трохи. Кейт извинително разпери ръце.

— Виктор е виновен. Твърди, че геният се нуждае от много храна. Не е останала и половин пица. Но бих могла да ви направя спагети.

Двамата се задоволиха с остатъците от пицата и си отвориха кутийка фъстъци. Диванът с рози и платноходи изведнъж стана най-хубавото място на света. Ник отвори ноутбука и пусна търсене на номера, който Емили му издиктува.

— Нито един резултат. Жалко.

— Очаквах го — промърмори Емили. — Вероятно е таен. Жалко, че онзи не се обади с името си, а само с „Ало“.

При думата „таен“ в сърцето на Ник затрептя една скрита струна. Трябваше да каже нещо на Емили. Сега. Дано само не угаси усмивката на лицето ѝ.

— Искам да ти призная нещо. От няколко месеца чета блога ти в *девиантарт*. Чета стиховете ти. Намирам ги прекрасни. Също и рисунките ти.

Емили го изгледа смаяно.

— Откъде знаеш, че пиша в *девиантарт*?

— Веднъж някой се разбъбри. Моля те, не се сърди. Не искам да се чувстваш неловко.

Емили погледна настрана.

— Жалко.

— Как така жалко?

— Защото много исках сама да ти покажа стихотворенията и рисунките. Някой ден.

Тя облегна глава на рамото му и затвори очи. Ник, който изпитваше такова облекчение, че беше готов да затанцува, едва сега забеляза присъствието на Виктор.

— Около лагерния огън се наблюдава групово гушкане — съобщи весело той. — Рекох си, че не би било зле да проверя какво правите вие, но май пак попаднах на гушкане. — Той се разположи на дивана срещу тях и се засмя.

Емили докладва за изпълненото поръчение.

— Заплаших напълно непознат човек. Кой знае какво си мисли сега. Вероятно няма понятие за какво става дума.

— Помниш ли какво точно му каза?

Емили му подаде листчето.

— Още не е свършило. Никога вече няма да имате покой. Той не е забравил нищо. Не е простил. Няма да се отървете. Ще ви отмъстим.

— Виктор буквално вибрираше от напрежение. — Невероятно! Добре, да обобщим. Някой неизвестен е набрал много гняв срещу твоя човек, Емили. Готов съм да се обзаложа, че много иска да го види в лодката на Харон — или поне как Атропа прерязва нишката на живота му.

Емили го погледна объркано и Виктор се изпъчи като паун — отново му се удаваше случай да се поперчи с общата си култура.

— За съжаление този телефонен номер не е на моя собственик на гараж, иначе можехме да му изпратим любезно предупреждение. — Виктор разклати каната, но тя беше празна и мустакът му увисна. — Ако питате мен, Еребус преследва само една цел: да си отмъсти на някого. На Ортолан, нашата деликатесна пойна птичка.

— Аз обаче си представям отмъщението другояче, не като графити по стената на гаража или заплашителни обаждания — подхвърли Ник.

— Много бих се учудил, ако спрете дотук — възрази Виктор. — Доколкото си спомням, ти ми разказа за някакъв пистолет в кутия от пури.

Ник бе залян от студена, гореща и пак студена вълна.

— Значи според теб Еребус иска да застреляме някого?

— Твърде е възможно. Ако не се лъжа, играта се опитва да формира елитен отряд за специални поръчения. — Този път в усмивката на Виктор нямаше и капчица веселие. — Много ми се ще да узная кои са включени във Вътрешния кръг.

През следващия половин час Вътрешният кръг се въртеше в мислите на Ник като огнено колело. Елитен отряд? Команда за отмъщение? Но с какво поръчение?

Виктор се върна към играта, а Ник и Емили отидоха в кухнята да сложат вода за чай.

— Ти също ще се върнеш в Еребус, нали? — попита той. — Вече изпълни поръчението.

— Предпочитам да го направя утре. Искам да видя как се провежда турнир — може би ще ми помогне да си направя някои изводи. Глупаво е, че не знаем кой се крие зад играчите.

Емили внимателно наля гореща вода върху скъпоценните чаени листенца.

— Знаеш ли, има един играч, който се разхожда с твоето лице.

— Знам. През цялото време ме тормозеше, но какво да правя?

— Аз пък се радвам всеки път, като го видя — засмя се Емили.

Двамата се върнаха в стаята с диваните и той разказа на Емили за Сарий.

— Той беше супер, знаеш ли? Дяволски бърз с меча и супер бегач. От пето ниво нагоре оставях всички зад гърба си.

— Защо тогава те изхвърлиха?

— Заради мистър Уотсън и неговия термос — Ник й разказа какво поръчение бе получил и не скри, че много му се е искало да го изпълни. — Честна дума, за малко да го направя.

Емили трепереше, сякаш й беше студено.

— Играта наистина умее да се справя с враговете. Как смяташ, дали и историята с Ерик и Айша е била замислена по такъв начин?

— Възможно е. Даже е вероятно.

Ник я изгледа отстрани, но не откри нищо друго, освен искрен интерес.

— Трябва да внимаваме, Ник. Преди всичко ти. Наскоро Колин пусна една ужасна забележка. „Дойде времето да спра въздуха на Ник.“ Малко след като се сбихте пред кафетерията. Не го подценявай.

„Права е“, помисли си Ник, но Колин много обича да си отваря устата.

Наля чай в чашата на Виктор и му я занесе в другата стая. Скуамато и Бероксар тъкмо обсъждаха предимствата на брадвите пред мечовете.

Бероксар. Ник намери химикал и лист хартия и написа: „Бероксар беше във Вътрешния кръг, но Блъдуърк го победи.“

Виктор му кимна признателно и вдигна палец.

Падна нощ. Емили отвори раницата си и разпъна спалния чувал. Двамата си поговориха за съучениците си и се опитаха да открият кой зад коя фигура от играта се крие. Ала повечето пъти бяха на различно мнение.

Малко след полунощ се появи Виктор.

— Стига за днес. Изтощен съм. Имаме ли нещо за ядене? Емили извади от раницата голям шоколад с лешници и Виктор си отчупи половината с извиняващ се поглед.

— Нещо се мъти — съобщи важно той. — Гномовете тичат напред-назад и дрънкат за голямата битка, в която всеки щял да докаже годността си.

— Мисля, че утре ще се разгори битка за местата във Вътрешния кръг — каза Ник. — Аз възнамерявах да опитам на втория турнир, но точно тогава ме изхвърлиха. Пратеника каза, че той лично ще ми съобщи името на най-слабия воин във Вътрешния кръг. И сигурно щеше да го направи, ако бях изпълнил поръчението за мистър Уотсън.

Виктор кимна с пълна уста и вдигна пръст.

— Много правилно! Той щеше да ти даде съвети, за да те задържи. Въпросът е защо е искал да те запази. Отговор: защото си щял да му докажеш, че за Еребус си готов да вървиш през трупове. Или да лежиш в затвора.

Ник и Емили си размениха многозначителен поглед. Някой бе минал през трупа на Джейми. Почти. Дали утре ще го възкачат на златния щит?

— За мен никога не е било особен проблем да мина през трупа на някой учител — продължи замислено Виктор. — Няколко пъти бях готов да го направя и без намесата на някакъв си пратеник.

Поговориха още малко, после Виктор се оттегли в спалнята си. Спийди също приключи с играта и двамата с Кейт се разположиха на огромен надуваем матрак в компютърното помещение.

— Лека нощ — пошепна Емили и го целуна по устните — невероятно меко и нежно. Пръстите ѝ помилваха тила му. — Лека нощ, гарвани.

Тя облегна глава на рамото му и затвори очи. Дишането ѝ скоро стана равномерно. Косата ѝ го гъделичкаше по шията. Ник остана неподвижен, загледан в нощта навън. Искаше да лежи така цяла вечност. Всичко да остане като сега, точно такава. Най-добре светът да спре да се движи.

---

[1] Превод — Димитър Стоевски. ↑

28.

На следващата сутрин Виктор им поднесе за закуска препечени филийки с мармалад и чай.

— Да се подкрепим за голямата битка.

Емили благодари сънено, докато Ник разтриваше изтръпналата си ръка и се стараеше да не поглежда към халата на Виктор с ярки фигурки на Снупи.

Ник преживя турнира като в транс. Постоянно се местеше между Емили, Виктор и Спийди, които принадлежаха към различни раси. При хората беше почти празно — Лорд Ник и Хемера чакаха в едно помещение и Емили многозначително намигна на Ник.

Варварите бяха много на брой и Куокс изглеждаше най-слабият сред тях. Все още беше единица, но Ник познаваше способностите на Спийди и не се притесняваше за него.

Виктор или Скуамато също не създаваше проблеми. Той излезе на арената като тройка, но вероятно щеше да я напусне с доста по-високо ниво.

Най-сетне се появи Опуления. Ник вече знаеше откъде се е взел и го намираше за още по-зловещ. Пратеник на подземния свят.

С огромно напрежение Ник очакваше появяването на Вътрешния кръг. Когато внесоха златния щит, забрави дори да диша.

Блъдуърк все още беше там и изглеждаше по-огромен отвсякога. Елфата Вирдана, позната на Ник от предишния турнир, също бе запазила мястото си. Още един варварин на име Харкул, вълк единак, който се казваше Телкорик, и Дризел! Дризел бе стигнал до Вътрешния кръг. Учуден, но не изненадан, Ник видя кръглия червен символ да се люлее на верижка на шията му.

Преди началото на турнира церемониалмайсторът излезе в средата на арената.

— Погледнете воините от Вътрешния кръг. Все още имате възможност да заемете местата им, ако докажете годността си и желаете да бъдете посветени в най-дълбоките тайни на Еребус. Днес

някои ще триумфират, други ще гълтат праха на арената. Нека битката започне!

Според Ник предишният турнир не бе започнал така бързо. Воин след воин избираше противника си. Редът на Куокс дойде много скоро. Противникът му беше варварин, също единица. Спийди се справи бързо и прецизно и победи противника си без никакви усилия.

Хемера победи вълчица, но бе ранена. Емили се разтрепери от звука в слушалките и Ник закопня да ѝ помогне.

Скуамато трябваше да чака дълго и се би ожесточено — бе предизвикал твърде силен противник и едва успя да го победи.

Колкото и да се стараеше, Ник не беше в състояние да извлече някакво скрито послание от случващото се: от двубоите, от думите на Опуления, от лицата на зрителите. Не откри нито една необичайна фигура, излязла от стара картина. Турнирът си беше най-обикновена битка — ни повече, ни по-малко. Много скоро Ник разбра, че днес няма да научи нищо ново.

Късно следобед, след като турнирът приключи, Ник и Емили събраха нещата си и потеглиха към къщи. Хемера стигна до шесто ниво, Виктор стана седмица, а Спийди прибави към актива си три нива и вече беше четворка, без да е получил нито едно поръчение.

— Заседнахме — установи Виктор, докато изпращаше Ник и Емили. — Напредваме добре в играта, но все още не сме открили какво се крие зад нея. Ако имахме малко повече време, щях да се вмъкна във Вътрешния кръг, но се боя, че последната битка, за която всички говорят, ще се състои много скоро. Времето ни притиска.

Докато пътуваха в метрото, Ник не изпускаше Емили от поглед.

— Какво ще стане утре? — попита тихо той. — Ще можем ли... ще се виждаме ли и в училище? Например да обядваме заедно. Или пак ще се преструваме, че сме врагове?

Емили стисна ръката му.

— Боя се, че е последното. Но само докато всичко свърши. Само за прикритие, нали разбираш?

— Разбирам. Но ми обещавай да ме държиш в течение. Пращай ми SMS-и. Мисля, че никой не следи мобилните телефони. Разбира се, трябва да внимаваме да не попадат в чужди ръце.

— Ще ти пращам съобщения. А в сряда следобед отново ще се видим у Виктор.

Макар да бяха обсъдили проблема и макар че Ник го очакваше, демонстративното равнодушие на Емили му причини болка. Най-вече, защото тя се държеше подчертано любезно с Колин, Алекс, Айша и дори с Хелън. Прегърна Колин, прекарваше междучасията с Айша. Ник се чувстваше отхвърлен и се утеши малко, едва когато видя как Ерик заговори Емили и само след две изречения тя му обърна гръб. Е, поне и той не беше по-добре.

В свободния час след математиката в мрачните чувства на Ник нахлу Брини.

— Мога ли да поговоря с теб?

Ник погледна в бледото, изпълнено с очакване лице на момичето и въздъхна вътрешно.

— Разбира се.

— Спрях да играя — съобщи шепнешком Брини.

Ник не очакваше такава изненада.

— Защо?

— Защото играта е... зла. Така мисля. И... тя ме преследва, ден и нощ. — Брини не смееше да го погледне в очите. — Ти също вече не играеш, нали?

Ник нямаше никакво желание да разговаря с Брини по тази тема.

— Какво значение има?

— Разбира се, че има значение! Дори голямо. Можем да отидем двамата при мистър Уотсън и да му разкажем какво сме преживели. Знам, че той иска това. Можем да организираме клуб, който ще се бори с Еребус.

О, не! Брини и Ник срещу останалия свят. Няма да стане.

— Потърси си някой друг, Брини. Има достатъчно бивши играчи.

Ник отдавна бе забелязал Дан, който вървеше към тях и постоянно забавяше крачка. Двата явно привличаха внимание.

— Какво ще кажеш на Уотсън? — зашепна възбудено той. — Че Еребус е виновен за случките в училище? Това му е ясно. Той има нужда от имената на хората, които са се забъркали в тази каша. Ако имаш имена, иди при него. Но аз няма да участвам.

Брини го погледна сломено.

— Вече не издържам...

— Какво толкова има? Нали си навън? Край с Еребус!

Дан спря точно на три крачки от тях и се зазяпа в дъската с обяви на класа по балет. Ник съзнаваше, че трябва веднага да се махне оттук — не искаше да става мишена за следващия атентат. Колкото по-незабелязан останеше, толкова по-добре за малката им разследваща група.

Брини не прие отказа му.

— Значи Ники е страхливец? — Гласът ѝ се извиси и Дан със сигурност я чу. Чуха я и няколко ученици в другия край на коридора.

— Що не си гледаш работата! — изсъска той и я остави.

— Добре, добре! — извика подире му тя. — Тогава ще започна сама! И ще го направя! Ще се опълча срещу всички вас!

Макар да знаеше, че постъпва глупаво, Ник се обърна и се върна при Брини.

— Млъкни най-сетне! Непременно ли искаш да си имаш проблеми?

Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча ужасяващо. Полудяваше ли това момиче?

— Трудности? Проблеми? О, Ники, ти нищо не разбираш. Не може да стане по-лошо от това.

През остатъка от деня Ник имаше чувството, че се движи приведен, в постоянно очакване да се разрази катастрофа. Но не се случи нищо. В училището беше по-спокойно от обикновено. Изтощението бе обгърнало всички като сиво було.

В часа по английски мистър Уотсън съобщи хубава новина:

— Състоянието на Джейми се е подобрило и лекарите обмислят да го събудят от изкуствената кома. Засега не знаят какво ще се случи, когато се върне в съзнание. Все още нямате право да го посещавате.

За кратко тази новина повдигна настроението в класа. Ник обаче не се зарадва. Думата *инвалид* се бе забила като кука в плътта му и не му позволяваше да изпита радост.

Ще събудят Джейми и той няма да говори, а ще мълча. Няма да ме познае. Няма да се смее. Няма да разправя вицове.

Ник разтри лицето си с две ръце, докато усети горещина. Това няма да се случи. Точка.

До края на деня седя в стаята си, втренчил поглед в телефона. Виктор бе казал, че ще му прати SMS, Емили също. Защо никой не се

обаждаше? По дяволите, защо не се бяха уговорили да се срещнат днес? До сряда имаше цяла вечност.

Вторникът мина също така сиво и безрадостно като понеделника. Ник не можеше да се отърве от усещането, че времето е престанало да тече — то се бе слепило и се откъртваха съвсем малки парченца. Но положението рязко се промени, когато малко преди дванайсет получи съобщение:

„Тревога! Имаме нужда от съвета ти. Ела възможно най-бързо.

Виктор.“

Следобедните уроци да вървят по дяволите. Бързо, това означаваше веднага. Ще тръгне още преди обяда. Дали да уведоми Емили? Намери я в залата за почивка, заета с мобилния си телефон. По изключение беше сама и Ник рискува да се приближи. Само за светкавична размяна на информация.

— И ти ли получи SMS от Виктор?

— Да.

— Знаеш ли какво се е случило?

— Не.

— Отивам при него. Сега, веднага.

— Добре.

— Ти няма ли да дойдеш.

— Още не знам. Може би.

Виктор отвори вратата. По лицето му нямаше и следа от обичайната любезност. Даже не предложи на Ник чай.

— Сега ще ти покажа нещо и се надявам да не се побъркаш. Може да е лъжа, разбираш ли? Но ние със Спийди сме безпомощни.

Тримата седнаха в дневната и Ник моментално си припомни колко хубаво си бе прекарал тук в събота и неделя.

— Какво се е случило?

— Спийди получи поръчение през нощта да окачи плакати на няколко места във вашето училище. Най-малко десет плаката, и то големи.

Дотук нищо драматично.

— И? — попита Ник.

— Проблемът е в текста. Работата е там, че... Ох, и аз не знам. В най-добрия случай е клевета. В най-лошия случай трябва да уведомим полицията.

Спийди подаде на Ник сгънат лист хартия.

— Ето какво трябва да напиша на всеки плакат. Добре поне, че не се налага да го пръскам със спрей — добави той с измъчена усмивка.

Ник разгъна листа и прочете текста, но не го разбра. Прочете го още веднъж и скочи.

— Смяташ ли, че е вярно? — попита Виктор.

Не. Да. Вероятно. Нещата отиваха по местата си. Ник смачка листа, изпълнен с безсилна ярост.

Брини Фърнхем е прерязала спирачките на колелото на Джейми Кокс.

— Ако тези плакати се появят в училището, с тази Брини Фърнхем ще е свършено, все едно виновна ли е, или не — обясни Виктор. — Ние със Спийди обсъждаме проблема от часове, но така и не стигнахме до разумно решение. Ако не окачи плакатите, той ще изхвърчи от играта, нали разбираш?

Ник седеше като парализиран. Дори устата му беше изтръпнала и той не беше в състояние да произнесе дори една дума. Брини. Значи затова е толкова разстроена. Затова е спряла да играе. Искаше му се да не бе узнал истината. Искаше му се Емили да е тук, за да не се налага да вземе решение сам.

— Ще ѝ се обадя по телефона. Тя е още в училище.

Ник извади телефона си и написа SMS:

Веднага ми се обади, спешно е.

— Смятам, че ще се обади веднага щом може. А междувременно мога ли да получа чаша чай, моля?

Виктор веднага отиде в кухнята.

— Впрочем вече включих и Кейт като новачка събщи Спийди.
— Тя си избра да е елф на мрака, както ти някога.

Ник се опита да се усмихне, но това му костваше много усилия. Не беше в състояние да води разговор. Мислите се стрелкаха из главата му с такава бързина, че едва успяваше да ги следи. Ако е била Брини, тя си заслужаваше акцията с плакатите — това беше повече от ясно. Само че тя още отсега изглеждаше, сякаш съвсем скоро ще превърти. Училищната сграда беше на седем етажа и Ник изведнъж си представи как Брини се хвърля от последния...

Ако Спийди не изпълни поръчението, ще го изхвърлят. В училището на Ник имаше стотици свидетели, но никой няма да събщи за плакати. Куокс или Брини. Брини или Куокс.

Ник опря брадичка върху ръцете си. Защо Емили не бе дошла с него? Не искаше сам да носи отговорност за онова, което ще се случи с Брини. Съжаляваше я и в същото време я мразеше, защото едва не бе убила Джейми. Как да вземе добро решение при такива противоречиви чувства?

Виктор донесе табла с пъстри чаши и кана с горещ чай.

— Вчерашният ден достави много нова информация. Лагерувахме в сянката на някакъв храм и цяла сюриса гномове ни внушаваха да сме постоянно нащрек, защото се намираме в непосредствена близост до крепостта на Ортолан. После от храсталака изскочиха всевъзможни същества и се нахвърлиха върху нас. Орки, зомбита, великани — цялата програма. Някои бяха лошо ранени.

Виктор наля чай и в стаята се разнесе ободряващ аромат.

— Имам впечатлението, че играта върви към края си. А аз все още не виждам смисъла. Иде ми да зарева. Утре ще се опитам...

Телефонът на Ник звънна. Брини. Ник пое дълбоко дъх.

— Здравсти, Ник! Да не би да си размислил?

— Не — изведнъж устата му се напълни със слюнка. — Къде си?

— В парка срещу училището.

— Сама ли си?

— Да.

— Научих нещо и трябва да говоря с теб.

— Така ли? Добре.

Дали бе чула заплахата в гласа му, или изобщо нямаше представа какво я очаква?

— Става въпрос за Джейми. Знам, че не е било злополука. Някой е прерязал спирачките на колелото му. Кажи ми, Брини, ти ли беше?

Дълга пауза. Пресекливото дишане на Брини се чуваше съвсем ясно.

— Какво? — прошепна задъхано тя. — Защо... защо да съм била аз?

— Просто ми кажи да или не.

— Не! Откъде ти хрумна? Аз... не. — Гласът ѝ се пречупи и Ник усети как в гърдите му се надигна див, неукротим гняв.

— Ти лъжеш. По гласа ти личи, че лъжеш!

— Не! Откъде можеш да знаеш? Ти просто искаш да ме довършиш, а аз не съм направила нищо!

Ник размени поглед с Виктор, който седеше насреща му като угрижено плюшено мече.

— Виж, Брини, аз знам истината. И искам да те предупредя. Твърде възможно е утре училището да осъмне окичено с плакати, на които ще е написано точно това: че Брини Фърнхем е прерязала спирачките на колелото на Джейми. Че ти си причинила катастрофата.

— Какво? — изхълца Брини, но положи върховни усилия да се овладее. — Обаче... обаче това не е вярно!

— Вярно е — възрази той, изведнъж станал спокоен и уверен в правотата си. — Хайде. Искam да го чуя от теб. Утре и без това ще узнае цялото училище.

— Не! Не бях аз! А ти откъде... защо ми казваш всичко това? — Паниката в гласа ѝ нарастваше.

— Играта го казва, а тя знае най-добре, нали? Играта иска всички в училище да узнаят какво си извършила.

Ник слушаше гласа си и се чудеше на себе си. Къде остана триумфът? Удовлетворението, че е намерил човека, виновен за състоянието на Джейми? Не изпитваше нищо подобно. Само съжаление и леко гадене.

— Но аз не исках да стане така! — изпищя отчаяно Брини. — Бяха ми казали, че ще падне... най-много да се понатърти... нищо повече! Не знаех, че... — тя млъкна внезапно.

Ник предположи, че и тя си представя същото като него: Джейми в локва кръв, с изкривени крайници.

— Той профуча с такава скорост надолу по улицата, че... даже се развихах подире му, но той не ме чу. Караше все по-бързо...

„Това е моят принос към катастрофата“, помисли си горчиво Ник.

— Защо го направи? — попита тихо той.

— А ти как мислиш? Защото Пратеника го поиска. Описа ми колелото, каза ми точно какво да направя със спирачките. Даже беше донесъл рисунки — Брини се изсмя болезнено. — Ти изобщо не можеш да си представиш колко пъти съм си пожелавала да върна времето назад. Ден и нощ изпитвам страх, само страх. Всяка нощ сънувам, че Джейми умира и идва при мен като мъртвец...

Тя се изсмя отново и пискливият, неконтролируем тон накара Ник да настръхне от ужас. Той погледна Виктор и Спийди и те му кимнаха.

— Виж, Брини, вероятно мога да предотвратя появата на плакатите.

Спийди кимна отново.

— Въпросът е ясен — пошепна той. — Куокс ще получи хубаво местенце в гробището. Той е истински герой и с радост ще се жертва за една дама.

— Чуй ме добре, Брини — продължи Ник. — Искам да кажеш истината. На мистър Уотсън или на полицията, все едно. Но главно на Джейми, когато се върне сред нас. Мисля, че така ще ти олекне.

Брини мълча дълго, а когато най-после заговори, отговорът ѝ едва се чу.

— Не знам дали ще мога. Трябва да помисля.

— Бъди сигурна, че аз ще кажа на Джейми какво се е случило.

Ако мозъкът му е в ред и може да ме разбере.

— Да, сигурно — гласът ѝ отново звучеше човешки. — Виж, идват хора. Рашид и Алекс... да, те са. Трябва да затварям. Ник?

— Какво има?

— Не исках да стане така. Дадох ти играта, само защото исках да те зарадвам.

— Знам.

— Ще ми кажеш ли кой беше? В играта, нали разбираш?

— Защо?

— Просто така. Често се питам.

— Сарий.

— Наистина ли? Никога не съм мислила за него — Брини изхълца тихичко. — А аз бях Арвенс Чайлд.

Емили пристигна чак след два часа. Изглеждаше уморена, но се усмихна, когато Ник я прегърна. Той ѝ разказа за разговора си с Брини и се зарадва неимоверно много, когато тя одобри начина му на действие.

— За съжаление е възможно утре да възложат на друг да окачи плакатите — каза тя. — Но Брини все пак спечели време. Дано има ум в главата си и отиде в полицията. Защо играта иска да я накаже?

— Решила е да се бори срещу Еребус и го каза едва ли не пред цялото училище.

— Олеле! Избрала е лош момент. Имам чувството, че нещо се готви. Няколко души постоянно дрънкат за голямата цел и че последната битка е близо. Алекс например. Колин се държи още по-тайнствено. Много ми е напрегнато.

Според Ник обаче животът беше прекрасен — щом тя беше до него. Оставиха Виктор да поиграе един час и си тръгнаха.

— Кажете сбогом на Куокс — изпрати ги с въздишка Спийди. — Доброто момче ще умре твърде рано. Жалко, много жалко...

— Утре ще дойдем пак, нали? — попита Ник.

— Щом си изпълните задълженията в училище. Чичко Виктор не иска да е виновен, ако свършиш като чистач на клозети.

29.

На следващия ден училището осъмна без плакати. Брини също я нямаше. Добре, че си е останала вкъщи, каза си Ник. Дано само не направи някоя глупост. Дали да ѝ се обади? Не, по-добре да възложи тази задача на мистър Уотсън. Издебна го в едно от междучасията.

— В последно време Брини Фърнхем не се чувства добре. Казвам ви го, защото не би било зле да поговорите с нея.

— Така ли мислиш? — Мистър Уотсън го гледаше сериозно и дори обвинително. Май подозираше, че Ник му казва само част от истината. — Тази сутрин майка ѝ се обади и каза, че Брини ще отсъства до края на тази и през цялата следваща седмица. Психическото ѝ състояние било ужасно. Имала намерение да смени училището.

Това е добър вариант, каза си Ник. Бягство. Дали Брини е признала истината поне на майка си?

Емили изглеждаше объркана и още по-уморена от вчера. Избегна питащия поглед на Ник, но много скоро му изпрати SMS:

Играх до три през нощта и получих непоносимо поръчение. Боя се, че скоро ще изхвърча от играта. До скоро. Чакам те с нетърпение.

Емили.

Ник прочете последните думи поне още сто пъти. Емили чакаше срещата им!

Трябваше да положи много усилия, за да не се разхожда из училището с блажено-глупава усмивка. Чувстваше се лек като перце. Следобедът щеше да дойде много скоро. Ще седнат в дневната на Виктор, ще пият чай, ще обсъждат нови теории — и Емили ще седи до него. Понякога животът беше перфектен.

Ник едва изчака да свърши последният час и хукна към метрото. Днес ще скъси обиколката. Ще пропътува две-три станции в обратната посока, ще се прекачи и ще мине през центъра на път към Кингс Крос.

Всичко вървеше като по вода. Огледа се няколко пъти и се увери, че никой не го преследва. И с връзките имаше късмет — никъде не му се наложи да чака дълго.

„Ей сега ще стигна, мислеше си той, докато стоеше сред навалищата на спирка Оксфорд Съркъс и вече чуваше приближаващия влак. Само още няколко минути. Само още три спирки и ще видя Емили, а Виктор ще ми поднесе чай в някоя от ужасните си чаши...“

Ударът бе много силен и дойде отзад. В първия момент Ник не разбра какво се случва. Видя само как кръглият знак на метрото на отсрещната стена се задвижи с бясна скорост към него. Чу виковете на стоящите наблизо хора. Усети как подът изчезна под краката му. А после, като на забавено движение, видя собствения си крак да преминава през ръба на коловоза. Видя релсите и проумя, че ще падне точно пред влака. От тунела изскочиха светлини. Чуха се писъци.

„Ей сега“ — помисли си отново Ник и думите придобиха друго, страшно значение.

И тогава някой го издърпа. Влакът ли го помете? Не това беше ръка. Някой го изтегли назад и го метна на плочките. Влакът влезе в станцията с оглушителен гръм.

Около падналото момче моментално се струпва тълпа. Много хора. Много гласове.

— Някой го блъсна!

— Никой не го е блъснал, нали щях да го видя!

— Всичко е заради тази дяволска блъсканица.

— Напротив, някой го направи нарочно! Видях го как побягна!

Ник се изправи с мъка, подпомогнат от едър мъж в работен комбинезон.

— За малко да те сгази влакът — каза работникът. — Мили Боже, вече те виждах под колелата!

Влакът отново потегли и станцията остана почти празна. Появи се полицай с жълта жилетка и започна да задава въпроси.

Ник с мъка си възвърна дар слово. Да, някой го блъснал. Не, не забелязал кой е бил. Да, работникът го спасил. Не, нямал нужда от лекарска помощ.

Полицаят записа показанията му, записа имената и адресите на няколко свидетели — един от тях потвърди, че е видял бягащо момче с дълбоко нахлупена качулка — и обеща, ако камерите на перона са записали случилото се достатъчно ясно, да разгледа записите.

Ник се качи едва в по-следващия влак. Почти не усещаше краката си и стъпваше много внимателно. Само да не мисли за случилото се. После ще има достатъчно време за мислене. Сега най-важното беше да вдишва и издишва. Втренчи поглед в плана на лондонското метро, окачен точно насреща му. Беше благодарен за всяко отклоняване на вниманието. Добре познатият план го успокояваше и му напомняше как в детските години си играеше с баща си на отгатване. Сентръл Лайн? Червено. Съркъл Лайн? Жълто. Пикадили Лайн? Тъмносиньо. Виктория Лайн? Светлосиньо. Хамърсмит и Сити? Розово.

Усети как биенето на сърцето му се успокои и задиша по-дълбоко. Той не беше мъртъв. Даже не беше в кома. За всичко друго ще мисли после.

— Някой се е опитал *какво*?

Виктор завлече Ник в дневната. Тънките му мустаци трепереха и Ник неволно се засмя.

— Нищо лошо не е станало — Ник се взираше замаяно в смъртнобледото лице на Емили. — Само малко ми се вие свят. Ще ми дадете ли нещо за пиене? Нещо студено, моля.

Виктор хукна към кухнята и там очевидно изпусна чаша, защото се чу силно издрънчаване. Той изруга и продължи да трака със съдовете.

— Трябваше да тръгнем заедно — рече Емили, седна до Ник и го обгърна с две ръце.

— В никакъв случай. Прикритието ти щеше да иде по дяволите. Радвам се, че не си на мушката им.

— Много скоро вече няма да имам нужда от прикритие. Със сигурност няма да изпълня следващото поръчение.

— Какво е то?

— В момента не мога да говоря за това. Твоята история е много по-страшна.

Виктор се върна с огромна чаша студен чай.

— Видя ли кой беше?

— Не. Не мога да си представя, че е някой, когото познавам. През цялото време внимавах и се оглеждах за някого от нашите.

Тримата седяха дълго, без да говорят. Ник виждаше как умът на Виктор работи трескаво и много искаше да го успокои. *Нищо няма да ми направят.* Но дали би могъл да го твърди с чиста съвест?

За да отклони вниманието от себе си, той попита къде е Спийди.

— О, Спийди е добре. С нетърпение чака Пратеника да поиска от Кейт да включи още един новак, за да влезе пак в играта. Под фалшиво име, разбира се — Виктор посочи компютърната стая с отрупан с пръстени показалец. — Аз имам шест фалшиви интернет-идентичности и Спийди ще вземе една от тях. Сигурен съм, че няма да има проблеми. Моите виртуални двойници имат напълно реални адреси. — Той вдигна вежди и се обърна към Ник. — Ако искаш, и ти можеш да влезеш отново в играта. Само ще изчакаш, докато Спийди II получи задача да доведе новак.

Иска ли да играе? Ник се вслуша в себе си. Отговорът беше категорично не. Еребус вече не го привличаше. Точно обратното. Радваше се, че е навън. Радваше се, че е само наблюдател.

— Не, Виктор, нямам желание. Достатъчно ми е да ме осведомявате какво става. Има ли нещо ново? Докъде стигнахте?

— Всички са в треска. Знам, че чувството не ме лъже: положението се изостря. Миналата нощ се бихме срещу земни чудовища, които ни обстрелваха с човешки глави. Доста хора бяха ранени, някои са много зле. Това означава куп нови поръчения.

— Като моето — намеси се Емили. — Аз обаче не участвах в битката срещу чудовищата. Наредиха ми да защитавам една дига срещу речни призраци.

Земни чудовища, речни призраци, глави, които изпълняват ролята на гюлета. Оръдия. Ник разтърка слепоочията си, за да облекчи натиска, и някъде дълбоко в главата му лумна пламъче. Имаше нещо. Нещо важно, което все му се изплъзваше. Наскоро за малко да го открие. Днес изпита същото усещане.

— Би ли поиграл малко? — обърна се той към Виктор. — Искам да погледам.

— Нали знаеш, че при Еребус не става с малко! — изръмжа Виктор. — Започна ли, няма да спра няколко часа и какво ще стане тогава с нашия весел разговор на чай и бисквитки! — Лицето му изведнъж светна. — Но вие можете да ме храните! Това ще е раят на земята: хем играя, хем си похапвам!

Емили и Ник се съгласиха, че Виктор напълно заслужава този рай, и приготвиха фъстъци, бисквити, гумени мечета и голямата кана с чай, докато Виктор отиде да „събуди“ Скуамато, както се изразяваше.

Човекът гущер се изправи сам сред просторна поляна с изсъхнала трева. Надлъж и нашир не се виждаше нито един съиграч.

От слушалките на Виктор долитах тиха музика. Ник се вслуша напрегнато. Мелодията не беше онази, която познаваше от дните си като Сарий. Странно.

Скуамато се затича към най-близкия жив плет. Много добра идея. Живият плет му се стори познат. Всеки жив плет отвеждаше играчите до нещо интересно. Същото беше и с реките. Да, Сарий бе минал покрай този плет, и то наскоро. През една от последните нощи. Фуниевидните жълти цветове грееха като лампи и бяха само от едната страна. Точно както тук. Ник се намръщи.

— Гумени мечета, моля! — прекъсна мислите му Виктор и зяпна. Емили изсипа в устата му половин пакетче.

Скуамато продължи да тича. Там отпред имаше нещо голямо, бяло, което се движеше, виеше се...

— Вече съм бил там! — извика Ник. — Отпред има паметник. Трима мъже, задушени от змии. Много известна скулптурна група.

Виктор го изгледа с присвити очи.

— Това е Лаокоон, малки приятелю. Пак древногръцко, антично. И с дълбок смисъл.

И този път около паметника се бяха струпали воители. Ник видя Дризел с червения кръг на шията и недалеч от него Нуракс.

— Предполагам, че това е предупреждение — продължи Виктор. — Лаокоон е човекът, който не искал да вкарат дървения кон в Троя. Надявам се, че си чел поне за Троянската война. — И след бърз поглед към Ник продължи: — Посейдон му изпратил морски змии, които убили не само Лаокоон, а и синовете му. Играта функционира точно като троянски кон, мисля аз.

Ник изкриви лице и Емили запуши устата на Виктор с шепа фъстъци.

Какво му каза Пратеника, преди да го пусне да преживее това приключение? Изглеждаше развеселен, жълтите очи светеха по-ярко отвсякога — дали се забавляваше с намеците за Троя?

Ник се вгледа внимателно в скулптурната група. Разкривените от ужас и болка лица на мъжете, отчаяните им опити да се освободят от змийската хватка... А зад тях живият плет, зелен и жълт. Цветята образуваха абсолютно права линия — никой градинар не би успял да я постигне. Ник отново видя пред себе си кискация се Пратеник.

„Ако следваш живия плет на запад, ще се натъкнеш на паметник. Истински монумент.“

За момент му причерня пред очите. Това ли беше... възможно ли беше... монумент...

— Разбрах! — изкрещя Ник. Гласът му се пречупи. Скочи и преобърна стола си. — Вече знам за какво става дума! Разбрах!

Виктор се обърна стреснато и смъкна слушалките от главата си.

— Какво стана? Какво си разбрал?

— Кодът! Знам къде сме! Това е... погледни тук! Жълто, зелено и монумента!

Емили и Виктор си размениха неразбиращ поглед.

— Какво имаш предвид? — попита меко Емили.

— Знам къде сме. Проумях какъв е кодът. Зелено и жълто, синьо и червено.

Двамата все още не го разбираха.

— Цветовете показват линиите на лондонското метро. Ето я станция Монумент. Там минават Съркъл и Дистрикт Лайн. Жълто и зелено. Като живия плет. Разбрахте ли най-сетне?

Виктор местеше невярващ поглед между екрана и лицето на Ник.

— Ами да — прошепна той. — Естествено. Дявол да го вземе! — Стана и тържествено подаде ръка на Ник. — Вземам си обратно всяка думичка, която съм изрекъл за мозъчния ти капацитет. Ти си гений!

През следващите минути Виктор страдаше шумно: докато Емили и Ник трескаво претърсваха чекмеджетата за карта на метрото, той трябваше да води Скуамато.

— Ох! Сега не ми е до битка! Как мислите, дали не мога да се откача за малко? В момента няма нищо интересно. Нищичко! Ако се

яви някой гном и ме прати да се бия с чудовища, не ми мърдат два часа. О, дяволите да го вземат! Пратеника вече няма думата. — Той кликна няколко пъти и скочи.

Междувременно Емили намери план и го разстла върху една от масичките в другата стая.

— Прав си — рече задъхано тя и стисна ръката на Ник. — Първо трябваше да се бия край червена река. По бреговете ѝ се издигаха полуразрушени вятърни мелници. Веднага помислих за Дон Кихот, но сега виждам, че съм сбъркала. Холанд Парк на „Сентръл Лайн“.

Емили сложи пръст върху съответното място на картата и продължи да търси.

Червената река. Ник си спомни своята подземна одисея. Червената река го отведе в Белия град.

— Уайт Сити! — извика той. — После тръгнах покрай розов жив плет — значи съм вървял по „Хамърсмит“ и „Сити Лайн“. Вижте първата станция: Шепардс Буш. — Той вдигна глава и се опита да се засмее. — Обзалагам се, че никога не сте виждали толкова гадни овце. А от овчарите не беше останало почти нищо. — Пръстът му продължи напред. — „Голдхоук Роуд“. Златният сокол едва не ме довърши.

— И аз бях при розовия плет! — извика Емили. — Там видях огромно дърво и кралска корона. — Посочи картата и поясни: — „Роял Оук“. Божичко, ще полудея!

Виктор още не бе казал нищо, но целият вибрираше от вътрешно напрежение.

— Вчера — започна той, — а и предишните дни, непрекъснато ни обясняваха, че приближаваме крепостта на Ортолан — мястото, където ще се състои решителната битка. — Показалецът му описа кръг около „Съркъл“ и „Дистрикт Лайн“. — „Темпъл“ — прошепна той. — При храма гномите бяха особено нервни. Днес влязох при Монумента... о, вижте, „Канон Стрийт“ е съвсем наблизо! Но все още не разбирам защо оръдията стреляха с глави.

Тримата се задълбочиха в пъстрите линии на метрото.

Найтсбридж — сети се Ник. Мястото, където играта за мен приключи. Огромни рицари, които ме изблъскаха в пропастта. Защо не се сетих по-рано?

— Значи крепостта на Ортолан се намира в близост до Темпъл — рече високо той. — В самото сърце на лондонското Сити.

— Не вярвам да е крепост в традиционния смисъл — отвърна Емили. — Някой има ли идея къде ще я намерим?

Проблемът занимаваше Ник през цялата нощ. Трима души не бяха в състояние да контролират четири или пет станции на метрото. А и какво всъщност търсеха? За бога, ако Виктор беше прав, не им оставаше много време?

30.

Рано сутринта Ник получи многообещаващ SMS от Виктор.

Гномчетата непрекъснато говорят за Ортолан и тъмните му братя. Май сме на прав път със станцията Блекфрайърс.

Явно бе уведомил и Емили, защото тя писа на Ник:

Какво толкова специално има в Блекфрайърс?

Нищо. Нищо, освен Блекфрайърс Бридж, театъра и голямата гара — дали пък тя не беше търсената „крепост“? Освен това административни сгради, ресторанти и... там беше гаражът, където Ник бе правил снимки! Съвсем близо до станция Блекфрайърс. Случайност ли е това, или не?

Ник се опита да подреди опциите, с които разполагаше. Гаражът и ягуарът бяха единствените му опорни точки. В момента беше седем и половина. Ако застане пред паркинга и дебне целия ден...

Ти си побъркан.

Глупавото беше, че не му хрумваше нищо по-добро. Изпрати съобщение на Емили, че днес няма да ходи на училище, и събра нещата си в раницата.

Пристигна пред паркинга в осем и четвърт. Мястото беше крайно неподходящо за чакане. Нямаше нито едно скрито ъгълче, където да се свре. Ник реши да се разхожда напред-назад, опитвайки се да не прави впечатление, но и да не изпуска от поглед влизащите коли. Очевидно паркингът беше популярен сред чиновниците от околните офиси —

през жълто-черната бариера минаваше кола след кола. Но ягуарът не беше сред тях.

„Няма защо да се чудиш, Дънмор, укори се Ник. Идеята ти не беше добра. Само защото през онзи ден е оставил колата си тук, собственикът на ягуара не е длъжен да го направи отново.“

Обаче Пратеника бе казал, че Ник трябва да ходи в паркинга всеки ден, докато направи свестни снимки, а Пратеника знаеше какво говори.

Нагоре и надолу по улицата. И пак, и пак. Форд, тойота, сузуки, още една тойота. Фолксваген голф. Ник усети, че се разсейва, и се опита да се съсредоточи. Да не отклонява мислите си. Пристигна мерцедес. След него хонда. И още една хонда.

След половин час Ник се чувстваше разбит. Намерението му да прекара целия ден тук изглеждаше неизпълнимо. Освен това му стана студено и се наруга, че не си е взел по-дебело яке. Но ще издържи още поне час. Длъжен е, заради делото.

Пред бариерата спря сребърносив ягуар. Истинският ли беше? Ник присви очи: LP60HNR. Същият номер. Бариерата се вдигна и ягуарът влезе в паркинга.

Виктор е прав. Аз съм гений, гений, гений!

Сега трябва да внимава, за да не пропусне собственика на автомобила, когато излезе от паркинга. Къде е изходът? За колите е тук, но за хората?

Ник хукна да бяга. Някъде отпред излизаха хора. Дано това е изходът. Или паркингът имаше няколко изхода?

Ник спря, обърна се — и го видя. Несъмнено това беше мъжът, когото бе снимал. Вървеше към „Ню Бридж Стрийт“. Много добре, сега ще тръгне след него. Само да не го забележи. Последва го на известно разстояние, като не смееше дори да мигне от страх да не го изгуби от поглед.

Мъжът продължи по „Ню Бридж Стрийт“. Усещаше ли, че го следят? Изглеждаше неспокоен — на всеки няколко крачки поглеждаше назад през рамо или се обръщаше настрани. Като човек, който се страхува. Ник изостана още малко, макар че това му причини стомашни болки. Сега не биваше да спира. За нещастие изневиделица изникнаха двойка японски туристи, които с усмивка го попитаха къде

се намира катедралата „Сейнт Пол“. Ник безмълвно посочи надолу по улицата и продължи след непознатия.

Стигнаха до Брайдуел Плейс и собственикът на ягуара влезе в административна сграда, която явно беше в ремонт. Метално скеле закриваше по-голямата част от стъклената фасада. Ник спря в нерешителност. Първият му импулс беше да влезе, но в никакъв случай не искаше да прави впечатление, затова само проследи с поглед своя човек, който поздрави портиера и се запъти към един от блестящите асансьори.

Явно офиса му беше на някой от горните етажи. Ами да — скъпа кола, скъп костюм, скъп офис. Дали да не разпита портиера? Ник веднага отхвърли тази идея. Пред входа бяха окачени фирмени табели — те със сигурност щяха да му помогнат.

Консултантска фирма, агенция за недвижими имоти. Ако съдеше по външността, мъжът би могъл да работи и в двете. Фармацевтична фирма и... Ник подсвирна изненадано. Четвъртата фирма беше точното попадение.

Soft Suspense

*Игри за компютри, мобилни телефони и конзоли
Всичко за вашето забавление.*

За повече сигурност Ник снима фирмената табела с мобилния си телефон. Дали да съобщи на Емили? Не, тя е на училище. Но веднага ще разкаже на Виктор. Само че Виктор не си вдигна телефона. Дявол да го вземе! Е, тогава ще отиде у тях.

Ник се запъти обратно към станцията на метрото и вероятно благодарение на изострените си през последните дни сетива навреме забеляза Рашид от другата страна на улицата.

Дали и той го е видял? Не изглеждаше така. Както винаги, Рашид се влачеше със сведена глава по тротоара и не поглеждаше нито наляво, нито надясно. Притискаше до гърдите си нещо като сиво-зелена торбичка и Ник моментално се заинтересува от съдържанието ѝ.

Рашид вървеше право към офиссградата. Естествено. Ник се скри в сянката на един вход. Рашид спря, огледа фасадата и извади от

джоба си фотоапарат. Направи много снимки на сградата — отблизо, от голямо разстояние, от различни ъгли.

Ник бе снимал колата на непознатия, а сега Рашид снимаше местоработата му. Вероятно му бяха заръчали да снима и другата страна, защото зави наляво, без да прибере фотоапарата.

Ник зачака съученикът му да се появи отново, но това не стана. Разтревожен, той излезе от входа на къщата. Ако тръгне след Рашид, двамата може да се сблъскат. Не бива да рискува. Изчака още пет минути, нарече се идиот и си тръгна. Да, Рашид му бе избягал, но плячката от днешния ден беше значителна.

— Надявам се, че имаш сериозна причина да ме измъкнеш от леглото посред нощ.

Виктор стоеше на прага в любимия си халат с фигурки на Снупи, прозяваше се и търкаше очи.

— Ще ти приготвя чай — отговори Ник. — И тогава ще ти кажа защо съм тук.

— Не говори като бившата ми приятелка — Виктор успя да се довлече до кухнята и се облегна на хладилника. — Ако искаш да знаеш, играх до четири и половина сутринта. Все около храма. Вече имам златно снаряжение, което образува прелестен контраст с виолетовите ми люспи.

Ник включи каната и изсипа в цедката повечко чаени листенца.

— Името „Софт Съспенс“ говори ли ти нещо?

— Естествено — Виктор се прозя сърцераздирателно. — Всичко за вашето забавление. Те създадоха „Прокълнатите на нощта“, „Първи изстрел“ и „Кралския сокол“. Доста добри игри.

— Офисът на фирмата се намира в близост до „Блекфрайърс“. На „Брайдуел Плейс“.

— Виж ти — Виктор смръщи чело. — Съжалявам, но не разбирам за какво намекваш.

Ник разказа за поръчението, което бе получил: за снимките, за ягуара и собственика му.

— Докато бях в играта, това беше единствената ми задача, свързана по някакъв начин с Блекфрайърс. Затова реших тази сутрин

да отида там рано-рано и да чакам пред гаража. Ягуарът се появи, проследих собственика му и той ме отведе до своя офис.

— Седалището на фирмата „Софт Съспенс“. — Виктор се намръщи още повече. Все още не разбирам. Сигурен съм, че фирмата не е създала Еребус. Сигурен съм, че щях да съм чул за играта, а и медиите щяха да съобщят за нея. Всички компютърджии в Лондон щяха да я очакват и да си облизват пръстите.

— Какво още знаеш за фирмата?

— Май нищо. Познавам само игрите й. Знам също, че е погълнала няколко малки софтуерни фирми, но в бранша това е нормално. Добри са в сделките, това е.

Виктор наля гореща вода върху чаените листенца и вдъхна дълбоко надигналия се аромат.

— Явно има някаква връзка между фирмата и Еребус — настоя Ник. — Един от съучениците ми, който е още в играта, също беше на Брайдуел Плейс и снимаше сградата.

— Сериозно? И той ли преследваше собственика на ягуара? — Виктор недоволно разтърси глава. — Става все пообъркано. Мозъкът ми отказва да го приеме. Явно има нужда от още сън.

— Не проумяваш ли, че най-последно имаме следа? Трябва да разберем кой е този човек.

— Да, това е умно — промърмори Виктор и затвори очи.

Ник се предаде. Очевидно нямаше възможност да изтръгне от устата на Виктор смислени думи. Настани го на един от диваните, наля му чай и събра остатъците от джобните си пари, за да купи закуска за двамата.

Докато чакаше в сладкарницата, не устоя на изкушението и изпрати SMS на Емили.

„Имам интересни новини. Намирам се на Кроумър
Огрийт. Много бих искал и ти да си тук.“

Когато се върна, вратата му отвори бледият, но напълно буден Виктор.

— Нищо няма да ям.

— Какво ти става?

— Докато те нямаше, се порових в Гугъл. Няма да повярваш.

Виктор изчака Ник да разопакова кроасаните и го настани пред компютъра.

— Погледни това.

Страницата на „Софт Съспенс“. На видно място реклама на нова игра, наречена „Кръвта на боговете“. Боговете не бяха древногръцки, а по-скоро стоманени. Графиката по нищо не напомняше на Еребус.

— Какво интересно има?

Виктор сложи ръка на рамото му.

— Това е началната страница. Ида на „Преса“.

Ник отвори страницата и зачете: „*“Софт Съспенс”* с радост съобщава за успеха на *Кралския сокол*. Нов рекорд по продажби! Още през първия месец след появата на играта бяха продадени повече от 600 000 копия.”

Под съобщението бе сложена снимка на собственика на ягуара. Седнал в луксозно кожено кресло, той се усмихваше към камерата. „Браво на мен, каза си Ник. Вървял съм по правилна следа.“ Прочете надписа под снимката и подскочи. Размени поглед с Виктор и попита:

— Възможно ли е?

— Да, възможно е. Ти се натъкна на златна мина. Влезе в съкровищницата на Аладин. За бога, Ник, трябва да го предупредим!

— Да, прав си — Ник се вгледа в любезно усмихващото се лице на снимката, после вниманието му бе привлечено към текста отдолу.

„Ние вложихме всичките си сили и възможности в *Кралския сокол* и сме щастливи, че играта бе приета толкова добре“ — заяви икономическият директор на „Софт Съспенс“ Ендрю Ортолан.

Птица ли? Глупости!

— Трябваше отдавна да потърсим това име в мрежата! Почти изкрещя Ник. — Щяхме да го открием много по-рано.

— Кой знае? Куп хора носят това име. Е, може да не са цял куп, но са доста.

Ендрю Ортолан продължаваше да се усмихва любезно от снимката.

Наистина ли някой е създал Еребус, за да унищожи този човек? Да, вероятно да, нали така бе казал Пратеника. Но защо? Как да предупредят Ортолан? Да му кажат да се пази, но от какво?

— Аз ще се обадя — Виктор донесе домашния си телефон и набра номера, изписан на страницата. — Ало? Добър ден, бих искал да говоря с мистър Ортолан. Да, моля, свържете ме.

Пауза.

— Името ми е Виктор Лански — каза след малко Виктор. Очевидно го бяха прехвърлили към секретарката. — Не, мистър Ортолан не очаква обаждането ми.

Ник не разбра какво каза секретарката, чу само висок, недружелюбен глас.

— Е, добре, ще ви кажа — продължи невъзмутимо Виктор. — Аз съм от пресата и трябва да кажа на мистър Ортолан нещо много важно.

Секретарката отговори бързо и многословно.

— Чуйте ме — и този път не изгуби търпение Виктор, — аз съм сигурен, че шефът ви иска да чуе какво ще му кажа. Но на вас няма да кажа нищо. Държа да говоря лично с него. Да, казвам се Лански. Ако искате, ще ви го повторя по букви. Добре, нека той ми се обади. И му кажете да побърза!

Виктор затвори телефона и изпухтя недоволно.

— Онзи, естествено, няма да се обади. Тъпата крава дори не поиска номера ми.

— Може да го е видяла на дисплея.

— Не вярвам — Виктор грабна един кроасан с шоколад от чинията. — Номерът ми е таен. Не излиза.

Ник почака малко, после натисна клавиша за повторение на последното обаждане.

— Добър ден, бих искал да говоря с мистър Ортолан.

— Свързвам ви с кабинета му.

Зазвуча изпълнение на саксофон. След малко се обади секретарката.

— Офисът на Ендрю Ортолан, на телефона Ан Уисбърн — същият неприятен глас като преди малко.

— Здравейте, казвам се Ник Дънмор и бих искал да говоря с мистър Ортолан. Спешно е. Въпрос на живот и смърт.

— Какво казахте, моля?

— Въпрос на живот и смърт! Говоря сериозно.

Ник беше толкова нервен, че устата му пресъхна. Как да обясни положението на Ортолан, без той да го сметне за луд?

В слушалката се чуваха неясни шумове — вероятно секретарката говореше с шефа си. След малко се чу силно щракване и мъжки глас зарева в телефона:

— Да знаете, че ще наредя да ми включат подслушвателно устройство! Това е телефонен терор! Ще ви намеря и ще ви пъкна зад решетките, всичките! Вие сте престъпници! Това беше последното ми предупреждение. Разбрахме ли се?

Тряс. Мъжът бе прекъснал разговора.

Сърцето на Ник биеше като след сто метра спринт.

— Той си помисли, че ще го заплашвам.

— Чух всяка думичка. Крещеше като луд.

Тук беше лесно да съберат едно и едно.

— Обзалагам се, че в последно време е получил доста застрашителни обаждания.

— Да, например от Емили — засмя се Виктор.

Двамата изядоха кроасаните в мълчание. Всеки беше зает с мислите си. Ник обмисляше какви възможности им оставаха. Би могъл да отиде още веднъж в „Блекфрайърс“ и да чука по вратата на Ортолан, докато той се съгласи да го изслуша.

Първо трябва да разберем защо Еребус го мрази и иска да го унищожи. Трябва да има основателна причина.

— Ти познаваш хората, които измислят компютърни игри, нали, Виктор?

— Да, отвътре.

— Имаш ли някакво обяснение? Нещо смислено?

— Никакво. Движа се в пълен мрак. Най-добре да се поровим в биографията на мистър Ортолан.

Емили пристигна много по-рано от очакваното, но Виктор и Ник все още не бяха намерили следа. Сега знаеха, че Ортолан е член на голф клуба в Уимбълдън Парк, че от време на време организира благотворителни вечери в полза на УНИЦЕФ и не обича да дава интервюта.

Емили буквално се наелектризира от новината, че вече знаят истинската самоличност на Ортолан, и също се включи в търсенето.

— Може да не е нещо лично, а да е свързано с фирмата. — Издърпа ноутбука от ръцете на Виктор и написа „Софт Съспенс“.

— Нищо няма да намериш — предупреди я Виктор. — Докато прочетеш всички рецензии за игрите и рекламите за продажби, ще стане Коледа.

— Прав си — Емили присви очи. Написа „враговете на Ортолан“ и отвори огромен брой страници за соколите скитници, които се хранят с пойни птици. — Ама че работа! Добре, ще опитаме другояче.

Ключовите думи „Софт Съспенс“ и „жертви“ донесоха главно описания на играта *Кралския сокол*. Емили свърза името на фирмата с „конкуренция“ и тримата прегледаха различни икономически данни за бранша на компютърните игри.

Емили изруга съвсем не като дама.

— Нищо не разбирам. Ако Еребус е създаден от конкурент, решен да унищожи фирмата на Ортолан, никога няма да го открием. — Тя прочете дълъг списък от фирми, произвеждащи компютърни игри, и реши да опита с нови ключови думи.

„Престъпления «Софт Съспенс»“. Само четири страници резултати. Първите линкове се занимаваха с пиратските копия на компютърните игри. „Софт Съспенс“ съобщаваше, че наскоро е подобрила защитата на своите игри. Емили продължи да чете и спря на съдебно съобщение от преди две години.

... обвинен в измама и кражба, признат за виновен и осъден на шест години затвор. Играта, която според запознати разполага със съвсем нова технология, произхожда от фирмата „Софт Съспенс“, която...

Емили отвори линка. Оказа се архивно съобщение в Индипендънт. Ник и Емили прочетоха първите редове и разбраха, че са намерили, каквото търсят. Тук истината беше написана черно на бяло — и се оказа много по-страшна, отколкото Ник си беше представял.

Осъден създател на компютърни игри.

След две години дела процесът за авторството на компютърната игра **БОЖЕСТВЕН ДАР** най-сетне завърши с присъда. Лари Маквай, собственик и директор на лондонската софтуерна фирма „Уей ту фар“^[1], бе признат за виновен в измама и кражба и бе осъден на шест години затвор. Играта, която според запознати разполага със съвсем нова технология, принадлежи на фирма „Софт Съспенс“. Шефът на фирмата Ендрю Ортолан посрещна присъдата с облекчение: „В тази игра сме вложили няколко години труд и милиони лири — обясни той. — Не можехме да позволим просто да ни я откраднат.“

Още от самото начало на процеса Маквай твърдеше, че не друг, а той е програмирал **БОЖЕСТВЕН ДАР** и че „Софт Съспенс“ му я е откраднала. Само че не представи нито едно доказателство. Обоснова се с кражби, подкупи и манипулации на „Софт Съспенс“. Икономическият директор на фирмата отхвърли всички обвинения. „Ние сме почтено предприятие, а не престъпна организация, и се радваме, че съдът го потвърди. Този човек се опита да обърне нещата в своя полза, но не представи нито едно доказателство.“

След края на процеса Маквай заяви, че ще търси правата си в по-висока инстанция и никога няма да се предаде.

Ник отвори уста, но не беше в състояние да произнесе нито дума. Обърна се към Емили, която беше бледа като смъртник и стискаше устни.

Виктор, който също бе прочел текста, заръкопляска въодушевено.

— Намерихме го! Браво, Емили! Имаш усета на Шерлок Холмс и Филип Марлоу заедно. Страшна си!

В мислите на Ник цареше хаос. Наистина ли Лари Маквай е бащата на Ейдриън? Името не се срещаше често. Не би могъл да си представи такава случайност.

— Какво ви става? — учуди се Виктор. — Нищо не казвате. Не разбирате ли, че направихме огромна крачка напред? Този Лари Маквай е част от пъзела. Загубил е процес срещу Ортолан и сигурно му е бесен. Вероятно знае нещо за Еребус. Налага се да поговорим с него.

Ник се покашля и си възвърна част от гласа.

— Няма да стане. Той се е самоубил.

Двамата с Емили разказаха на Виктор за Ейдриън и странното му поведение през последните седмици.

— Постоянно ни разпитваше какви са дисковете, които си разменяме. По-късно, когато стана ясно, че се касае за компютърна игра, ме умоляваше да спра да играя.

Ник все още не разбираше причината за тази странна молба на Ейдриън. Играта, заради която се е водил процесът, не се е казвала *Еребус*, а *Божествен дар. Радост... лъч божествен, дивен дар* — припомни си Ник сайта и се усмихна мрачно.

Виктор придърпа ноутбука към себе си и прочете статията още веднъж.

— Мисля, че си спомням случая. Интересното беше, че нито едната, нито другата страна пожела да обясни защо играта е толкова новаторска. Двамата се бяха хванали за нея като кучета за кокал. Досега няма нищо изнесено на пазара.

Докато Виктор търсеше нови данни, Емили и Ник се опитаха да си изяснят какво трябва да правят оттук нататък.

— Трябва да говорим с Ейдриън — въздъхна Емили. — Той е толкова мило момче... Наскоро разговаряхме надълго и нашироко и не престанах да се учудвам колко е зрял за възрастта си и колко умно говори.

— Да, ще говорим с него — кимна Ник, който тъкмо си беше спомнил какво му бе казал Ейдриън преди известно време: че не бива да взема диск с копие, но много иска да знае какво е записано. В едно далечно ъгълче на съзнанието му изведнъж се появи светлина, но той не бе в състояние да обясни какво означава тя. Добре, ще кажат истината на Ейдриън. Ще му кажат всичко, каквото иска да знае, а той от своя страна ще им разкаже за баща си и...

— Не! — извика Виктор и Ник и Емили се обърнаха стреснато към него. — По дяволите, по дяволите! Мисля, че започва да става

зловещо.

— Какво има?

— Вижте тук! „Програмист се самоубива“ — прочете с треперещ глас Виктор. — „Вечерта на 13 септември Л. Маквай, собственик на софтуерна фирма, е открит обесен на тавана на къщата си в северен Лондон. След първото разследване полицията изключи чужда намеса. Уликите показват, че Маквай сам е сложил край на живота си. Като причина се изтъква осъждането му в завършилия преди три седмици процес за измама. Присъдата е шест години затвор. Маквай е бил освободен под гаранция и е смятал да обжалва.“

— Всичко това го знаем — прошепна Ник.

Виктор го погледна втренчено.

— А познаваш ли Лари Маквай? Срещал ли си го някога?

— Не. Ейдриън дойде в нашето училище едва след смъртта на баща си.

— Така си и мислех. Тогава те очаква изненада.

Виктор обърна екрана. Емили извика ужасено и улови ръката на Ник.

— Това е... не може да бъде!

— Той е — прошепна Ник и погледна мъртвия Маквай в лицето. Позна очите, тясното лице, малката уста. Лари Маквай беше мъртвецът.

---

[1] В превод от англ. — Твърде далеч. ↑

31.

Виктор изключи компютъра.

— Кой е програмирал този тип в играта? — попита с пресекващ глас той. — Кой би могъл да измисли нещо толкова зловещо?

Никой не отговори.

Ник хвърли поглед към часовника. Един и нещо. Ейдриън тъкмо обядваше. После ще има още час или два — значи няма смисъл да отидат в училище още сега.

— Трябва да говорим с него още днес — каза Емили, сякаш бе прочела мислите му.

— Да. Хайде да отидем в училището. Може пък да го хванем в някое междучасие. О, не, в никакъв случай! Никой не бива да забележи, че искаме нещо от него.

— Това не важи за мен — възрази Емили. — Никой няма да ме заподозре. Официално аз съм зависима от Еребус.

Ник се съгласи. Трябваше само да намерят място, където да са спокойни, че никой няма да ги види.

— Елате тук — помоли Виктор.

— Опасно е. Ако някой ни проследи, ще те изхвърлят, а ти си последната ни връзка с играта. Ти си единственият, който ни осведомява какво става в Еребус — противопостави се Емили.

— Момент, момент! Ти също си вътре.

— Само теоретично — тя се усмихна и погледна часовника си. — След 17 минути би трябвало да намеря мистър Уотсън и да го поставя в неловко положение. Няма да го направя, затова — чао, Хемера!

— Добре, добре — изръмжа Виктор. — Но не мислиш ли, че е глупаво да разчитате само на мен? Ами ако играта те помоли да прелъстя вашия мистър Уотсън? Ще се наложи да го направя, за да не изгубим достъп.

Тримата избухнаха в смях, който донесе известно облекчение.

— Остава още и Кейт, но тя не е брилянтна като теб — допълни Ник. — Ако питаш мен, сядай пред компютъра и играй. Вече сте близо до Блекфрайърс и последната битка може да започне всеки момент. Ние трябва да знаем какво става, нали?

Виктор се надули и тръгна към компютърната стая.

— Искаше ми се да чуя какво ще ви каже Ейдриън Маквай.

— Веднага след разговора ще ти изпратим пощенски гълъб — увери го Емили със сериозно изражение. — Къде да бъде срещата, Ник? В кафене е несигурно. По-добре в някой парк. Ще изберем открито местенце в Хайд парк, за да виждаме на голямо разстояние.

— Не. Нали ще ни виждат отдалеч — Ник се сети нещо и кимна уверено. Написа на лист от бележник някакъв адрес и го подаде на Емили. — Това е най-сигурното място. Сто процента. Доведи Ейдриън. Аз ще ви чакам там.

Първо го прегърна Бека, после Фин.

— Малкият! Каква прекрасна изненада! Искаш ли кафе? За компютъра ли идваш?

Ник поклати глава.

— Трябва ми спокойно местенце за един вид... съвещание. Поканих двама приятели да дойдат у вас. Очаквам ги до един час. Нали не се сърдите?

Фин сложи ръка на рамото му — трудна работа, като се имаше предвид, че Ник беше половин глава по-висок от брат си.

— Изглеждаш ужасно нервен. Проблеми ли имаш? Да не би съвещанието да не е... как да кажа... легално?

— Какво? Не, разбира се — Ник се опита да се засмее. — Точно обратното. Въпросът е много сложен, но в никакъв случай не става дума за нещо незаконно.

— Добре, вярвам ти.

Фин го отведе в едно от трите студиа. По стените бяха окачени големи снимки на прясно татуирани части от човешко тяло.

— Харесва ли ти тук? Днес ще работя в голямото студио, а при Бека ще дойдат няколко души за пиърсинг.

— Перфектно е.

— Радвам се. Мама и татко добре ли са?

— Да, всичко е наред.

Фин вдигна вежди — всяка бе пробита по шест пъти, както установи Ник. Очевидно брат му се чудеше на необичайното му мълчание. Фин излезе, но само след три минути се върна с портокалов сок и бисквити.

— Никой не бива да обвини един Дънмор в липса на гостоприемство.

— Много ти благодаря.

Минутите се точеха непоносимо бавно. Ник се опита да се поразсее, като разгледа татуировките на Фин. Гръб, целият в розови храсти, бицепс с панорама от Алпите, глезен с целуващи се делфини...

Дали Емили ще убеди Ейдриън да тръгне с нея? От друга страна — защо да ѝ откаже? Момчето гореше от желание да научи всичко за играта.

Ето ги! Камбанките, окачени от Бека над входната врата, зазвъняха весело. Но може би бяха пристигнали клиенти...

— Здравейте, имаме среща с Ник Дънмор.

Емили!

Фин отведе гостите при брат си.

Ник моментално забеляза, че Емили е много впечатлена от брат му. Нищо, че не беше толкова дълъг като него.

— Здравей — Емили се надигна на пръсти и го целуна по устните. За момент Ник се понесе в облаците. Ейдриън стоеше зад нея и се усмихваше. Русата му коса беше сресана на една страна и му придаваше вид на горски дух.

— Правите страхотни татуировки — рече той и посочи най-близката стена. — Може би някой ден и аз ще поискам нещо такова.

Фин засия.

— Тогава ще дойдеш при мен и ще те татуирам на специална цена. А сега ви оставям да се съвещавате, както каза Ник. Ако някой има потребности, кухнята е през две врати вляво, а тоалетната е насреща.

Фин излезе, Ейдриън се настани на стола за процедури и погледна с очакване Ник.

— Емили каза, че трябва да обсъдите нещо с мен. За Еребус ли става дума?

Ейдриън явно обичаше да говори направо.

— Да, за Еребус — отговори веднага Ник. — Но първо ще ти кажа, че и аз, и Емили вече не сме в играта. От наша страна не те заплашва нищо.

— Ясно.

Ник не знаеше как да започне. Щеше да отвори наново раната в сърцето на Ейдриън и да бръкне вътре с груби пръсти. Опита се да приглади косата си назад, но тя и без това беше стегната с ластик на опашка.

— Еребус има нещо общо с баща ти. — Видя как очите на Ейдриън се разшириха и изпита желание да си удари шамар. *И това ако е деликатност! Ама че съм идиот!*

— Откъде знаеш? — попита шепнешком Ейдриън. — Със сигурност не е от мен. Аз не съм казал на никого.

Ник и Емили размениха слисан поглед.

— Изненадвам се, че ти знаеш — рече Емили.

— Разбира се, че знам. Но доскоро не бях съвсем наясно какво е — Ейдриън се усмихна извинително. — Да, мислех си, че е игра. Баща ми програмираше игри. Но не бях сигурен.

Ник не разбра нито дума и реши да започне отначало.

— Последния път ми каза, че не бива да вземаш диск с копие, но трябва да знаеш какво е записано на дисковете, които си разменяме. Защо?

— Защото не бива да отварям такъв диск. Татко ми забрани.

Ник и Емили отново се спогледаха.

— Не те разбирам — прошепна Емили. — Баща ти е мъртъв.

— Да, права си — Ейдриън сведе глава. — Той ми го написа. Написа ми всичко с подробности.

— Какво? Какво точно ти е написал?

— Не, първо вие — отговори Ейдриън, без да вдигне глава. — Искam да знам каква игра е Еребус.

Ник въздъхна меланхолично.

— Велика игра. Хване ли те, не те пуска. Започнеш ли, не можеш да спреш.

Ейдриън се засмя тихичко.

— Всички таткови игри бяха такива.

— Сигурен ли си, че Еребус е програмиран от баща ти? Попита предпазливо Емили.

Най-сетне Ейдриън вдигна очи и в погледа му светна възмущение.

— Разбира се. Иначе нямаше да ми каже, че това е завещанието му.

— Това ли ти каза?

— Написа ми го. В последното си писмо. Че това е неговото завещание и аз трябва да го разпространя.

Ейдриън погледна Ник, после Емили и схвана, че двамата не разбират обясненията му.

— Баща ми почина преди две години — продължи той. — Когато се навършиха две години от смъртта му, нотариусът ме повика и ми съобщи, че татко е оставил писмо за мен. В плика намерих дълго писмо от баща си и два диска.

Ник извика смаяно.

— Значи ти си разпространил Еребус в нашето училище?

— Какво значи разпространил? Дадох единия диск на момче от моя клас. Вторият отиде при мой стар приятел, който е в друго училище. Татко не искаше двата диска да попаднат на едно и също място. Освен това ми заръча да помисля много добре на кого ги давам. Подари дисковете на момчета, които си мислят, че животът им е празен — точно така пишеше в писмото. И ми обещавай, че няма да ги отвориш. Те са част от моето завещание, но то не е определено за теб.

Сърцето на Ник биеше болезнено.

— И ти изпълни завещанието на баща си?

— Разбира се — пошепна Ейдриън. — Това беше последната му воля. Не очаквах да чуя или да видя нещо от него и изведнъж това писмо... Толкова се зарадвах! — Очите му се напълниха със сълзи.

А той те е използвал.

— Сега е ваш ред. За какво става дума в играта?

За безкрайно облекчение на Ник с обяснението се нагърби Емили.

— На пръв поглед става дума за един мрачен свят, където играчите изпълняват всевъзможни поръчения и се изправят пред страшни опасности. Обаче задачите, които играта възлага, не са само в нейния свят, а излизат в реалността. Възлагат ти например да фотографираш непознат човек... или да напишеш домашното на някого.

Ейдриън я гледаше заплепен.

— Това е *Божествен дар*! Любимият проект на татко. Той искаше играчите да си правят взаимно подаръци или да си помагат в реалния живот. Да не седят само пред компютъра, а да се сприятеляват. Толкова пъти ми е разказвал за тази игра, преди да... — Ейдриън се запъна. — Преди някой да поиска да му я открадне. Забелязахте ли, че при всеки играч е различно? Музиката е в зависимост от това, какви песни имаш на твърдия диск и какво слушаш в ЮТюб. Играта те опознава и решава какви задачи да ти възлага и какви приключения да преживееш, за да си щастлив. Татко интегрира в *Божествен дар* психологически софтуер и така я направи индивидуална. — По лицето на Ейдриън личеше колко е горд с постиженията на своя баща.

Ник изпитваше такава ярост срещу Лари Маквай, че беше готов да натроши мебелите на Фин на парченца.

— Възможно ли е... ти смяташ ли, че е възможно баща ти да е препрограмирал играта? Да е включил в нея доста нови детайли? Виж, тя вече не се казва *Божествен дар*, а Еребус.

— Какво? Да, възможно е — светлината в очите на Ейдриън угасна. — Искам да знаете, че някой се опита да му открадне Божествен дар. Започна процес, който се проточи с години... През последните две години баща ми беше... различен. Почти не говореше с мен, затова не знам дали е променил нещо. Обаче работеше като луд. Беше се барикадирал в мазето, почти не се хранеше, даже не се миеше... — Ейдриън се усмихна извинително. — Мама твърди, че още от началото на процеса не бил на себе си. Не можал да преглътне обидата, обвинението в кражба и измама. Обаче по време на процеса никой не каза, че у нас имаше четири влизалия с взлом. В офиса на татко, в къщата ни. Разбиха даже две коли.

Ник започваше да вниква в историята на Ейдриън и изводите от нея никак не му харесваха. Ето какво се е случило: „Софт Съспенс“ е научила за новата игра на Маквай и се е опитала да му открадне програмата. Но не е успяла или поне не изцяло, затова са обвинили програмиста в кражба. И са го осъдили. Възможно ли е такова нещо?

— Чуй ме сега — помоли глухо той. — Ще ти разкажа каква игра е Еребус, искаш ли? — Усещаше, че Емили го гледа настойчиво, но не беше в състояние да спре. — Целта е да бъде убито едно грозно чудовище. Затова играта търси най-добрите, най-силните, най-

безогледните воители. Те се борят срещу всеки, който се опитва да спре Еребус, и усилено се подготвят за последната битка. Тази последна битка ще се състои много скоро. И знаеш ли как се казва чудовището, което трябва да бъде унищожено?

По погледа на Ейдриън пролича, че предугажда отговора.

— Прав си — кимна Ник. — Казва се Ортолан.

Ейдриън изохка задавено. Изсмя се горчиво, но веднага стана отново сериозен.

— Наистина ли?

— Заклевам се.

Лицето на момчето изразяваше противоречиви чувства — удовлетворение, тъга, омраза.

— Значи ти твърдиш, че някой се подготвя да убие Ортолан? — попита дрезгаво той.

— Да. Очакваме да се случи нещо подобно. Не съм сигурен, че ще е точно убийство, но нещо от този род.

— Няколко пъти съм си представял как го убивам. След като татко се промени напълно, а и... след като стана онова... — Ейдриън отново сведе глава. — След като подарих дисковете и много от познатите ми изведнъж се промениха... тогава се уплаших, че татко е допуснал грешка. Игра, която разрушава играчите, разбирате ли? Накрая татко беше... о, все едно. Беше напълно променен. Като... като вас. Затова се уплаших. — Ейдриън вдигна поглед. — Сигурен съм, че не е искал да навреди на вас. Само на Ортолан.

Сега думата взе Емили.

— Това е невъзможно, Ейдриън — започна бавно и предпазливо тя. — Играта кара играчите да вършат страшни неща. Ще ти кажа нещо. Някой е прерязал спирачките на колелото на Джейми.

— Какво? — извика невярващо момчето.

— Да, случилото се с Джейми не е злополука. Случиха се още много страшни неща — само защото планът за отмъщение, изкован от баща ти, не бива да бъде изложен на опасност. Вчера някой блъсна Ник и ако случаен човек не го бе хванал, щеше да падне под влака.

Ейдриън я слушаше и машинално клатеше глава. Лицето му беше смъртнобледо.

— Ако някой от играчите убие Ортолан, ще разруши живота си — продължи Емили. — Предполагам, че това ти е ясно. Баща ти също

го е разбирал.

Ейдриън избягна погледа й.

— Играта говореше ли с вас? Вие питахте, а тя отговаряше и обратно, така ли?

— Точно така беше — кимна Емили.

— Ето това искаше Ортолан. ИИ. Това разработи татко. ИИ означава изкуствен интелект — обясни Ейдриън, забелязал питащия поглед на Ник. — Татко създаде програма, която се учи като човек. Учи и езици. Татко казваше, че като я завърши и усъвършенства, ще грабне Нобеловата награда. Гордееше се с разработката си и се стараяше да я пази в тайна.

„Това момче е ранимо и има нужда от закрила“, помисли си за пореден път Ник.

— Обаче един от счетоводителите му се оказа подкупен. Ортолан открай време се интересува от чужди открития. От момента, в който разбра, че татко е много напреднал в създаването на изкуствен интелект, направо полудя.

Ник си каза, че споменатият счетоводител има гараж, изписан с графити.

— Първо Ортолан предложи на татко да откупи идеята му, но татко категорично отказа. Той си имаше собствена фирма и държеше да представи програмата сам. Тогава започнаха да ни тероризират.

Емили скочи от стола си и застана пред Ейдриън.

— Това е ужасно! Толкова подло и грозно, че ми иде да крещя. Но въпреки това не бива да допуснем някой като нас да стане убиец, нали?

— Не бива — прошепна задавено Ейдриън. — Права си.

— Тогава ще се опитаме да попречим на Еребус.

— Правилно. Имате ли нужда от моята помощ?

Гласът на Ейдриън прозвуча умолително и Ник си каза, че това е напълно разбираемо. Момчето не искаше да гледа отстрани.

— Разбира се, че имаме — отговори енергично той. — Ти си нещо като ключа към тайната.

Докато чакаше влака към къщи, Ник позвъни на Виктор. Той вдигна още след първия сигнал.

— Ох, най-сетне! Какво каза малкият Маквай?

— Че Ортолан е свиня.

— Сериозно? Е, в бранша има няколко такива.

— Така изглежда. Ейдриън каза, че баща му разработил ИИ — изкуствен интелект — и го вградил в играта. Нещо съвсем ново, с което Ортолан искал да се сдобие на всяка цена.

— О! Това не ме учудва. Божишко, ако беше успял, сега щеше да е милиардер.

Изкуствен интелект. Щом се прибра вкъщи, Ник отвори ноутбука на Фин и се опита да узнае повече. Скоро му стана ясно, че легиони специалисти търсят начин да научат компютрите да мислят като хората, с цялата комплексност на човешкото мислене. Бащата на Ейдриън бе успял. Неговият софтуер учеше, можеше да чете и да оценява прочетеното. Анализираше собственика на компютъра и му даваше онова, което желаше най-силно. Истинска лудост. Истинско чудо. Как да се откъснеш от Еребус при това положение? Сега обаче играта беше оръжие, което действаше самостоятелно.

Ник продължи да чете. Научи интересни неща за теста Тюринг, за наградата Лъбнер, за невронния и символния ИИ. След два часа го заболя главата и се отказа. Съзнаваше, че не е в състояние да разбере дори основите на онова, което бе постигнал Лари Маквай.

32.

Съобщението на Виктор пристигна посред нощ и изтръгна Ник от дълбок сън. Дисплеят на мобилния му телефон светна призрачно в тъмното помещение.

Ник скочи от леглото с такава бързина, че му се зави свят и трябваше да се хване с две ръце за бюрото.

1 ново съобщение.

Ник кликна на *прочети*.

По всичко личи, че моментът настъпи. Вътрешният кръг се подготвя за битката. Факли, клетви, бели роби — всичко както трябва. Според мен ще стане днес. Останалите играчи обсаждат крепостта.

P.S. Преди малко намерих кристал на желанието (жълт). Щом всичко свършва, ще си го окача на шапката.

Виктор бе изпратил съобщението в 3.48. Сега беше 3.50 ч. Ник се пхна обратно в леглото с телефон в ръка и звънна на Виктор.

— Какво значи това, че обсаждате крепостта?

— Здравей! Стоим пред крепостта и зяпаме. Виждам нещо грамадно и бяло, което свети в нощта, а по стените се стича кръв. Гадост!

Ник се опита да отговори, но трябваше да се прозине.

— Събудих те, нали? Съжалявам, но ти поиска да те държа в течение. Може би ще стане нещо... Божишко, пак почнаха да стрелят с глави!

Ник чу трескаво щракане.

— Добре, отървах се от тях. Искях да кажа още нещо. Може би не е зле веднага да предприемеш нещо.

— И какво според теб? Някой каза ли какво ще прави Вътрешният кръг? Има ли някаква опорна точка?

— Задачата им е да свалят Ортолан от власт. Когато го направят, кулата му ще рухне и всички ще получат страхотни награди, заяви Пратеника. Затова пред бялото здание са се събрали много хора и чакат кулата да се срути. Онези от Вътрешния кръг тръгнаха само преди минути.

— Дали да не отида още сега в Блекфрайърс?

— Метрото още не се движи, а нощните автобуси са несигурни. Освен това не виждам какво ще правиш там. По-добре си поспи още малко.

Виктор май се шегуваше. Но беше прав — имаха нужда от грижливо разработен план.

— Ще дойда при теб с първия влак и ще измислим какво да правим.

— Много добре. Да ти призная, започва да ме хваща страх. Сигурен съм, че положението става сериозно.

— Обади се, ако се случи нещо важно.

— Разбира се. Аз ще пазя нощната позиция, съвсем сам. Е, ако не вземем предвид тристата уморени воители наоколо.

Ник седна в леглото и втренчи поглед в електронния часовник. Оставаше повече от час, докато пуснат метрото. Ами ако междувременно кулата рухне?

Не издържаше да седи, затова скочи и се заразхожда из стаята. Стъпките му отекваха шумно в тихото жилище. Дано само не събуди мама и татко. По-добре да отиде в кухнята и да остави бележка, че е отишъл да бяга с Колин в парка преди училище. В момента не му хрумваше нищо друго. С малко повече късмет родителите му ще станат след около два часа и половина и няма да се учудят.

Ник се измъкна от жилището в пет без петнайсет. Бе взел раницата за училище, защото майка му със сигурност щеше да я забележи, но я остави в помещението за велосипеди. Сега нямаше нужда от допълнителен баласт.

Улиците бяха тъмни и пусти, а решетките пред метростанцията все още бяха спуснати. Ник се уви в якето си и започна да брои минутите. Какво да прави? Да иде при Ортолан и да го принуди да го изслуша? Или да се обади в полицията: *Знаете ли, има една компютърна игра, която днес ще убие господин Ортолан.* — О, да, страхотна идея. Телефонът му иззвъня и го стресна. Ново съобщение:

„Вече съм сигурен, че ще стане днес. Получих задача. Обади се.“

Ник веднага избра номера на Виктор.

— Ако някой ме попита, да казвам, че съм закусвал с някой си Колин Харис. Днес между осем и десет.

Ник не разбра веднага.

— Защо ти е да закусваш с Колин?

— За да му осигуря алиби, човече! Ако, разбира се, не го заловят на местопрестъплението. Познаваш ли този Колин Харис?

— Познавам го много добре.

— Все едно. Виж, Ник, това ме изнервя ужасно.

— Вече съм на път към теб. Как изглежда кулата? Стои ли още?

— Да, да. Сияе и кърви.

Когато най-сетне вдигнаха решетките, Ник хукна по стълбите, сякаш лично Пратеника беше по петите му.

Този път никакви обиколки. Право към Кингс Крос. Само след двайсет минути вече звънеше на вратата на Виктор.

— Ела да я видиш — покани го той.

Ето я и кулата. Огромна, призрачнобяла в мрака. От прозорците, бойниците и процепите в стената капеше кръв. Около кулата стояха стотици воители от всички раси и нива. Всички чакаха. Ник усети съвсем ясно любопитството им. Знаеше, че ако не познава скритите движещи сили на играта, и той би изпитвал любопитство. Но днес гледката му причини само гадене.

— Ще отида при Ортолан и ще го предупредя лично. Няма значение, че е задник. Ако не ме приеме сериозно, поне ще знам, че съм опитал.

— Другата възможност е да застанем пред офис сградата и да дебнем — предложи Виктор. — Щом се появи някой от играчите, ще го спрем и ще уведомим полицията.

Това звучеше добре. „Дано се получи“, помоли се Ник.

— Окей. Кои са в момента хората от Вътрешния кръг?

Виктор започна да изброява на пръсти.

— Вирдана, Блъдуърк, Телкорик, Дризел и... почакай малко... Убангато, варварин. Влезе през последния турнир. Имаш ли представа

кои са в реалния живот?

— Не — отговори горчиво Ник, — но все по-често си мисля, че Колин е Блъдуърк.

Тръгнаха малко след шест. Ник изпрати съобщение на Ейдриън. С неудоволствие, но беше обещал да го държи в течение. Виктор написа съобщение на Емили и Ник се ядоса ужасно. Даже се опита да му отнеме телефона.

— Ти си луд! Ами ако стане опасно?

— Трябваше да й обещаая. Ако не я уведомя, ще ме удуши. — Виктор натисна *изпрати*. — Освен това тя има пълното право да присъства. Както аз и ти. И Ейдриън.

Блекфрайърс. Слязоха от влака и забързаха към „Брайдуел Плейс“. Емили и Ейдриън щяха да се присъединят към тях след малко.

Заваля ситен дъждец. Ник нахлупи качулката на якето си и се заоглежда за познати лица. Мислите му се въртяха в кръг. Ами ако не се появи никой? Ами ако това е фалшива тревога? Ако кулата не е сградата на „Брайдуел Плейс“, а съвсем друга?

Тръгнаха по „Ню Бридж Стрийт“. Добре, че се беше сетил да облече яке с качулка, която скриваше опашката му. Но височината си нямаше как да скрие. В никакъв случай не биваше онези от Вътрешния кръг да го забележат, преди той да ги е видял.

Не можеха просто да стоят на „Брайдуел Плейс“ и да чакат. Наблизо имаше заведение, но то отваряше едва в единайсет.

— Внимание — прошепна Виктор, когато сградата се появи пред тях. — Ти стой тук и чакай. Постарай се да останеш незабелязан. Аз ще обиколя и ще се огледам. Така е по-добре, защото никой не ме познава.

Виктор се отдалечи. Ник втренчи поглед в бялата сграда. Строителното скеле не му позволяваше да види прозорците. Ама че гадост! Дали пък там не се движеше някой? Или нещо? Не, само си въобразяваше. А дори и да има някой толкова рано, сигурно е само строителен работник.

Бърз поглед към часовника. Малко след седем и половина. Проклятие. Това може да трае цяла вечност. Отново вдигна поглед към сградата и за малко да изкрещи, когато някой сложи ръка на рамото му изотзад.

— Казах да се скриеш добре, мистър Дънмор, а ти стърчиш като фар на самотна скала. — Виктор стоеше зад него, широко ухилен.

— Трябваше ли да ме уплашиш така?

— О, я стига! Позволи на един самотен чудак да се повесели малко. Хайде да се приближим.

Двамата направиха няколко крачки към входа на сградата. Засега беше пусто. След малко телефонът на Ник извънтя и той подскочи. Емили!

— Здравей. Ние с Ейдриън вече сме наблизко и тъкмо купуваме сандвичи. Искаш ли и ти?

— Сандвичи? Сега? Не, благодаря.

— Когато съм нервна, трябва да дъвча нещо — обясни тя. — Къде си?

— Точно пред сградата на „Софт Съспенс“. Виктор е с мен. Засега няма нищо.

— Внимавайте да не ви забележат. Доскоро!

Ник издърпа Виктор зад паркирал наблизко камион. Емили беше права. Никой не биваше да ги забележи.

След десетина минути Емили и Ейдриън се присъединиха към тях, но все още не се случваше нищо. В сградата влизаха много хора, но сред тях нямаше ученици.

— Сигурен съм, че е днес — повтори Виктор. — Изпратиха Вътрешния кръг на акция, а ние с Ник видяхме как по кулата се стича кръв.

Минаха още десет минути. Нищо. Ник трябваше да стои приведен и гърбът го заболя. Ами ако онези от Вътрешния кръг са се уплашили? Не е лесно да се изпълни такава задача.

— Идва Ортолан — съобщи Ейдриън. Каза го спокойно, но Ник видя съвсем ясно как момчето стисна устни и сви ръце в юмруци.

Крайно време беше да се появят войните от Вътрешния кръг. Кога, ако не сега? Ала те си останаха невидими. С всяка минута в сърцето на Ник укрепваше усещането, че нещо не е наред. Дали пък не бяха подхождали към случая твърде праволинейно? Или бяха сгрешили

мястото? Може би точно сега някой слага бомба в ягуара на Ортолан, оставен в гаража?

В този момент той чу някакво дрънчене. Идваше от офиссградата, от високите етажи. Стъкло на прозорец?

Ник вдигна глава, но не видя нищо. Проклетото скеле... Отново се чу дрънчене. Този път трясъкът беше по-силен.

— Ама че сме идиоти! — почти извика той. — Те са вече вътре!

Прас! Не много високо, но все пак за миг заглуши шума от улицата.

Четиримата се спогледаха и в следващия миг хукнаха като по команда. Прекосиха улицата, площадчето и застанаха пред входа.

— Сега бавно — нареди Виктор. — Иначе няма да ни пуснат. Ще вървим по стълбите, не с асансьора.

Сив мрамор, колони, много стъкло. В приемната млада дама, която ги посрещна с усмивка. А там отзад... в едно скрито ъгълче седеше Рашид, почти невидим в голямото черно кожено кресло.

— „Софт Съспенс“? — попита Виктор и показва журналистическа карта.

— На петия етаж. Момент, ще съобщя за вас.

Рашид скочи и се втренчи в тях. Очевидно не бе очаквал да се появи някой и да създава проблеми. След кратко колебание се въртна и забърза нанякъде.

— Много сте любезна, но не е нужно да съобщавате за нас — рече Виктор.

Стълбището беше отзад. Рецепционистката извика нещо след тях, но Ник не я чу. Затича се нагоре по стълбите, питайки се дали Рашид има пистолет.

Първият етаж. Нищо необичайно. Никъде не се виждаха панически тичащи хора, нито се чуваше шум. Но тук беше само фирмата за недвижими имоти.

Втори етаж? Къде се дяна Рашид? Ник хвърли бърз поглед през рамо — стълбището зад тях беше празно. Въпреки това не се успокои.

Минаха през третия и четвъртия етаж. Пълно спокойствие. За момент, въпреки че разумът му казваше друго, Ник се изпълни с надежда, че са се излъгали и че няма да се случи нищо страшно. Вкопчи се в тази надежда и изкачи на един дъх стълбите до петия етаж.

Едва излязоха в коридора, когато Рашид им препречи пътя.

— Останете на място. Това, което става тук, не ви засяга.

В ръката му нямаше пистолет, слава богу! Държеше спрей, насочен право към тях. Лютив спрей.

Ръката му трепереше, гласът също.

— Казах да не мърдате. Нищо няма да ви направя. Спрете... или, още по-добре, върнете се долу, така никой няма да пострада.

Емили отговори с напълно спокоен глас:

— Ти не си длъжен да вършиш това, Рашид. Виж, защо просто не слезеш по тази стълба и не се прибереш вкъщи? Никой няма да те закача. Нито ние, нито Пратеника, нито другите играчи. Обещавам ти.

Рашид се разтрепери още по-силно.

— Мълчи, ти нищо не разбираш. Махайте се оттук!

Емили продължи все така спокойно:

— Ако побързаш, ще си изчезнал оттук, преди да дойде полицията. Боя се, че това ще стане много скоро и тогава ще си имаш сериозни неприятности.

Рашид натисна копчето на спрея. Ник издърпа Емили настрана.

— Ние не те заплашваме — изрече бързо той. — Точно обратното — искаме да ти помогнем. Бягай оттук!

— Но... тогава...

— Ще изхвърчиш от играта — и какво от това? Честно казано, след днешния ден играта ще престане да съществува.

Рашид отпусна ръка.

— Пратеника ще ме убие.

— Виждаш ли го някъде тук? Или орк? Или трол? Това е реалният живот, Рашид. И ти съвсем реално ще отидеш в затвора, защото ще те обвинят в съучастие в убийство!

Рашид машинално скри ръката със спрея зад гърба си. Ник се запита дали да не се нахвърли върху него и да му отнеме спрея, но си каза, че това вече не е нужно.

— Нали няма да ме издадете? — попита тихо момчето.

— Не. Имай ни доверие.

След последен плах поглед към малката групичка Рашид се обърна и заслиза по стълбата. Отначало вървеше бавно, после все по-бързо.

— Колко хора има вътре? — извика подире му Ник.

— Нямам представа — отговори Рашид, без да се обърне. — Двамата, които трябваше да пазят отвън, сигурно вече са офейкали. Вътре са само петимата от Вътрешния кръг.

— Петима души и сигурно всичките въоръжени — изохка Виктор. — Трябваше да му вземем поне лютивия спрей.

Ник кимна мълчаливо. Вече беше късно. Отвориха тежката стъклена врата и попаднаха в нещо като приемна, но без рецепционистка. По коридорите не се движеха хора, вратите към офисите бяха затворени.

— Защо е толкова пусто?

Тръгнаха по първия коридор и предпазливо отвориха една врата. Видяха две празни работни места. И в следващото помещение нямаше никой. Ник започва да отваря вратите поред, изпълнен с ужас, че зад поредната врата ще открие дузина трупове.

— Да не са им дали свободен ден? — учуди се Виктор.

— Чух нещо — обади се с треперещ глас Ейдриън. — Оттам!

Момчето посочи към края на коридора. Дървената врата, обкована с месинг, се различаваше очебийно от модерния стил на останалите офиси.

Четиримата се вслушаха напрегнато и наистина чуха нещо: глух удар и приглушен вик.

— Вече знаем къде са — установи Виктор. — Да влезем ли, или да повикаме полицаите?

Ник взе решение.

— Моля те, Ейдриън, влез в някой от офисите и се обади в полицията. Ние ще стоим тук.

След кратко колебание Ейдриън изпълни молбата на Ник. Виктор, Емили и Ник застанаха пред дървената врата.

— Ако искате, да влезем. Ще заложим на ефекта на изненадата — предложи Виктор.

Ник поклати глава.

— Не виждам как ще изненадаш човек с пистолет в ръката.

Притисна ухо към вратата и чу гласове, но не можа да разбере какво казват.

— Да бяхме попитали Рашид кои са хората от Вътрешния кръг — укори се Емили. — Така щяхме да преценим...

В същия миг вратата се отвори с трясък и в коридора изскочи облечена в черно фигура. Лицето ѝ беше скрито под бялата, крещяща маска от филма „Писък“.

— Ще донеса вода — извика маскираният, но като видя Емили, Виктор и Ник, спря като закован. — Ама тук има хора! Дявол да го вземе, откъде се взеха?

Фигурата в черно се въртна рязко и се върна обратно, без да затвори вратата.

— Спокойно, спокойно! — извика трескаво Ник. Нещата не се развиваха според очакванията им. Изведнъж се озоваха пред... двама, не — трима маскирани с пистолети. Две от дулата сочеха право към него. Четвъртият тип, скрит под дяволска маска, се гърчеше на пода и стенеше. Колин. Ник го позна веднага. Очевидно бе получил няколко удара от бейзболната бухалка, която се търкаляше до него. Със сигурност е имало борба. На два от прозорците се виждаха дупки. Само петият тип, който бе тръгнал да носи вода, нямаше оръжие, но това беше слаба утеха.

— Дънмор — проговори дълбок глас зад маска, изобразяваща череп, — ти, гаден задник!

Ник отстъпи крачка назад. Веднага бе познал и гласа, и цялата едра фигура. Хелън. Пистолетът ѝ сочеше право в гърдите на Ендрю Ортолан. Шефът на „Софт Съспенс“ седеше в своето луксозно кресло и бе сложил вързаните си ръце върху бюрото. Лицето му беше смъртнобледо. На пода в стаята лежаха две жени и трима мъже — ръцете им бяха вързани на гърба. Една от жените плачеше тихо.

Ортолан погледна към вратата.

— Кой влезе? Подкрепление ли получихте?

Гласът му преливаше от презрение. Ник забеляза на челото му кървава драскотина.

— Затваряй си устата — нареди Хелън. — И направи най-сетне, каквото ти казах, защото ще ти пусна един куршум в крака.

Кракът му беше зад бюрото и Хелън нямаше да го улучи толкова лесно. Ортолан се усмихна с чувство на превъзходство.

„Не я подценявай, искаше да извика Ник. Тя ще стреля. Тя е луда.“

— Направете, каквото ви каза тя — предложи с треперещ глас той.

— И ти си затваряй устата! — изрева Хелън. — Някой да донесе вода! Веднага!

Маскираният в черно отново хукна навън. Мина покрай Ник и изчезна в коридора. „Дано е достатъчно умен да се покрие“, помоли се Ник.

В стаята се възцари тишина. Чуваха се само тихите хълцалия на жената, Ник усети как по тила му се стичат вадички пот. Колин продължаваше да стене под дяволската маска. До него бе коленичило момиче, предрешено като Ам Гъл.

— Мисля, че вече е по-добре — рече тихо то.

Последният от Вътрешния кръг беше момче, много едро и широкоплещесто, с дебели пръсти. Носеше маска на извънземен и Ник реши, че не го познава. Държеше в ръце пушка с късо дуло. Но явно не той, а Хелън дърпаше конците. Значи трябваше да се разберат първо с нея.

Едва сега Ник забеляза, че Хелън единствена е окачила на шията си символа на Вътрешния кръг — червен, с острие, насочено към средата. Предположи, че го е изработила сама от дебела тел.

Момчето с бялата маска се върна с чаша вода и я подаде на коленичилото на пода момиче, без да каже дума. Явно не е видял Ейдриън, успокои се Ник.

Колин се обърна настрана и свали дяволската маска. Надигна се, изпи няколко глътки вода и се закашля.

— Добре ли си? — осведоми се Хелън.

— Да, вече е по-добре.

— Хубаво. Тогава продължаваме. Стани, Ортолан.

Мъжът се изправи с нежелание. Ник не успя да прецени дали Ортолан изпитва страх, или не. Двата пъти, когато го бе наблюдавал, изглеждаше много уплашен. *Явно е усещал, че нещо става около него. Но не е виждал нищо конкретно. Сега злото го е връхлетяло и той се е овладял.*

— Сега ще си платиш за злодеянията — заяви Хелън. Явно си беше научила репликите. — За алчността, за безогледността, за лъжите.

По знак на Хелън Пришълеца отвори единия прозорец. Точно под тях беше „Брайдуел Плейс“. И най-горната дъска на строителното скеле.

Ортолан разбра.

— Бих казал, че вече съм си платил — заговори бързо той. — Макар че не бях нито алчен, нито безогледен, нито лъжец. Много добре знаете какво ми причинихте. Това е достатъчно, чувате ли!

Вероятно и Ортолан като Ник би дал цяло състояние, за да види лицата на маскираните. И реакциите им.

— Скачай от прозореца — заповяда Хелън. Пистолетът ѝ сочеше Ортолан. Ръката ѝ остана напълно спокойна. Гласът ѝ също не трепереше.

— Чакайте да кажа нещо — помоли Виктор. — Аз не ви познавам. Знам, че онова, което ще ви кажа, звучи адски банално — но вие правите огромна грешка. Какво ще постигнете, ако този човек изхвърчи през прозореца? Ще ви пратят в затвора! Оставете го да си живее и си вървете!

Момичето с маска на Ам Гъл се обърна към него и попита с леко треперещ глас:

— Ти приятел ли си му? Съучастник?

— Не говори глупости! Изобщо не познавам този човек. Затова пък познавам Еребус. Не разбирате ли, че играта ви е омагьосала? Каквото и да ви е обещал Пратеника, няма да го получите. Оставете този човек на мира. Вървете си!

— Досега получавахме всичко — възрази маската. — Всеки път. Не говори за неща, които не разбираш.

— Правилно — подкрепи го едрият Пришълец. — Вие сте нищо. Ние сме Вътрешния кръг. Хайде, Ортолан, скачай през прозореца!

Сега вече мъжът се уплаши сериозно.

— Нима да го направя!

— Тогава ще стрелям — рече спокойно Хелън. Вдигна пистолета и изпрати един куршум в стената на сантиметри от главата му.

— Добре, добре! — извика дрезгаво Ортолан. — Ще го направя, обещавам! Само не стреляйте!

Жената на пода се разплака силно. „Дано тези от Вътрешния кръг не се изнервят“, помоли се Ник. Гаденето му стана непоносимо. За Бога, някой сигурно е чул изстрела и ще дойде да види какво става — и тогава положението ще стане неудържимо.

Ендрю Ортолан стъпи върху перваза на прозореца. Рамката беше висока, но той беше едър мъж и трябваше да се наведе, за да мине.

Трудно му беше да стои изправен с вързаните си ръце. Обърна се и хвърли умолителен поглед към маскираните.

— Излизай — заповяда Хелън.

— Недейте, моля ви!

Тя вдигна отново пистолета и Пришълеца я последва.

— Не е нужно да го улучим. Достатъчно е да дадем изстрел и той ще полети — произнесе дрезгаво той.

Ортолан стъпи на външния перваз и протегна крак към дъската на скелето.

„Стъпи на дъската и се спусни надолу, помисли си Ник. Можеш да го направиш. Ще стигнеш чак до улицата, стига да се владееш.“

Ала краката на Ортолан трепереха. Вкопчи се в перваза на прозореца, макар да знаеше, че това няма да му помогне. Трябваше да се обърне и да се хване за металната щанга на скелето, но явно не му стигаха сили.

— И не смей да викаш за помощ, защото ще те гръмна — заплаши го Пришълеца.

Ортолан протегна вързаните си ръце към щангата и се вкопчи в метала. Беше мъчение да гледаш как стъпва на скелето със сковани крайници и смъртнобледо лице.

В момента, в който Ортолан застана малко по-сигурно върху дъската, Ник чу зад гърба си шум и потрепери. В стаята бе влязъл Ейдриън.

Появата му предизвика противоречиви реакции.

— Ти? — изхърка Ортолан и за малко да загуби равновесие.

Хелън, също така изненадана, свали за миг пистолета.

— Какво търсиш тук? — изсъска тя. — Изчезвай!

— Ти си ненормална! — изкрещя Колин иззад дяволската маска.
— Как така ще го оставиш да си отиде?

— Я да млъкваш — озъби се Хелън и насочи пистолета към него.
— Той е табу.

— Кой го казва?

— Пратеника, разбира се! Ти какво си мислиш?

„Сега ще се скарат, а аз ще хвана Емили, Виктор и Ейдриън и ще избягаме“, помисли си с надежда Ник.

— Повика ли полицията? — попита шепнешком той, но Ейдриън не го чу. Цялото му внимание беше съсредоточено върху мъжа на

скелето.

— Добър ден, мистър Ортолан.

Ортолан се вкопчи отчаяно в металната щанга.

— Ти ли стоиш зад тези престъпници? — попита глухо той.

— Не — Ейдриън се приближи до прозореца и погледна навън.

— Спускането няма да е лесно — рече тихо.

— Много бързо схващаш! — За момент гневът на Ортолан взе връх. — Кажи на тези маскирани идиоти да ме освободят.

— Защо мислите, че ще ме послушат?

— Защото ти си в дъното на тази гадна история! Не ме прави на глупак. Като видях какво носи момичето на шията си, веднага разбрах.

Ейдриън се обърна към Хелън и без да се колебае направи няколко крачки към нея. Посегна към шията ѝ, хвана символа на Вътрешния кръг и го разгледа внимателно.

— Защо носиш това?

— Изчезвай! Ти не разбираш! — Близостта на Ейдриън ѝ пречеше да държи Ортолан на мушка.

— Сама си го направила, нали? Защо?

— Защото съм във Вътрешния кръг и това е нашият символ.

Хелън избута Ейдриън настрана — внимателно, за да не го нарани, и същевременно достатъчно силно, за да го отдалечи от себе си. Ейдриън политна назад, но Емили успя да го улови, преди да падне.

— В действителност това е логото на „Уей ту фар“ — обясни тихо Ейдриън. — Фирмата на баща ми.

— Точно така — потвърди Ортолан и в следващия миг изпищя. Излезлият вятър разклати строителното скеле и металните пръти задрънчаха.

Вятърът донесе и друг шум. Сирени. Дали полицаите идваха? Твърде възможно. Воят на сирените се засили и по лицето на Ортолан се изписа облекчение.

— Скачай — заповяда Хелън.

— Какво каза?

— Казах да скочиш.

Тя се приближи до прозореца, вдигна пистолета и опря дулото в гърдите на Ортолан.

— Скачай или ще те застрелям.

Сирените се приближиха. Пришълеца и момчето Ам Гъл си размениха трескави погледи.

— Да бягаме — предложи момчето. — Някой е повикал полицията. Хайде, хора, бързо!

— Скачай, гадино — повтори Хелън зад мъртвешката си маска.

Картината се запечата завинаги в ума на Ник. Сякаш говореше самата смърт.

— Приятелите ти са прави. Полицията идва — от смъртния страх гласът на Ортолан прозвуча пронизително. — Ти наясно ли си, че ще те заловят при опит за убийство? Ако стреляш, ще станеш убийца. Ще прекараш целия си живот в затвора.

Докато говореше, Ортолан не откъсваше поглед от дулото на пистолета. Хелън стоеше съвсем близо до него — ако натисне спусъка, със сигурност ще улучи и той ще полети надолу... жив или мъртъв. Трябваше да спаси живота си.

Думите му оказаха въздействие поне върху един от петимата маскирани. Момчето с маската от „Писък“ заотстъпва бързо към вратата, блъсна я и побягна по коридора. Пришълеца и момчето Ам Гъл очевидно бяха готови да го последват. Оръжията им вече не бяха насочени към двете групи — край стената и на пода.

Виктор ги наблюдаваше внимателно.

— Вървете си — подкани ги той. — Искате ли да ви кажа една тайна? Играта свърши. Няма никакво значение какво ще направите тук, защото Пратеника няма да ви възнагради. Ще ви изправят пред съда и ще ви осъдят. Еребус приключи. Играта свърши.

— Затваряй си устата! — изкрещя вбесено Хелън. — Не знаеш какво приказваш!

Тя се обърна и насочи пистолета към Виктор, но много скоро се сети за основната си задача и отново взе на мушка Ортолан.

— Хайде, скачай! — кресна тя и направи още една крачка към него.

За момент всички повярваха, че Ортолан ще се подчини. Той хвърли поглед надолу, сякаш преценяваше височината или шансовете си да стигне до улицата по скелето. Точно тогава Ейдриън застана между Хелън и прозореца.

Виктор и Ник се хвърлиха едновременно напред, но след миг спряха. Хелън трябваше да остане спокойна. Ако започнеше да

стреля...

— Махни се оттам, Ейдриън — помоли Ник.

Ейдриън не помръдна. Ник забеляза, че Хелън се изнерви — непрестанно се местеше от крак на крак, опитвайки се да държи под око Ортолан. Въпреки това не свали пистолета.

— Нали няма да простреляш Ейдриън? — попита тихо Ник. — Той не е виновен за цялата тази лудост.

Сирените завиха съвсем наблизо. Очевидно Ам Гъл и Пришълеца най-сетне бяха осъзнали колко сериозно е положението, защото хукнаха да бягат.

— Стойте! — извика подире им Колин. Не ме оставяйте тук! Вземете ме с вас, подлеци такива!

Той се опита да се изправи, изпищя от болка и отново рухна на пода. Дяволската маска се смъкна и разкри тъмната му кожа.

— Мистър Ортолан — започна тихо, но отчетливо Ейдриън, — искам да кажете тук, пред всички, че се опитахте да откраднете *Божествен дар* от баща ми. Ако не го направите, ще се махна от това място.

— Няма ли някой най-сетне да отнеме оръжието на тази луда? — извика пронизително Ортолан. — Сигурно не е толкова трудно.

Пред сградата изсвистяха гуми. По стената на отсрещната къща затрепкаха сини светлини.

— Тук съм, горе! — изкрещя Ортолан. — Тук съм! Качете се! Спасете ме!

Той се обърна отново към отворения прозорец.

— Вече няма да търпя. Връщам се вътре. Край на това безумие!

Ейдриън отстъпи крачка встрани. Дулото на пистолета се насочи право към главата на Ортолан.

— Не! Моля, не! — Мъжът се приведе, залюля се, изпищя и панически затърси опора.

— Кажете го — повтори настойчиво Ейдриън.

— Защо? Никой съд няма да го признае! Ти ме заплашваш!

— Не ме интересува какво ще каже съдът. Искам да го чуя от вашата уста. Кажете го. И двамата знаем, че е вярно.

Пред сградата стана шумно. Някой даваше заповеди, тропаха ботуши. Вързаните служители от офиса се раздвижиха неспокойно.

„Дано някой не си изпусне нервите“, помоли се безмълвно Ник. Очевидно търпението на Хелън беше на изчерпване.

Под мъртвешката маска потекоха вадички пот и стигнаха до червения символ. Ник усещаше гнева ѝ като свой собствен.

Ейдриън направи крачка към Ортолан и го погледна в очите.

— Баща ти беше един проклет гений — заговори задавено мъжът. — Но не разбираше нищо от бизнес. Нищичко! Двамата заедно щяхме да завладеем бранша, но той държеше да направи всичко сам.

— Вие ли откраднахте програмата?

— Да! Да, по дяволите! И постъпих правилно! Нима не разбираш?

— Вие ли го шантажирахте? Вие ли го заплашвахте и тероризирахте?

— Да, макар че не е редно да се изразяваш по този начин. Само че не успях. Никъде не намерих пълната версия на *Божествен дар*. Не намерих нищо, с което бих могъл да постигна целта си. Затова не съм виновен.

Ейдриън се обърна към Хелън.

— Пусни го да влезе.

— Не, ще го накарам да скочи. Махни се от пътя ми!

Ейдриън не помръдна и Хелън наведе мъртвешката си глава към него.

— Наистина съжалявам — изръмжа тя и му нанесе добре прицелен юмручен удар, който го запрати към отсрещната стена.

Ник и Виктор реагираха светкавично — хвърлиха се едновременно към Хелън. Виктор я притисна с тежестта си към пода, а Ник се опита да хване ръката, която стискаше пистолета.

Хелън се отбраняваше с всички сили.

— Пуснете ме! Аз съм последният воин и ще спечеля последната битка!

— Няма битка — опита се да обясни Ник. — Няма пратеник, няма и поръчение. Моля те, Хелън, спри!

— Предател! — изпищя тя.

В следващия миг отекна изстрел. Шумът беше толкова силен, че в първия момент Ник повярва, че е убит. В следващата секунда му стана ясно, че Хелън е стреляла в стената. Поради преживения ужас

той бе разхлабил хватката си и това позволи на Хелън да се извърти и да стреля по Ортолан, който с мъка се прехвърляше през прозореца.

Улучи го в кръста. Той замръзна наред движението и за минута остана по средата между вън и вътре. После бавно се свлече назад.

Ник видя като през мъгла как черна сянка се хвърли към Ортолан и сграбчи ръката му. Виктор. Успя да издърпа падащия през прозореца и го пусна на пода. По ризата на Ортолан изби червено петно.

— Успях — изпъшка Хелън под маската. — Знаех си, че ще се справя.

Ник се отърси от вцепенението си. Овладея треперенето на тялото си, изтръгна пистолета от ръката на Хелън и го подаде на Виктор.

— Какво ще стане сега? Виж как кърви... Трябва ни линейка.

Един от двамата вързани мъже на пода вдигна ръцете си.

— Прережете проклетото тиксо и аз ще се погрижа за раната. Побързайте, моля!

Ник се втурна към него. Виеше му се свят. Вече не виждаше ясно. Ей сега щеше да припадне.

— Трябва да повикаме линейка — прошепна с пресекващ глас.

Най-добре да седне. Пред очите му танцуваха бели и черни петна и черните бързо се увеличаваха. Довлече се до най-близкия стол, седна, наведе се напред и зачака замайването да премине.

Когато отново вдигна глава, Хелън седеше до него и се взираше в ръцете си. Някой да я хване — искаше да извика Ник. Не, няма нужда. Тя няма да избяга.

Стъпки по стълбището. Бръмчене на асансьор. Най-сетне идва помощ. Поне за някои. Докато за други...

— Хелън? — пошепна Ник и свали мъртвешката маска от главата ѝ. Вгледа се в широкото, мокро от пот, но доволно лице и потръпна.

— Не ме наричай Хелън — изръмжа тя. — Аз съм Блъдуърк.

Полиция, лекари, санитарии. Изведнъж офисът се напълни с хора, които говореха един през друг. Първо изнесоха ранения Ортолан и се погрижиха за Колин, който имаше счупени ребра и вероятно разкъсан далак. Ортолан му изтръгнал бейзболната бухалка и няколко пъти го ударил в корема — разказа един от служителите. Ник се учуди, че

Хелън не е застреляла Ортолан още тогава — може би защото открай време не можеше да понася Колин.

Преди да го отнесат, Колин повика Ник и той се наведе към него. Колин стисна ръката му.

— Нали ще кажеш нещо в моя полза, Ник? Те ще ме обвинят и ще ме сложат в един кюп с Хелън. Аз никога не бих стрелял. Затова избрах бейзболната бухалка. Моля те!

Ник с усилие издърпа ръката си.

— Сега не е време да говорим за това. По-късно. Да, ще ти помогна. Остави ме.

Аз не съм направил онова с Джейми, кълна ти се!

— Да, знам.

Санитарите понесоха Колин към линейката, а Ник последва полицаите към колата. Очакваше ги разпит в участъка.

Лесно е да спреш, щом веднъж си решил. Оглеждам се и съм готов да се разсмея. Скоро всичко това ще е минало и аз ще остана само спомен. За някои болезнен, за някои засрамващ.

Свърших си работата. Няма да узная какво ще се случи оттук нататък. Това е добре. Така няма да се изкуша да се намеся и да обърна играта.

В бъдещето са заложили безброй възможности и очакват да станат реалност. Не съм любопитен. Само съм уморен. Наистина е време да спра.

33.

Валеше проливен дъжд и „Уитингтън Хоспитал“ приличаше на огромна сиво-кафява буца. Ник бе нахлупил качулката на якето дълбоко над очите, но въпреки това се измокри. Малкото пакетче с любимия шоколад на Джейми бе скрито на сигурно място във вътрешния джоб на якето.

Стаята беше на третия етаж. Ник застана пред вратата, готов да се обърне и да си тръгне. „Джейми е буден — бе казал мистър Уотсън. — Но още не е съвсем добре.“ Никой не попита какво означават тези думи.

Ник почука. Почака малко и почука още веднъж. Никакъв отговор. Отвори вратата, изпълнен с лоши предчувствия.

Две легла, едното празно. В другото лежеше Джейми и изглеждаше дребничък като дете. Крехък. Ник пое дълбоко дъх.

— Здравсти, Джейми. Аз съм, Ник. Чух, че си по-добре, и реших да намина.

Джейми не се помръдна. Главата му бе обърната към стената. Едната половина бе обръсната — точно както на Кейт, само че през обръснатата част минаваше шев.

— Донесох ти нещо. Ник извади пакетчето от джоба на якето и предпазливо се приближи. Най-сетне видя лицето на Джейми. Приятелят му бе отворил уста и зяпаше стената.

Значи му има нещо! Ник се задави и бързо отмести поглед.

— Емили те поздравява. Каза, че скоро ще дойде да те види. През последните седмици се случиха много неща.

Джейми продължи да зяпа стената. За миг Ник повярва, че е видял как мускулчетата по бузата му потръпват, но после си каза, че сигурно си е въобразил тази гримаса.

— О, Джейми, много искам да разбера как си. Ужасно съжалявам, че онзи ден се държах така лошо с теб. Оттогава хиляди пъти съм си пожелавал това да не се е случило. Но сигурно ще се радваш да чуеш, че играта приключи. Не само за мен, а изобщо.

Джейми май се усмихна? Не.

— Ако ме чуваш, ако си разбрал какво ти говоря, направи нещо. Моля те. Раздвижи се, за да знам, че си буден.

Ще реагира ли? Наистина ли ще реагира? Ник прехапа устни и проследи с лудо биещо сърце как Джейми безкрайно бавно извади дясната си ръка изпод завивката, повдигна я и разпери пръсти.

— Страхотно се справяш, Джейми — заекна Ник. — Ти ще оздравееш, сигурен съм.

Ръката на Джейми остана вдигната. Той сви пръсти един по един, докато остана само средният. Обърна глава, погледна Ник и се ухили.

— Задник такъв! Как можа да ме уплашиш така! — Ник беше толкова щастлив, че едва се удържа да не удари Джейми в ребрата. Или поне да го прегърне. — Ти си съвсем добре. Господи, как се радвам! Наистина си помислих, че си... зле.

— Добре съм бил! Ти си откачил! Главата ме боли адски, а пък счупеният хълбок... — Джейми се засмя, но веднага изохка и затвори очи. — Хубавото е, че непрестанно ме тъпчат с хапчета. Дори само заради това си струваше да преживея цялата тази щуротия.

— Идиот! Като те видях да лежиш на улицата, си помислих, че си мъртъв. И сега те виждам. Никога няма да забравя тази картина.

Джейми отново се ухили безсрамно.

— Можеш да ми изпратиш копие.

Стана ясно, че той помни всичко, с изключение на двата дни преди злополуката. И все още е бесен на играта.

— Играта приключи — повтори Ник. — Никой от участниците не може да я включи. След като изгубиха битката, екраните угаснаха. При всички без изключение. Край, точка. Някои хора са съкрушени.

— Как е възможно? Сигурно някой е изключил сървъра?

— Не — Ник си напомни, че Джейми няма представа какво е Еребус и какво може. — Играта беше необикновена, приятелю — четеше и разбираше прочетеното. Моята теория е, че по време на битката Еребус постоянно е претърсвал интернет и е чакал да получи съобщение, че врагът му е мъртъв. Съобщението не е пристигнало и когато е разбрал какво става, той се е изключил.

Джейми изглеждаше впечатлен.

— Звучи страхотно.

— И наистина беше.

Бледото лице на Джейми изрази съмнение. Дали е уместно да му каже всичко? Май да. Колкото по-бързо научи истината, толкова по-добре.

— Ще ти кажа нещо — започна предпазливо той. — Злополуката с теб не стана случайно. Някой е прерязал спирачките на колелото ти, затова не можа да спреш на кръстовището. — Той пое дълбоко дъх и завърши: — Аз знам кой го е направил и ако искаш, ще ти кажа името.

Джейми го погледна невярващо, отвори уста, но бързо я затвори и се обърна към стената.

— Не си спомням злополуката. Не помня и дните преди нея. Хубаво би било да ми разкажеш всичко. — Попила шевовете на главата си и попита тихо: — Значи играта има нещо общо с това?

— Да.

— Разбирам. Добре, ще помисля. Може би ще ми кажеш малко по-късно. — Джейми се ухили криво. — Сега ме интересува само едно: възможно ли е да изляза в училищния двор и да застана лице в лице с човека, който любезно е прерязал спирачките на колелото ми?

— Не — отговори спокойно Ник.

Брини бе сменила училището. Доколкото знаеше, не бе отишла в полицията.

— Колко време ще останеш в болницата? — попита той.

— Сигурно още доста. Ще полежа тук, после ще ме пратят в рехабилитационен център да правя компания на куп стари бабички с изпотрошени крайници. Как мислиш, дали ще си паднат по прическата ми?

Мозъкът на Джейми — включително центърът за шеги — беше цял и невредим. Ник беше готов да запее от радост.

— Щом се оправиш, ще те запозная с един човек. Сигурен съм, че ще се харесате.

— С момиче?

— Не. Човек с твоето чувство за хумор. И бих казал, че обича чай повече от теб.

След два дни започна друга среща, организирана от Емили, която смяташе, че е добре всяко нещо да бъде завършено.

— Много от играчите се измъчват — обясни тя. — Играта прекъсна внезапно и остави след себе си огромна дупка.

Ник, който живо си спомняше собствената си дупка, се съгласи с нея. Освен това имаше конкретен план и знаеше, че би могъл да го осъществи само с помощта на бившите играчи.

С подкрепата на мистър Уотсън наеха голямата зала в близкия младежки център и окачиха обяви във всички училища, за които знаеха или подозираха, че има играчи.

Въпреки това Ник не бе очаквал такъв шум. Още с влизането си в залата видя, че всички столове са заети, а много от дошлите бяха насядали по пода. Опита се да преброи присъстващите, но се отказа още преди да е стигнал половината. Във всеки случай бяха повече от 150. Въпреки че ноемврийската вечер беше студена, скоро щеше да се наложи да отворят прозорците, за да има достатъчно въздух.

Ник се изправи отпред и изчака разговорите да престанат.

— Здравейте — започна той, — аз съм Ник Дънмор, много от вас ме познават от училище. И аз като вас играх в Еребус и обичах тази игра, честно. Въпреки това — моля, повярвайте ми — аз се радвам, че играта приключи. Смятам да ви обясня какво в действителност се криеше зад тази игра, но преди това е редно да се представим един на друг. Правилата вече не важат. Свободни сте да говорите. И така — аз бях Сарий, елф на мрака, и стигнах до осмо ниво, преди да ме изхвърлят.

Няколко души се засмяха.

— Сериозно? Ти си бил Сарий! Невероятно!

Седящите на първата редица станаха почти едновременно и всеки заговори за собствените си преживявания. Ник едва успя да ги спре.

— Чакайте малко! Първо трябва да обсъдим нещо важно. Сигурно всички сте чели във вестниците какво се случи. Ортолан не беше чудовище, а човек от плът и кръв. Лош човек, но човек. След няколко дни ще го изпишат от болницата и сигурно ще продължи, както досега. — Всички слушаха внимателно и Ник се зарадва. — Целта на Еребус беше да отмъсти на Ортолан за една от свинцините му. Това не стана и, от една страна, така е добре. От друга страна обаче не ми се иска негодникът да се измъкне без последствия.

Няколко от присъстващите кимнаха, но повечето явно не бяха разбрали за какво става дума.

— Сега ще ви кажа нещо много важно — продължи Ник. — Всички вие сте изпълнявали поръчения в реалния живот. Моля ви да ги запишете и да ми ги дадете. Най-много ме интересуват задачи, които не са свързани с хора от вашето училище. Записвайте всичко, което ви се е сторило безсмислено, дори безумно. Ако имате копия, снимки, файлове, дайте ми ги.

Вече доста хора го гледаха подозрително.

— Обещавам ви, че няма да използвам истинските ви имена. Никой няма да ви осъди. Правя го само, за да събера доказателства срещу мистър Ортолан. Защото съм сигурен, че той е престъпник. Че е вършил лоши неща. След една седмица ще се срещнем отново тук, съгласни ли сте? Хайде сега, започнете да се представяте.

Сякаш рухнаха диги. Ник се опита да въведе някакъв ред, но много скоро всички говореха един през друг. Всеки искаше да разкаже своята история, всеки искаше да разбере кои реални лица се крият зад играчите, с които е общувал в Еребус. Ник се отказа да се прави на водещ и се смеси с тълпата.

Бързо се образуваха групички. Само някои стояха настрана и един от тях бе Рашид. За разлика от членовете на Вътрешния кръг той не бе заловен и съден, но ясно му личеше колко се страхува да не го издадат. Ник отиде при него и се усмихна.

— Отдавна се питам кой си ти. Блекспел?

Рашид смутено вдигна рамене.

— Малко ми е странно да говорим какви играчи сме били. Някак си... не е редно.

— О, я стига! Хайде, кажи ми, ти ли беше Блекспел?

Рашид направи опит да се усмихне.

— Не отгатна. Аз бях Нуракс.

— Вълк единак? Никога нямаше да се сетя. Интересно ли беше да си вълк единак? Сигурно.

Двамата заговориха за предимствата на различните раси, за приключенията, които бяха преживели заедно или поотделно. Към тях се присъединиха още момчета и момичета, описваха характерите си и разни случки от играта — залата бръмчеше като пчелен кошер.

Ник обикаляше групите, за да намери играчите, с които се беше срещал най-често. Искаше да знае кои са Сапуяпу и Ксохоо. А и Галарис, чието име беше написано върху кутията с пистолета. По някое време пред него застана Айша.

— Здравсти, Сарий. Ти ме изненада, знаеш ли? Мислех си, че си Лорд Ник. Повечето смятаха така.

— Знам, знам — въздъхна той. — Много искам да видя този „герой“ и да го попитам защо е взел лицето ми. Ако го намериш, ще ми кажеш, нали?

Айша го изгледа обидено.

— Не те ли интересува коя бях аз?

По-скоро ме интересува дали ще се извиниш на Ерик, че го обвини едва ли не в изнасилване.

— Разбира се, че искам да узная — усмихна се той. — Познаваме ли се?

— О, да — засмя се Айша. — Но не можехме да се понасяме. Ти ми отне две нива на арената.

— Фениел? — изненада се Ник.

— Правилно.

След два часа Ник бе съставил дълъг списък с равенства. Блекспел се оказа Джеръм, а другият вампир, Лакор, беше тихият Грег. Ксохоо се оказа Мартин Гарибалди — Ник го бе видял в деня след излизането му от играта да моли свой приятел да му я копира отново. Трудно му беше да преглътне разочарованието си. Надяваше се Ксохоо да му стане приятел и в истинския живот.

Малко по-късно намери и Сапуяпу — той изобщо не приличаше на джудже. Дълъг, тромав тип на име Елиът, който караше последната си година в училище и смяташе да следва английска литература. Двамата си размениха телефоните, поговориха за филми и музика и се оказа, че Елиът също е фен на „Hell Froze Over“.

— За съжаление вече нямам тениската им — въздъхна той. — Пожертвах я за едно ниво в Еребус. Нямам представа защо Пратеника ми я поиска.

Ник избухна в луд смях и мина доста време, преди да обясни на Елиът защо се смее.

— Това е сериозно основание да идем заедно на кръчма и да размахаме брадвите — заяви Елиът и добави, че Ник много прилича на

Лорд Ник.

— Знам, знам — повтори изнервено Ник. — Много искам да разбера кой си е присвоил лицето ми.

Някой зад тях се покашля.

— Мисля, че мога да ти помогна.

Ник се обърна изненадано. Дан. Плетачка на дантели номер едно.

— Ти ли? Е, кой беше?

Дан изглеждаше смутен.

— Ще ми обещаеш ли да не ме издаваш? Почти съм сигурен, че е бил Алекс. Той... той се възхищава от теб. Вече от години. Известно време се опитваше да те имитира. Нима не си го забелязал? Не? Е, аз го забелязвах. — Дан се почеса по тила. — Когато в Еребус се появи клонингът на Ник Дънмор малко след като бях дал диска на Алекс, веднага помислих за него.

Защо ли ми се струва, че си бил по-скоро ти?

— Защо ми го разказваш?

Дан отново се почеса по тила.

— Виж, Алекс ми е най-добрият приятел. Момчето страда, че го наричаш плетачка на дантели. Мислех, че като ти кажа какво е отношението му към теб, ще започнеш да се държиш по-добре. Алекс не пожела да дойде тази вечер. Каза ми, че се чувствал неловко. Това е още един довод в полза на предположението ми.

Разказът на Дан затрогна Ник. Беше си представял всевъзможни мотиви за съществуването на Лорд Ник, само не и тайно обожание.

— А ти кой беше? — попита той.

— Олеле! — засмя се Дан. — Знам, че няма да получа допълнителни точки, но ще ти кажа. Аз бях Лелант и много съжалявам, но вече не мога да ти върна кристала на желанието.

Много неща се изясниха, но не всички. Ник не можа да открие Аврора — жената котка, която бе загинала в лабиринта след битката със скорпиона. Галарис се оказа тънко, бледо момиче с очила от седми клас. Тя също не знаеше нищо за съдържанието на кутията, а просто я бе пренесла от едно място на друго. Тирания — варварката със суперкъса поличка — беше плахата Мишел. Тя бе доставила хапчетата, с които Ник трябваше да гарнира чая на мистър Уотсън. Откраднала ги от аптеката на дядо си. Никой не я заподозрял, защото

старецът винаги купувал двойна доза от всичко. За всеки случай. Хенри Скот, новакът на Ник, се бе превърнал в Брако, човека гущер.

— Кои бяха хората от Вътрешния кръг? — попита пълничко момиче с азиатски черти, когато вечерта бе напреднала и повечето се готвеха да си тръгват.

— Хелън беше Блъдуърк отговори Ник. — Тя е в ужасно положение. Мистър Уотсън каза, че са я отвели в психиатрична клиника.

— А Вирдана? Дризел?

Ник не знаеше истинското име на Вирдана. В мислите си я наричаше само Ам Гъл. Тя беше от друго училище — както и маската от „Писък“, и Пришълеца. Вероятно един от двамата бе блъснал Ник под идващия влак — но това вече не го интересуваше. Както и Джейми не искаше да знае кой бе прерязал спирачките на колелото му.

— Мисля, че Дризел беше Колин — рече Ник. — Познаваш ли го? Едър, тъмен, баскетболист.

И някога, преди много време, мой приятел.

34.

Първият уикенд от много, много отдавна, през който Ник искаше само да си почива. Да спи. Да лежи. Да отиде с Емили на кино.

Виктор обаче беше на друго мнение. Беше му хрумнала една идея и никой не беше в състояние да го разубеди. Двамата се караха по телефона почти половин час.

— Това е тъпо!

— Не си прав. Това е единствено правилното.

— Ейдриън ще се побърка. Да го довършиш ли искаш?

— Нищо няма да му стане.

Ник опита за последен път.

— Нищо няма да се получи.

— Напротив. Ще стане. Вече проверих.

— Добре, прави, каквото искаш. Но аз няма да присъствам.

Виктор очевидно не бе очаквал това.

— Моля те, ела. Добре е всички да сме там. Дължим го на момчето, не мислиш ли? Емили вече обеща да дойде.

В крайна сметка Ник се съгласи. Главно заради Емили. Но се чувстваше зле.

Виктор бе надминал себе си. Три вида чай в три различни кани, бисквитки и соленки. Всеки се бе разположил удобно на отделен диван. Похапваха, пиеха чай и си приказваха. Емили бе отишла да види Колин в болницата. Предстоеше му да се яви пред съда заедно с Хелън и другите членове на Вътрешния кръг.

— Очаквам да ни извикат като свидетели — обясни Емили. — Проблемът е, че играта е спряла. За съдията ще бъде много трудно да проумее какво всъщност се е случило.

— Няколкостотин души могат да му разкажат какво са преживели — възрази Ник. — Ще повика повече свидетели и готово.

— Само аз не разбрах каква е тази игра — отрони едва чуто Ейдриън.

Виктор моментално се възползва от удобния случай.

— Прав си, малкия. Играта приключи и аз много съжалявам, че не я видя, но пък... от друга страна, вътре се случваха много неща, дето изобщо нямаше да ти харесат. Но мисля, че все пак е останало нещо, което можеш да видиш.

Той издърпа Ейдриън да стане от дивана и го отведе в стаята с компютрите. Пред най-големия екран бе поставен най-добрият офисстол.

— Седни.

Ейдриън изпълни нареждането, но се обърна и го погледна въпросително.

— Началото все още работи безупречно — обясни Виктор, придърпа си една табуретка и седна до Ейдриън.

Ник и Емили донесоха още две табуретки и образуваха полукръг около Ейдриън, сякаш се готвеха да го защитават.

Виктор включи компютъра.

Горска полянка. Бледа лунна светлина. В средата Безименния, седнал на земята.

Като в транс Ейдриън хвана мишката и смени перспективата.

— Това го знам. Намира се в близост до Вю Вели — обясни тихо той. — Вижете онова дърво отзад, как се е извило настрана. Обичахме да ходим там и винаги окачвахме раницата в клоните му.

Той поведе Безименния натам и го спря. Накара го да се наведе и да вдигне нещо, приличащо на парченце дърво, лакирано в синьо. По бузата на момчето потече самотна сълза.

— Какво е това?

— Джобното ми ножче. Загубих го там, когато бях на седем години, и цял ден ревах.

Ник и Емили размениха бърз поглед. Положението ставаше по-сложно, отколкото бяха очаквали. Емили се приближи до Ейдриън и сложи ръка на рамото му.

Безименния потърси и намери път, който извеждаше от полянката — по-скоро утъпкана пътека, която често се губеше между дърветата. Но Ейдриън явно знаеше къде ще го изведе. Рядко спираше,

за да се ориентира, и съвсем естествено внимаваше за издръжливостта си. Скоро стигна до тясно поточе и спря.

— Тук веднъж видяхме... ето я пак!

В първия момент Ник не разбра какво имаше предвид съученикът му, после откри две светещи точки в мрака, а след тях и цялото животно.

— Видели сте лисица?

Ейдриън кимна. Лисицата се обърна и изчезна в храсталака.

Безименния продължи по течението на потока. Намери място, където три плоски камъка образуваха нещо като мостче, и го прекоси. Започна да слиза и Ник беше готов да издърпа Ейдриън от компютъра, защото там долу вече светеха пламъците на огъня.

Този път мъртвият мъж не седеше, загледан в пламъците. Стоеше прав и се взираше с очакване към приближаващата се фигура.

— Ейдриън?

— Татко... — прошепна невярващо Ейдриън и стисна до болка крехката мишка. Безименния се олюля и спря.

— Ти мина по нашия път. Кажи ми — ти Ейдриън ли си?

Момчето сложи ръка върху клавишите.

— Да, аз съм.

Мъртвият се усмихна.

— Това е добре. Надявах се да дойдеш, когато всичко свърши.

— Да излезем ли? — попита предпазливо Ник.

Ейдриън поклати глава. Започна да пише нещо, но спря. Очевидно не знаеше как да започне.

— Как си? — написа най-сетне той.

— Планът ми се провали. Ако бях още жив, сигурно щях да побеснея.

Ейдриън изохка горчиво.

— И аз съм бесен. На теб. Защо направи това?

— Какво съм направил?

Пръстите на момчето вече хвърчаха по клавишите.

— А ти какво си мислиш? Просто си отиде! Офейка! Знаеш ли колко страшно беше? През първите дни непрекъснато тъпчеха мама с успокоителни — тя те намери, знаеш ли? Не остави дори писмо. Нищо, нищичко! Защо?

Мъртвият се поколеба.

— Не знаех какво да напиша. Еребус бе завършен. Получи се съвършена игра. Създадох нещо уникално. Виждаш колко е добро, нали? Всичко, което ме очакваше след това, бяха битки, съдебни процеси, вероятно затвор... един разрушен живот. Еребус беше съвършен, но аз не. Гадеше ми се от света навън.

— Ти изобщо нямаше представа какъв е светът навън — написа трескаво Ейдриън. По лицето му се стичаха сълзи, но той сякаш не ги усещаше. — Почти две години не беше излизал на улицата.

— Да, защото вече не можех да понасям хората. Животът се състои от случайности и е непредвидим. Затова се изплъзнах от хватката му и оставих Еребус. Най-доброто, което съм създавал някога.

— Най-бруталното, което си създавал някога. Един приятел лежи в болницата — за малко не умря. Няколко съученици ще идат в затвора, защото искаха да убият Ортолан. Ти знаеше, че ще стане така, нали, татко?

— Оставих им възможността да избират.

— Как можа! Те са на моята възраст и нямат нищо общо с твоя план за отмъщение.

Мъртвият седна на камъка до огъня.

— Еребус беше монетата, която подхвърлих. Докато тя се въртеше във въздуха, аз изчезнах. Играчите имаха избор. Можеха да спрат във всеки един момент от играта. В началото идваха при мен и аз ги предупреждавах. Всекиго поотделно.

Огънят изхвърли сноп искри и те се отразиха в зелените очи на Лари Маквай — същите като на сина му.

— Който имаше скрупули, се спасяваше. Останалите... да, аз ги използвах. Но им дадох шанс. Постъпих почтено. Към всички.

Ник си спомни как беше на косъм от това, да отрови мистър Уотсън. Спомни си доволното изражение на Хелън и му се дося да заплаче.

— Не, татко, ти не постъпи почтено. Ти им влияеше, ти ги използваше. И всичко това заради едно отмъщение, което нямаше как да видиш.

Мъртвият мъж бавно поклати глава.

— Аз ги предупреждавах.

— Това не беше истинско предупреждение, татко. Защото никой от тях не ти повярва.

— Аз ги предупреждавах...

Ейдриън вдигна ръце от клавиатурата. Силен порив на вятъра свали качулката на мъртвия и разроши оскъдната руса коса. Настана мълчание. За момент момчето свали поглед от лицето на баща си. Между двамата се проведе безмълвен диалог, недостъпен за другите в стаята. Но всички видяха как тялото на момчето се стегна.

— Ти не си го направил за мен. Не се опитвай да ме убеждаваш. Аз не съм съгласен с това, което си направил, и не разбирам как посмя да поискаш от мен да разпространя играта.

Лари Маквай се усмихна едва забележимо.

— Ти не носиш вина. Не се обвинявай.

— Как да не се обвинявам! За теб аз бях една от многото пешки в играта.

Мъртвият мъж отвърна поглед и се загледа в огъня.

— Аз те закриях.

Ейдриън се изсмя горчиво.

— Ако си искал да ме закрияш, нямаше да се самоубиеш. Постъпи като страхливец, татко. Като подлец!

— Съжалявам. Вече не мога да го променя.

— Така е. Нищо няма да върнеш.

— Нищо.

Ейдриън вдигна ръка от клавишите и за момент Ник повярва, че ще помилва екрана — там, където беше челото на мъртвия. Ала момчето бързо отпусна ръка.

— Татко?

— Да?

— Ти си подготвил всичко това предварително, нали? В случай, че отворя играта. Помислил си как да отговориш на въпросите ми — в зависимост от изхода на играта. Прав съм, нали?

— Да.

— Кога си го направил?

— Искаш да кажеш, кой ден?

— Да.

— На 12 септември в 1:46 ч.

Ейдриън изхълца и скри лице в ръцете си. Емили го прегърна утешително. Държа го повече от минута, докато мъртвият ги гледаше все така дружелюбно от екрана.

Маквай се е обесил на 13 септември, спомни си Ник. Малко след като е подготвил последното послание до сина си.

— Значи е можел да промени играта. Всичко, всичко е можел да промени — обясни с треперещ глас Ейдриън.

Той пое хартиената кърпичка, която му подаде Виктор, и издуха носа си, без да сваля поглед от лицето на мъртвия си баща. Отново сложи ръце върху клавишите и започна да пише.

— Играта е била по-важна за теб, нали? По-важна от нас. Ортолан също е бил по-важен за теб.

— Съжалявам.

— Дори не се сбогува с мен, татко. Това беше най-страшното. Че не ми остави писмо.

— Съжалявам.

— Толкова ми липсваше. Цели две ужасни години, преди да се самоубиеш!

— Съжалявам.

Очевидно мъртвият бе стигнал до своето централно послание. Ейдриън кимна безмълвно. Двамата отново се гледаха дълго. Ник доста късно осъзна, че всъщност гледаше само единият — но това не направи нещата по-поносими. Огънят прашчеше, вятърът шумолеше в короните на дърветата. Гората, където преди много, много време мъртвият Лари Маквай и синът му бяха видели лисица, си оставаше все същата.

— Сбогом, татко.

— Отиваш ли си?

— Да. Да, отивам си.

— Сбогом, Ейдриън. Пази се.

Мъртвият се усмихна, вдигна ръка и махна. Ейдриън също му махна, изключи компютъра, прегърна силно Емили и плака, докато заспа.

Предколедната суетня бе завладяла града. Светещи елхи, снежинки, свещи и звезди обливаха търговските улици в ярка светлина. В който и магазин да влезеше човек, навсякъде го посрещаша с „Джингъл Белс“ и „Ласт Кристмъс“.

Ник и Емили се бяха уговорили да се срещнат в „Мъфински“ близо до „Ковънт Гардън“. Когато той пристигна, тя беше вече там.

Поздравиха се без думи, с много нежност. Ник отново осъзна, че никога няма да свикне с факта, че Емили е неговото момиче — всеки път, когато се целуваха, потъваше във вълна от щастие.

— Има добри новини — съобщи той, докато милваше косата ѝ. — Вчера получих нови материали, събрани от бившите играчи. Сред тях открих запис на разговор между Ортолан и някой си Том Гарш. Ортолан недвусмислено му дава задача да влезе с взлом в сградата на конкурентна фирма.

— Звучи добре.

— Има и снимки на Ортолан и Гарш. Виктор разпитал тук-там и му казали, че Гарш е осъждан за кражба.

— Да, но това не е доказателство.

— Права си, но като съберем две и две...

Поръчаха си кафе и мъфини. Джуди Гарланд им пожелаваше щастлива Коледа.

— Знаеш ли вече за какво са послужили снимките, които направи в гаража? — поинтересува се Емили.

— Според мен е трябвало да го снимам само защото жената с него не е била съпругата му. Вече няма полза от тези снимки, защото жена му го е напуснала. Планът за отмъщение, изкован от Еребус, се осъществи поне отчасти.

— Така е — съгласи се Емили. — Но поне е още жив.

— Поне.

Когато си тръгнаха, навън вече валеше сняг. Двамата се разходиха по осветените улици. Спираха, целуваха се и се смееха, продължаваха и пак спираха.

— Какво ли да подаря на Виктор за Коледа? — попита Емили, докато зяпаха витрината на магазин за комикси. Редом със списания и фигури от най-известните комикси там бяха изложени и сувенири, например чаши. — Я виж онази там! — извика въодушевено тя и посочи тумбеста яркожълта с вдлъбнатини, която много приличаше на швейцарско сирене.

— Страхотна е! — възхити се искрено Ник. — Виктор ще се влюби в нея.

Емили плати цели пет фунта за жълтото чудовище.

— Искаш ли и на теб да купя една? — попита с усмивка тя. —
Макар че аз си представях по-скоро ваучер за посещение при
фризьора...

Ник я хвана за раменете и приближи лице към нейното.

— Вече си получих подаръка.

— Нищо не си получил!

Той мушна ръка под плитката ѝ и помилва тила ѝ. Не напипа
нищо. Не би и могъл.

— Това беше моят подарък — поясни тихо той. — Най-
прекрасният, който ми направи. Много по-прекрасен от пръстен.

Емили се усмихна.

— Тук си прав. Няма как да го изгубя.

— Точно така — Ник се наведе, отмахна косата ѝ и целуна
гарвана на тила ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.